

تفسير الكريم الرحمن
في تفسير كلام المنان

تفسير السعدي

TAFSĪR AS-SA'DĪ

EDIȚIE ROMÂNĂ

Juz' 19–21

Al-Furqān 25:21 – Al-Aḥzāb 33:30

Vol. 7

Comentariu al Coranului de

‘ABD AR-RAḤMĀN IBN NĀṢIR
AS-SA'DĪ

INSTITUTUL TAWHID

ABD AR RAHMAN IBN NASIR AS SADI

Tafseer As Sa'di

Explicarea sensurilor Coranului

Volumul 7

JUZURILE 19 LA 21

al Furqan 25:21 pana la al Ahzab 33:30

Traducere din limba araba in limba romana

Institutul Tawhid din Romania

Text coranic arab: Tanzil Quran Text, versiunea 1.1, Uthmani. Copyright © 2007–2026 Tanzil Project. Licenta Creative Commons Attribution 3.0. Reproducerea si distribuirea identica sunt permise; modificarea textului nu este permisa. Acest aviz si atribuirea Tanzil Project se pastreaza in copii si in lucrarile care contin parti substantiale ale textului.

<https://tanzil.net> · Actualizari: <https://tanzil.net/updates/>

Caractere arabe Amiri si Amiri Quran, Khaled Hosny si colaboratorii. Licenta SIL Open Font License.

Ghid de lectura

Cum este organizat volumul

Volumul cuprinde comentariul juzurilor 19–21: Sura al Furqan de la versetul 21 la 77, surele ash Shuara, an Naml, al Qasas, al Ankabut, ar Rum, Luqman si as Sajdah in intregime si Sura al Ahzab de la versetul 1 la 30. Sura al Furqan continua din volumul 6. Juzul 20 incepe cu an Naml 27:56, iar juzul 21 cu al Ankabut 29:46.

Textul arab si traducerea sensurilor

Pasajele Coranului sunt asezate pe mijlocul paginii, in limba araba. Traducerea sensurilor in limba romana este tiparita cu litere aldine, iar comentariul lui as Sadi cu litere obisnuite. Traducerea reda sensurile textului coranic si nu inlocuieste originalul arab.

Referintele si notele

O trimitere precum 25:21 indica Sura al Furqan, versetul 21. Notele de subsol ofera referinte pentru relatari, lamuriri de sens sau variante de traducere utile intelegerii pasajului. Mențiunile „manuscrisul A”, „manuscrisul B” sau „cele două manuscrise” din unele note se referă la exemplarele manuscrise ale comentariului lui as-Sa’dī, comparate la pregătirea ediției arabe. Ele nu desemnează versiuni diferite ale Coranului. Un juz este una dintre cele treizeci de parti ale Coranului.

Orientarea in volum

Cuprinsul indica surele si impartirea pe juzuri. Repertoarul de la sfarsit permite gasirea fiecarui pasaj coranic comentat. Autorul grupeaza uneori mai multe versete inaintea comentariului; aceasta ordine este pastrata si semnalata prin titluri distincte. Limitele juzurilor sunt marcate prin titluri distincte. Trimiterile sunt active in documentul electronic si indica paginile pentru exemplarul tiparit.

Cuprins

Ghid de lectura.....	ii
Juzul 19.....	1
Sura al Furqan 21–77.....	1
Sura ash Shuara 1–227.....	24
Sura an Naml 1–55.....	65
Juzul 20.....	86
Sura an Naml 56–93.....	86
Sura al Qasas 1–88.....	102
Foloase din istorisirea lui Musa.....	124
Sura al Ankabut 1–45.....	147
Juzul 21.....	167
Sura al Ankabut 46–69.....	167
Sura ar Rum 1–60.....	179
Sura Luqman 1–34.....	206
Sura as Sajdah 1–30.....	226
Sura al Ahzab 1–30.....	239
Repertoarul pasajelor comentate.....	258

Juzul 19

Sura al Furqan

VERSETELE 21 LA 77

Revelata la Mecca, potrivit majoritatii invatatilor

Versetele 21 la 23

* وَقَالَ الَّذِينَ لَا يَرْجُونَ لِقَاءَنَا لَوْلَا أُنْزِلَ عَلَيْنَا الْمَلِيكَةُ أَوْ نَرَى رَبَّنَا لَقَدْ
اسْتَكْبَرُوا فِي أَنْفُسِهِمْ وَعَتَوْا عُتُوًّا كَبِيرًا ﴿٢١﴾ يَوْمَ يَرَوْنَ الْمَلِيكَةَ لَا بُشْرَى
يَوْمَئِذٍ لِلْمُجْرِمِينَ وَيَقُولُونَ حَجْرًا مَحْجُورًا ﴿٢٢﴾ وَقَدْ مَنَّا إِلَىٰ مَا عَمِلُوا مِنْ عَمَلٍ
فَجَعَلْنَاهُ هَبَاءً مَنْثُورًا ﴿٢٣﴾

21. Cei care nu nadajduiesc sa Ne intalneasca spun: „De ce nu au fost coborati ingerii asupra noastra sau de ce nu-L vedem pe Domnul nostru?” Cu adevarat, s-au socotit prea mari in sufletele lor si s-au semetit cu o semetie uriasa. **22.** In Ziua in care ii vor vedea pe ingeri, in acea Zi nu va fi nicio veste buna pentru nelegiuiti, iar ingerii vor spune: „Este oprit cu desavarsire!” **23.** Noi Ne vom indrepta spre faptele pe care le-au facut si le vom preface in pulbere imprastiata.

Cei care il tagaduiesc pe Trimis si tagaduiesc fagaduinta si amenintarea lui Allah, in ale caror inimi nu se afla frica de amenintare si nici speranta intalnirii cu Creatorul, spun: „De ce nu au fost coborati ingerii asupra noastra sau de ce nu-L vedem pe Domnul nostru?” De ce nu au coborat ingeri care sa marturiseasca faptul ca tu esti Trimis si sa te ajute in misiune, ori sa vina ei insisi ca trimisi? Sau de ce nu-L vedem pe Domnul nostru ca sa ne vorbeasca si sa ne spuna: acesta este Trimisul Meu, urmati-l?

Aceasta obiectie impotriva Trimisului este neintemeiata si izvoreste din mandrie, semetie si impotrivire. „Cu adevarat, s-au socotit prea mari in sufletele lor” cand au facut aceste cereri indraznete. Cine sunteti voi, oameni saraci si neputinciosi, ca sa cereti vederea lui Allah si sa faceti dovada Mesajului dependenta de ea? Ce mandrie poate fi mai mare?

„Si s-au semetit cu o semetie uriasa”, adica inimile lor s-au impietrit si incapatanarea i-a facut sa refuze adevarul. Inimile le-au devenit mai tari decat piatra si fierul: nu se pleaca adevarului, nu se inmoaie la sfatul sincer si nu-l urmeaza. Indemnurile si aducerile-aminte nu le-au folosit. Cand le-a venit avertizarea, i-au raspuns celui mai sincer si mai binevoitor om si Semnelor limpezi ale lui Allah prin indepartare, tagaduire si impotrivire. Ce semetie poate fi mai mare? De aceea faptele lor au devenit zadarnice si au pierdut in cel mai greu chip, fiind lipsiti cu totul de bine.

„In Ziua in care ii vor vedea pe ingeri”, aceia a caror coborare au cerut-o, „in acea Zi nu va fi nicio veste buna pentru nelegiuiti”. Cat timp staruie in pacat si impotrivire, vederea ingerilor nu poate fi decat inceputul pedepsei. Mai intai ii vor vedea la moarte, cand ingerii vor cobori la ei. Allah spune: „Daca i-ai vedea pe cei nedrepti in chinurile mortii, iar ingerii intinzandu-si mainile: Dati-va sufletele! Astazi veti fi rasplatiti cu pedeapsa umilirii, pentru ca spuneati despre Allah neadevarul si va ingamfati fata de Semnele Sale” [al-An'am, 6:93].

Apoi, in mormant, Munkar si Nakir ii vor intreba despre Domnul, Profetul si religia lor, dar ei nu vor putea da un raspuns care sa-i salveze. Ingerii le vor aduce pedeapsa si vor indeparta mila de la ei. In Ziua Invierii, ingerii ii vor mana spre Foc si ii vor preda pazitorilor Iadului, care vor incepe pedeapsa lor. Tocmai aceasta coborare au cerut-o. Daca staruie in razvratire, vor vedea pedeapsa si o vor gusta; atunci vor cauta adapost fata de ingeri si vor incerca sa fuga, dar nu vor avea nicio scapare. „Si vor spune: Este oprit cu desavarsire!” Allah spune: „O, voi, adunare a jinnilor si a oamenilor, daca puteti sa treceti dincolo de hotarele cerurilor si ale pamantului, treceti! Dar nu veti trece decat cu putere” [ar-Rahman, 55:33].

„Noi Ne vom indrepta spre faptele pe care le-au facut”, spre faptele pe care ei le socoteau bune si pentru care s-au ostenit, „si le vom preface in pulbere imprastiata”, adica le vom face zadarnice si fara valoare. Le vor pierde, vor fi lipsiti de rasplata lor si vor fi pedepsiti, fiindca acele fapte nu au fost intemeiate pe credinta, ci au fost savarsite de oameni care nu cred in Allah si in Trimisii Sai. Fapta buna primita de Allah este fapta credinciosului sincer, care crede in Trimisi si ii urmeaza.

Versetul 24

أَصْحَابُ الْجَنَّةِ يَوْمَئِذٍ خَيْرٌ مُّسْتَقَرًّا وَأَحْسَنُ مَقِيلًا ﴿٢٤﴾

24. Locuitorii Paradisului vor avea in acea Zi un mai bun loc de sedere si un mai frumos loc de odihna.

În acea Zi înspăimântătoare, plină de tulburare, „locuitorii Paradisului”, cei care au crezut în Allah, au savărsit fapte drepte și s-au temut de Domnul lor, „vor avea un mai bun loc de sedere”, mai bun decât locul oamenilor Focului, „și un mai frumos loc de odihnă”, adică locuința lor în Paradis. Ea este locul odihnei și al repausului desăvârșit, fiindcă este o desfătare deplină, neamestecată cu nicio tulburare. Prin contrast, Iadul este cel mai rău loc de sedere și cel mai rău loc de odihnă. Aici comparativul este folosit deși celălalt termen al comparației nu are deloc însușirea respectivă: în locul de odihnă și în salaul oamenilor Focului nu se afla niciun bine. Tot astfel Allah spune: „Este Allah mai bun sau ceea ce Îi asociază ei?” [an-Naml, 27:59].

Versetele 25 la 29

وَيَوْمَ تَشْقَى السَّمَاءُ بِالْغَمِّ وَنَزَلَ الْمَلَائِكَةُ نَزِيلًا ﴿٢٥﴾ الْمَلِكُ يَوْمَئِذٍ الْخَبِيرُ
لِلرَّحْمَنِ وَكَانَ يَوْمًا عَلَى الْكَافِرِينَ عَسِيرًا ﴿٢٦﴾ وَيَوْمَ يَعْصُ الظَّالِمُ عَلَى
يَدَيْهِ يَقُولُ يَلَيْتَنِي اتَّخَذْتُ مَعَ الرَّسُولِ سَبِيلًا ﴿٢٧﴾ يَوْبِقَى لَيْتَنِي لَمْ أَتَّخِذْ
فُلَانًا خَلِيلًا ﴿٢٨﴾ لَقَدْ أَضَلَّنِي عَنِ الذِّكْرِ بَعْدَ إِذْ جَاءَنِي وَكَانَ الشَّيْطَانُ
لِلْإِنْسَانِ خَذُولًا ﴿٢٩﴾

25. În Ziua în care cerul se va despica prin nori, iar îngerii vor fi coborâți în cete, 26. stăpânirea adevărată va aparține în acea Zi Celui Milostiv, iar pentru necredincioși va fi o Zi grea. 27. În acea Zi, cel nedrept își va mușca mainile și va spune: „O, de-aș fi urmat o cale împreună cu Trimisul! 28. Vai mie! De nu l-aș fi luat pe cutare drept prieten! 29. El m-a abatut de la Pomenire după ce aceasta a venit la mine.” Iar Satana este întotdeauna trădător față de om.

Allah vestește Marea Zilei Învierii și ceea ce se va afla în ea dintre greutăți, neazuri și lucruri care înspăimântă inimile. „În Ziua în care cerul se va despica prin nori”, aceia sunt norii în care Allah va coborî de deasupra cerurilor. Cerurile se vor despica și se vor deschide, iar îngerii fiecărui cer vor coborî în rânduri: fie un rând va înconjura toate creaturile, fie îngerii fiecărui cer vor alcaui un rând, iar îngerii cerului următor un alt rând lângă el, și așa mai departe.¹

¹ Nota ediției arabe: Al-Hakim a consemnat această relatare de la Ibn Abbas ca mawqūf, adică atribuită Companionului (4/569–570). Adh-Dhahabi a spus: „Lantul ei este puternic”. A consemnat-o și ad-Darimi în ar-Radd ala al-Jahmiyyah (142, 143). A se vedea și ad-Durr al-Manthur (5/123).

Sensul este ca ingerii, in ciuda numarului si puterii lor, vor cobori si vor inconjura fapturile, supusi poruncii Domnului lor; niciunul nu va vorbi fara ingaduinta lui Allah. Ce se poate spune atunci despre omul slab, mai ales despre acela care s-a impotrivit Stapanului sau prin pacate mari si prin fapte care Ii aduc Mania, apoi vine la El cu pacate de care nu s-a cait? Stapanul Creator il va judeca fara nicio nedreptate, nici macar cat un fir de praf.

De aceea Allah spune ca Ziua aceea „pentru necredinciosi va fi o Zi grea”, din pricina greutatii si a nenorocirilor prin care vor trece. Pentru credincios, dimpotriva, ea va fi usoara, iar povara ii va fi usurata: „In Ziua in care ii vom aduna pe cei cu frica de Allah inaintea Celui Milostiv ca pe o delegatie cinstita si ii vom mana pe nelegiuiti insetati catre Iad” [Maryam, 19:85-86].

„Stapanirea adevarata va apartine in acea Zi Celui Milostiv.” Niciunei creaturi nu-i va mai ramane nici macar infatisarea stapanirii pe care a avut-o in lume; regii si supusii, cei liberi si robii, nobilii si ceilalti vor fi cu totii egali. Ceea ce linisteste inima este ca Allah a legat stapanirea acelei Zile de Numele Sau „Cel Milostiv”. Mila Lui cuprinde toate lucrurile; prin ea se mentin lumea aceasta si Viata de Apoi, se desavarseste orice lipsa si se inlatura orice cusur.

Numele care arata Mila Lui predomina asupra celor care arata Mania, iar Mila Sa intrece si biruieste Mania Sa. Allah l-a creat pe om slab, apoi l-a onorat si l-a cinstit ca sa-Si desavarseasca binefacerea fata de el si sa-l acopere cu Mila Sa. In Ziua Invierii oamenii vor sta smeriti si nemiscati de frica, asteptand judecata si ceea ce li se va intampla. Allah este insa mai milostiv fata de ei decat parintii si chiar decat ei insisi. Ce credeti, asadar, despre felul in care Se va purta cu ei? Nimeni nu va pieri sub aceasta Mila decat acela caruia i s-a hotarat pierzarea, si nimeni nu va fi indepartat de ea decat acela pe care propria nenorocire l-a cuprins si asupra caruia pedeapsa a devenit inevitabila.

„In acea Zi, cel nedrept”, care l-a facut partasi lui Allah, nu a crezut si i-a tagaduit pe Trimisi, „isi va musca mainile” din parere de rau, tristete si mahnire, si va spune: „O, de-as fi urmat o cale impreuna cu Trimisul!”, crezand in el si urmandu-l. „Vai mie! De nu l-as fi luat pe cutare drept prieten!” Cutare inseamna orice diavol dintre oameni ori jinni pe care l-a luat prieten apropiat. L-a socotit vrajmas pe cel mai sincer si mai milostiv om fata de el si s-a imprietenit cu cel mai aprig vrajmas; din aceasta prietenie nu a dobandit decat nenorocire, pierdere, rusine si pieire.

„El m-a abatut de la Pomenire dupa ce aceasta a venit la mine”, infrumusetandu-mi prin inselaciune si soapte ratacirea pe care o urma. „Iar Satana este intotdeauna tradator fata de om”: ii impodobeste falsitatea, ii urateste adevarul si ii da fagaduinte mincinoase, apoi il paraseste si se dezice de el, asa cum le va spune tuturor urmasilor sai dupa incheierea judecatii: „Cu

adevarat, Allah v-a facut o fagaduinta adevarata, iar eu v-am fagaduit si v-am inselat. Nu am avut nicio putere asupra voastra, decat ca v-am chemat, iar voi mi-ati raspuns. Nu ma muștrati pe mine, ci muștrati-va pe voi insiva. Eu nu va pot ajuta si nici voi nu ma puteti ajuta. Eu ma dezic de faptul ca m-ati facut partas lui Allah mai inainte” [Ibrahim, 14:22].

Asadar, robul sa priveasca spre sine cat timp mai exista posibilitatea, sa prinda ocazia de a indrepta ceea ce mai poate fi indreptat inainte ca aceasta sa nu mai fie cu putinta, sa-i ia drept aliati pe aceia a caror alianta ii aduce fericirea si sa-i socoteasca vrajmasi pe aceia a caror dusmanie ii este de folos, iar prietenia lor ii este vatamatoare. Allah este Cel care daruieste izbanda.

Versetele 30 la 31

وَقَالَ الرَّسُولُ يَرْبِّ إِنَّ قَوْمِي اتَّخَذُوا هَذَا الْقُرْآنَ مَهْجُورًا ﴿٣٠﴾ وَكَذَلِكَ جَعَلْنَا لِكُلِّ نَبِيٍّ عَدُوًّا مِّنَ الْجَائِمِينَ وَكَفَىٰ بِرَبِّكَ هَادِيًا وَنَصِيرًا ﴿٣١﴾

30. Trimisul a spus: „O, Domnul meu, poporul meu a luat acest Coran drept ceva parasit.” 31. Astfel am randuit pentru fiecare Profet cate un vrajmas dintre nelegiuiti. Domnul tau este de ajuns drept Calauzitor si Ajutator.

„Trimisul a spus”, chemandu-L pe Domnul sau si plangandu-I-se, mahnit de indepartarea poporului sau de ceea ce le-a adus: „O, Domnul meu, poporul meu”, la care m-ai trimis ca sa-i calauzesc si sa le vestesc Mesajul, „a luat acest Coran drept ceva parasit.” Ei s-au indepartat de el, l-au parasit si l-au lasat deoparte, desi aveau datoria sa se supuna hotararii lui, sa primeasca poruncile lui si sa le urmeze.

Allah i-a adus apoi mangaiere Trimisului Sau si i-a aratat ca acesti oameni au avut inaintea lor semeni care au procedat la fel: „Astfel am randuit pentru fiecare Profet cate un vrajmas dintre nelegiuiti”, adica dintre cei care nu sunt potriviti pentru bine si nu se lasa indreptati. Ei ii vrajmasesc pe Trimisi, le raspund si se cearta cu ei prin falsitate.

Printre foloasele acestei opozitii se afla faptul ca adevarul biruieste falsitatea si se arata intr-o limpezime deplina. Cand falsitatea se ridica impotriva adevarului, adevarul se vadeste si mai limpede, iar dovezile lui se intaresc. Tot astfel se arata cinstirea pe care Allah le-o daruieste oamenilor adevarului si pedeapsa cu care ii loveste pe oamenii falsitatii. Asadar, nu te mahnii pentru ei si nu te pierde din pricina mahnirii.

„Domnul tau este de ajuns drept Calauzitor”: El te va calauzi catre ceea ce urmaresti si catre binele religiei si al vietii tale. El este de ajuns si drept

„Ajutor”: te va sprijini impotriva vrajmasilor tai si va indeparta de la tine orice rau in treburile religiei si ale lumii. Multumeste-te deci cu El si pune-ti increderea in El.

Versetele 32 la 34

وَقَالِ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ الْقُرْآنُ جُمْلَةً وَاحِدَةً كَذَلِكَ لِنُثَبِّتَ بِهِ
فُؤَادَكَ وَرَتَّلْنَاهُ تَرْتِيلًا ﴿٣٢﴾ وَلَا يَأْتُونَكَ بِمَثَلٍ إِلَّا جِئْنَاكَ بِالْحَقِّ وَأَحْسَنَ
تَفْسِيرًا ﴿٣٣﴾ الَّذِينَ يُحْشَرُونَ عَلَىٰ وُجُوهِهِمْ إِلَىٰ جَهَنَّمَ أُولَٰئِكَ شَرٌّ مَّكَانًا
وَأَضْلَىٰ سَبِيلًا ﴿٣٤﴾

32. Cei care nu cred spun: „De ce nu i-a fost coborat Coranul dintr-odata?” Asa a fost, pentru ca prin el sa-ti intarim inima; Noi ti l-am recitat treptat, cu o randuiala desavarsita. **33. Ei nu-ti aduc nicio pilda fara ca Noi sa-ti aducem adevarul si cea mai buna talcuire.** **34. Cei care vor fi tarati pe fetele lor catre Iad se afla in cel mai rau loc si sunt cei mai rataciti de la Cale.**

Aceasta face parte dintre propunerile pe care necredinciosii le nascocisera si le indreptau impotriva Profetului. Ei spuneau: „De ce nu i-a fost coborat Coranul dintr-odata?”, asa cum cartile de mai inainte fusesera coborate deodata. Dar ce neajuns ar fi in faptul ca a fost coborat in acest fel? Dimpotriva, aceasta forma de coborare este mai deplina si mai buna.

De aceea Allah spune: „Asa a fost”, adica l-am coborat treptat, „pentru ca prin el sa-ti intarim inima”. Ori de cate ori se cobora o parte din Coran, linistea si statornicia lui sporeau, mai ales atunci cand apareau imprejurari care puteau aduce neliniste. Coborarea Coranului in chiar momentul ivirii unei imprejurari avea un efect deosebit si intarea inima mai mult decat daca pasajul ar fi fost coborat mai inainte si apoi doar amintit cand se ivera pricina.

„Noi ti l-am recitat treptat, cu o randuiala desavarsita”, adica l-am facut sa ajunga la tine incet si in trepte. Toate acestea arata grija lui Allah pentru Cartea Sa, Coranul, si pentru Trimisul Sau Muhammad: El a facut coborarea Cartii Sale potrivita cu starile Trimisului si cu trebuintele religioase ale acestuia.

„Ei nu-ti aduc nicio pilda”, nicio obiectie prin care sa se impotriveasca adevarului si sa incerce sa-ti respinga Mesajul, „fara ca Noi sa-ti aducem adevarul si cea mai buna talcuire.” Allah ti-a coborat un Coran care cuprinde tot ce este necesar pentru adevar, cu o limpezime deplina in cuvinte. Toate intelesurile lui sunt adevarate si curate de falsitate si indoiala, iar cuvintele lui

arata hotarele lucrurilor in cea mai limpede forma si talcuiesc intelesurile pe deplin.

Acest verset arata ca invatatul care vorbeste despre cunoastere, fie el invatat al hadithului, profesor ori predicator, trebuie sa urmeze pilda Domnului sau in felul in care El a carmuit treburile Trimisului. El trebuie sa priveasca la starile oamenilor: ori de cate ori se iverse un eveniment ori o imprejurare, sa aduca versetele coranice, hadithurile profetice si indemnurile potrivite acelei situatii.

Versetul este si un raspuns impotriva celor care forteaza interpretarea textelor, precum Jahmiyyah si cei asemenea lor, care socotesc ca multe texte ale Coranului trebuie interpretate cu alte intelesuri decat cele aratate de sensul lor limpede. Dupa parerea lor, Coranul nu ar oferi cea mai buna talcuire, ci cea mai buna talcuire ar fi explicatia prin care ei au rastalmacit intelesurile. Aceasta pretentie este ea insasi o denaturare.

Allah vesteste apoi starea politeistilor care l-au tagaduit pe Trimisul Sau si sfarsitul nenorocit care ii asteapta: „Cei care vor fi tarati pe fetele lor”, tarati si impinsi de ingerii pedepsei intr-o priveliste cumplita, „catre Iad”, locul care strange toate felurile de chin si pedeapsa, „se afla in cel mai rau loc si sunt cei mai rataciti de la Cale”. Comparatia nu inseamna ca si credinciosii ar fi rataciti, dar intr-un grad mai mic. Credinciosii au cea mai buna stare si cel mai bun sfarsit: in lume au fost calauziti pe Calea cea dreapta, iar in Viata de Apoi vor ajunge in Gradinile Desfatarii.

Versetele 35 la 40

وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ وَجَعَلْنَا مَعَهُ أَخَاهُ هَارُونَ وَزِيرًا ﴿٣٥﴾ فَقُلْنَا
 أَذْهَبَا إِلَى الْقَوْمِ الَّذِينَ كَذَبُوا بِآيَاتِنَا فَدَمَرْنَاهُمْ تَدْمِيرًا ﴿٣٦﴾ وَقَوْمَ نُوحٍ لَمَّا
 كَذَبُوا الرُّسُلَ أَغْرَقْنَاهُمْ وَجَعَلْنَاهُمْ لِلنَّاسِ آيَةً وَأَعْتَدْنَا لِلظَّالِمِينَ عَذَابًا
 أَلِيمًا ﴿٣٧﴾ وَعَادًا وَثَمُودًا وَأَصْحَابَ الرَّسِّ وَقُرُونًا بَيْنَ ذَلِكَ كَثِيرًا ﴿٣٨﴾
 وَكُلًّا ضَرَبْنَا لَهُ الْأَمْثَالَ وَكُلًّا تَبَرْنَا نَبِيرًا ﴿٣٩﴾ وَلَقَدْ آتَوْنَا عَلَى الْقَرْيَةِ الَّتِي
 أَمْطَرْنَا مَطَرَ السَّوْءِ أَلَمْ يَكُونُوا يَرُونَهَا بَلِّ كَانُوا لَا يَرْجُونَ نُشُورًا ﴿٤٠﴾

35. I-am dat lui Musa Cartea si l-am randuit alaturi de el pe fratele sau Harun drept ajutor. 36. Am spus: „Mergeti amandoi la poporul care a tagaduit Semnele Noastre.” Apoi i-am nimicit cu desavarsire. 37. Iar pe poporul lui Nuh, cand i-a tagaduit pe Trimisi, l-am inecat si l-am facut un semn pentru

oameni; iar pentru nelegiuiti am pregatit o pedeapsa dureroasa. 38. La fel pe 'Ad, pe Thamud, pe oamenii fantanii si multe generatii intre acestea. 39. Fiecaruia i-am dat pilde, iar pe fiecare l-am nimicit cu desavarsire. 40. Ei au trecut pe langa cetatea asupra careia a fost trimisa ploaia raului. Oare nu au vazut-o? Ba ei nu nadajduiesc in Inviere.

Allah face aici trimitere la aceste istorisiri, pe care le-a desfasurat in alte locuri, pentru a-i avertiza pe cei carora li se adreseaza sa nu staruie in tagaduirea Trimisului lor. Altfel, i-ar putea lovi ceea ce a lovit popoarele dinainte, care se aflau aproape de ei si ale caror povestiri le cunosteau, fiind raspandite si vestite.

Ei vedeau cu ochii lor urmele unora dintre acele popoare, precum locuintele poporului lui Salih din al-Hijr si cetatea asupra careia a fost trimisa „ploaia raului”, pietre din lut ars. Trec prin apropierea ei dimineata si noaptea, in calatoriile lor. Acele popoare nu erau mai rele decat ei, iar Trimisii lor nu erau mai buni decat Trimisul acestora. Allah spune: „Oare necredinciosii vostri sunt mai buni decat aceia? Sau aveti voi vreo scutire in Scripturi?” [al-Qamar, 54:43].

Ceea ce i-a impiedicat sa creada, cu toate Semnele vazute, a fost faptul ca nu nadajduiau in Inviere, nu asteptau intalnirea cu Domnul lor si nu se temeau de pedeapsa Lui. Din aceasta pricina au staruit in incapatanare. Altfel, la ei venisera Semne dupa care nu mai ramanea indoiala, nelamurire ori sovaiala.

Versetele 41 la 44

وَإِذَا رَأَوْكَ إِن يَتَخَذُونَكَ إِلَّا هُزُوًا أَهَذَا الَّذِي بَعَثَ اللَّهُ رَسُولًا ﴿٤١﴾ إِن كَادَ لَيُضِلَّنَا عَنْ ءَاهَتِنَا لَوْلَا أَن صَبَرْنَا عَلَيْهَا وَسَوْفَ يَعْلَمُونَ حِينَ يَرَوْنَ الْعَذَابَ مَنْ أَضَلُّ سَبِيلًا ﴿٤٢﴾ أَرَأَيْتَ مَنِ اتَّخَذَ إِلَٰهَهُ هَوَاهُ أَفَأَنْتَ تَكُونُ عَلَيْهِ وَكِيلًا ﴿٤٣﴾ أَمْ تَحْسِبُ أَنَّ أَكْثَرَهُمْ يَسْمَعُونَ أَوْ يَعْقِلُونَ إِن هُمْ إِلَّا كَالْأَنْعَامِ بَلْ هُمْ أَضَلُّ سَبِيلًا ﴿٤٤﴾

41. Cand te vad, ei nu fac decat sa te ia in batjocura, spunand: „Acesta este cel pe care Allah l-a trimis ca Trimis? 42. Aproape ca ne-ar fi abatut de la zeii nostri, daca noi nu am fi staruit cu rabdare in adorarea lor.” Insa vor afla, cand vor vedea pedeapsa, cine este mai ratacit de la Cale. 43. L-ai vazut pe acela care si-a luat pofta drept dumnezeu? Vei fi tu oare pazitor asupra lui?

44. Ori crezi ca cei mai multi dintre ei aud sau pricep? Ei nu sunt decat asemenea vitelor; ba sunt si mai rataciti de la Cale.

Cand acesti oameni, care te tagaduiesc, se impotrivesc Semnelor lui Allah si se poarta cu trufie pe pamant, te vad, ei te iau in batjocura, te dispretuiesc si spun cu ironie: „Acesta este cel pe care Allah l-a trimis ca Trimis?” Adica nu s-ar potrivi ca Allah sa-l trimita pe acest om. Cuvintele lor izvorasc din nedreptate, incapatanare si rasturnarea adevarului.

Vorbele lor pot insemna ca Trimisul - Allah sa ne fereasca de o asemenea gandire - ar fi fost neinsemnat si vrednic de dispret si ca, daca Mesajul ar fi fost dat altcuiva, acel lucru ar fi fost mai potrivit. Ei spuneau: „De ce nu a fost coborat acest Coran asupra unui om de seama din cele doua cetati?” [az-Zukhruf, 43:31]. Asemenea cuvinte nu pot iesi decat de la cel mai ignorant si mai ratacit om ori de la cel mai incapatanat, care imbraca haina ignorantei ca sa raspandeasca falsitatea pe care o urmeaza si sa ponegreasca adevarul si pe cel care l-a adus.

Cine priveste viata lui Muhammad ibn 'Abdullah afla ca el era cel mai bun si mai de seama dintre oameni, cel mai inaintat in ratiune, cunoastere si judecata dreapta, in statornicie si demnitate, in nobletea caracterului si frumusetea purtarii, in curatie, curaj, generozitate si orice insusire aleasa. Cel care il dispretuieste si il defaimeaza a adunat prostia, ignoranta, ratacirea, contradictia, nedreptatea si agresiunea intr-un chip pe care altul nu l-a adunat. Este de ajuns ca dovada a ignorantei sale faptul ca il defaimeaza pe acest Trimis maret si nobil.

Ceea ce i-a impins sa-l ponegreasca si sa-l ia in batjocura a fost alipirea lor incapatanata de falsitate si dorinta de a-i insela pe cei slabi la minte. De aceea au spus: „Aproape ca ne-ar fi abatut de la zeii nostri”, facand din divinitatile lor o singura Divinitate, „daca noi nu am fi staruit cu rabdare in adorarea lor.” Ei pretindeau ca Tawhidul este ratacire, desi ratacirea adevarata era politeismul lor, si se indemnau unii pe altii sa staruie in el: „Mai-marii lor au plecat, spunand: Mergeti si ramaneti statornici langa zeii vostri” [Sad, 38:6].

Rabdarea este laudata in toate situatiile, mai putin atunci cand omul staruie in ceva ce atrage Mania lui Allah si sporeste combustibilul Focului. Credinciosii sunt cei despre care Allah spune: „si se indeamna unii pe altii la adevar si se indeamna unii pe altii la rabdare” [al-'Asr, 103:3]. Fiindca politeistii se socoteau calauziti si il numeau ratacit pe Trimis, iar faptul ca nu era chip sa fie induplecati devenise limpede, Allah i-a amenintat: atunci cand „vor vedea pedeapsa”, vor afla cu o cunoastere sigura „cine este mai ratacit de la Cale”. „In acea Zi, cel nedrept isi va musca mainile si va spune: O, de-as fi urmat o cale impreuna cu Trimisul!” [al-Furqan, 25:27 si versetele urmatoare].

Exista oare o ratacire mai mare decat a celui care si-a luat propria pofta drept Dumnezeu si face tot ceea ce doreste? De aceea Allah spune: „L-ai vazut pe acela care si-a luat pofta drept Dumnezeu?” Nu te uimesc starea lui si ratacirea in care se afla, in vreme ce el se socoteste pe cele mai inalte trepte? „Vei fi tu oare pazitor asupra lui?” Tu nu ai putere si stapanire asupra lui; esti numai un prevenitor, ti-ai implinit datoria, iar socoteala lui este la Allah.

Allah arata apoi cat de adanca este ratacirea lor: „Ori crezi ca cei mai multi dintre ei aud sau pricep?” El arata ca sunt lipsiti de intelegere si de auzul care aduce folos. „Ei nu sunt decat asemenea vitelor”, care nu aud decat strigate si chemari: „Surzi, muti si orbi, ei nu pricep” [al-Baqarah, 2:171]. Ba vitele sunt mai bine calauzite: urmeaza pastorul care le conduce, cunosc drumul pieirii si se feresc de el. Sfarsitul lor este mai sigur decat al acestor oameni. Prin urmare, cel care il defaimeaza pe Trimis prin aceasta descriere este el insusi cel mai vrednic de ea, iar orice animal necuvantator este mai bine calauzit decat el.

Versetele 45 la 46

أَلَمْ تَر إِلَىٰ رَبِّكَ كَيْفَ مَدَّ الظِّلَّ وَلَوْ شَاءَ لَجَعَلَهُ سَاكِنًا ثُمَّ جَعَلْنَا الشَّمْسُ
عَلَيْهِ دَلِيلًا ﴿٤٥﴾ ثُمَّ قَبَضْنَاهُ إِلَيْنَا قَبْضًا يَسِيرًا ﴿٤٦﴾

45. Nu ai vazut cum Domnul tau intinde umbra? Daca ar fi voit, ar fi facut-o nemiscata. Apoi am facut soarele un indrumator pentru ea. 46. Dupa aceea o strangem treptat spre Noi.

Nu ai vazut, cu ochii si cu judecata ta, desavarsirea Puterii Domnului tau si largimea Milei Sale? El intinde umbra peste robi, iar aceasta este umbra dinaintea rasaritului soarelui. „Apoi am facut soarele un indrumator pentru ea”, adica un semn dupa care umbra este cunoscuta; daca nu ar exista soarele, umbra nu ar fi cunoscuta, caci lucrurile se cunosc prin contrariile lor.

„Dupa aceea o strangem treptat spre Noi.” Cu cat soarele se inalta, cu atat umbra se micsoreaza putin cate putin, pana dispare cu totul. Umbra si soarele se succed astfel inaintea oamenilor care le vad cu ochii lor. Din aceasta se nasc alternarea noptii si zilei, schimbarea anotimpurilor si numeroase alte foloase. Toate sunt dintre cele mai mari dovezi ale Puterii si Maretiei lui Allah, ale desavarsirii Milei si grijii Sale pentru robii Sai. Ele arata ca numai El merita adorarea, lauda, iubirea si cinstirea, caci El este Stapanul Maretiei si al Cinstirii.

Versetul 47

وَهُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ اللَّيْلَ لِبَاسًا وَالنَّوْمَ سُبَاتًا وَجَعَلَ النَّهَارَ نُشُورًا ﴿٤٧﴾

47. El este Cel care v-a facut noaptea vesmant, somnul odihna si ziua timp de trezire si raspandire.

Prin Mila si Bunatatea Sa, Allah a facut noaptea asemenea unui vesmant care va acopera, pentru ca in ea sa va linistiti, sa va odihniti prin somn si sa va opriti miscarile. Daca nu ar fi noaptea, robii nu s-ar odihni si ar continua sa se miste, ceea ce le-ar pricinui cea mai mare vatamare. Iar daca intunericul ar ramane neincetat, mijloacele lor de trai si interesele lor ar fi impiedicate. De aceea Allah a facut ziua timp al raspandirii: in ea oamenii pleaca la negot, calatorie si munca si dobandesc ceea ce le este de folos.

Versetele 48 la 50

وَهُوَ الَّذِي أَرْسَلَ الرِّيحَ بُشْرًا بَيْنَ يَدَيْ رَحْمَتِهِ ۖ وَأَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً طَهُورًا ﴿٤٨﴾ لِّنُحْيِيَ بِهِ بَلْدَةً مَّيْتًا وَنُسْقِيَهُ مِمَّا خَلَقْنَا أَنْعَامًا وَأَنَاسِيَّ كَثِيرًا ﴿٤٩﴾ وَلَقَدْ صَرَّفْنَاهُ بَيْنَهُمْ لِيَذَّكَّرُوا فَأَبَى أَكْثَرُ النَّاسِ إِلَّا كُفُورًا ﴿٥٠﴾

48. El este Cel care trimite vanturile ca vestitoare inaintea Milei Sale si Noi coboram din cer o apa curata, 49. ca prin ea sa dam viata unui tinut mort si sa potolim setea multor vite si oameni dintre cei pe care i-am creat. 50. Noi am impartit-o intre ei, pentru ca ei sa-si aminteasca, insa cei mai multi oameni nu fac decat sa tagaduiasca.

El singur este Cel care are mila de robii Sai si le daruieste mijloace de trai imbelsugate. Trimite vanturile ca vestitoare ale Milei Sale, adica ale ploii; prin ele ridica norii, ii aduna, ii alcatuieste in mase si ii fecundeaza, apoi ii carmuieste prin porunca Sa, astfel incat robii sa primeasca vestea ploii inainte ca ea sa cada si sa se poata pregati, inainte ca ploaia sa vina dintr-odata.

„Noi coboram din cer o apa curata”, apa care curata de necuratia rituala mica si mare si indeparteaza murdaria vazuta. Printre binefacerile ploii se afla faptul ca Allah da viata prin ea unui tinut mort. Din pamant ies felurite plante si arbori din care mananca oamenii si animalele. „Si sa potolim setea multor vite si

oameni dintre cei pe care i-am creat”, adica va dam sa beti din ea voua si vitelor voastre.

Cel care trimite vanturile vestitoare, le pune la slujiri diferite si coboara din cer apa curata si binecuvantata, facand din ea hrana pentru oameni si animale, nu este oare singurul care merita sa fie adorat, fara sa I se puna niciun partas? Allah a raspandit aceste Semne vazute si le-a indreptat catre robi pentru ca ei sa-L cunoasca, sa-I multumeasca si sa-si aminteasca de El. Cu toate acestea, cei mai multi oameni staruie in necredinta, din pricina firii si caracterelor lor stricate.

Versetele 51 la 52

وَلَوْ شِئْنَا لَبَعَثْنَا فِي كُلِّ قَرْيَةٍ نَذِيرًا ﴿٥١﴾ فَلَا تَطْعُمُ الْكَافِرِينَ وَجَهْدُهُمْ
بِهِ جِهَادًا كَبِيرًا ﴿٥٢﴾

51. Daca am fi voit, am fi trimis in fiecare cetate cate un prevenitor. 52. Nu asculta deci de necredinciosi, ci lupta impotriva lor prin el cu o lupta mare.

Allah vesteste ca Vointa Sa patrunde totul si ca, daca ar fi voit, ar fi trimis in fiecare cetate cate un prevenitor, un Trimis care sa-i avertizeze. Vointa Sa nu este neputincioasa in fata acestui lucru. Insa Intelegiunea si Mila Lui fata de tine si fata de ceilalti, O, Muhammad, au cerut sa te trimita la toti: la cei rosii si negri, la arabi si nearabi, la oameni si jinni.

„Nu asculta deci de necredinciosi” lasand ceva din ceea ce ti-a fost trimis. Dimpotriva, depune-ti toata puterea in vestirea intregului Mesaj. „Ci lupta impotriva lor prin el”, prin Coran, „cu o lupta mare”: nu cruta niciun efort in sprijinirea adevarului si in nimicirea falsitatii. Chiar daca vezi ca te tagaduiesc si se poarta aspru, staruie in efortul tau si nu deznadajdui ca vor fi calauziti si nu inceta sa le vestesti numai fiindca Mesajul nu se potriveste poftelor lor.

Versetul 53

* وَهُوَ الَّذِي مَرَجَ الْبَحْرَيْنِ هَذَا عَذْبٌ فُرَاتٌ وَهَذَا مِلْحٌ أُجَاجٌ وَجَعَلَ
بَيْنَهُمَا بَرْزَخًا وَجِزًّا مَجْجُورًا ﴿٥٣﴾

53. El este Cel care a lasat sa se intalneasca cele doua mari: aceasta este dulce si placuta, iar cealalta este sarata si amara. El a pus intre ele o stavila si o opreliste de netrecut.

El singur este Cel care a lasat sa curga si sa se intalneasca cele doua mari: apa dulce si placuta, adica raurile care curg pe fata pamantului, si marea sarata si amara. El a facut ca fiecare sa le aduca robilor folosul ei. „El a pus intre ele o stavila”, care impiedica una sa se amestece cu cealalta, ca sa nu dispara folosul urmarit din fiecare, „si o opreliste de netrecut”, adica un hotar puternic si ocrotitor.

Versetul 54

وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ مِنَ الْمَاءِ بَشَرًا فَجَعَلَهُ نَسَبًا وَصِهْرًا وَكَانَ رَبُّكَ
قَدِيرًا ﴿٥٤﴾

54. El este Cel care a creat omul din apa, apoi i-a randuit legaturi de sange si legaturi prin casatorie. Domnul tau este Atotputernic.

Allah singur, fara partas, l-a creat pe om dintr-o apa neinsemnata, apoi a raspandit din el urmasi multi si i-a facut oameni legati prin inrudire si prin casatorie, risipiti ori adunati laolalta. Toti provin din acea apa neinsemnata. Aceasta arata desavarsirea Puterii Sale: „Domnul tau este Atotputernic.” Tot ea dovedeste ca adorarea Lui este adevarul, iar adorarea altuia este falsitate.

Versetul 55

وَيَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُهُمْ وَلَا يَضُرُّهُمْ وَكَانَ الْكَافِرُ عَلَىٰ رَبِّهِ
ظَهِيرًا ﴿٥٥﴾

55. Ei adora in afara lui Allah ceea ce nu le aduce nici folos si nici vatamare, iar necredinciosul este mereu sprijinitor impotriva Domnului sau.

Ei adora idoli si morti care nu pot nici vatama, nici folosi si ii fac rivali Celui care stapaneste folosul si vatamarea, daruirea si oprirea. Desi datoria lor era sa urmeze calauzirea Domnului lor si sa-I sprijine religia, ei au facut tocmai contrariul.

„Necredinciosul este mereu sprijinitor impotriva Domnului sau”: el sprijina falsitatea - idolii si rivalii care sunt vrajmasi ai lui Allah - impotriva Domnului sau. Astfel, se ridica impotriva Lui, aratandu-I vrajmasie si razboi, desi Domnul lui este Cel care l-a creat, l-a hranit si l-a acoperit cu binefaceri vazute si nevazute. El nu poate iesi din Stapanirea, Autoritatea si Hotararea lui Allah.

Allah nu inceteaza sa-i arate Bunatate si Binefacere, iar el staruie, din ignoranta, in dusmanie si impotrivire.

Versetele 56 la 60

وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا مُبَشِّرًا وَنَذِيرًا ﴿٥٦﴾ قُلْ مَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِلَّا
 مَنْ شَاءَ أَنْ يَتَّخِذَ إِلَىٰ رَبِّهِ سَبِيلًا ﴿٥٧﴾ وَتَوَكَّلْ عَلَىٰ الْحَيِّ الَّذِي لَا يَمُوتُ
 وَسَبِّحْ بِحَمْدِهِ وَكَفَىٰ بِهِ بِذُنُوبِ عِبَادِهِ خَبِيرًا ﴿٥٨﴾ الَّذِي خَلَقَ
 السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ الرَّحْمَنُ
 فَسَلِّ بِهِ خَيْرًا ﴿٥٩﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ اسْجُدُوا لِلرَّحْمَنِ قَالُوا وَمَا الرَّحْمَنُ
 أَنَسْجُدُ لِمَا تَأْمُرُنَا وَزَادَهُمْ نُفُورًا ﴿٦٠﴾

56. Noi nu te-am trimis decat ca binevestitor si prevenitor. 57. Spune: „Nu va cer pentru aceasta nicio rasplata, ci numai ca acela care voieste sa urmeze o cale spre Domnul sau.” 58. Pune-ti increderea in Cel Viu, care nu moare, si preamareste-L cu lauda. El este de ajuns ca sa cunoasca pacatele robilor Sai. 59. El este Cel care a creat cerurile si pamantul si ceea ce este intre ele in sase zile, apoi S-a ridicat deasupra Tronului. El este Cel Milostiv; intreaba despre El pe Cel Binecunoscator. 60. Cand li se spune: „Prosternati-va inaintea Celui Milostiv”, ei spun: „Si ce este Cel Milostiv? Sa ne prosternam noi la ceea ce ne poruncesti?” Iar aceasta le sporeste indepartarea.

Allah arata ca nu l-a trimis pe Muhammad ca stapanitor asupra creatiei, nu l-a facut inger si nu i-a dat vistieriile lucrurilor. L-a trimis „ca binevestitor”, ca sa-i vesteasca celui care I se supune lui Allah rasplata din aceasta lume si din Viata de Apoi, si „prevenitor”, ca sa-l avertizeze pe cel care nu I se supune despre pedeapsa din aceasta lume si din Viata de Apoi. Aceasta cere sa fie lamurite faptele care aduc rasplata si cele care atrag pedeapsa, prin porunci si interdictii.

O, Muhammad, tu nu le ceri nicio plata pentru vestirea Coranului si a calauzirii, incat aceasta sa le ofere o scuza sa nu te urmeze ori sa le ingreuneze ascultarea. „Ci numai ca acela care voieste sa urmeze o cale spre Domnul sau”, adica oricine voieste sa cheltuiasca in ceea ce aduce Multumirea Domnului sau si pe Calea Lui poate face aceasta. Chiar daca il indemni la aceasta, tu nu il constrangi sa o faca si nu iei acea cheltuiala drept plata pentru tine; ea se

intoarce spre propriul lui folos si il conduce pe calea care ajunge la Domnul sau.

Apoi Allah ii porunceste sa se increada in El si sa-I ceara ajutorul: „Pune-ti increderea in Cel Viu”, Cel a carui Viata este deplina si desavarsita, „care nu moare, si preamareste-L cu lauda”. Adora-L, lauda-L si sprijina-te pe El in toate treburile care te privesc pe tine si pe ceilalti. „El este de ajuns ca sa cunoasca pacatele robilor Sai”: El le cunoaste si ii va rasplati pentru ele. Tu nu esti insarcinat sa-i calauzesti, nici sa le pastrezi faptele; toate acestea sunt numai in Mana lui Allah.

„El este Cel care a creat cerurile si pamantul si ceea ce este intre ele in sase zile, apoi S-a ridicat deasupra Tronului”, care este acoperisul creatiei, cea mai inalta, mai vasta si mai frumoasa dintre creaturile Sale. „El este Cel Milostiv”: S-a ridicat deasupra Tronului Sau care cuprinde cerurile si pamantul, iar Mila Lui cuprinde toate lucrurile. El este deasupra celei mai vaste creaturi prin Insusirea Sa cea mai cuprinzatoare.

Versetul afirma ca Allah a creat toate fapturile, ca le cunoaste infatisarea si launtru si ca este deasupra Tronului, despartit de creatia Sa. „Intreaba despre El pe Cel Binecunoscator”: Cel avut in vedere este Allah Insusi, caci El Isi cunoaste Insusirile, Maretia si Slava si v-a vestit despre ele, lamurind din Maretia Sa ceea ce va aduce fericirea prin cunoasterea Lui². Unii L-au cunoscut si s-au smerit inaintea Maretiei Sale, dar necredinciosii s-au trufit fata de adorarea Lui si au refuzat-o.

De aceea Allah spune: „Cand li se spune: Prosternati-va inaintea Celui Milostiv”, inaintea Celui care singur v-a daruit toate binefacerile si a indepartat de la voi toate necazurile, ei spun cu tagaduire: „Si ce este Cel Milostiv?” Ei pretind in chip stricat ca nu-L cunosc pe Cel Milostiv si fac din aceasta un motiv de critica impotriva Trimisului. Spun: el ne opreste sa luam alte divinitati alaturi de Allah, apoi cheama o alta divinitate si zice „O, Cel Milostiv”³.

Allah spune in sa: „Spune: Chemati-L Allah sau chemati-L Cel Milostiv. Oricum L-ati chema, ale Lui sunt Numele cele mai frumoase” [al-Isra', 17:110]. Numele Sale sunt multe fiindca Insusirile Sale sunt multe, iar desavarsirea Lui are numeroase aspecte; fiecare Nume arata o Insusire desavarsita.

„Sa ne prosternam noi la ceea ce ne poruncesti?”, adica numai pentru ca tu ne poruncesti aceasta? Cuvintele lor izvorau din tagaduirea Trimisului si din trufia fata de ascultarea lui. Chemarea la prosternare inaintea Celui Milostiv „le

² Nota editiei arabe: „تسعدون” (va aflati fericirea) este lectura manuscrisului B; in manuscrisul A apare „تستعدون” (va pregatiti).

³ Nota editiei arabe: Relatarea este consemnata de al-Bukhari in Khalq Afal al-Ibad (355). A se vedea si Tafsir at-Tabari (17/580).

sporeste indepartarea”: ei fug de la adevar spre falsitate si sporesc in necredinta si nenorocire.

Versetele 61 la 62

تَبَارَكَ الَّذِي جَعَلَ فِي السَّمَاءِ بُرُوجًا وَجَعَلَ فِيهَا سِرَاجًا وَقَمَرًا مُنِيرًا ﴿٦١﴾
 وَهُوَ الَّذِي جَعَلَ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ خِلْفَةً لِّمَنۢ أَرَادَ أَن يَذَّكَّرَ أَوْ أَرَادَ
 شُكُورًا ﴿٦٢﴾

61. Binecuvantat este Cel care a asezat in cer mari constelatii, a pus in el o candela si o luna luminoasa. 62. El este Cel care a facut noaptea si ziua sa se urmeze una pe alta, pentru cel care vointe sa-si aminteasca sau sa multumeasca.

In aceasta sura, Allah repeta de trei ori cuvintele „Binecuvantat este”. Intelesul lor, asa cum s-a aratat, dovedeste Maretia Creatorului, multimea Insusirilor Sale si belsugul Binelui si al Binefacerilor Sale. Sura arata Maretia Lui, vastitatea Stapanirii Sale, patrunderea Vointei Lui, cuprinderea Stiintei si Puterii Sale, Stapanirea Sa cuprinzatoare in porunci si in rasplatire si desavarsirea Intelepciunii Lui. Ea arata largimea Milei Sale, generozitatea si binefacerile Sale religioase si lumesti; toate acestea cer repetarea acestei descrieri frumoase.

„Binecuvantat este Cel care a asezat in cer mari constelatii.” Sunt stelele in general ori locurile pe care soarele si luna le strabat treapta cu treapta. Ele seamana cu turnurile si fortaretele prin care cetatile sunt pazite. Tot astfel stelele sunt asezate pentru pazirea cerului si din ele sunt aruncate flacari impotriva diavolilor.

„A pus in el o candela”, adica soarele, in care se afla lumina si caldura, „si o luna luminoasa”, care are lumina, dar nu caldura. Acesta este unul dintre Semnele Maretiei Sale si ale belsugului Binefacerii Sale: creatia stralucitoare, randuiala desavarsita si frumusetea mareata a cerului arata Maretia Creatorului in toate Insusirile Sale, iar foloasele pe care le afla creaturile in el arata generozitatea Sa nemarginita.

„El este Cel care a facut noaptea si ziua sa se urmeze una pe alta”: una pleaca si cealalta ii ia locul, fara ca ele sa se adune vreodata si fara ca amandoua sa lipseasca. Aceasta este pentru „cel care vointe sa-si aminteasca sau sa multumeasca”, adica pentru cel care vointe sa cugete, sa ia invatatura si

sa le foloseasca drept dovezi pentru cerintele dumnezeiesti, ori sa-I multumeasca lui Allah pentru ele.

Cel care are o parte statornica de Pomenire in timpul noptii ori al zilei si pierde partea unuia dintre aceste doua timpuri o poate implini in celalalt. Starile inimilor se schimba odata cu ceasurile noptii si ale zilei: ele trec de la activitate la lene, de la pomenire la nepasare, de la largire la strangere si de la apropiere la indepartare. Allah a facut ca noaptea si ziua sa se succeda si momentele actelor de adorare sa revina iar si iar, astfel incat pomenirea si ravna sa se nasca din nou in alt timp. Ori de cate ori adorarea se repeta, omul capata o dorinta noua, iar ceea ce slabise mai inainte se intareste. Astfel, faptele de ascultare sunt asemenea apei care uda rasadul credintei; daca nu ar exista ele, rasadul s-ar ofili si s-ar usca. Lui Allah I se cuvine cea mai deplina si mai desavarsita lauda pentru aceasta.

Apoi Allah aminteste, dintre numeroasele Sale binefaceri, Harul pe care l-a daruit robilor Sai drepti si ajutorul prin care i-a facut sa implineasca faptele bune ce le-au castigat incaperile inalte din Paradis.

Versetele 63 la 77

وَعِبَادُ الرَّحْمَنِ الَّذِينَ يَمْشُونَ عَلَى الْأَرْضِ هَوْنًا وَإِذَا خَاطَبَهُمُ الْجَاهِلُونَ قَالُوا سَلَامًا ﴿٦٣﴾ وَالَّذِينَ يَبِيتُونَ لِرَبِّهِمْ سُجَّدًا وَقِيَمًا ﴿٦٤﴾ وَالَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا اصْرِفْ عَنَّا عَذَابَ جَهَنَّمَ إِنَّ عَذَابَهَا كَانَ غَرَامًا ﴿٦٥﴾ إِنَّهَا سَاءَتْ مُسْتَقَرًّا وَمُقَامًا ﴿٦٦﴾ وَالَّذِينَ إِذَا أَنْفَقُوا لَمْ يُسْرِفُوا وَلَمْ يَقْتُرُوا وَكَانَ بَيْنَ ذَلِكَ قَوَامًا ﴿٦٧﴾ وَالَّذِينَ لَا يَدْعُونَ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ وَلَا يَقْتُلُونَ النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ وَلَا يَزْنُونَ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ يَلْقَ أَثَامًا ﴿٦٨﴾ يُضَاعَفْ لَهُ الْعَذَابُ يَوْمَ الْقِيَمَةِ وَيَخْلُدْ فِيهِ مُهَانًا ﴿٦٩﴾ إِلَّا مَنْ تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَأُولَٰئِكَ يَبْدِلُ اللَّهُ سَيِّئَاتِهِمْ حَسَنَاتٍ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿٧٠﴾ وَمَنْ تَابَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَإِنَّهُ يَتُوبُ إِلَى اللَّهِ مَتَابًا ﴿٧١﴾ وَالَّذِينَ لَا يَشْهَدُونَ الزُّورَ وَإِذَا مَرُّوا بِاللَّغْوِ مَرُّوا كِرَامًا ﴿٧٢﴾ وَالَّذِينَ إِذَا ذُكِّرُوا بِثَايَتِ رَبِّهِمْ لَمْ يَخِرُّوا عَلَيْهَا صُمًّا

وَعُمَيَانَا ﴿٧٣﴾ وَالَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا هَبْ لَنَا مِنْ أَزْوَاجِنَا وَذُرِّيَّاتِنَا قُرَّةَ أَعْيُنٍ
وَأَجْعَلْنَا لِلْمُتَّقِينَ إِمَامًا ﴿٧٤﴾ أُولَٰئِكَ يُجْزَوْنَ الْغُرْفَةَ بِمَا صَبَرُوا وَيُلَقَّوْنَ فِيهَا
نَحِيَّةً وَسَلَامًا ﴿٧٥﴾ خَالِدِينَ فِيهَا حَسَنَتْ مُسْتَقَرًّا وَمُقَامًا ﴿٧٦﴾ قُلْ مَا
يَعْبُؤُا بِكُمْ رَبِّي لَوْلَا دُعَاؤُكُمْ فَقَدْ كَذَّبْتُمْ فَسَوْفَ يَكُونُ لِزَامًا ﴿٧٧﴾

63. Robii Celui Milostiv sunt aceia care umbla cu smerenie pe pamant, iar cand cei ignoranti li se adreseaza, ei spun cuvinte de pace; 64. aceia care isi petrec noaptea prosternandu-se si stand in picioare inaintea Domnului lor; 65. aceia care spun: „O, Domnul nostru, indeparteaza de la noi pedeapsa Iadului, caci pedeapsa lui este necurmata. 66. Cu adevarat, el este un rau loc de sedere si un rau salas.” 67. Aceia care, atunci cand cheltuiesc, nu risipesc si nici nu sunt zgarciti, ci urmeaza intre acestea o cale cumpatata. 68. Aceia care nu cheama o alta divinitate alaturi de Allah, nu ucid sufletul a carui ucidere Allah a oprit-o, decat pe drept si nu savarsesc desfranare. Iar cel care face acestea va afla pedeapsa; 69. chinul ii va fi indoit in Ziua Invierii si va ramane vesnic in el umilit, 70. afara de cel care se caieste, crede si savarseste fapte drepte. Acestora Allah le va schimba faptele rele in fapte bune. Allah este Atoateiertator, Indurator. 71. Cel care se caieste si savarseste fapte drepte se intoarce cu adevarat la Allah. 72. Ei sunt aceia care nu iau parte la falsitate, iar cand trec pe langa vorbirea desarta, trec cu demnitate. 73. Cand li se amintesc Semnele Domnului lor, nu cad inaintea lor surzi si orbi. 74. Ei spun: „O, Domnul nostru, daruieste-ne in sotiile si urmasii nostri racorirea ochilor nostri si fa-ne pilda pentru cei cu frica de Allah.” 75. Acestia vor fi rasplatiti cu incaperile inalte pentru ca au rabdat si vor fi intampinati acolo cu salut si pace. 76. Vor ramane vesnic in ele. Ce frumos loc de sedere si ce frumos salas! 77. Spune: „Domnul meu nu S-ar ingriji de voi daca nu ar fi chemarea voastra. Dar ati tagaduit, iar pedeapsa va fi de neocolit.”

Robia fata de Allah este de doua feluri. Primul este robia fata de Stapanirea, Grija si Carma Sa, la care participa toate creaturile: musulmanii si necredinciosii, cei drepti si cei pacatosi. Toti sunt robi aflati sub Stapanirea si Carma Lui: „Nu este nimeni in ceruri si pe pamant care sa nu vina la Cel Milostiv ca rob” [Maryam, 19:93].

Al doilea fel este robia adorarii si a Milei Sale. Aceasta este robia Profetilor si a alesilor Sai si ea este avuta in vedere aici. Allah a legat-o de Numele Sau „Cel Milostiv” ca sa arate ca ei au ajuns la aceasta stare numai prin Mila Lui. El arata ca insusirile si caracterele lor sunt cele mai desavarsite si spune ca „umbla cu smerenie pe pamant”, linistiti si umili fata de Allah si fata de creaturi.

Demnitatea, linistea si smerenia sunt purtarea lor fata de Domnul lor si fata de robii Sai.

„Iar cand cei ignoranti li se adreseaza” cu vorbirea ignorantei, „ei spun cuvinte de pace”, adica raspund intr-un fel prin care raman curati de pacat si nu intorc ignoranta prin ignoranta. Aceasta este o lauda pentru marea lor blandete, pentru raspunsul dat raului prin bine, pentru iertarea celui ignorant si pentru judecata cumpatata care i-a adus la aceasta stare.

„Aceia care isi petrec noaptea prosternandu-se si stand in picioare inaintea Domnului lor” se roaga mult noaptea, cu sinceritate fata de Domnul lor si cu smerenie inaintea Lui. Allah spune: „Coastele lor se desprind de asternuturi; Il cheama pe Domnul lor cu teama si speranta si cheltuiesc din ceea ce le-am daruit. Niciun suflet nu stie ce bucurie a ochilor le este ascunsa drept rasplata pentru ceea ce faceau” [as-Sajdah, 32:16-17].

„Aceia care spun: O, Domnul nostru, indeparteaza de la noi pedeapsa Iadului”, adica pazeste-ne de cauzele ei si iarta-ne faptele care cer pedeapsa. „Caci pedeapsa lui este necurmata”, lipita de oamenii ei asemenea creditorului care nu-si lasa datornicul. „Cu adevarat, el este un rau loc de sedere si un rau salas.” Ei Il roaga astfel pe Domnul lor, aratandu-I nevoia lor cea mare, deoarece nu au puterea sa poarte acel chin. Totodata isi amintesc binefacerea lui Allah asupra lor, caci indepartarea unei nenorociri atat de mari aduce o bucurie pe masura.

„Aceia care, atunci cand cheltuiesc”, in cheltuieli obligatorii ori recomandate, „nu risipesc”, trecand peste masura si intrand in risipa, „si nici nu sunt zgarciti”, intrand in zgarcenie, lacomie si neglijarea drepturilor obligatorii. Cheltuiala lor „urmeaza intre acestea o cale cumpatata”: dau zakah, ispasirile si celelalte obligatii si cheltuiesc cat se cuvine, in felul cuvenit, fara vatamare si fara stramtorare. Aceasta vine din dreptatea si cumpatarea lor.

„Aceia care nu cheama o alta divinitate alaturi de Allah”: Il adora numai pe El, cu religie sincera, intorcandu-se spre El si indepartandu-se de tot ceea ce este in afara Lui. „Nu ucid sufletul a carui ucidere Allah a oprit-o, decat pe drept”, fie sufletul musulmanului, fie al necredinciosului aflat sub legamant. Uciderea pe drept cuprinde pedepsirea ucigasului, a celui care savarseste adulter dupa o casatorie consumata si a necredinciosului a carui ucidere este ingaduita de Lege. „Si nu savarsesc desfranare”, ci isi pazesc partile intime, asa cum Allah spune: „afara de sotiiile lor ori cele pe care le stapanesc mainile lor drepte” [al-Mu'minun, 23:6].

„Iar cel care face acestea” - politeism, ucidere neindreptatita ori desfranare - „va afla pedeapsa”. Apoi Allah o lamureste: „chinul ii va fi indoit in Ziua Invierii si va ramane vesnic in el umilit”. Amenintarea cu vesnicia este pentru

cel care le-a adunat pe toate ori pentru politeist, iar in privinta ucigasului si a desfranatului ea nu inseamna vesnicie fara sfarsit. Textele Coranului si Sunnah arata ca toti credinciosii vor fi scosi din Foc si ca niciun credincios nu va ramane vesnic in el, indiferent ce pacate a savarsit.

Allah a adunat aceste trei fapte deoarece ele sunt dintre cele mai mari pacate majore: politeismul strica religia, uciderea strica trupurile, iar desfranarea strica onoarea. Fiecare dintre ele merita amenintarea aspra; politeismul este necredinta majora, iar celelalte doua sunt pacate majore.

„Afara de cel care se caieste” de aceste pacate si de altele, parasindu-le pe loc, regretand ce a trecut si hotarand neclintit sa nu revina, „crede” in Allah cu o credinta dreapta, care cere parasirea pacatelor si implinirea ascultarii, „si savarseste fapte drepte”, poruncite de Legiuitor si facute pentru Fata lui Allah.

„Acestora Allah le va schimba faptele rele in fapte bune.” Cuvintele si faptele lor rele vor fi schimbate in cuvinte si fapte bune. Politeismul lor se schimba in credinta, neascultarea in ascultare, iar faptele rele de care s-au cait sincer vor fi schimbate in fapte bune, acesta fiind sensul vadit al versetului.

Despre aceasta a venit hadithul barbatului pe care Allah l-a tras la socoteala pentru unele dintre pacatele lui si i le-a numarat, apoi a schimbat fiecare fapta rea intr-o fapta buna. El a spus: „O, Domnul meu, mai am fapte rele pe care nu le vad aici.”⁴

Allah stie cel mai bine. „Allah este Atoateiertator” fata de cel care se caieste si ii iarta pacatele mari; El este „Indurator” fata de robii Sai. Ii cheama la cainta dupa ce I s-au impotrivit prin pacate mari, ii calauzeste si le da puterea sa se caiasca, apoi le primeste cainta.

„Cel care se caieste si savarseste fapte drepte se intoarce cu adevarat la Allah.” El trebuie sa stie ca cainta sa se afla la culmea desavarsirii, fiindca il intoarce la drumul care duce la Allah, iar in aceasta se afla fericirea si izbanda omului. De aceea sa fie sincer in cainta si sa o curete de telurile stricate. Indemnul urmareste ca el sa-si desavarseasca cainta, pentru ca, atunci cand ajunge la Cel spre care s-a intors, sa primeasca rasplata deplina, dupa desavarsirea caintei sale.

„Ei sunt aceia care nu iau parte la falsitate”, adica nu sunt de fata la vorbele si faptele interzise. Ei se feresc de adunarile in care se patrunde in falsitate: batjocorirea Semnelor lui Allah, disputa nedreapta, clewetirea, purtarea vorbelor, ocară, defaimarea, ridiculizarea, cantecele interzise, bautul vinului, asternuturile de matase, imaginile si cele asemenea. Daca nu sunt de fata la

⁴ Nota editiei arabe: Hadithul este consemnat de Muslim (190), din relatarea lui Abu Dharr.

falsitate, atunci cu atat mai mult nu o rostesc si nu o savarsesc; aici intra si marturia mincinoasa.

„Iar cand trec pe langa vorbirea desarta”, vorba in care nu este niciun bine religios ori lumesc, precum vorbirea celor nechibzuiti, „trec cu demnitate”. Isi tin suflitele prea sus pentru a se cufunda in ea si socotesc ca, chiar atunci cand nu cuprinde un pacat, participarea la ea este nechibzuita si lipsa de omenie. Se ridica deasupra ei ca sa-si pazeasca demnitatea. Cuvintele versetului arata ca ei nu au cautat adunarea si ascultarea acelei vorbe, ci au trecut pe langa ea fara intentie si s-au indepartat cu cinste.

„Cand li se amintesc Semnele Domnului lor”, cele pe care li s-a poruncit sa le asculte si sa se calauzeasca prin ele, „nu cad inaintea lor surzi si orbi”. Ei nu le intampina prin indepartare, surzenie si inchiderea ochilor si a inimii, asa cum fac aceia care nu cred. Dimpotriva, starea lor atunci cand le aud este aceea pe care Allah o descrie astfel: „Numai aceia cred in Semnele Noastre care, atunci cand li se amintesc, cad prosternati si Il preamasesc cu lauda pe Domnul lor, fara sa se ingamfe” [as-Sajdah, 32:15]. Le primesc, simt nevoia lor, se smeresc si se supun. Ascuta cu atentie, cugeta in inimile lor la intelesuri, iar credinta si certitudinea le sporesc; ele le trezesc ravna si le umplu de bucurie.

„Ei spun: O, Domnul nostru, daruieste-ne in sotiile si urmasii nostri racorirea ochilor nostri.” Cuvantul folosit pentru sotii poate cuprinde tovarasii apropiati si prietenii, precum si sotii. Oamenii acestia au teluri inalte si nu se multumesc pana nu-si vad sotiile si urmasii supusi Domnului lor, cunoscand adevarul si lucrând dupa el. Cand se roaga pentru indreptarea lor, se roaga si pentru ei insisi, fiindca folosul se intoarce asupra lor. De aceea socotesc aceasta drept un dar primit de la Allah.

Rugaciunea lor se intoarce cu folos asupra tuturor musulmanilor: daca sotiile si urmasii pomeniti sunt drepti, prin legaturile lor se pot indrepta multi altii si pot trage folos de la ei. „Si fa-ne pilda pentru cei cu frica de Allah”, adica du-ne la aceasta treapta inalta, treapta celor statornici in adevar si a robilor drepti desavarsiti. Este treapta conducerii in religie: sa fie pilde pentru cei cu frica de Allah in cuvinte si fapte, sa le fie urmat exemplul si crezuta vorba, iar oamenii binelui sa mearga dupa ei, fiind astfel calauziti si calauzitori.

Se stie ca rugaciunea pentru dobandirea unui lucru cuprinde si rugaciunea pentru mijloacele fara de care acel lucru nu poate fi atins. Treapta conducerii in religie nu se dobandeste decat prin rabdare si certitudine: „Am facut dintre ei conducatori care calauzeau prin porunca Noastra, pentru ca au rabdat si au avut certitudine in Semnele Noastre” [as-Sajdah, 32:24]. Aceasta rugaciune cere straduinta in ascultarea lui Allah, rabdare in abtinerea de la neascultare, primirea hotararilor dureroase si dobandirea stiintei desavarsite care il ridica pe

om la treapta certitudinii. Ea cuprinde un bine mult si un dar imbelsugat: sa ajunga la cele mai inalte trepte pe care le pot atinge fapturile dupa Trimisi.

Fiindca telurile si cererile lor au fost inalte, rasplata a fost de acelasi fel cu fapta: „Acestia vor fi rasplatiti cu incaperile inalte pentru ca au rabdat”, cu locuinte inalte si frumoase, cuprinzand tot ceea ce pofteste sufletul si bucura ochiul. Au ajuns la ele prin rabdare: „Ingerii vor intra la ei prin toate portile, spunand: Pace voua pentru ca ati rabdat! Cat de minunat este sfarsitul Locuintei!” [ar-Ra'd, 13:23-24].

„Vor fi intampinati acolo cu salut si pace” din partea Domnului lor, a ingerilor Sai cinstiti si unii din partea altora. Ei vor fi feriti de tot ceea ce le-ar tulbura bucuria. „Vor ramane vesnic in ele. Ce frumos loc de sedere si ce frumos salas!”

Allah i-a descris prin demnitate, liniste, smerenie fata de El si fata de robi, bune purtari, blandete si larga rabdare; ei ii iarta pe ignoranti si se indeparteaza de ei, raspunzand raului prin bine. Se roaga noaptea cu sinceritate, se tem de Foc si Il roaga pe Domnul lor sa-i scape de el. Dau cheltuiala obligatorie si recomandata si sunt cumpatati, fara risipa ori zgarcenie. Daca sunt cumpatati chiar in cheltuiala, unde oamenii trec adesea dincolo de masura, atunci cu atat mai mult sunt cumpatati in celelalte treburi.

Sunt curati de marile pacate, sinceri in adorarea lui Allah, nu vatama trupurile si onoarea oamenilor, iar daca savarsesc ceva, se caiesc. Nu iau parte la adunari de rau si pacat si nu fac ei insisi acele lucruri. Se ridica deasupra vorbirii desarte si a faptelor josnice in care nu este bine; aceasta arata demnitatea, omenia si desavarsirea lor. Primesc Semnele lui Allah, le inteleg intelesurile, lucreaza dupa ele si se straduiesc sa implineasca hotararile lor.

Il cheama pe Allah cu cele mai desavarsite rugaciuni, prin care se folosesc ei, cei legati de ei si musulmanii in general. Se roaga pentru indreptarea sotiilor si urmasilor, iar aceasta cere sa-i invete, sa-i indemne si sa-i sfatuiasca, fiindca cel care doreste un lucru si Il roaga pe Allah pentru el trebuie sa foloseasca mijloacele care duc la el. Se roaga si sa atinga cea mai inalta treapta cu putinta, conducerea in religie si treapta celor deplin statornici in adevar. Cat de inalte sunt aceste insusiri, cat de nobile aceste teluri, cat de curate aceste inimi si cat de cuviosi acesti alesi!

Prin Harul, Mila si Bunatatea Sa, Allah i-a facut sa ajunga la aceste locuinte. Tot din Bunatatea Lui fata de robii Sai a fost ca le-a aratat insusirile, le-a zugravit purtarea si telurile si le-a mentionat rasplata, pentru ca oamenii sa tanjeasca dupa ele si sa se straduiasca sa le dobandeasca. Ei trebuie sa-L roage pe Cel care i-a acoperit pe aceia cu Har si Cinstire, a carui Binefacere ajunge in

toate timpurile si locurile, sa-i calauzeasca precum i-a calauzit pe ei si sa-i cuprinda cu ingrijirea Sa deosebita, asa cum i-a cuprins pe aceia.

O, Allah, Tie Iti apartine toata lauda, Tie Iti aducem plangerea si Tu esti Cel de la care cerem ajutorul si la Tine strigam dupa izbavire. Nu exista putere si nici tarie decat prin Tine. Noi nu putem sa ne aducem folos ori sa indepartam raul de la noi si nu putem savarsi nici macar cat greutatea unui fir de praf din bine, daca Tu nu ni-l inlesneste. Suntem slabi si neputinciosi din toate punctele de vedere. Marturisim ca, daca ne-ai lasa in seama noastra chiar si cat clipirea unui ochi, ne-ai lasa in seama slabiciunii, neputintei si greselii.

O, Domnul nostru, nu ne incredem decat in Mila Ta, prin care ne-ai creat, ne-ai daruit hrana, ne-ai acoperit cu binefaceri vazute si nevazute si ai indepartat necazurile de la noi. Ai mila de noi cu o Mila care sa ne faca sa nu mai avem nevoie de mila nimanui altcuiva. Cel care Te roaga si nadajduieste in Tine nu va fi dezamagit.

Allah i-a cuprins pe acesti robi in Mila Sa si i-a ales prin robia lor deosebita datorita cinstei si virtutii lor. Poate cineva sa intrebe: oare si ceilalti nu sunt robi ai Lui? Allah arata ca nu se ingrijeste de ceilalti daca ei nu Il cheama prin rugaciunea adorarii si rugaciunea cererii: fara acestea, El nu S-ar ingriji de ei si nu i-ar iubi. „Spune: Domnul meu nu S-ar ingriji de voi daca nu ar fi chemarea voastra. Dar ati tagaduit, iar pedeapsa va fi de neocolit”, adica o pedeapsa lipita de voi, asa cum creditorul nu-si lasa datornicul. Allah va judeca intre voi si robii Sai credinciosi.

Aici se incheie talcuirea Surei al-Furqan. Lui Allah I se cuvin lauda, preamarirea si multumirea, pentru totdeauna.

Sura ash Shuara

VERSETELE 1 LA 227

Aceasta sura este meccana, potrivit majoritatii invatatilor.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

In Numele lui Allah, Cel Milostiv, Indurator.

Versetele 1 la 9

طَسَمَ ﴿١﴾ تِلْكَ ءَايَاتُ الْكِتَابِ الْمُبِينِ ﴿٢﴾ لَعَلَّكَ بَنِيعٌ نَفْسَكَ أَلَّا
يَكُونُوا مُؤْمِنِينَ ﴿٣﴾ إِنْ نَشَأْ نُزِّلْ عَلَيْهِمْ مِنَ السَّمَاءِ ءَايَةً فَظَلَّتْ أَعْنَاقُهُمْ لَهَا
خَاضِعِينَ ﴿٤﴾ وَمَا يَأْتِيهِمْ مِنْ ذِكْرٍ مِنَ الرَّحْمَنِ مُحَدَّثٍ إِلَّا كَانُوا عَنْهُ
مُعْرِضِينَ ﴿٥﴾ فَقَدْ كَذَّبُوا فَسَيَأْتِيهِمْ أَنْبَاءُ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٦﴾
أَوَلَمْ يَرَوْا إِلَى الْأَرْضِ كَمْ أَنْبَتْنَا فِيهَا مِنْ كُلِّ زَوْجٍ كَرِيمٍ ﴿٧﴾ إِنْ فِي ذَلِكَ
لَآيَةٌ وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٨﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿٩﴾

1. Ta. Sin. Mim. 2. Acestea sunt versetele Cartii celei limpezi. 3. Poate ca iti vei distruge sufletul de mahnire pentru ca ei nu cred. 4. Daca am voi, am cobori asupra lor un Semn din cer, inaintea caruia grumazurile lor s-ar pleca smerite. 5. Nu le vine nicio pomenire noua de la Cel Milostiv fara ca ei sa se indeparteze de ea. 6. Ei au tagaduit, insa le vor veni vestile despre ceea ce au luat in batjocura. 7. Oare nu privesc ei pamantul si cate soiuri alese am facut sa creasca pe el? 8. Cu adevarat, in aceasta este un Semn, dar cei mai multi dintre ei nu sunt credinciosi. 9. Cu adevarat, Domnul tau este Atotputernicul, Induratorul.

Creatorul Preainalt arata maretia versetelor Cartii celei limpezi, care indica toate cerintele divine si scopurile Legii, astfel incat celui care o cerceteaza nu-i ramane nicio indoiala sau neclaritate cu privire la ceea ce vesteste ori la hotararile pe care le cuprinde. Aceasta se datoreaza limpezimii ei, faptului ca ea indica cele mai nobile intelesuri si legaturii dintre hotarari, intelegciunile si cauzele lor. Trimisul lui Allah ii avertiza pe oameni prin ea si ii calauzea prin

ea pe Calea cea dreapta. Prin ea se calauzesc robii cu frica de Allah, iar cei asupra carora a fost scrisa nenorocirea se indeparteaza de ea. Din pricina marii lui dorinte de bine si a sinceritatii fata de ei, Profetul se intrista foarte mult cand ei nu credeau.

De aceea Allah i-a spus: „Poate ca iti vei distruge sufletul”, adica te vei nimici si te vei istovi, „de mahnire pentru ca ei nu cred”. Nu face aceasta si nu ti pierde sufletul din regret pentru ei, fiindca numai Allah daruieste calauzirea, iar tu ti-ai indeplinit datoria de a vesti Mesajul. Nu exista un Semn mai mare decat acest Coran limpede, care sa fie coborat pentru ca ei sa creada in el; acesta ii este de ajuns celui care cauta cu adevarat calauzirea.

„Daca am voi, am cobori asupra lor un Semn din cer”, unul dintre Semnele constrangatoare pe care le cer, „inaintea caruia grumazurile lor s-ar pleca smerite”. Nu este insa nevoie de aceasta si nu se afla niciun folos in ea, fiindca in acel moment credinta nu le-ar mai folosi. Credinta folositoare este credinta in cele nevazute. Allah spune: „Oare asteapta ei altceva decat sa vina la ei ingerii, sa vina Domnul tau ori sa vina unele dintre Semnele Domnului tau? In Ziua cand vor veni unele dintre Semnele Domnului tau, credinta nu-i va mai folosi niciunui suflet care nu crezuse inainte sau care nu dobandise vreun bine prin credinta sa” [al-An'am, 6:158].

„Nu le vine nicio pomenire noua de la Cel Milostiv”, cu porunci si interdictii care le amintesc ceea ce le foloseste ori le vatama, „fara ca ei sa se indeparteze de ea” cu totul. Daca s-au indepartat chiar de pomenirea noua, care de obicei are un efect mai puternic, atunci cu atat mai mult se vor indeparta de orice alta mustrare. Aceasta se intampla fiindca nu se afla niciun bine in ei, iar povatuirea nu le foloseste.

De aceea Allah spune: „Ei au tagaduit”, adica au tagaduit adevarul, iar aceasta trasatura s-a inradacinat in ei si nu se mai schimba, „insa le vor veni vestile despre ceea ce au luat in batjocura”. Pedeapsa ii va ajunge si asupra lor va veni lucrul pe care l-au tagaduit, caci pedeapsa le-a devenit de neocolit.

Allah arata apoi felul de cugetare care aduce folos: „Oare nu privesc ei pamantul si cate soiuri alese am facut sa creasca pe el?”, adica felurite plante frumoase si folositoare. „Cu adevarat, in aceasta este un Semn” ca Allah ii va readuce la viata pe cei morti dupa moartea lor, asa cum da viata pamantului dupa ce a fost mort, „dar cei mai multi dintre ei nu sunt credinciosi”. Allah spune si: „Dar cei mai multi dintre oameni nu vor crede, oricat de mult ai dori aceasta” [Yusuf, 12:103].

„Cu adevarat, Domnul tau este Atotputernicul”, Cel care a supus toate fapturile si Caruia I s-au supus lumile de sus si de jos, „Induratorul”, a Carui Mila cuprinde toate lucrurile si a Carui Bunatate ajunge la toate vietuitoarele.

El este Atotputernicul care i-a nimicit pe cei nenorociti prin diferite pedepse si Induratorul fata de cei fericiti, pe care i-a izbavit de orice rau si nenorocire.

Versetele 10 la 17

وَإِذْ نَادَىٰ رَبُّكَ مُوسَىٰ أَنِ اتَّبِعْ أَتَىٰ الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿١٠﴾ قَوْمَ فِرْعَوْنَ ۖ أَلَا يَتَّقُونَ ﴿١١﴾ قَالَ رَبِّ إِنِّي أَخَافُ أَنْ يُكَذِّبُونِ ﴿١٢﴾ وَيَضِيقُ صَدْرِي وَلَا يَنْطَلِقُ لِسَانِي فَأَرْسِلْ إِلَىٰ هَارُونَ ﴿١٣﴾ وَلَهُمْ عَلَىٰ ذَنْبٍ فَأَخَافُ أَنْ يَقْتُلُونِ ﴿١٤﴾ قَالَ كَلَّا ۖ فَادْهَبَا بِأَيْتِنَا إِنَّا مَعَكُمْ مُسْتَمِعُونَ ﴿١٥﴾ فَأْتِيَا فِرْعَوْنَ فَقُولَا إِنَّا رَسُولُ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٦﴾ أَنْ أَرْسِلَ مَعَنَا بَنِي إِسْرَءِيلَ ﴿١٧﴾

10. Si aminteste-ti cand Domnul tau l-a chemat pe Musa, spunandu-i: „Mergi la poporul nelegiuit, **11.** poporul lui Faraon! Oare nu se vor teme?” **12.** Musa a spus: „O, Domnul meu, ma tem ca ma vor tagadui, **13.** pieptul mi se va strange, iar limba mea nu se va dezlega. Trimite deci dupa Harun. **14.** Ei au impotriva mea o vina si ma tem ca ma vor ucide.” **15.** El a spus: „Nicidecum! Mergeti amandoi cu Semnele Noastre. Noi suntem cu voi si ascultam. **16.** Mergeti amandoi la Faraon si spuneti: Noi suntem Trimisi ai Domnului lumilor. **17.** Lasa-i pe fiii lui Israel sa plece impreuna cu noi.”

Allah Preainaltul reia istorisirea lui Musa si o repeta in Coran intr-un fel in care nu repeta nicio alta istorisire, fiindca ea cuprinde intelepciuni mari si invataminte multe. In ea se afla felul in care Musa s-a purtat cu nelegiuitii si cu cei credinciosi. El a fost aducatorul unei Legi marete si al Torei, cea mai buna dintre Cartile coborate dupa Coran.

„Si aminteste-ti cand Domnul tau l-a chemat pe Musa”: aminteste starea virtuoaasa a lui Musa atunci cand Allah l-a chemat, i-a vorbit in mod direct si l-a trimis ca Profet si Trimis. El i-a spus: „Mergi la poporul nelegiuit”, cei care s-au semetit pe pamant, i-au asuprit pe locuitorii lui, iar conducatorul lor a pretins domnia divina. „Poporul lui Faraon! Oare nu se vor teme?” Spune-le cu blandete si cuvinte bune: oare nu se tem de Allah, Cel care i-a creat si le-a daruit hrana, si nu parasesc necredinta in care se afla?

Musa s-a scuzat, aratandu-I Domnului sau slabiciunea lui si cerandu-I ajutor pentru a purta aceasta povara grea: „O, Domnul meu, ma tem ca ma vor tagadui, pieptul mi se va strange, iar limba mea nu se va dezlega.” El a spus si:

„O, Domnul meu, deschide-mi pieptul, inlesneste-mi lucrarea, dezleaga nodul limbii mele, ca ei sa priceapa vorbele mele, si randuieste-mi un ajutor dintre ai mei: pe Harun, fratele meu” [Ta Ha, 20:25-30].

„Trimite deci dupa Harun.” Allah i-a raspuns cererii si l-a facut Profet pe fratele sau Harun, asa cum il facuse pe el: „Trimite-l impreuna cu mine ca sprijin, ca sa intareasca vorbele mele” [al-Qasas, 28:34], adica trimite-l cu mine ca ajutor in misiunea mea. „Ei au impotriva mea o vina”, uciderea egipteanului, „si ma tem ca ma vor ucide.”

Allah a spus: „Nicidecum!”, ei nu te vor putea ucide, caci Noi va vom da putere amandurora: „Ei nu vor putea ajunge la voi. Prin Semnele Noastre, voi si cei care va urmeaza veti fi biruitori” [al-Qasas, 28:35]. Faraon nu l-a putut ucide pe Musa, desi Musa i s-a impotrivit, i-a socotit parerile nechibzuite si i-a declarat pe el si pe poporul lui rataciti.

„Mergeti amandoi cu Semnele Noastre”, care arata adevarul vostru si autenticitatea Mesajului pe care il aduceti. „Noi suntem cu voi si ascultam”, va pazim si avem grija de voi. „Mergeti amandoi la Faraon si spuneti: Noi suntem Trimisi ai Domnului lumilor”, El ne-a trimis la tine ca sa crezi in El si in noi, sa te supui adorarii Sale si sa marturisesti Unicitatea Lui. „Lasa-i pe fiii lui Israel sa plece impreuna cu noi”: inceteaza sa-i chinuiesti si lasa-i sa-L adore pe Domnul lor si sa-si implineasca religia.

Versetele 18 la 22

قَالَ أَلَمْ نُرَبِّكَ فِينَا وَلِيدًا وَلَبِثْتَ فِينَا مِنْ عُمُرِكَ سِنِينَ ﴿١٨﴾ وَفَعَلْتَ فَعْلَكَ
الَّتِي فَعَلْتَ وَأَنْتَ مِنَ الْكَافِرِينَ ﴿١٩﴾ قَالَ فَعَلَهَا إِذَا وَأَنَا مِنَ
الضَّالِّينَ ﴿٢٠﴾ فَفَرَرْتُ مِنْكُمْ لَمَّا خِفْتُكُمْ فَوَهَبَ لِي رَبِّي حُكْمًا وَجَعَلَنِي مِنَ
الْمُرْسَلِينَ ﴿٢١﴾ وَتِلْكَ نِعْمَةٌ تَمُنَّهَا عَلَى أَنْ عَبَّدَتْ بَنِي إِسْرَءِيلَ ﴿٢٢﴾

18. Faraon a spus: „Oare nu te-am crescut printre noi cand erai copil si nu ai petrecut printre noi multi ani din viata ta? 19. Totusi ai savarsit fapta pe care ai savarsit-o, iar atunci erai dintre necredinciosi.” 20. Musa a spus: „Am savarsit-o atunci cand eram dintre cei nestiutori. 21. Am fugit de voi fiindca m-am temut de voi. Apoi Domnul meu mi-a daruit intelepciune si m-a facut dintre Trimisi. 22. Iar binefacerea pe care mi-o reprosezi este ca i-ai inrobii pe fiii lui Israel?”

Cand Musa si Harun au venit la Faraon si i-au spus ceea ce Allah le poruncise, Faraon nu a crezut si nu s-a inmuiat, ci a inceput sa se certe cu Musa. „Oare nu te-am crescut printre noi cand erai copil?”, adica nu ti-am facut bine crescandu-te de cand erai prunc in leagan? „Si nu ai petrecut printre noi multi ani din viata ta? Totusi ai savarsit fapta pe care ai savarsit-o”, uciderea egipteanului, atunci cand un om din poporul lui Musa i-a cerut ajutor impotriva dusmanului sau, iar „Musa l-a lovit cu pumnul si l-a ucis” [al-Qasas, 28:15].

„Iar atunci erai dintre necredinciosi”, adica, dupa pretentia lui Faraon, urmai calea lor de necredinta. Prin aceasta Faraon a marturisit despre propria necredinta fara sa-si dea seama. Musa a raspuns: „Am savarsit-o atunci cand eram dintre cei nestiutori”, nu fiindca as fi fost necredincios, ci fapta a izvorat din ratacire si nechibzuinta; I-am cerut iertare Domnului meu, iar El m-a iertat.

„Am fugit de voi fiindca m-am temut de voi”, atunci cand ati hotarat sa ma ucideti. Am plecat la Madyan, am ramas acolo multi ani, apoi m-am intors, caci „Domnul meu mi-a daruit intelepciune si m-a facut dintre Trimisi”.

Obiectia lui Faraon fata de Musa era obiectia unui om nestiutor ori a unui care se preface nestiutor. El socotea ca Musa nu putea fi Trimis fiindca omorase un om. Musa i-a explicat ca uciderea fusese o greseala si ca nu intentionase sa omoare. Harul lui Allah nu este oprit de la nimeni; atunci de ce voia Faraon sa-l opreasca de la intelepciunea si Mesajul pe care Allah i le daruise?

Nu-i mai ramanea lui Faraon decat sa spuna: „Oare nu te-am crescut printre noi cand erai copil?” Dar, cercetat cu dreptate, acest lucru nu fusese o binefacere a lui⁵. De aceea Musa a spus: „Iar binefacerea pe care mi-o reprozezi este ca i-ai inrobit pe fiii lui Israel?” Adica imi amintesti ca m-ai crutat pe mine, dupa ce i-ai asuprit si i-ai inrobit pe fiii lui Israel, iar apoi socotesti aceasta o binefacere fata de mine? Adevarul este ca ai nedreptatit acest popor ales, l-ai chinuit si l-ai supus muncilor grele, in vreme ce Allah m-a izbavit de raul tau, iar raul tau continua sa-i loveasca pe cei din neamul meu. Ce fel de binefacere este aceea pe care mi-o reprozezi?

⁵ Nota traducerii engleze: Imprejurarea in care Musa a fost crescut la curtea lui Faraon a rezultat din hotararea acestuia de a-i uide pe toti pruncii de parte barbateasca ai fiilor lui Israel.

Versetele 23 la 31

قَالَ فِرْعَوْنُ وَمَا رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴿٢٣﴾ قَالَ رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا
 بَيْنَهُمَا إِنْ كُنْتُمْ مُوقِنِينَ ﴿٢٤﴾ قَالَ لِمَنْ حَوْلَهُ أَلَا تَسْمَعُونَ ﴿٢٥﴾ قَالَ
 رَبُّكُمْ وَرَبُّ آبَائِكُمُ الْأَوَّلِينَ ﴿٢٦﴾ قَالَ إِنَّ رَسُولَكُمْ الَّذِي أُرْسِلَ إِلَيْكُمْ
 لَمَجْنُونٌ ﴿٢٧﴾ قَالَ رَبُّ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ وَمَا بَيْنَهُمَا إِنْ كُنْتُمْ
 تَعْقِلُونَ ﴿٢٨﴾ قَالَ لَيْنِ اتَّخَذَتِ إِلَهًا غَيْرِي لَا جَعَلَكَ مِنْ
 الْمَسْجُونِينَ ﴿٢٩﴾ قَالَ أُولَوْ جِئْتُكَ بِشَيْءٍ مُبِينٍ ﴿٣٠﴾ قَالَ فَأْتِ بِهِ إِنْ
 كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٣١﴾

23. Faraon a spus: „Si ce este Domnul lumilor?” 24. Musa a spus: „Domnul cerurilor si al pamantului si al celor dintre ele, daca aveti certitudine.”
 25. Faraon le-a spus celor din jurul sau: „Nu auziti?” 26. Musa a spus: „El este Domnul vostru si Domnul stramosilor vostri.” 27. Faraon a spus: „Cu adevarat, trimisul vostru care v-a fost trimis este nebun!” 28. Musa a spus: „Domnul rasaritului si al apusului si al celor dintre ele, daca pricepeti.”
 29. Faraon a spus: „Daca iti iei alt dumnezeu in afara de mine, te voi arunca negresit printre cei intemnitati.” 30. Musa a spus: „Chiar daca iti aduc o dovada limpede?” 31. Faraon a spus: „Adu-o, daca esti dintre cei sinceri!”

Faraon a spus: „Si ce este Domnul lumilor?”, tagaduindu-L pe Domnul sau prin nedreptate si semetie, desi era convins de adevarul chemarii lui Musa. Musa a raspuns: „Domnul cerurilor si al pamantului si al celor dintre ele”, Cel care a creat lumea de sus si lumea de jos, le carmuieste si le ingrijeste in toate felurile. Si voi, cei carora va vorbesc, faceti parte din creatia Lui. Cum puteti tagadui Creatorul tuturor fapturilor, Facatorul pamantului si al cerurilor, „daca aveti certitudine”?

Faraon le-a spus celor din jur, mirandu-se si incercand sa-i faca sa se mire: „Nu auziti?” Musa a continuat: „El este Domnul vostru si Domnul stramosilor vostri”, fie ca va mirati sau nu, fie ca va purtati cu trufie ori va supuneti.

Faraon a tagaduit adevarul cu incapatanare si l-a insultat pe cel care il adusese: „Cu adevarat, trimisul vostru care v-a fost trimis este nebun!” El spune altceva decat urmam noi si se deosebeste de calea noastra. Dupa socoteala lui Faraon si a celor cu o ratiune asemenea lui, ar fi rational sa creada ca nu au fost creati, ca cerurile si pamantul sunt vesnice fara Creator, ca ei au aparut fara un

creator si ca adorarea unei fapturi neputincioase din toate punctele de vedere este rationala. In schimb, marturisirea Domnului si Creatorului lumii de sus si de jos, Cel care daruieste binefaceri vazute si nevazute si cheama la adorarea Lui singur, ar fi nebunie.

Faraon a infrumusetat aceasta parere poporului sau, iar ei erau nehibzuiti si lipsiti de ratiune: „El si-a facut poporul nehibzuit, iar ei i s-au supus. Ei erau un popor nelegiuit” [az-Zukhruf, 43:54].

Musa a raspuns tagaduirii Domnului lumilor: „Domnul rasaritului si al apusului si al celor dintre ele”, Domnul intregii creatii, „daca pricepeti”. V-am adus o lamurire pe care o intelege oricine are macar o farama de ratiune. De ce va prefaceti ca nu inteleti? In aceste cuvinte se afla si o aluzie ca nebunia de care il acuza Faraon pe Musa se gasea chiar in Faraon. El il numea nebun pe omul cel mai intelept, mai rational si mai cunoscator, in timp ce nebuni erau ei, fiindca tagaduiau Fiinta a carei existenta este cea mai vadita: Creatorul cerurilor, al pamantului si al celor dintre ele.

Daca Il tagaduiti pe El, atunci ce anume marturisiti? Daca nu-L cunoasteti pe El, atunci ce cunoasteti? Daca nu credeti in El si in Semnele Lui, atunci in ce cuvânt dupa Allah si Semnele Lui veti crede? Pe Allah, nebunii care sunt asemenea animalelor sunt mai rationali decat voi, iar vitele care pasc sunt mai bine calauzite decat voi.

Cand Musa l-a biruit pe Faraon prin dovada, iar Faraon nu a mai putut raspunde, l-a amenintat bizuindu-se pe puterea lui: „Daca iti iei alt dumnezeu in afara de mine, te voi arunca negresit printre cei intemnitati.” Allah sa-l faca de rusine: el isi inchipuia ca il putea rataci pe Musa si il putea impiedica sa ia alt dumnezeu in afara de el. Insa Musa si cei impreuna cu el cunosteau temeinic credinta lor si erau patrunchi de ea.

Musa i-a spus: „Chiar daca iti aduc o dovada limpede?”, adica un Semn vadit, care dovedeste adevarul Mesajului adus de mine printr-o minune ce depaseste obisnuitul. Faraon a spus: „Adu-o, daca esti dintre cei sinceri!”

Versetele 32 la 37

فَأَلْقَى عَصَاهُ فَإِذَا هِيَ ثُعْبَانٌ مُّبِينٌ ﴿٣٢﴾ وَنَزَعَ يَدَهُ فَإِذَا هِيَ بَيْضَاءُ لِلنَّظَرِ ﴿٣٣﴾ قَالَ لِلْمَلَأِ حَوْلِهِ إِنَّ هَذَا لَسِحْرٌ عَلِيمٌ ﴿٣٤﴾ يُرِيدُ أَنْ يُخْرِجَكُمْ مِنْ أَرْضِكُمْ بِسِحْرِهِ فَمَاذَا تَأْمُرُونَ ﴿٣٥﴾ قَالُوا أَرْجِهْ وَأَخَاهُ وَأَبْعَثْ فِي الْمَدَائِنِ حَاشِرِينَ ﴿٣٦﴾ يَأْتُوكَ بِكُلِّ سَحَابٍ عَلِيمٍ ﴿٣٧﴾

32. Musa si-a aruncat toiagul si deodata acesta a devenit un sarpe vadit. 33. Si-a scos mana, iar ea s-a aratat alba privitorilor. 34. Faraon le-a spus capetenilor din jurul sau: „Acesta este cu adevarat un vrajitor invatat! 35. El vrea sa va scoata din pamantul vostru prin vrajitoria lui. Ce porunciti?” 36. Ei au spus: „Amana-i pe el si pe fratele lui si trimite prin cetati oameni care sa-i adune 37. si sa-ti aduca orice vrajitor invatat.”

Musa si-a aruncat toiagul si deodata acesta a devenit un sarpe mascul, viu si vadit pentru fiecare om, nu o inchipuire si nu ceva facut sa para sarpe. „Si-a scos mana” din deschizatura vesmantului, „iar ea s-a aratat alba privitorilor”: stralucea fara vreo boala sau meteahna, asa cum puteau vedea cei de fata.

Faraon le-a spus capetenilor din jurul sau, impotrivindu-se adevarului si celui care il adusese: „Acesta este cu adevarat un vrajitor invatat! El vrea sa va scoata din pamantul vostru prin vrajitoria lui.” Le-a incurcat judecata fiindca stia cat de slaba le era mintea si le-a spus ca aceasta fapta era de felul vrajitoriilor. Ei cunosteau faptul ca vrajitorii puteau face lucruri uimitoare pe care oamenii obisnuiti nu le puteau face. Apoi i-a inspaimantat, pretinzand ca Musa voia sa-i alunge din tara lor prin aceasta vrajitorie, pentru ca ei sa se straduiasca sa-l invinga pe cel care, dupa spusese lui, voia sa-i scoata din casele lor.

„Ce porunciti?”, ce credeti ca trebuie facut? Ei au raspuns: „Amana-i pe el si pe fratele lui”, intarzie hotararea asupra lor, „si trimite prin cetati oameni care sa-i adune si sa-ti aduca orice vrajitor invatat”. Trimite in toate cetatile care sunt centre ale stiintei si izvoare ale vrajitoriei si strange orice vrajitor iscusit si cunoscator, caci vrajitoriei i se opune vrajitorie de acelasi fel.

Din Bunatatea lui Allah fata de robii Sai face parte faptul ca El a aratat falsitatea argumentului lui Faraon, cel nestiutor, ratacit si ratacitor. Cand Faraon a pretins ca ceea ce adusese Musa era vrajitorie, Allah a randuit ca ei sa-i adune pe toti vrajitorii iscusiti si sa organizeze o adunare in fata unui numar mare de oameni. Astfel adevarul avea sa biruiasca, iar oamenii stiintei si cei

mai iscusiti in vrajitorie aveau sa confirme adevarul Mesajului lui Musa si faptul ca minunile sale nu erau vrajitorie. Faraon a urmat sfatul capetenii, a trimis oameni prin cetati si s-a straduit sa-i adune pe vrajitori.

Versetele 38 la 51

جُمِعَ السَّحَرَةُ لِمِيقَاتِ يَوْمٍ مَّعْلُومٍ ﴿٣٨﴾ وَقِيلَ لِلنَّاسِ هَلْ أَنْتُمْ
مُجْتَمِعُونَ ﴿٣٩﴾ لَعَلَّنَا نَتَّبِعُ السَّحَرَةَ إِنْ كَانُوا هُمُ الْغَالِبِينَ ﴿٤٠﴾ فَلَمَّا
جَاءَ السَّحَرَةُ قَالُوا لِفِرْعَوْنَ أَئِنَّا لَنَا أَجْرٌ إِنْ كُنَّا نَحْنُ الْغَالِبِينَ ﴿٤١﴾ قَالَ
نَعَمْ وَإِنَّكُمْ إِذَا لَمَنِ الْمُقَرَّبِينَ ﴿٤٢﴾ قَالَ لَهُمُ مُوسَى أَلْقُوا مَا أَنْتُمْ
مُلْقُونَ ﴿٤٣﴾ فَأَلْقَوْا حِبَالَهُمْ وَعِصِيَّهُمْ وَقَالُوا بِعِزَّةِ فِرْعَوْنَ إِنَّا لَنَحْنُ
الْغَالِبُونَ ﴿٤٤﴾ فَأَلْقَى مُوسَى عَصَاهُ فَإِذَا هِيَ تَلْقَفُ مَا يَأْفِكُونَ ﴿٤٥﴾
فَأَلْقَى السَّحَرَةُ سَجْدِينَ ﴿٤٦﴾ قَالُوا ءَامَنَّا بِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٤٧﴾ رَبِّ
مُوسَى وَهَارُونَ ﴿٤٨﴾ قَالَ ءَامَنْتُمْ لَهُ قَبْلَ أَنْ ءَاذَنَ لَكُمْ إِنَّهُ لَكَبِيرُكُمْ
الَّذِي عَلَّمَكُمُ السِّحْرَ فَلَسَوْفَ تَعْلَمُونَ لَا يَقِطَعُنْ أَيْدِيكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ مِنْ خِلْفٍ
وَلَا صُلْبِكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٤٩﴾ قَالُوا لَا ضَيْرَ إِنَّا إِلَىٰ رَبِّنَا مُنْقَلِبُونَ ﴿٥٠﴾ إِنَّا
نَطْمَعُ أَنْ يَغْفِرَ لَنَا رَبُّنَا خَطِيئَتَنَا أَنْ كُنَّا أَوَّلَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٥١﴾

38. Vrajitorii au fost adunati la timpul randuit, intr-o zi cunoscuta. 39. Li s-a spus oamenilor: „Va veti aduna si voi, 40. poate ca ii vom urma pe vrajitori daca ei vor fi biruitori?” 41. Cand vrajitorii au venit, i-au spus lui Faraon: „Vom avea oare o rasplata daca noi vom fi biruitorii?” 42. El a spus: „Da, iar atunci veti fi dintre cei apropiati mie.” 43. Musa le-a spus: „Aruncati ceea ce aveti de aruncat.” 44. Ei si-au aruncat funiile si toiegele si au spus: „Pe puterea lui Faraon, noi vom fi negresit biruitorii!” 45. Atunci Musa si-a aruncat toiagul si deodata el a inghitit ceea ce plasmuisera ei. 46. Vrajitorii au cazut in prosternare. 47. Ei au spus: „Credem in Domnul lumilor, 48. Domnul lui Musa si al lui Harun.” 49. Faraon a spus: „Ati crezut in el inainte ca eu sa va dau voie? El este cu siguranta maestrul vostru, cel care v-a invatat vrajitoria. Veti afla curand! Va voi taia mainile si picioarele din parti opuse si

va voi rastigni pe toti.” 50. Ei au spus: „Nu este nicio paguba”; la Domnul nostru ne vom intoarce. 51. Nadajduim ca Domnul nostru ne va ierta pacatele, fiindca noi suntem cei dintai credinciosi.”

Vrajitorii au fost adunati la timpul stabilit cu Musa, in ziua sarbatorii, cand oamenii erau liberi de munca. S-a facut chemarea catre tot poporul: „Va veti aduna si voi?” Adunati-va ca sa-i vedeti pe vrajitori invingandu-l pe Musa, fiindca ei sunt iscusiti in mestesugul lor; „poate ca ii vom urma pe vrajitori daca ei vor fi biruitori”, ii vom urma in religia lor, ii vom cinsti si vom vedea virtutea stiintei vrajitoriei. Daca ar fi cautat adevarul, ar fi spus: poate il vom urma pe cel care are dreptate si vom afla care cale trebuie urmata. Din aceasta pricina, intrecerea nu a facut decat sa ridice dovada impotriva lor.

Cand vrajitorii au venit la Faraon, au spus: „Vom avea oare o rasplata daca noi vom fi biruitorii?” El le-a spus: „Da”, veti avea rasplata, „iar atunci veti fi dintre cei apropiati mie”. Le-a promis plata si apropierea de el, ca sa le sporeasca ravna de a se impotrivi Mesajului adus de Musa prin toate mijloacele de care erau in stare.

Cand Musa, vrajitorii si poporul Egiptului s-au intalnit la timpul stabilit, Musa i-a povatuit si i-a avertizat: „Vai voua! Nu nascociti minciuni impotriva lui Allah, caci El va va nimici printr-o pedeapsa. Cel care nascoceste minciuni este pierdut” [Ta Ha, 20:61]. Ei s-au certat si s-au sfatuit, apoi Faraon i-a incurajat, iar ei s-au indemnat unii pe altii.

Musa le-a spus: „Aruncati ceea ce aveti de aruncat”, tot ceea ce socotiti ca vreti sa aruncati. Nu le-a pus nicio limita, fiindca era convins ca tot ceea ce adusesera impotriva adevarului era fals. Ei si-au aruncat funiile si toiegele, iar acestea au parut niste serpi care se miscau repede, fiindca au vrajit ochii oamenilor. Au spus: „Pe puterea lui Faraon, noi vom fi negresit biruitorii!” Au cerut ajutor prin puterea unui rob slab si neputincios in toate privintele, dar care se semetise si purta infatisarea unui rege cu osti. Au fost inselati de stralucirea lui si nu au vazut adevarul. Cuvintele lor pot insemna si ca au jurat pe puterea lui Faraon ca ei vor birui.

Atunci Musa si-a aruncat toiagul si acesta a inghitit tot ceea ce plasmuisera din funii si toiege. Plasmuirile lor erau minciuna si falsitate, iar falsitatea nu poate sta inaintea adevarului si nu i se poate impotrivi.

Cand vrajitorii au vazut acest Semn mare, au dobandit certitudine ca nu era vrajitorie, ci un Semn al lui Allah si o minune mare care arata sinceritatea lui Musa si adevarul Mesajului sau. Au cazut in prosternare inaintea Domnului lor

⁶ Nota traducerii engleze: In cele din urma, amenintarea nu avea sa le aduca nicio paguba, deoarece aveau sa primeasca o rasplata uriasa pentru rabdarea lor.

si au spus: „Credem in Domnul lumilor, Domnul lui Musa si al lui Harun.” Falsitatea a fost infranta in acea adunare, iar capetenile ei au marturisit zadarnicia ei. Adevarul s-a aratat si a biruit, pana cand toti cei de fata l-au vazut cu propriii ochi.

Faraon a staruit insa in incapatanare si ratacire si a spus: „Ati crezut in el inainte ca eu sa va dau voie?” El se mira si cauta sa starneasca mirarea poporului sau fata de indrazneala lor de a crede fara ingaduinta si porunca lui. „El este cu siguranta maestrul vostru, cel care v-a invatat vrajitoria.” Totusi Faraon fusese cel care ii adunase, iar capetenile lui il sfatuiseră sa-i aduca din toate cetatile. Ei stiau ca vrajitorii nu-l intalnisera si nu-l vazusera pe Musa inainte de acea zi si ca savarsisera vrajitorii care uimiseră privirile si inspaimantasera oamenii. Cu toate acestea au primit cuvintele lui Faraon, desi stiau ca sunt mincinoase. Nu este de mirare ca oamenii cu o asemenea gandire nu cred in adevarul limpede si in Semnele vadite: daca Faraon le spunea despre un lucru ca este altfel decat in realitate, ei il credeau.

Faraon i-a amenintat: „Va voi taia mainile si picioarele din parti opuse”, mana dreapta si piciorul stang, asa cum li se face celor care raspandesc stricaciunea pe pamant, „si va voi rastigni pe toti”, ca sa fiti umiliti si injositi.

Vrajitorii, dupa ce gustasera dulceata credintei, au spus: „Nu este nicio paguba”, nu ne pasa de amenintarea ta, „la Domnul nostru ne vom intoarce. Nadajduim ca Domnul nostru ne va ierta pacatele”, necredinta, vrajitoria si celelalte, „fiindca noi suntem cei dintai credinciosi”, cei dintai dintre aceste osti care au crezut in Musa. Allah i-a intarit si le-a daruit rabdare.

Este cu putinta ca Faraon sa-si fi dus amenintarea la indeplinire, fiindca avea puterea sa o faca, si este cu putinta ca Allah sa-i fi ocrotit de el. Faraon si poporul lui au staruit apoi in necredinta, iar Musa le-a adus in continuare Semnele limpezi. De fiecare data cand un Semn ii lovea puternic, ei ii promiteau lui Musa ca, daca Allah indeparteaza nenorocirea, vor crede si ii vor lasa pe fiii lui Israel sa plece impreuna cu el. Cand Allah indeparta pedeapsa, ei isi calcau fagaduinta.

Cand Musa si-a pierdut nadejdea ca ei vor crede, pedeapsa li s-a cuvenit, iar timpul eliberarii fiilor lui Israel din robie si al asezarii lor pe pamant a sosit, Allah i-a revelat lui Musa porunca urmatoare.

Versetele 52 la 60

* وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ أَنْ أَسْرِ بِعِبَادِي إِنَّكَ مُتَّبَعُونَ ﴿٥٢﴾ فَأَرْسَلَ فِرْعَوْنُ
فِي الْمَدَائِنِ حَاشِرِينَ ﴿٥٣﴾ إِنَّ هَؤُلَاءِ لَشِرْذِمَةٌ قَلِيلُونَ ﴿٥٤﴾ وَإِنَّهُمْ لَنَا
لَغَائِظُونَ ﴿٥٥﴾ وَأَنَا لَجَمِيعٌ حَذِرُونَ ﴿٥٦﴾ فَأَخْرَجْنَاهُمْ مِنْ جَنَّاتٍ
وَعُيُونٍ ﴿٥٧﴾ وَكُنُوزٍ وَمَقَامٍ كَرِيمٍ ﴿٥٨﴾ كَذَلِكَ وَأَوْرَثْنَاهَا بَنِي
إِسْرَءِيلَ ﴿٥٩﴾ فَاتَّبَعُوهُمْ مُشْرِقِينَ ﴿٦٠﴾

52. Noi i-am revelat lui Musa: „Pleaca noaptea cu robii Mei; veti fi urmariti.”

53. Faraon a trimis prin cetati oameni care sa adune ostile, spunand:

54. „Acestia sunt doar o ceata mica. 55. Ei ne-au maniat, 56. iar noi suntem cu totii pregatiti.” 57. Astfel i-am scos din gradini si izvoare, 58. din comori si locuinte alese. 59. Asa a fost, iar Noi i-am facut pe fiii lui Israel sa le mosteneasca. 60. Ei i-au urmarit la rasaritul soarelui.

„Pleaca noaptea cu robii Mei”, porneste cu fiii lui Israel la inceputul noptii, ca sa aiba timp indeajuns sa iasa, „veti fi urmariti”, Faraon si ostile lui vor veni dupa voi. Lucrurile s-au petrecut asa cum spusese Allah. Cand s-a facut dimineata, toti fiii lui Israel plecasera deja noaptea impreuna cu Musa.

„Faraon a trimis prin cetati oameni care sa adune ostile”, ca sa-si mobilizeze poporul si sa-i indemne sa-i prinda pe fiii lui Israel. El le-a spus pentru a-i incuraja: „Acestia sunt doar o ceata mica. Ei ne-au maniat”, iar noi vrem sa ne varsam mania asupra acestor robi care s-au razvratit impotriva noastra. „Iar noi suntem cu totii pregatiti” impotriva lor; ei sunt dusmanii nostri ai tuturor si avem un interes comun.

Faraon si ostile lui au plecat dupa o mobilizare generala, intr-o armata uriasa. Nu a ramas in urma decat cel care avea o scuza si fusese impiedicat de neputinta. „Astfel i-am scos din gradini si izvoare”, gradinile minunate ale Egiptului, izvoarele curgatoare si ogoarele care umpleau pamantul lor, lucrate de oamenii oraselor si de cei din pustiu. „Din comori si locuinte alese”, care ii uimeau pe privitori. Se bucurasera mult timp de ele si isi petrecusera viata in placeri si pofte, in necredinta, incapatanare, semetie fata de robi si trufie mare.

„Asa a fost, iar Noi i-am facut pe fiii lui Israel sa le mosteneasca”, pe cei pe care ii inrobisera si ii supusesera muncilor grele. Ei au mostenit gradinile, izvoarele, ogoarele si locuintele alese. Slava Celui care da stapanirea cui

voieste si o ia de la cine voieste, il inalta pe cine voieste pentru ascultarea fata de El si il umileste pe cine voieste pentru neascultarea fata de El.

„Ei i-au urmarit la rasaritul soarelui.” Poporul lui Faraon a urmarit poporul lui Musa la rasaritul soarelui. Ii urmau cu indarjire, manie si ura si aveau puterea sa le faca rau.

Versetele 61 la 68

فَلَمَّا تَرَأَ الْجَمْعَانِ قَالَ أَصْحَبُ مُوسَى إِنَّا لَمَدْرُكُونَ ﴿٦١﴾ قَالَ كَلَّا إِنَّ
مَعِيَ رَبِّي سَيَهْدِينِ ﴿٦٢﴾ فَأَوْحَيْنَا إِلَى مُوسَى أَنْ أَضْرِبْ بِعَصَاكَ الْبَحْرَ
فَانْفَلَقَ فَكَانَ كُلُّ فِرْقٍ كَالطَّوْدِ الْعَظِيمِ ﴿٦٣﴾ وَأَزْلَفْنَا ثَمَّ الْآخِرِينَ ﴿٦٤﴾
وَأَنْجَيْنَا مُوسَى وَمَنْ مَعَهُ أَجْمَعِينَ ﴿٦٥﴾ ثُمَّ أَغْرَقْنَا الْآخِرِينَ ﴿٦٦﴾ إِنَّ فِي
ذَلِكَ لَآيَةً وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٦٧﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُو الْعَزِيزُ
الرَّحِيمُ ﴿٦٨﴾

61. Cand cele doua cete s-au vazut una pe alta, insotitorii lui Musa au spus: „Vom fi ajunsi cu siguranta!” 62. Musa a spus: „Nicidecum! Domnul meu este cu mine si El ma va calauzi.” 63. Atunci i-am revelat lui Musa: „Loveste marea cu toiagul tau.” Ea s-a despartit si fiecare parte era asemenea unui munte urias⁷. 64. I-am apropiat acolo pe ceilalti. 65. I-am salvat pe Musa si pe toti cei impreuna cu el, 66. apoi i-am inecat pe ceilalti. 67. Cu adevarat, in aceasta este un Semn, dar cei mai multi dintre ei nu sunt credinciosi. 68. Cu adevarat, Domnul tau este Atotputernicul, Induratorul.

„Cand cele doua cete s-au vazut una pe alta”, cand fiecare a putut-o vedea pe cealalta, „insotitorii lui Musa au spus”, plangandu-se lui Musa si fiind mahniti: „Vom fi ajunsi cu siguranta!” Musa i-a linistit si le-a vestit fagaduinta adevarata a Domnului sau: „Nicidecum!”, lucrurile nu sunt asa cum spuneti si nu veti fi ajunsi, „Domnul meu este cu mine si El ma va calauzi” spre ceea ce ma va salva pe mine si pe voi.

„Atunci i-am revelat lui Musa: Loveste marea cu toiagul tau.” Musa a lovit-o si ea s-a despartit in douasprezece cai, iar fiecare parte a apei era asemenea unui

⁷ Nota traducerii engleze: Apele s-au despartit, deschizand douasprezece cai uscate pe care fiii lui Israel au putut trece. Acolo unde s-au adunat apele despartite, fiecare parte s-a ridicat asemenea unui munte urias.

munte urias. Musa si poporul lui au intrat in mare. „I-am apropiat acolo pe ceilalti”, pe Faraon si poporul lui, facandu-i sa intre pe drumul urmat de Musa si de oamenii lui. „I-am salvat pe Musa si pe toti cei impreuna cu el”; au iesit cu totii si niciunul nu a ramas in urma. „Apoi i-am inecat pe ceilalti” si niciunul dintre ei nu a scapat.

„Cu adevarat, in aceasta este un Semn” maret al adevarului Mesajului lui Musa si al falsitatii caii lui Faraon si a poporului sau, „dar cei mai multi dintre ei nu sunt credinciosi”, in ciuda acestor Semne care cer credinta, din pricina stricaciunii inimilor lor. „Cu adevarat, Domnul tau este Atotputernicul, Induratorul”: prin Puterea Sa i-a nimicit pe necredinciosii care l-au tagaduit pe Trimisul Sau, iar prin Mila Sa i-a salvat pe Musa si pe toti cei impreuna cu el.

Versetele 69 la 74

وَاتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ إِبْرَاهِيمَ ﴿٦٩﴾ إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ مَا تَعْبُدُونَ ﴿٧٠﴾ قَالُوا نَعْبُدُ أَصْنَامًا فَنَظَلُّ لَهَا عُكْفِينَ ﴿٧١﴾ قَالَ هَلْ يَسْمَعُونَكَ إِذْ تَدْعُونَ ﴿٧٢﴾ أَوْ يَنْفَعُونَكَ أَوْ يَضُرُّونَ ﴿٧٣﴾ قَالُوا بَلْ وَجَدْنَا آبَاءَنَا كَذَلِكَ يَفْعَلُونَ ﴿٧٤﴾

69. Povesteste-le istorisirea lui Ibrahim, 70. cand le-a spus tatalui sau si poporului sau: „Ce adorati?” 71. Ei au spus: „Adoram idoli si ramanem staruitori in slujirea lor.” 72. El a spus: „Va aud ei cand ii chemati? 73. Ori va aduc folos sau va fac vreun rau?” 74. Ei au spus: „Nu, dar i-am gasit pe parintii nostri facand astfel.”

O, Muhammad, povesteste-le oamenilor istorisirea lui Ibrahim al-Khalil, alesul si iubitul apropiat al lui Allah. Aici este urmarit acest episod deosebit din viata lui, desi intamplarile vietii sale sunt multe, fiindca aceasta istorisire este dintre cele mai uimitoare si mai alese: ea cuprinde Mesajul lui, chemarea poporului sau, argumentarea impotriva lor si arata falsitatea starii in care se aflau.

El le-a spus tatalui si poporului sau: „Ce adorati?” Ei au raspuns, laudandu-se cu adorarea lor: „Adoram idoli”, pe care ii cioplim si ii facem cu propriile maini, „si ramanem staruitori in slujirea lor”, petrecand mult timp in adorarea lor.

Ibrahim le-a aratat de ce idoli nu meritau adorarea: „Va aud ei cand ii chemati?”, raspund chemarii voastre, va usureaza necazul si indeparteaza ceea

ce va vatama? „Ori va aduc folos sau va fac vreun rau?” Ei au recunoscut ca nimic din toate acestea nu se intampla. Idolii nu aud rugaciunea, nu aduc nici folos si nici vatamare. De aceea, cand Ibrahim i-a sfaramat, a spus: „Ba cel mai mare dintre ei a facut aceasta. Intrebat-i, daca pot vorbi!” [al-Anbiya', 21:63], iar ei au raspuns: „Stii bine ca acestia nu vorbesc” [al-Anbiya', 21:65]. Aceasta era o stare cunoscuta, fara loc pentru indoiala ori neclaritate.

Ei s-au refugiat atunci in imitarea parintilor lor rataciti si au spus: „Dar i-am gasit pe parintii nostri facand astfel.” I-am urmat in aceasta, am mers pe calea lor si ne-am pastrat obiceiurile.

Versetele 75 la 82

قَالَ أَفَرَأَيْتُمْ مَا كُنْتُمْ تَعْبُدُونَ ﴿٧٥﴾ أَنْتُمْ وَاَبَاؤُكُمْ الْأَقْدَمُونَ ﴿٧٦﴾
فَإِنَّهُمْ عَدُوٌّ لِّي إِلَّا رَبَّ الْعَالَمِينَ ﴿٧٧﴾ الَّذِي خَلَقَنِي فَهُوَ يَهْدِينِ ﴿٧٨﴾
وَالَّذِي هُوَ يُطْعِمُنِي وَيَسْقِينِ ﴿٧٩﴾ وَإِذَا مَرِضْتُ فَهُوَ يَشْفِينِ ﴿٨٠﴾
وَالَّذِي يُمَيِّتُنِي ثُمَّ يُحْيِينِ ﴿٨١﴾ وَالَّذِي أَطْمَعُ أَنْ يَغْفِرَ لِي خَطِيئَتِي يَوْمَ
الدِّينِ ﴿٨٢﴾

75. El a spus: „Ati vazut ceea ce adorati, 76. voi si parintii vostri din vechime? 77. Ei sunt cu adevarat vrajmasii mei, afara de Domnul lumilor, 78. Cel care m-a creat si ma calauzeste, 79. Cel care ma hraneste si imi da sa beau, 80. iar cand sunt bolnav El ma vindeca, 81. Cel care ma va face sa mor si apoi imi va reda viata 82. si despre care nadajduiesc ca imi va ierta pacatele in Ziua Judecatii.”

Ibrahim le-a spus: voi si parintii vostri sunteti cu totii adversari in aceasta chestiune, iar raspunsul meu este acelasi pentru toti. „Ati vazut ceea ce adorati, voi si parintii vostri din vechime? Ei sunt cu adevarat vrajmasii mei.” Sa-mi faca ei cel mai mic rau si sa unelteasca impotriva mea, fiindca nu pot face nimic.

„Afara de Domnul lumilor, Cel care m-a creat si ma calauzeste.” El singur daruieste binefacerea creatiei si a calauzirii oamenilor spre ceea ce le aduce folos in religie si in viata lumeasca. Ibrahim a mentionat apoi cateva dintre trebuintele fara de care viata nu este cu putinta: „Cel care ma hraneste si imi da sa beau, iar cand sunt bolnav El ma vindeca, Cel care ma va face sa mor si apoi imi va reda viata si despre care nadajduiesc ca imi va ierta pacatele in Ziua Judecatii.”

Numai El poate face toate acestea; de aceea numai El trebuie deosebit prin adorare si ascultare. Acesti idoli trebuie parasiti, caci nu creeaza, nu calauzesc, nu imbolnăvesc, nu vindeca, nu hranesc, nu dau de baut, nu dau moartea, nu dau viata, nu le aduc folos adoratorilor lor prin inlaturarea necazurilor si nu le iarta pacatele.

Aceasta este o dovada hotaratoare si un argument limpede pe care nici voi, nici parintii vostri nu le puteti respinge. Ele arata ca sunteti cu totii rataciti si ati parasit calea calauzirii. Allah spune: „Poporul lui s-a certat cu el. El a spus: Va certati cu mine despre Allah, cand El m-a calauzit? Nu ma tem de ceea ce li asociati, decat daca Domnul meu vointe ceva. Domnul meu cuprinde toate lucrurile prin Stiinta Sa. Oare nu va veti aminti?” [al-An'am, 6:80].

Versetele 83 la 85

رَبِّ هَبْ لِي حُكْمًا وَأَلْحِقْنِي بِالصَّالِحِينَ ﴿٨٣﴾ وَاجْعَلْ لِي لِسَانَ صِدْقٍ فِي
الْآخِرِينَ ﴿٨٤﴾ وَاجْعَلْ لِي مِنْ وَرَثَةِ جَنَّةِ النَّعِيمِ ﴿٨٥﴾

**83. „O, Domnul meu, daruieste-mi intelepciune si alatura-ma celor drepti.
84. Randuieste-mi o pomenire adevarata printre generatiile de mai tarziu
85. si fa-ma dintre mostenitorii Gradinii Desfatarii.”**

Ibrahim L-a chemat apoi pe Domnul sau: „O, Domnul meu, daruieste-mi intelepciune”, multa stiinta prin care sa cunosc hotararile, ceea ce este permis si ceea ce este interzis si prin care sa judec intre oameni. „Si alatura-ma celor drepti”, fratii sai dintre Profeti si Trimisi.

„Randuieste-mi o pomenire adevarata printre generatiile de mai tarziu”, fa sa fiu laudat cu adevar pana la sfarsitul veacurilor. Allah i-a raspuns rugaciunii: i-a daruit stiinta si intelepciunea prin care a devenit dintre cei mai buni Trimisi, l-a alaturat fratilor sai dintre Trimisi si l-a facut iubit, primit, cinstit si laudat printre urmasii tuturor religiilor, in toate vremurile. Allah spune: „Am lasat pentru el o pomenire printre cei de mai tarziu: Pace asupra lui Ibrahim! Astfel ii rasplatim pe cei care fac bine. El era dintre robii Nostri credinciosi” [as-Saffat, 37:108–111].

„Si fa-ma dintre mostenitorii Gradinii Desfatarii”, dintre oamenii Paradisului carora Allah le daruieste Gradina ca mostenire. Allah i-a raspuns rugaciunii si i-a inaltat locul in Gradinile Desfatarii.

Versetele 86 la 89

وَأَغْفِرْ لِأَبِي إِنَّهُ كَانَ مِنَ الضَّالِّينَ ﴿٨٦﴾ وَلَا تُخْزِنِي يَوْمَ يُبْعَثُونَ ﴿٨٧﴾
يَوْمَ لَا يَنْفَعُ مَالٌ وَلَا بَنُونَ ﴿٨٨﴾ إِلَّا مَنْ أَتَى اللَّهَ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ ﴿٨٩﴾

86. „Iarta-l pe tatal meu, fiindca el este dintre cei rataciti. 87. Nu ma rusina in Ziua cand vor fi inviati, 88. Ziua cand nici averea si nici fiii nu vor folosi, 89. afara de cel care vine la Allah cu o inima curata.”

„Iarta-l pe tatal meu, fiindca el este dintre cei rataciti.” Aceasta rugaciune se datora fagaduintei pe care Ibrahim i-o facuse tatalui sau: „Voi cere iertare pentru tine de la Domnul meu; El a fost intotdeauna Binevoitor fata de mine” [Maryam, 19:47]. Allah spune: „Rugaciunea lui Ibrahim pentru iertarea tatalui sau s-a datorat numai unei fagaduinte pe care i-o facuse. Dar cand i-a devenit limpede ca el era un vrajmas al lui Allah, s-a dezis de el. Ibrahim era smerit in rugaciune si ingaduator” [at-Tawbah, 9:114].

„Nu ma rusina in Ziua cand vor fi inviati”, mustrandu-ma pentru vreun pacat, pedepsindu-ma ori dezvaluindu-mi greselile. Cinsteste-ma in acea Zi, „Ziua cand nici averea si nici fiii nu vor folosi, afara de cel care vine la Allah cu o inima curata”. O astfel de inima ii va folosi robului inaintea Ta, il va salva de pedeapsa si il va face vrednic de rasplata mare.

Inima curata este cea izbavita de politeism, indoiala, iubirea raului si staruinta in inovatie si pacat. Curatia de aceste lucruri presupune existenta contrariilor lor: sinceritate numai pentru Allah, stiinta, certitudine, iubirea binelui si impodobirea inimii cu el. Vointa si iubirea omului urmeaza ceea ce iubeste Allah, iar dorintele lui urmeaza ceea ce a adus Allah.

Versetele 90 la 95

وَأُزْلِفَتِ الْجَنَّةُ لِلْمُتَّقِينَ ﴿٩٠﴾ وَبُرِزَتِ الْجَحِيمُ لِلْغَاوِينَ ﴿٩١﴾ وَقِيلَ لَهُمْ إِنْ
مَا كُنْتُمْ تَعْبُدُونَ ﴿٩٢﴾ مِنْ دُونِ اللَّهِ هَلْ يَنْصُرُونَكُمْ أَوْ يَنْتَصِرُونَ ﴿٩٣﴾
فَكُبِّبُوا فِيهَا هُمْ وَالْغَاوُونَ ﴿٩٤﴾ وَجُنُودُ إِبْلِيسَ أَجْمَعُونَ ﴿٩٥﴾

90. Gradina va fi apropiata de cei cu frica de Allah, 91. iar Iadul va fi aratat limpede celor rataciti. 92. Li se va spune: „Unde sunt cei pe care ii adorati 93. in afara lui Allah? Va pot ei ajuta ori se pot ajuta pe ei insisi?” 94. Apoi

vor fi aruncati cu capul inainte in el, ei si cei rataciti, 95. impreuna cu toate ostile lui Iblis.

Allah arata starea acelei Zile marete si ceea ce va avea loc in ea din rasplata si pedeapsa. „Gradina va fi apropiata de cei cu frica de Allah”, adusa aproape de cei care s-au temut de Domnul lor, au implinit poruncile Sale, s-au ferit de interdictiile Sale si s-au temut de Mania si pedeapsa Lui.

„Iar Iadul va fi aratat limpede celor rataciti”, adus inainte cu toate pedepsele pregatite in el pentru cei care s-au cufundat in neascultarea lui Allah, I-au incalcat limitele sfinte, i-au tagaduit pe Trimisii Sai si adevarul pe care acestia l-au adus.

Li se va spune: „Unde sunt cei pe care ii adorati in afara lui Allah? Va pot ei ajuta ori se pot ajuta pe ei insisi?” Nimic din toate acestea nu se va putea intampla. Minciuna si rusinea lor vor deveni vadite, pierderea si dezonoarea lor vor iesi la iveala, regretul li se va arata, iar stradaniile lor se vor risipi.

„Apoi vor fi aruncati cu capul inainte in el, ei si cei rataciti”, atat cei adorati, cat si adoratorii lor, „impreuna cu toate ostile lui Iblis”: oamenii si jinnii pe care el i-a indemnat la pacat si asupra carora a dobandit putere prin politeismul si lipsa lor de credinta. Ei au devenit propovaduitorii lui si cei care se straduiesc sa-i faca pe plac: unii cheama la ascultarea lui, altii raspund chemarii, iar altii ii imita in politeism.

Versetele 96 la 104

قَالُوا وَهُمْ فِيهَا يَخْتَصِمُونَ ﴿٩٦﴾ تَاللَّهِ إِن كُنَّا لَفِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٩٧﴾ إِذْ
نُسَوِّكُمْ بِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٩٨﴾ وَمَا أَضَلَّنَا إِلَّا الْأَجْرُمُونَ ﴿٩٩﴾ فَمَا لَنَا مِنْ
شَفِيعِينَ ﴿١٠٠﴾ وَلَا صَدِيقٍ حَمِيمٍ ﴿١٠١﴾ فَلَوْ أَنَّ لَنَا كَرَّةً فَنَكُونُ مِنَ
الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٠٢﴾ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُّؤْمِنِينَ ﴿١٠٣﴾
وَإِنَّ رَبَّكَ لَهوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿١٠٤﴾

96. Ei vor spune, certandu-se acolo: 97. „Pe Allah, am fost intr-o ratacire vadita 98. cand v-am socotit egali cu Domnul lumilor. 99. Numai raufacatorii ne-au ratacit. 100. Acum nu avem niciun mijlocitor 101. si niciun prieten apropiat. 102. Daca am mai avea o intoarcere, am fi dintre credinciosi.” 103. Cu adevarat, in aceasta este un Semn, dar cei mai multi dintre ei nu sunt credinciosi. 104. Cu adevarat, Domnul tau este Atotputernicul, Induratorul.

Ostile ratacite ale lui Iblis le vor spune idolilor si chipurilor pe care le adoraseră: „Pe Allah, am fost intr-o ratacire vadita cand v-am socotit egali cu Domnul lumilor”, in adorare, iubire, teama si speranta, si v-am chemat asa cum L-am chemat pe El. Atunci ratacirea lor le va deveni limpede, iar ei vor recunoaste ca Allah este drept cand ii pedepseste si ca pedeapsa li se potriveste.

Ei nu i-au socotit pe idoli egali cu Domnul lumilor in privinta creatiei, ci numai in adorare. Dovada este ca vor spune „Domnul lumilor”, recunoscand ca Allah este Domnul tuturor lumilor, inclusiv al idolilor si chipurilor lor.

„Numai raufacatorii ne-au ratacit”, capetenile care i-au chemat spre Foc, i-au abatut de la calea calauzirii si i-au chemat pe drumul ratacirii si al nelegiurii. „Acum nu avem niciun mijlocitor” care sa ne scape de pedeapsa lui Allah „si niciun prieten apropiat”, sincer, care sa ne aduca vreun folos, asa cum se intampla de obicei in viata lumeasca.

Ei isi vor pierde orice speranta de bine din pricina faptelor lor si vor dori sa se intoarca in lume ca sa savarseasca fapte drepte: „Daca am mai avea o intoarcere” in lumea de dinainte, „am fi dintre credinciosi”, pentru a fi salvati de pedeapsa si a merita rasplata. Dar aceasta nu mai este cu putinta; vor fi impiedicati de la ceea ce doresc si nu vor avea nicio cale de rascumparare.

„Cu adevarat, in aceasta”, in ceea ce v-am pomenit si descris, „este un Semn” pentru voi, „dar cei mai multi dintre ei nu sunt credinciosi”, chiar dupa coborarea acestor Semne.

Versetele 105 la 110

كَذَّبَتْ قَوْمُ نُوحٍ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٠٥﴾ إِذْ قَالَ لَهُمُ أَخُوهُمْ نُوحٌ أَلَا
تَتَّقُونَ ﴿١٠٦﴾ إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٠٧﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ
وَأَطِيعُوا أَمْرًا ﴿١٠٨﴾ وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَى رَبِّ
الْعَالَمِينَ ﴿١٠٩﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا أَمْرًا ﴿١١٠﴾

105. Poporul lui Nuh i-a tagaduit pe Trimisi. 106. Fratele lor Nuh le-a spus: „Oare nu va temeti? 107. Eu sunt pentru voi un Trimis vrednic de incredere. 108. Temeti-va deci de Allah si ascultati de mine. 109. Nu va cer nicio rasplata pentru aceasta; rasplata mea este numai la Domnul lumilor. 110. Temeti-va deci de Allah si ascultati de mine.”

Allah Preainaltul aminteste felul in care poporul lui Nuh l-a tagaduit pe Trimisul lor, raspunsul lui catre ei, raspunsul lor catre el si sfarsitul tuturor.

„Poporul lui Nuh i-a tagaduit pe Trimisi”, adica i-a tagaduit pe toti. Tagaduirea lui Nuh este asemenea tagaduirii tuturor Trimisilor, fiindca toti au adus aceeasi chemare, aceeasi credinta si aceleasi vestiri; cine il tagaduiește pe unul, tagaduiește tot adevarul pe care l-au adus.

„Fratele lor Nuh le-a spus.” Allah i-a trimis pe Trimisi din neamul poporului catre care au fost trimisi, pentru ca oamenii sa nu se fereasca de supunerea fata de ei si fiindca le cunosteau adevarata stare si nu mai aveau nevoie sa cerceteze cine erau. Nuh li s-a adresat prin cuvintele cele mai blande, dupa calea tuturor Trimisilor, binecuvantarile si pacea lui Allah fie asupra lor: „Oare nu va temeti?” Oare nu va temeti de Allah, parasind adorarea idolilor in care staruiti si daruindu-I numai Lui adorarea?

„Eu sunt pentru voi un Trimis vrednic de incredere.” Faptul ca fusese trimis in mod deosebit la ei cerea sa primeasca Mesajul, sa creada in el si sa-I multumeasca lui Allah pentru binefacerea acestui Trimis nobil. Faptul ca era vrednic de incredere insemna ca nu putea nascoci minciuni asupra lui Allah, nu putea adauga si nu putea scoate nimic din Revelatie. Aceasta cerea sa creada vestile lui si sa asculte poruncile sale.

„Temeti-va deci de Allah si ascultati de mine” in ceea ce v-a poruncit si v-a interzis. Acest lucru decurge din faptul ca el era Trimisul lor si vrednic de incredere. De aceea porunca incepe prin particula care arata cauza: s-a pomenit mai intai motivul, apoi ceea ce decurge din el.

Nuh le-a aratat apoi ca nu exista nicio piedica pentru a-i urma: „Nu va cer nicio rasplata pentru aceasta”, ca sa aveti de suportat o povara financiara grea, „rasplata mea este numai la Domnul lumilor” si prin aceasta nadajduiesc apropierea de El si rasplata mare. Tot ceea ce doresc de la voi este sa va sfatuiesc cu sinceritate si sa urmati Calea cea dreapta.

„Temeti-va deci de Allah si ascultati de mine.” El a repetat aceste cuvinte fiindca si-a repetat chemarea catre popor timp indelungat. Allah spune: „El a ramas printre ei o mie de ani fara cincizeci” [al-'Ankabut, 29:14] si: „Nuh a spus: O, Domnul meu, mi-am chemat poporul noaptea si ziua, dar chemarea mea nu le-a sporit decat fuga” [Nuh, 71:5-6].

Versetele 111 la 122

* قَالُوا اتُؤْمِنُ لَكَ وَاتَّبَعَكَ الْأَرْذَلُونَ ﴿١١١﴾ قَالَ وَمَا عَلَيَّ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١١٢﴾ إِنَّ حِسَابَهُمْ إِلَّا عَلَىٰ رَبِّي لَوْ تَشْعُرُونَ ﴿١١٣﴾ وَمَا أَنَا بِطَارِدِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١١٤﴾ إِنَّ أَنَا إِلَّا نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿١١٥﴾ قَالُوا لَئِنْ لَّمْ تَنْتَهِ

يُنُوحُ لَتَكُونَنَّ مِنَ الْمَرْجُومِينَ ﴿١١٦﴾ قَالَ رَبِّ إِنِّي قَوْمِي
كَذَّبُونِ ﴿١١٧﴾ فَأَفْتَحَ بَيْنِي وَبَيْنَهُمْ فَتَحًا وَنَجَّيْنِي وَمَنْ مَعِيَ مِنَ
الْمُؤْمِنِينَ ﴿١١٨﴾ فَأَنْجَيْنَاهُ وَمَنْ مَعَهُ فِي الْفُلِّ الْمَشْحُونِ ﴿١١٩﴾ ثُمَّ
أَغْرَقْنَا بَعْدَ الْبَاقِينَ ﴿١٢٠﴾ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ
مُؤْمِنِينَ ﴿١٢١﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿١٢٢﴾

111. Ei au spus: „Sa credem in tine cand te urmeaza doar cei mai de jos oameni?” 112. Nuh a spus: „Ce stiu eu despre ceea ce fac ei?” 113. Socoteala lor este numai la Domnul meu*, daca ati pricepe. 114. Eu nu-i voi alunga pe cei credinciosi. 115. Eu nu sunt decat un prevenitor limpede.” 116. Ei au spus: „Daca nu incetezi, O, Nuh, vei fi negresit ucis cu pietre.” 117. El a spus: „O, Domnul meu, poporul meu m-a tagaduit. 118. Judeca deci hotarator intre mine si ei si salveaza-ma pe mine si pe credinciosii care sunt cu mine.” 119. Noi l-am salvat pe el si pe cei impreuna cu el in corabia incarcata, 120. apoi i-am inecat pe ceilalti. 121. Cu adevarat, in aceasta este un Semn, dar cei mai multi dintre ei nu sunt credinciosi. 122. Cu adevarat, Domnul tau este Atotputernicul, Induratorul.

Ei au respins chemarea lui printr-un argument neintemeiat: „Sa credem in tine cand te urmeaza doar cei mai de jos oameni?”, cum sa te urmam cand vedem ca urmasii tai sunt numai oamenii de jos si gloata? Prin aceasta s-au aratat prea trufasi ca sa primeasca adevarul si nestiutori ai realitatilor. Daca ar fi urmarit cunoasterea adevarului, atunci cand ar fi avut vreo indoiala ori nelamurire despre Mesaj, ar fi spus: dovedeste-ne adevarul a ceea ce ai adus prin argumente si dovezi corecte.

Daca ar fi cugetat cu adevarat, ar fi cunoscut ca urmasii lui erau cei mai alesi oameni, stapanii mintilor limpezi si ai purtarilor virtuose. Cel cu adevarat de jos este acela care si-a pierdut ratiunea, pana cand a socotit potrivit sa adore pietre, s-a multumit sa se prostorneze inaintea lor si sa le cheme, dar a refuzat sa se supuna chemarii Trimisilor desavarsiti.

* Nota traducerii engleze: Poporul puna la indoiala sinceritatea urmasilor lui Nuh, pretinzand ca, urmandu-l, acestia cautau doar sa-si imbunatateasca statutul social si sa obtina alte castiguri lumesti. Nuh a respins acuzatia si a aratat ca ii judeca numai dupa purtarea lor vazuta.

⁹ Nota traducerii engleze: Allah ii va trage la socoteala pentru ceea ce se afla cu adevarat in inimile lor.

De îndată ce unul dintre cei doi adversari începe să rostească neadevăruri, devine limpede că el nu are decât un argument neîntemeiat, indiferent de puterea dovezii celuilalt. Când auzim cuvintele poporului lui Nuh, care i-a respins chemarea spunând „Să credem în tine când te urmează doar cei mai de jos oameni?”, și vedem că și-au clădit împotrivirea pe un temei despre care fiecare om știe că este neîntemeiat, cunoaștem că ei erau ratați și greșiți chiar dacă nu am vedea Semnele lui Nuh și nu am auzi marea lui chemare. Cu atât mai mult, Semnele și chemarea lui ne dau certitudine asupra adevărului Mesajului său.

Nuh a spus: „Ce știu eu despre ceea ce fac ei? Socoteala lor este numai la Domnul meu, dacă ati pricepe.” Faptele și socoteala lor sunt la Allah; datoria mea este doar vestirea Mesajului, iar voi nu trebuie să vă preocupați de ei. Dacă ceea ce am adus este adevăr, supuneți-vă, căci fiecare om răspunde pentru fapta lui.

„Eu nu-i voi alunga pe cei credincioși.” Se pare că ei — Allah să-i facă de rusine — îi ceruseră să-i alunge, din trufie și tiranie, pentru că apoi să creadă. El a răspuns că nu-i va alunga, fiindcă ei nu merita să fie îndepărtați și umiliți, ci cinstiți prin cuvânt și faptă. Allah spune: „Când vin la tine cei care cred în Semnele Noastre, spune: Pace vouă! Domnul vostru Și-a prescris Mila” [al-An'am, 6:54].

„Eu nu sunt decât un prevenitor limpede”, un prevenitor care vesteste Mesajul de la Allah și își dă toată silința să-i sfătuiască pe oameni cu sinceritate. Eu nu stăpânesc nimic din porunca, fiindcă porunca este numai a lui Allah.

Nuh a continuat să-i cheme noaptea și ziua, în ascuns și în public, dar aceasta nu le-a sporit decât îndepărtarea. Ei i-au spus: „Dacă nu încetezi, O, Nuh”, dacă nu încetezi să ne chemi la adorarea lui Allah singur, „vei fi negresit ucis cu pietre”. Te vom ucide în cel mai rău fel, lapidându-te așa cum sunt ucisi cainii. Să fie ei nimiciți! Cât de urât au răspuns unui om sincer și vrednic de încredere, căruia îi pasa mai mult de ei decât le pasa lor de propriile suflete!

Nu este de mirare că, atunci când nedreptatea lor a ajuns la această măsură și tagaduirea lor s-a înăsprit, Profetul lor a făcut împotriva lor o rugăciune care i-a cuprins pe toți: „O, Domnul meu, nu lăsa pe pamânt niciun locuitor dintre necredincioși” [Nuh, 71:26].

El a spus: „O, Domnul meu, poporul meu m-a tagaduit. Judecă deci hotărâtor între mine și ei”, nimicându-i pe nelegiuiții dintre noi. El știa că ei erau cei nedrepti și nelegiuiți, de aceea a spus: „Și salvează-mă pe mine și pe credincioșii care sunt cu mine.”

„Noi l-am salvat pe el si pe cei impreuna cu el in corabia incarcata”, corabia plina cu oameni si animale. „Apoi”, dupa salvarea lui Nuh si a credinciosilor impreuna cu el, „i-am inecat pe ceilalti”, intregul lui popor.

„Cu adevarat, in aceasta”, in salvarea lui Nuh si a urmasilor sai si in nimicirea celor care l-au tagaduit, „este un Semn” care arata adevarul Trimisilor Nostri, autenticitatea Mesajului lor si falsitatea caii dusmanilor care i-au tagaduit. „Cu adevarat, Domnul tau este Atotputernicul”, Cel care Si-a supus dusmanii prin Puterea Sa si i-a inecat in potop, „Induratorul” fata de aliatii Sai, caci i-a salvat pe Nuh si pe credinciosii care erau impreuna cu el.

Versetele 123 la 140

كَذَّبَتْ عَادَ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٢٣﴾ إِذْ قَالَ لَهُمُ أَخُوهُمْ هُودٌ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٢٤﴾ إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٢٥﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا أَمْرًا ﴿١٢٦﴾ وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَى رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٢٧﴾ أَتَبْنُونَ بِكُلِّ رِيعٍ ءَايَةً تُعْبَثُونَ ﴿١٢٨﴾ وَتَتَّخِذُونَ مَصَانِعَ لَعَلَّكُمْ تَخْلُدُونَ ﴿١٢٩﴾ وَإِذَا بَطِشْتُمْ بَطِشْتُمْ جَبَّارِينَ ﴿١٣٠﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا أَمْرًا ﴿١٣١﴾ وَاتَّقُوا الَّذِي أَمَدَّكُمْ بِمَا تَعْلَمُونَ ﴿١٣٢﴾ أَمَدَّكُمْ بِأَنْعَمٍ وَبَنِينَ ﴿١٣٣﴾ وَجَنَّتٍ وَعِوْنَ ﴿١٣٤﴾ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٣٥﴾ قَالُوا سَوَاءٌ عَلَيْنَا أَوَعَضْتَ أَمْ لَمْ تَكُنْ مِنَ الْوَعْظِينَ ﴿١٣٦﴾ إِنْ هَذَا إِلَّا خُلُقُ الْأَوَّلِينَ ﴿١٣٧﴾ وَمَا نَحْنُ بِمُعَذِّبِينَ ﴿١٣٨﴾ فَكَذَّبُوهُ فَأَهْلَكْنَاهُمْ إِنْ فِي ذَلِكَ لَآيَةٌ وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿١٣٩﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿١٤٠﴾

123. Poporul 'Ad i-a tagaduit pe Trimisi. 124. Fratele lor Hud le-a spus: „Oare nu va temeti? 125. Eu sunt pentru voi un Trimis vrednic de incredere. 126. Temeti-va deci de Allah si ascultati de mine. 127. Nu va cer nicio rasplata pentru aceasta; rasplata mea este numai la Domnul lumilor. 128. Oare ridicati

pe fiecare loc inalt cate un semn, numai pentru joaca?¹⁰ 129. Si va faceti constructii marete, nadajduind sa traiti vesnic? 130. Iar cand loviti, loviti ca niste tirani. 131. Temeti-va deci de Allah si ascultati de mine. 132. Temeti-va de Cel care v-a daruit ceea ce cunoasteti: 133. v-a daruit turme si fii, 134. gradini si izvoare. 135. Cu adevarat, ma tem pentru voi de pedeapsa unei Zile cumplite.” 136. Ei au spus: „Este totuna pentru noi daca ne povatuiesti sau nu esti dintre povatuitori. 137. Aceasta nu este decat obiceiul celor de odinioara, 138. iar noi nu vom fi pedepsiti.” 139. Astfel l-au tagaduit, iar Noi i-am nimicit. Cu adevarat, in aceasta este un Semn, dar cei mai multi dintre ei nu sunt credinciosi. 140. Cu adevarat, Domnul tau este Atotputernicul, Induratorul.

Poporul 'Ad, caruia ii fusese trimis Hud, i-a tagaduit pe Trimisi. Tagaduirea unuia dintre ei era tagaduirea tuturor, fiindca chemarea lor era una singura. Fratele lor de neam, Hud, le-a vorbit cu blandete si bunatate: „Oare nu va temeti?”, adica oare nu va temeti de Allah si nu parasiti asocierea de parteneri cu El si adorarea altora in afara Lui?

„Eu sunt pentru voi un Trimis vrednic de incredere.” Allah ma trimite la voi din Mila si Grija Sa fata de voi, iar voi imi cunoasteti sinceritatea si cinstea. „Temeti-va deci de Allah si ascultati de mine”: impliniti dreptul lui Allah, temandu-va de El, si dreptul meu, ascultandu-ma in ceea ce va poruncesc si va interzic. Urmati-ma, caci nimic nu va impiedica sa credeti: eu nu va cer plata pentru vestirea Mesajului si sfatuirea voastra, ca aceasta sa va fie o povara; „rasplata mea este numai la Domnul lumilor”, Cel care le daruieste robilor Sai binefaceri, generozitate si har, iar aliatilor si Profetilor Sai le daruieste o Grija deosebita.

„Oare ridicati pe fiecare loc inalt cate un semn, numai pentru joaca?”, prin loc inalt fiind inteleasa aici o trecatoare intre munti, iar prin semn, un reper. Faceti aceasta fara vreun folos pentru religia ori viata voastra lumeasca. „Si va faceti constructii marete”, precum bazine si rezervoare puternice, „nadajduind sa traiti vesnic?”, desi nimeni nu poate ramane vesnic in aceasta lume.

„Iar cand loviti, loviti ca niste tirani”, omorandu-i si lovindu-i pe oameni si luandu-le averile. Allah le daruise o putere mare, iar ei ar fi trebuit sa o foloseasca in ascultarea Lui. In schimb, s-au trufit si au spus: „Cine este mai puternic decat noi?” [Fussilat, 41:15], folosindu-si puterea pentru neascultare, desertaciune si nechibzuinta. De aceea Profetul lor i-a oprit de la aceasta si le-a spus din nou: „Temeti-va deci de Allah”, parasind asocierea si tirania, „si

¹⁰ Nota traducerii engleze: Potrivit explicatiei lui ash-Shawkani, scopul ridicarii acelor semne era amenajarea unor locuri de unde sa-i hartuiasca pe calatori si sa le ia bunurile.

ascultati de mine”, caci stiti ca sunt Trimisul lui Allah catre voi, sincer si vrednic de incredere.

„Temeti-va de Cel care v-a daruit ceea ce cunoasteti”, binefaceri pe care nu le puteti tagadui: „v-a daruit turme” de camile, vite si oi, „si fii”, inmultindu-va averile si copiii, indeosebi baietii, partea mai aleasa dintre cele doua sexe, „gradini si izvoare”. Dupa ce le-a amintit aceste binefaceri, Hud i-a avertizat asupra pedepsei la care se expuneau: „Cu adevarat, ma tem pentru voi de pedeapsa unei Zile cumplite.” Din mila si grija fata de ei, se temea ca o pedeapsa grea, care nu mai putea fi inlaturata dupa venirea ei, avea sa-i loveasca daca staruiau in necredinta si incalcare.

Ei au raspuns cu incapatanare: „Este totuna pentru noi daca ne povatuiesti sau nu.” Aceasta era culmea trufiei: indemnurile lui Allah, care pot topi muntii tari si pot despică inimile oamenilor intelepti, nu mai aveau niciun efect asupra lor. Nedreptatea lor ajunsese la capat, nenorocirea lor era deplina si nu mai exista nadejde ca se vor lasa calauziti.

Ei au spus: „Aceasta nu este decat obiceiul celor de odinioara”, adica starea aceasta de belsug si viata tihnita a existat si la generatiile dinainte: uneori oamenii traiesc in bunastare, alteori in lipsuri; asa ar fi viata, nu necazuri si daruri de la Allah, prin care El ii pune la incercare. „Iar noi nu vom fi pedepsiti.” Prin aceasta tagaduiau Invierea sau il luau in batjocura pe Profetul lor, pretinzand ca, daca ar fi inviati, binefacerile lumii de aici ar continua pentru ei si atunci.

„Astfel l-au tagaduit, iar Noi i-am nimicit.” Tagaduirea devenise firea lor statornica si nimic nu-i mai oprea de la ea. Allah spune: „Cat despre 'Ad, ei au fost nimiciti printr-un vant naprasnic si rece, pe care El l-a dezlantuit asupra lor sapte nopti si opt zile necurmăte; ai fi vazut oamenii cazuti acolo ca niste trunchiuri de palmieri prabusiti” [al-Haqqah, 69:6-7].

„Cu adevarat, in aceasta este un Semn” al sinceritatii lui Hud, al adevarului Mesajului sau si al falsitatii caii asocierii si tiraniei urmate de poporul lui, „dar cei mai multi dintre ei nu sunt credinciosi”, in pofida Semnelor care cer credinta. „Cu adevarat, Domnul tau este Atotputernicul”, Cel care i-a nimicit prin Puterea Sa, desi erau puternici, „Induratorul” fata de Hud si credinciosii impreuna cu el, pe care i-a salvat.

Versetele 141 la 159

كَذَّبَتْ ثَمُودُ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٤١﴾ إِذْ قَالَ لَهُمُ أَخُوهُمْ صَالِحٌ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٤٢﴾ إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٤٣﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ

وَأَطِيعُونَ ﴿١٤٤﴾ وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجَرِيَ إِلَّا عَلَى رَبِّ
 الْعَالَمِينَ ﴿١٤٥﴾ أَتَتْرَكُونَ فِي مَا هَلْهَنَّا ءَامِنِينَ ﴿١٤٦﴾ فِي جَنَّتِ
 وَعُيُونِ ﴿١٤٧﴾ وَزُرُوعٍ وَنَخْلٍ طَلَعُهَا هُضِيمٌ ﴿١٤٨﴾ وَتَنَحُّونَ مِنْ
 الْجِبَالِ بُيُوتًا فَرِهِينَ ﴿١٤٩﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا ﴿١٥٠﴾ وَلَا تُطِيعُوا
 أَمْرَ الْمُسْرِفِينَ ﴿١٥١﴾ الَّذِينَ يُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ وَلَا
 يُصْلِحُونَ ﴿١٥٢﴾ قَالُوا إِنَّمَا أَنْتَ مِنَ الْمُسَحَّرِينَ ﴿١٥٣﴾ مَا أَنْتَ إِلَّا بَشَرٌ
 مِثْلُنَا فَأْتِ بِآيَةٍ إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿١٥٤﴾ قَالَ هَذِهِ نَاقَةٌ لَهَا
 شَرْبٌ وَلَكُمْ شَرْبٌ يَوْمَ مَعْلُومٍ ﴿١٥٥﴾ وَلَا تَمْسُوهَا بِسُوءٍ فَيَأْخُذَكُمْ عَذَابُ
 يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٥٦﴾ فَعَقَرُوهَا فَاصْبَحُوا نَدَمِينَ ﴿١٥٧﴾ فَأَخَذَهُمُ
 الْعَذَابُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿١٥٨﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ
 لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿١٥٩﴾

141. Thamud i-a tagaduit pe Trimisi. 142. Fratele lor Salih le-a spus: „Oare nu va temeti? 143. Eu sunt pentru voi un Trimis vrednic de incredere. 144. Temeti-va deci de Allah si ascultati de mine. 145. Nu va cer nicio rasplata pentru aceasta; rasplata mea este numai la Domnul lumilor. 146. Oare veti fi lasati in siguranta printre cele pe care le aveti aici, 147. printre gradini si izvoare, 148. semanaturi si palmieri cu roade fragede, 149. ciopliind cu iscusinta case in munti? 150. Temeti-va deci de Allah si ascultati de mine 151. si nu ascultati porunca celor care intrec masura, 152. care raspandesc stricaciunea pe pamant si nu indreapta nimic.” 153. Ei au spus: „Tu esti doar unul dintre cei vrajiti. 154. Nu esti decat un om asemenea noua. Adu-ne un Semn, daca esti dintre cei sinceri.” 155. El a spus: „Aceasta este o camila. Ea are o zi randuita pentru baut, iar voi aveti o zi randuita pentru baut. 156. Nu o atingeti cu vreun rau, ca sa nu va cuprinda pedeapsa unei Zile cumplite.” 157. Dar ei au taiat tendoanele camilei, iar apoi au ajuns sa regrete. 158. Pedeapsa i-a cuprins. Cu adevarat, in aceasta este un Semn, dar cei mai multi dintre ei nu sunt credinciosi. 159. Cu adevarat, Domnul tau este Atotputernicul, Induratorul.

Thamud, tribul bine cunoscut din tinutul al-Hijr, i-a tagaduit pe Trimisi. Ei l-au tagaduit pe Salih, care le-a adus chemarea la Unicitatea lui Allah, aceeași chemare la care au chemat totii Trimisii. Prin urmare, tagaduirea lui însemna tagaduirea tuturor. Fratele lor de neam, Salih, le-a spus cu blandete și bunătate: „Oare nu va temeti?” de Allah, parăsind asocierea și patatul?

„Eu sunt pentru voi un Trimis vrednic de încredere” de la Allah, Domnul vostru. El m-a trimis din Bunătate și Mila față de voi, așa ca primiți Mila Lui și răspundeți-i cu supunere. Voi imi cunoașteți sinceritatea și cinstea, iar aceasta cere să credeți în mine și în Mesajul pe care l-am adus. „Nu va cer nicio rasplata pentru aceasta”, ca să puteți spune ca dorința de a lua din averile voastre va împiedica să mă urmați; „rasplata mea este numai la Domnul lumilor”, de la El singur caut rasplata.

„Oare veți fi lăsați în siguranță printre cele pe care le aveți aici, printre grădini și izvoare, semănături și palmieri cu roade fragede?”, adică roade multe, așezate unele peste altele. Oare credeți ca veți fi lăsați fără rost între aceste bunătăți și binefaceri, bucurându-vă de plăceri trupești asemenea animalelor, fără porunci, fără interdicții și folosind aceste binefaceri în neascultarea lui Allah?

„Cioplini cu iscusință case în munți?” Priceperea și meșteșugul vostru au ajuns atât de departe încât faceți locuințe în stânca tare. „Temeti-vă deci de Allah și ascultați de mine și nu ascultați porunca celor care întrec măsura”, depășind limitele. Aceștia „răspândesc stricăciunea pe pământ și nu îndreaptă nimic”: însușirea și preocuparea lor sunt să savarsească păcate și să-i cheme pe oameni la ele. Ei aduc stricăciune fără nicio îndreptare, iar aceasta este cea mai vătămătoare stare, fiind rău curat.

Se pare că între ei se aflau oameni care hotărâseră să se împotrivescă Profetului și să grăbească să-i cheme pe alții pe calea ratacirii. Salih și-a avertizat poporul să nu se lase amăgit de ei. Poate că aceștia sunt cei despre care Allah spune: „În cetate erau nouă bărbați care răspândeau stricăciunea pe pământ și nu îndreptau nimic” [an-Naml, 27:48].

Interdicția și povățuirea nu le-au folosit. Ei i-au spus: „Tu ești doar unul dintre cei vrăjiti”, adică vrăja te-a cuprins și rostesti vorbe fără noimă. „Nu ești decât un om asemenea nouă”; ce te face mai bun decât noi, ca să ne chemi să te urmăm? „Adu-ne un Semn, dacă ești dintre cei sinceri.” Totuși, cugetarea la persoana lui și la Mesajul adus era ea însăși dintre cele mai mari Semne limpezi ale sincerității sale. Din pricina împietririi inimilor lor, au cerut un anumit Semn; de obicei, cel care cere astfel nu are folos de pe urma Semnului, fiindcă cererea lui izvorăște din incapacitate, nu din căutarea calauzirii.

Salih a spus: „Aceasta este o camila”, iesita dintr-o stanca tare si neteda, dupa cum au mentionat multi comentatori, fara sa existe vreun motiv care sa impiedice primirea acestei relatari; toti aveau sa o vada. „Ea are o zi randuita pentru baut, iar voi aveti o zi randuita pentru baut”: intr-o zi ea bea apa fantanii, iar ei beau din laptele ei; in ziua urmatoare ea se indeparta si ei beau din fantana.

„Nu o atingeti cu vreun rau”, nici prin taierea tendoanelor, nici prin altceva, „ca sa nu va cuprinda pedeapsa unei Zile cumplite”. Camila a ramas printre ei potrivit acestei randuieli, dar ei nu au crezut si au staruit in incalcare. „Dar ei au taiat tendoanele camilei, iar apoi au ajuns sa regrete. Pedeapsa i-a cuprins”: strigatul naprasnic s-a abatut asupra lor si i-a nimicit pe toti.

„Cu adevarat, in aceasta este un Semn” al adevarului adus de Trimisii Nostri si al falsitatii cuvintelor celor care li s-au impotrivit, „dar cei mai multi dintre ei nu sunt credinciosi. Cu adevarat, Domnul tau este Atotputernicul, Induratorul.”

Versetele 160 la 175

كَذَّبَتْ قَوْمُ لُوطٍ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٦٠﴾ إِذْ قَالَ لَهُمُ أَخُوهُمْ لُوطُ أَلَا
تَتَّقُونَ ﴿١٦١﴾ إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٦٢﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ
وَأَطِيعُوا أَمْرًا مِّنْ أَمْرِ رَبِّكُمْ عَلَيْهِ مَنَاسِكٌ مِّنْ أَمْرِ رَبِّكُمْ
إِن أَجْرِي إِلَّا عَلَى رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٦٣﴾ وَأَتَاتُونِ الْذُّكْرَانَ مِنَ الْعَالَمِينَ ﴿١٦٤﴾ وَتَذَرُونَ مَا خَلَقَ
لَكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ أَفَأَنْتُمْ مُّشْرِكُونَ ﴿١٦٥﴾ قَالُوا لَئِنْ لَّمْ تَنْتَهِ
عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ الْكَبِيرِ لَنَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿١٦٦﴾ قَالَ إِنِّي لِعَمَلِكُم مِّنْ
أَلَمٍ لَّالِينَ ﴿١٦٧﴾ رَبِّ نَجِّنِي وَأَهْلِي مِمَّا يَعْمَلُونَ ﴿١٦٨﴾ فَجَنَيْنَاهُ وَأَهْلَهُ
أَجْمَعِينَ ﴿١٦٩﴾ إِلَّا عَجُوزًا فِي الْغَدِيرِ ﴿١٧٠﴾ ثُمَّ دَمَرْنَا
الْآخَرِينَ ﴿١٧١﴾ وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ مَطَرًا فَسَاءَ مَطَرُ الْمُنْذَرِينَ ﴿١٧٢﴾ إِنَّ
فِي ذَلِكَ لَآيَةً وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُّؤْمِنِينَ ﴿١٧٣﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهوَ الْعَزِيزِ
الرَّحِيمِ ﴿١٧٤﴾

160. Poporul lui Lut i-a tagaduit pe Trimisi. 161. Fratele lor Lut le-a spus: „Oare nu va temeti? 162. Eu sunt pentru voi un Trimis vrednic de incredere. 163. Temeti-va deci de Allah si ascultati de mine. 164. Nu va cer nicio rasplata pentru aceasta; rasplata mea este numai la Domnul lumilor. 165. Oare va apropiati cu pofta de barbati, dintre toate fapturile, 166. si lasati ceea ce Domnul vostru a creat pentru voi dintre sotiile voastre”? Voi sunteti un popor care intrece masura.” 167. Ei au spus: „Daca nu incetezi, O, Lut, vei fi negresit dintre cei alungati.” 168. El a spus: „Eu sunt dintre cei care urasc fapta voastra. 169. O, Domnul meu, salveaza-ma pe mine si familia mea de ceea ce fac ei.” 170. Noi l-am salvat pe el si intreaga lui familie, 171. in afara de o batrana dintre cei ramasi in urma. 172. Apoi i-am nimicit pe ceilalti 173. si am facut sa ploua asupra lor o ploaie. Cat de rea a fost ploaia celor preveniti! 174. Cu adevarat, in aceasta este un Semn, dar cei mai multi dintre ei nu sunt credinciosi. 175. Cu adevarat, Domnul tau este Atotputernicul, Induratorul.

Lut i-a chemat pe oamenii sai, iar ei au raspuns asa cum raspusesera popoarele dinaintea lor. Necredinta le facuse mintile asemanatoare, de aceea si cuvintele lor s-au asemanat. Pe langa asocierea de parteneri cu Allah, ei savarseau o nelegiuire nemaintalnita inaintea lor: preferau relatiile intime cu barbatii, o fapta murdara si respingatoare, si paraseau ceea ce Allah crease pentru ei dintre sotiile lor, din pricina excesului si incalcarii lor.

Lut a continuat sa-i opreasca pana cand i-au spus: „Daca nu incetezi, O, Lut, vei fi negresit dintre cei alungati” din cetate. Cand a vazut staruinta lor in pacat, el a spus: „Eu sunt dintre cei care urasc fapta voastra”, o urasc, o interzic si avertizez impotriva ei. Apoi s-a rugat: „O, Domnul meu, salveaza-ma pe mine si familia mea de ceea ce fac ei”, salveaza-ne de fapta lor si de pedeapsa care o urmeaza.

Allah i-a primit rugaciunea: „Noi l-am salvat pe el si intreaga lui familie, in afara de o batrana dintre cei ramasi in urma.” Ea a ramas cu cei pedepsiti; era sotia lui Lut. „Apoi i-am nimicit pe ceilalti si am facut sa ploua asupra lor o ploaie” de pietre din lut ars. „Cat de rea a fost ploaia celor preveniti!”, caci i-a nimicit pana la ultimul.

„Cu adevarat, in aceasta este un Semn, dar cei mai multi dintre ei nu sunt credinciosi. Cu adevarat, Domnul tau este Atotputernicul, Induratorul.”

¹¹ Nota traducerii engleze: Unii comentatori considera ca expresia „dintre sotiile voastre” se refera la vagin, in contrast cu raportul anal, care este interzis chiar si cu sotia.

Versetele 176 la 191

كَذَّبَ أَصْحَابُ لَيْكَةِ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٧٦﴾ إِذْ قَالَ لَهُمُ شُعَيْبٌ أَلَا
تَتَّقُونَ ﴿١٧٧﴾ إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٧٨﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ
وَأَطِيعُوا أَوْفُوا الْكَيْلَ وَلَا تَكُونُوا مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿١٨١﴾ وَزِنُوا
بِالْقِسَاسِ الْمُسْتَقِيمِ ﴿١٨٢﴾ وَلَا تَبْخَسُوا النَّاسَ أَشْيَاءَهُمْ وَلَا تَعْتُوا فِي
الْأَرْضِ مُفْسِدِينَ ﴿١٨٣﴾ وَاتَّقُوا الَّذِي خَلَقَكُمْ وَالْجِبِلَّ الْأُولِينَ ﴿١٨٤﴾
قَالُوا إِنَّمَا أَنْتَ مِنَ الْمُسَحَّرِينَ ﴿١٨٥﴾ وَمَا أَنْتَ إِلَّا بَشَرٌ مِثْلُنَا وَإِنْ نَظُنُّكَ
لَمِنَ الْكَذِبِينَ ﴿١٨٦﴾ فَاسْقُطْ عَلَيْنَا كَسَافًا مِّنَ السَّمَاءِ إِنْ كُنْتَ مِنَ
الصَّادِقِينَ ﴿١٨٧﴾ قَالَ رَبِّيَ أَعْلَمُ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١٨٨﴾ فَكَذَّبُوهُ فَأَخَذَهُمُ
عَذَابٌ يَوْمَ الظُّلَّةِ إِنَّهُ كَانَ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٨٩﴾ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً
وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُّؤْمِنِينَ ﴿١٩٠﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿١٩١﴾

176. Locuitorii din al-Aykah i-au tagaduit pe Trimisi. 177. Shu'ayb le-a spus: „Oare nu va temeti? 178. Eu sunt pentru voi un Trimis vrednic de incredere. 179. Temeti-va deci de Allah si ascultati de mine. 180. Nu va cer nicio rasplata pentru aceasta; rasplata mea este numai la Domnul lumilor. 181. Dati masura deplina si nu fiti dintre cei care dau mai putin. 182. Cantariti cu balanta dreapta. 183. Nu le imputinati oamenilor lucrurile cuvenite si nu raspanditi stricaciunea pe pamant. 184. Temeti-va de Cel care v-a creat pe voi si generatiile dinainte.” 185. Ei au spus: „Tu esti doar unul dintre cei vrajiti. 186. Nu esti decat un om asemenea noua si te socotim dintre mincinosi. 187. Fa sa cada peste noi bucati din cer¹², daca esti dintre cei sinceri.” 188. El a spus: „Domnul meu cunoaste cel mai bine ceea ce faceti.” 189. Ei l-au tagaduit, iar pedeapsa Zilei Norului i-a cuprins¹³. Cu adevarat, a fost pedeapsa unei Zile

¹² Nota traducerii engleze: Shu'ayb ii avertizase asupra pedepsei lui Allah, iar ei au cerut cu indrazneala sa aduca asupra lor o pedeapsa anume, venita de sus. Aceasta a fost intr-adevar pedeapsa lor: „Ei l-au tagaduit, iar pedeapsa Zilei Norului i-a cuprins” [26:189].

¹³ Nota traducerii engleze: Norul a venit intr-o vreme de arsita puternica, iar oamenii s-au grabit sa caute umbra sub el. Allah a facut sa vina din el tunete, unele dupa altele, iar trasnetele i-au nimicit pe nelegiuiti. Trimiterile editiei engleze sunt la at-Tabari si al-Qurtubi.

cumplete. 190. Cu adevarat, in aceasta este un Semn, dar cei mai multi dintre ei nu sunt credinciosi. 191. Cu adevarat, Domnul tau este Atotputernicul, Induratorul.

Cuvantul al-Aykah desemneaza gradini in care ramurile copacilor se impletesc. Locuitorii din al-Aykah erau oamenii din Madyan. Ei l-au tagaduit pe Profetul lor Shu'ayb, care le-a adus acelasi Mesaj ca toti ceilalti Trimisi. El le-a spus: „Oare nu va temeti?” de Allah si nu parasiti ceea ce Il manie si ceea ce El uraste, adica necredinta si pacatul? „Eu sunt pentru voi un Trimis vrednic de incredere”, iar aceasta cere sa va temeti de Allah si sa ma ascultati.

Pe langa asociere, ei obisnuiau sa insele la masura si cantar. De aceea le-a spus: „Dati masura deplina”, dati intreaga cantitate, „si nu fiti dintre cei care dau mai putin”, furand din averile oamenilor prin masura si cantar nedrept. „Cantariti cu balanta dreapta”, cu un cantar care arata greutatea corecta.

„Temeti-va de Cel care v-a creat pe voi si generatiile dinainte”, oamenii celor dintai vremuri. El singur v-a creat pe voi si pe cei dinainte, fara ca altcineva sa aiba vreo parte in aceasta; de aceea adorati-L singur si marturisiti Unicitatea Lui. Asa cum v-a binecuvantat aducandu-va la existenta si daruindu-va binefaceri, raspundeti-I prin multumire.

Ei l-au respins pe el si Mesajul lui: „Tu esti doar unul dintre cei vrajiti”, vorbești fara noima asemenea unui om vrajit, care, in cel mai bun caz, nu poate fi tras la raspundere pentru vorbele sale. „Nu esti decat un om asemenea noua”, nu ai nimic care sa te ridice deasupra noastra si sa-ti dea dreptul sa ne chemi sa te urmam. Asa au obiectat cei de dinainte si cei de dupa ei; aceleasi argumente amagitoare se repeta, fiindca oamenii necredintei au aceeasi intelegere. Trimisii le-au raspuns: „Noi nu suntem decat oameni asemenea voua, dar Allah daruieste Harul Sau cui voieste dintre robii Sai” [Ibrahim, 14:11].

„Si te socotim dintre mincinosi.” Aceasta era indrazneala, nedreptate si o afirmatie despre care stiau ca este falsa. Niciun Trimis nu a venit la poporul sau, chemandu-l si aducandu-i dovezi, fara ca Allah sa arate prin mainile lui Semne care dovedeau sinceritatea si cinstea sa. Cu atat mai mult Shu'ayb, numit predicatorul elocvent al Profetilor pentru frumusetea discutiei sale si pentru felul cel mai bun in care aducea argumente poporului sau. Oamenii lui cunosteau sinceritatea lui si adevarul Mesajului, iar pretentia ca il socoteau mincinos era ea insasi o minciuna.

„Fa sa cada peste noi bucati din cer”, bucati ale pedepsei care sa ne nimiceasca, „daca esti dintre cei sinceri”. Ei au spus asemenea celor de un fel cu ei: „O, Allah, daca acesta este adevarul de la Tine, fa sa ploua asupra noastra pietre din cer sau adu-ne o pedeapsa dureroasa” [al-Anfal, 8:32]. Sau cereau

anumite Semne alese de ei, fara ca indeplinirea cererii celui care le solicita sa fie obligatorie.

Shu'ayb a spus: „Domnul meu cunoaste cel mai bine ceea ce faceti.” Coborarea pedepsei si aducerea Semnelor cerute nu se aflau in mana lui. Datoria lui era sa le vesteasca Mesajul si sa-i sfatuiasca, iar el facuse aceasta. Domnul sau, care le cunostea faptele si starea, avea sa-i rasplateasca si sa-i traga la socoteala.

„Ei l-au tagaduit”: tagaduirea devenise firea lor statornica; Semnele nu le mai foloseau si nu mai ramanea pentru ei decat coborarea pedepsei. „Iar pedeapsa Zilei Norului i-a cuprins.” Un nor i-a umbrit, iar ei s-au strans sub umbra lui, bucurandu-se de racoarea care nu era racoare. Atunci pedeapsa i-a ars si i-a lasat fara viata sub el; si-au parasit locuintele si au intrat in locasul nenorocirii si pedepsei.

„Cu adevarat, a fost pedeapsa unei Zile cumplite.” Nu mai aveau sa se intoarca in lume pentru a incepe din nou, pedeapsa nu le era usurata nicio clipa si nu li se mai acorda ragaz. „Cu adevarat, in aceasta este un Semn” al sinceritatii lui Shu'ayb, al adevarului chemarii sale si al falsitatii tagaduirii poporului sau, „dar cei mai multi dintre ei nu sunt credinciosi”, in pofida faptului ca au vazut Semnele, fiindca nu se afla in ei nici curatie, nici bine. „Cei mai multi dintre oameni nu sunt credinciosi, oricat de mult ti-ai dori” [Yusuf, 12:103]. „Cu adevarat, Domnul tau este Atotputernicul”, Cel pe care nimeni nu-L poate ajunge datorita Puterii Sale si care supune toate fapturile, „Induratorul”, a Carui Mila este o insusire statornica. Din urmarile ei fac parte toate bunurile din aceasta lume si din Viata de Apoi, din clipa in care Allah a adus lumea la existenta si fara sfarsit. Prin Puterea Sa i-a nimicit pe dusmani cand i-au tagaduit pe Trimisi, iar prin Mila Sa i-a salvat pe aliatii Sai si pe credinciosii care i-au urmat.

Versetele 192 la 203

وَأَنَّهُ لَنَزِيلُ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٩٢﴾ نَزَلَ بِهِ الرُّوحُ الْأَمِينُ ﴿١٩٣﴾ عَلَى قَلْبِكَ لِتَكُونَ مِنَ الْمُنذِرِينَ ﴿١٩٤﴾ بِلِسَانٍ عَرَبِيٍّ مُبِينٍ ﴿١٩٥﴾ وَأَنَّهُ لَفِي زُبُرِ الْأَوَّلِينَ ﴿١٩٦﴾ أَوَلَمْ يَكُنْ لَهُمْ آيَةٌ أَن يَعْلَمَهُ عُلَمَاؤُا بَنِي إِسْرَءِيلَ ﴿١٩٧﴾ وَلَوْ نَزَّلْنَاهُ عَلَى بَعْضِ الْأَعْجَمِينَ ﴿١٩٨﴾ فَقَرَأَهُ عَلَيْهِمْ مَا كَانُوا بِهِ مُؤْمِنِينَ ﴿١٩٩﴾ كَذَلِكَ سَلَكْنَاهُ فِي قُلُوبِ الْمُجْرِمِينَ ﴿٢٠٠﴾ لَا يُؤْمِنُونَ بِهِ حَتَّى يَرَوْا الْعَذَابَ الْأَلِيمَ ﴿٢٠١﴾ فَيَأْتِيَهُمْ بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٢٠٢﴾ فَيَقُولُوا هَلْ نَحْنُ مُنْظَرُونَ ﴿٢٠٣﴾

192. Cu adevarat, acesta este o Revelatie de la Domnul lumilor. **193.** Duhul cel vrednic de incredere a coborat cu el **194.** asupra inimii tale, pentru ca tu sa fii dintre prevenitori, **195.** intr-o limba araba limpede. **196.** Cu adevarat, el este pomenit in Scripturile celor dintai. **197.** Oare nu este un Semn pentru ei faptul ca invatatii fiilor lui Israel il cunosc? **198.** Chiar daca l-am fi coborat asupra unuia dintre nearabi, **199.** iar el li l-ar fi recitat, tot nu ar fi crezut in el. **200.** Astfel l-am facut sa patrunda in inimile nelegiuitilor. **201.** Ei nu vor crede in el pana cand nu vor vedea pedeapsa dureroasa. **202.** Ea va veni asupra lor pe neasteptate, fara ca ei sa-si dea seama. **203.** Atunci vor spune: „Oare ni se va da un ragaz?”

Dupa ce a pomenit istorisirile Profetilor cu popoarele lor, chemarea lor, raspunsul oamenilor, nimicirea dusmanilor si biruinta finala a Trimisilor, Allah il pomeneste aici pe acest Trimis nobil si Profet ales, precum si Cartea adusa de el, in care se afla calauzire pentru oamenii cu pricepere.

„Cu adevarat, acesta este o Revelatie de la Domnul lumilor.” Cel care a coborat-o este Creatorul cerurilor si al pamantului, Cel care ingrijeste intregul univers, lumile de sus si cele de jos. Asa cum ii ingrijeste pe oameni calauzindu-i catre ceea ce le indreapta viata lumeasca si trupurile, ii ingrijeste si calauzindu-i catre binele religiei si al Vietii de Apoi. Dintre cele mai mari dovezi ale Grijii Sale este coborarea acestei Carti nobile, plina de bine si binecuvantare, care cuprinde o calauzire pentru binele lumii si al Vietii de Apoi si purtari drepte care nu se gasesc in alta carte.

Cuvintele „o Revelatie de la Domnul lumilor” arata maretia ei si Grija deosebita acordata acestei Carti: ea a coborat de la Allah, nu de la altcineva,

pentru folosul si calauzirea oamenilor. „Duhul cel vrednic de incredere a coborat cu el”: acesta este Jibril, cel mai ales si mai puternic dintre ingeri. El este vrednic de incredere, astfel incat nu adauga nimic Revelatiei si nu scade nimic din ea.

El a coborat-o „asupra inimii tale”, O, Muhammad, „pentru ca tu sa fii dintre prevenitori”, calauzindu-i prin ea pe oameni catre calea dreptei calauziri si avertizandu-i impotriva caii ratacirii, „intr-o limba araba limpede”, cea mai aleasa dintre limbi, limba oamenilor carora le-a fost trimisa si care au fost primii chemati.

Cugeta la felul in care aceste virtuti inalte s-au adunat in Cartea nobila: este cea mai buna Carte, adusa de cel mai ales inger, celei mai alese fapturi, asupra celei mai alese parti a ei, adica inima sa, catre cea mai buna comunitate ridicata pentru oameni, in cea mai bogata, elocventa si aleasa limba: araba limpede.

„Cu adevarat, el este pomenit in Scripturile celor dintai”, vestit si confirmat in Cartile anterioare. Cand a fost coborat potrivit celor vestite, aceasta a confirmat Scripturile dinainte: „El a adus adevarul si i-a adeverit pe Trimisi” [as-Saffat, 37:37].

„Oare nu este un Semn pentru ei” al adevarului sau si al faptului ca vine de la Allah „faptul ca invatatii fiilor lui Israel il cunosc?” La ei ajunsese cunoasterea, iar ei erau oamenii cei mai invatati. Cand un lucru este nelamurit, el se intoarce la oamenii priceperii si cunoasterii, astfel incat cuvantul lor sa fie dovada impotriva celorlalti. Tot astfel, vrajitorii cei mai priceputi au marturisit ca minunile lui Musa erau adevarate si nu erau vrajitorie; dupa marturia lor, cuvantul celor nestiutori nu mai are greutate.

„Chiar daca l-am fi coborat asupra unuia dintre nearabi”, care nu intelege araba si nu se poate exprima bine in ea, „iar el li l-ar fi recitat, tot nu ar fi crezut in el”, ci ar fi spus ca nu inteleg ce spune si la ce ii cheama. Sa-I multumeasca deci Domnului lor ca Revelatia le-a venit prin graiul celui mai elocvent dintre oameni, cel mai priceput sa exprime intelesurile prin cuvinte limpezi si cel mai sincer sfatuitor, si sa se grabeasca sa creada, sa se supuna si sa o primeasca. Respingerea ei fara vreun motiv de indoiala este necredinta curata si incapatanare mostenita de la popoarele necredincioase.

„Astfel l-am facut sa patrunda in inimile nelegiuitilor”: am facut tagaduirea sa intre si sa se inradacineze in inimile lor asa cum firul este introdus in urechea acului, pana cand a devenit firea lor. Aceasta s-a intamplat din pricina nedreptatii si faptelor lor rele. De aceea, „ei nu vor crede in el pana cand nu vor vedea pedeapsa dureroasa” pentru necredinta lor.

„Ea va veni asupra lor pe neasteptate, fara ca ei sa-si dea seama”, ii va prinde cand nu o asteapta si nu stiu de venirea ei, astfel incat pedeapsa sa fie si mai

cumplita. „Atunci vor spune: Oare ni se va da un ragaz?”, cerand prelungirea timpului, dar atunci va fi prea tarziu si ii va cuprinde o pedeapsa care nu poate fi inlaturata sau usurata nici macar o clipa.

Versetele 204 la 207

أَفِعْدَابِنَا يَسْتَعْجِلُونَ ﴿٢٠٤﴾ أَفَرَأَيْتَ إِنْ مَتَّعْنَاهُمْ سِنِينَ ﴿٢٠٥﴾ ثُمَّ جَاءَهُمْ مَا كَانُوا يُوعَدُونَ ﴿٢٠٦﴾ مَا أَغْنَىٰ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَمْتَعُونَ ﴿٢٠٧﴾

204. Oare cauta ei sa grabeasca pedeapsa Noastra? **205.** Spune-Mi: daca ii lasam sa se bucure ani intregi, **206.** iar apoi vine asupra lor ceea ce li s-a fagaduit, **207.** la ce le va folosi placerea de care s-au bucurat?

„Oare cauta ei sa grabeasca pedeapsa Noastra?”, pedeapsa uriasa si dureroasa, care nu poate fi privita ca usoara sau neinsemnata. Ce i-a amagit? Au ei puterea de a o rabda? Au puterea sa o respinga sau sa o ridice dupa ce ii loveste? Pot ei sa scape de Noi ori cred ca nu avem puterea de a-i pedepsi?

„Spune-Mi: daca ii lasam sa se bucure ani intregi”, daca nu grabim coborarea pedepsei si le dam un ragaz de mai multi ani in care se bucura de placerile lumii, „iar apoi vine asupra lor ceea ce li s-a fagaduit” din pedeapsa, „la ce le va folosi placerea de care s-au bucurat?”

Ce ajutor sau folos le-ar aduce acele placeri, dupa ce au incetat si au disparut, iar urmarile lor s-au aratat si pedeapsa li s-a inmultit odata cu prelungirea ragazului? Scopul este avertizarea impotriva faptelor care aduc pedeapsa si impotriva meritarilor ei. Nu este important daca ea vine mai repede ori mai tarziu; important este ca omul sa se fereasca de ea.

Versetele 208 la 212

وَمَا أَهْلَكَا مِنْ قَرْيَةٍ إِلَّا لَهَا مُنْذِرُونَ ﴿٢٠٨﴾ ذِكْرَىٰ وَمَا كُنَّا ظَالِمِينَ ﴿٢٠٩﴾ وَمَا تَنْزَلَتْ بِهِ الشَّيْطَانُ ﴿٢١٠﴾ وَمَا يَنْبَغِي لَهُمْ وَمَا يَسْتَطِيعُونَ ﴿٢١١﴾ إِنَّهُمْ عَنِ السَّمْعِ لَمَعْزُولُونَ ﴿٢١٢﴾

208. Noi nu am nimicit nicio cetate fara ca ea sa fi avut prevenitori, **209.** ca aducere aminte; Noi nu suntem nedrepti. **210.** Nu diavolii au coborat cu el.

211. Nu li se potrivește și nici nu sunt în stare să o facă. 212. Cu adevărat, ei sunt ținuți departe de auzire.

Allah vestește Dreptatea Sa desăvârșită în nimicirea necredincioșilor. El nu trimite nimicirea și pedeapsa asupra vreunei cetăți până când nu le înalțarea orice scuza, trimittându-le prevenitori cu Semne limpezi, care îi cheamă la dreapta calauzire, îi avertizează împotriva pierzaniei și le amintesc Semnele și Revelatiile lui Allah, binefacerile Sale și felul în care popoarele anterioare au fost nimicite și au pierdut binefacerile lor.

Ei vin „ca aducere aminte” și pentru întemeierea dovezii împotriva oamenilor; „Noi nu suntem nedrepti”: nu nimicim cetățile înainte de avertizare și nu-i pedepsim pe oameni fără să cunoască avertizarea. Allah spune: „Noi nu pedepsim până când nu trimitem un Trimis” [al-Isra', 17:15] și: „Trimisi ca vestitori și prevenitori, pentru ca oamenii să nu mai aibă nicio dovadă împotriva lui Allah după venirea Trimisilor” [an-Nisa', 4:165].

După ce a aratat desăvârșirea și maretia Coranului, l-a curățit de orice lipsă și a vestit că îl pazeste de diavolii dintre jinni și oameni, la coborarea și după coborarea lui, Allah spune: „Nu diavolii au coborât cu el. Nu li se potrivește”, nu se potrivește cu starea lor și nu li se cuvine, „și nici nu sunt în stare să o facă”.

„Cu adevărat, ei sunt ținuți departe de auzire.” Au fost îndepărtați, iar stelele arzătoare au fost pregătite împotriva lor pentru a pazi Revelatia. Cu ea a coborât Jibril, cel mai puternic dintre ingeri, de al cărui loc niciun diavol nu se poate apropia. Allah spune: „Noi am coborât Pomenirea și Noi suntem pazitorii ei” [al-Hijr, 15:9].

Versetele 213 la 216

فَلَا تَدْعُ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا ءَاخَرَ فَتَكُونَ مِنَ الْمُعَذَّبِينَ ﴿٢١٣﴾ وَأَنْذِرْ عَشِيرَتَكَ
الْأَقْرَبِينَ ﴿٢١٤﴾ وَأَخْفِضْ جَنَاحَكَ لِمَنِ اتَّبَعَكَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٢١٥﴾
فَإِنْ عَصَوْكَ فَقُلْ إِنَّي بِرِئَءِ مَا تَعْمَلُونَ ﴿٢١٦﴾

213. Nu chema alături de Allah o altă divinitate, ca să nu fii dintre cei pedepsiți. 214. Avertizează-i pe cei mai apropiați dintre rudele tale 215. și coboară-ți aripa cu blandete față de credincioșii care te urmează. 216. Iar dacă ei nu te ascultă, spune: „Eu nu răspund pentru ceea ce faceți.”

Allah îi interzice mai întâi Trimisului Sau, iar comunității sale prin faptul că îl urmează, să cheme pe altcineva alături de Allah, oricine ar fi dintre fapuri.

Asocierea aduce pedeapsa vesnica: „Cel care li asociază parteneri lui Allah, Allah îi interzice Paradisul, iar Focul îi va fi adapost” [al-Ma'idah, 5:72].

Interzicerea unui lucru este porunca împlinirii opusului sau. Interzicerea asocierii este, asadar, porunca de a-I dedica lui Allah singur întreaga adorare, fără partener, cu iubire, frică, nădejde și smerenie, întorcându-te spre El în fiecare vreme.

După ce i-a poruncit ceea ce îi desăvârșește propria stare, Allah i-a poruncit să-i calauzească pe ceilalți către calea desăvârșirii: „Avertizează-i pe cei mai apropiați dintre rudele tale”, pe oamenii cei mai apropiați de tine și cei mai îndreptățiți la bunătatea ta în religie și în viața lumească. Aceasta nu desființează porunca de a-i avertiza pe toți oamenii. Dacă unui om i se poruncește să fie bun cu toți, apoi i se spune să fie bun cu rudele lui, a doua porunca subliniază dreptul lor deosebit.

Profetul a împlinit porunca divină: a chemat clanurile Quraysh, adresându-se lor în general și în mod deosebit fiecărui grup, aducându-le aminte și povățuindu-i. Nu a lăsat nicio sfatuire ori calauzire pe care era în stare să o ofere fără să le-o spună. Unii s-au lăsat calauziți, iar alții s-au îndepărtat.

„Si coboară-ți aripa cu blândete față de credincioșii care te urmează”: poartă-te blând cu ei, vorbește-le cu vorbe line, fii apropiat și iubitor, arată-le o purtare bună și bunătate deplină. Așa s-a purtat Profetul. Allah spune: „Prin Mila lui Allah ai fost blând cu ei. Dacă ai fi fost aspru și cu inimă impietrită, s-ar fi risipit din jurul tau. Iartă-i deci, cere iertare pentru ei și sfătuiește-te cu ei în treburi” [Al 'Imran, 3:159].

Această purtare a Profetului era cea mai desăvârșită; prin ea se dobândesc foloase mari și se resping rele mari. Se potrivește oare celui care crede în Allah și în Trimisul Sau și pretinde că îl urmează să fie o povară pentru musulmani, rau la purtare, aspru, cu inimă tare, grosolan și cu vorba urată? Iar când vede la ei un păcat sau o purtare rea, să-i parasească, să-i urască și să le poarte ranchiună? Într-un astfel de om nu există blândete, nici bună-cuviință, nici reusită daruită de Allah. Din purtarea lui se nasc multe rele și se închid multe cai ale binelui.

Cu toate acestea, îl vezi uneori disprețuindu-i pe cei care au însușiri asemenea Trimisului nobil, acuzându-i de fatarnicie și compromis; se socoteste desăvârșit, își dă un rang înalt și își admira faptele. Oare aceasta vine din altceva decât din nestiință și amăgirea lui Shaytan, care îi înfrumusețează purtarea?

De aceea Allah îi spune Trimisului Sau: „Iar dacă ei nu te ascultă” în vreo chestiune, nu te dezice de persoanele lor și nu înceta să-i tratezi cu smerenie și blândete. Dezice-te însă de faptele lor: muștra-i pentru acestea, sfătuiește-i,

straduieste-te sa-i opresti si indeamna-i sa se caiasca. Versetul inlatura astfel presupunerea gresita ca porunca de a cobori aripa fata de credinciosi ar insemna aprobarea oricarei fapte a lor doar fiindca sunt credinciosi. Allah stie cel mai bine.

Versetele 217 la 220

﴿٢١٨﴾ وَتَوَكَّلْ عَلَى الْعَزِيزِ الرَّحِيمِ ﴿٢١٧﴾ الَّذِي يَرْفَعُ دَرَجَاتٍ لِّمَن يَشَاءُ ۚ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٢٢٠﴾ وَتَقَبَّلْكَ فِي السَّجْدَيْنِ ﴿٢١٩﴾ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ

217. Increde-te in Atotputernicul, Induratorul, 218. Cel care te vede cand te ridici 219. si miscarile tale printre cei care se prosterneaza. 220. Cu adevarat, El este Atoateazitorul, Atotstiutorul.

Cel mai mare ajutor pentru rob in implinirea celor poruncite este sa se sprijine pe Domnul sau si sa-I ceara Stapanului sau ajutorul pentru a fi calauzit spre implinirea poruncilor. De aceea Allah a poruncit increderea in El: „Increde-te in Atotputernicul, Induratorul.” Increderea inseamna sprijinirea inimii pe Allah Preainaltul pentru dobandirea binelui si indepartarea raului, cu deplina incredere in El si cu buna nadejde ca va obtine ceea ce cauta. El este Atotputernicul, Induratorul: prin Puterea Sa poate sa-i aduca robului binele si sa indeparteze raul de la el, iar prin Mila Sa fata de rob face aceasta.

Apoi Allah indeamna la cautarea ajutorului prin constientizarea apropierii Sale si prin atingerea treptei ihsanului¹⁴: El este „Cel care te vede cand te ridici si miscarile tale printre cei care se prosterneaza”. El te vede in acest mare act de adorare, Rugaciunea, cand stai in picioare si cand te misti, plecandu-te si prosternandu-te. Rugaciunea este pomenita in mod deosebit datorita virtutii si cinstei ei. Cel care, in timpul ei, este constient de apropierea Domnului sau se

¹⁴ Nota traducerii engleze: Ihsanul este explicat in cunoscutul hadith relatat de Umar: „Stateam impreuna cu Profetul cand a venit la el un barbat cu haine foarte albe si parul foarte negru. Nu se vedeau asupra lui urme de calatorie si niciunul dintre noi nu-l cunostea. S-a asezat in fata Profetului, cu genunchii atingandu-i pe ai lui, si si-a pus mainile pe coapse. A spus: O, Muhammad, ce este Islamul? El a raspuns: Sa marturisesti ca nu exista alta divinitate in afara de Allah si ca eu sunt Trimisul lui Allah, sa implinesti Rugaciunea, sa dai Zakah, sa postesti in Ramadan si sa faci pelerinajul la Casa [Kaaba]. El a spus: Ai spus adevarul. Ne-am mirat ca intreba, apoi confirma ca spusese adevarul. A spus: O, Muhammad, ce este credinta? El a raspuns: Sa crezi in Allah, in ingerii Sai, in Trimisii Sai, in Cartile Sale, in Ziua de Apoi si in hotararea divina, cu binele si raul ei. El a spus: Ai spus adevarul. Ne-am mirat ca intreba, apoi confirma ca spusese adevarul. A spus: O, Muhammad, ce este ihsanul? El a raspuns: Sa-L adori pe Allah ca si cum L-ai vedea, caci, desi tu nu-L vezi, El te vede.” Editia engleza atribuie aceasta versiune lui Ibn Majah si mentioneaza ca hadithul a fost relatat si de al-Bukhari, Muslim si altii. Referinta acestei versiuni: Sunan Ibn Majah, nr. 63.

smereste, se supune si o implineste desavarsit; prin desavarsirea ei isi desavarseste si celelalte fapte si gaseste in ea ajutor pentru toate treburile sale.

„Cu adevarat, El este Atoateazitorul, Atotstiutorul”: aude toate glasurile, oricat de diferite, raspandite si felurite ar fi, iar Stiinta Sa cuprinde cele din afara si cele dinlauntru, nevazutul si vazutul. Constiinta ca Allah il vede in toate starile sale, aude tot ce rosteste si cunoaste ceea ce inima lui ascunde din ganduri, hotarari si intentii il ajuta pe rob sa ajunga la treapta ihsanului.

Versetele 221 la 227

هَلْ أَنْبِئُكُمْ عَلَىٰ مَنْ تَنْزَلُ الشَّيْطَانُ ﴿٢٢١﴾ تَنْزَلُ عَلَىٰ كُلِّ آفَّاكٍ
 أَثِيمٍ ﴿٢٢٢﴾ يُلْقُونَ السَّمْعَ وَأَكْثُرُهُمْ كَاذِبُونَ ﴿٢٢٣﴾ وَالشُّعْرَاءُ يَتَّبِعُهُمُ
 الْغَاوُونَ ﴿٢٢٤﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّهُمْ فِي كُلِّ وَادٍ يَهِيمُونَ ﴿٢٢٥﴾ وَأَنَّهُمْ يَقُولُونَ
 مَا لَا يَفْعَلُونَ ﴿٢٢٦﴾ إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَذَكَرُوا اللَّهَ
 كَثِيرًا وَانْتَصَرُوا مِنْ بَعْدِ مَا ظَلَمُوا وَسَيَعْلَمُ الَّذِينَ ظَلَمُوا أَيَّ مُنْقَلَبٍ
 يَنْقَلِبُونَ ﴿٢٢٧﴾

221. Sa va spun asupra cui coboara diavoli? 222. Ei coboara asupra fiecarui mincinos pacatos. 223. Ei le transmit ceea ce au auzit¹⁵, dar cei mai multi dintre ei sunt mincinosi. 224. Cat despre poeti, pe ei ii urmeaza cei rataciti. 225. Oare nu vezi ca ei ratacesc prin fiecare vale¹⁶ 226. si spun ceea ce nu fac, 227. in afara de cei care cred, savarsesc fapte drepte, Il pomenesc mult pe Allah si se apara dupa ce au fost nedreptatiti¹⁷? Cei care fac nedreptate vor afla curand la ce intoarcere se vor intoarce.

Acesta este raspunsul dat celor care l-au tagaduit pe Trimis si au pretins ca un diavol venea la el sau ca era poet. „Sa va spun asupra cui coboara diavoli?”,

¹⁵ Nota editoriala: Redarea urmeaza explicatia araba a lui as-Sadi, in care diavoliile transmit omului ceea ce au ascultat pe ascuns. Traducerea engleza reda aici ascultarea atenta a omului la ceea ce spun diavoliile.

¹⁶ Nota traducerii engleze: Acesti poeti nu urmeaza norme morale statornice si nu-si infraneaza vorbele. Isi pot schimba usor atasamentele, laudand un om intr-o zi si defaimandu-l in alta; pot lauda ori defaima pe cineva care nu merita aceasta sau se pot lauda peste masura pe ei insisi.

¹⁷ Nota traducerii engleze: Este vorba despre raspunsul in versuri la poeziile compuse de necredinciosi impotriva Islamului si a musulmanilor.

adica sa va spun adevarul lipsit de indoiala despre oamenii asupra carora coboara ei si sa va descriu starea lor?

„Ei coboara asupra fiecarui mincinos pacatos”: asupra celui care rosteste multe minciuni si nascocesta, iar faptele sale sunt pacatoase. Diavoli coboara asupra lui fiindca firea lui se potriveste cu firea lor si se inteleg intre ei. „Ei le transmit ceea ce au auzit”: diavoli ii transmit omului ceea ce asculta pe ascuns in cer, „dar cei mai multi dintre ei sunt mincinosi”: cele mai multe dintre vestile pe care le aduc sunt minciuni. Ei pot spune un singur lucru adevarat si ii adauga o suta de minciuni; adevarul se amesteca atunci cu falsitatea si se pierde din pricina putinatatii lui si a nestiintei celui care il primeste. Aceasta este descrierea celor asupra carora coboara diavoli si a ceea ce le inspira.

Muhammad este cu totul diferit: este sincer, vrednic de incredere, drept si intelept; in el se unesc curatia inimii, sinceritatea cuvantului si faptele ferite de ceea ce este interzis. Revelatia care coboara asupra lui este de la Allah, pazita si ocrotita, si cuprinde adevarul cel mare, fara nicio indoiala. Oare, voi, oameni cu ratiune, el si acei oameni sunt egali? Ii poate confunda altcineva decat un nebun, care nu deosebeste lucrurile si nu vede diferenta dintre ele?

Dupa ce l-a curatit de orice legatura cu diavoli, Allah l-a curatit si de a fi poet: „Cat despre poeti”, sa va spun si trasatura si starea lor obisnuita? „Pe ei ii urmeaza cei rataciti” de la calea adevarului, care merg pe calea ratacirii si pierzaniei. Poetii insisi s-au ratacit, iar pe ei ii urmeaza tot omul ratacit si stricat.

„Oare nu vezi ca ei ratacesc prin fiecare vale?” Din pricina ratacirii lor mari, trec de la un subiect desert la altul: uneori lauda, alteori defaima; uneori spun adevarul, alteori mint; uneori alcatuiesc poezie de dragoste, alteori satire; uneori arata bucurie, alteori intristare. Nu au statornicie si isi schimba repede starile.

„Si spun ceea ce nu fac.” Cuvintele si faptele lor nu se potrivesc. Cand il auzi pe poet rostind versuri gingase de iubire, il socotesti mistuit de dragoste, desi inima lui este goala de ea. Cand il auzi laudand ori defaimand, crezi ca spune adevarul, dar el minte. Uneori se lauda cu fapte pe care nu le-a facut, cu lucruri de la care nu s-a abtinut, cu o generozitate de care este departe ori cu un curaj care i-ar intrece pe cei mai viteji, desi el este dintre cei mai lasi.

Priveste daca aceasta descriere se potriveste Trimisului Muhammad, intelept si drept, urmat de orice om intelept si bine calauzit. El a urmat dreapta calauzire, s-a indepartat de calea pierzaniei, faptele sale nu se contraziceau, iar cuvintele nu-i contraziceau faptele. Nu porunca decat binele si nu interzicea decat raul; cand vorbea spunea adevarul; cand porunca ceva, era primul care il implinea; cand interzicea ceva, era primul care se indeparta de el.

Se potrivește purtarea lui cu purtarea poetilor ori se apropie macar de ea? Dimpotrivă, el se deosebeste de ei din toate punctele de vedere. Binecuvântarea și pacea lui Allah fie asupra acestui Trimis desavarsit, celui mai ales dintre oamenii de seamă, pentru totdeauna, în vecii vecilor! El nu era poet, vrăjitor sau nebun; lui nu i se potrivește decat desavarsirea deplină.

Dupa aceasta descriere a poetilor, Allah i-a exceptat pe cei dintre ei care cred în Allah și în Trimisul Sau, savarsesc fapte drepte, Il pomenesc mult pe Allah și se apara prin poezie de dusmanii politeisti după ce acestia i-au nedreptatit. Poezia lor devine astfel o faptă dreaptă și un rod al credinței: îi lauda pe credincioși, îi apara împotriva politeistilor și necredinciosilor, sprijina Religia lui Allah, raspandeste stiinta folositoare și îndeamna la purtări alese.

„În afara de cei care cred, savarsesc fapte drepte, Il pomenesc mult pe Allah și se apara după ce au fost nedreptatiti. Cei care fac nedreptate vor afla curând la ce întoarcere se vor întoarce”, atunci când vor ajunge la locul opririi și socotelii, unde nicio faptă mică sau mare nu va rămâne neînregistrată și fiecare drept va fi dat deplin. Toată lauda îi aparține lui Allah, Domnul lumilor.

Sura an Naml

VERSETELE 1 LA 55

Revelata la Mecca

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

In Numele lui Allah, Cel Milostiv, Indurator.

Versetele 1 la 6

ج
طَسَ تِلْكَ ءَايَتُ الْقُرْآنِ وَكِتَابٍ مُبِينٍ ﴿١﴾ هُدًى وَبُشْرَى
لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿٢﴾ الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَهُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ
يُوقِنُونَ ﴿٣﴾ إِنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ زِينَا لَهُمْ أَعْمَلُهُمْ فَهُمْ
يَعْمَهُونَ ﴿٤﴾ أُولَئِكَ الَّذِينَ لَهُمْ سُوءُ الْعَذَابِ وَهُمْ فِي الْآخِرَةِ هُمْ
الْأَخْسَرُونَ ﴿٥﴾ وَإِنَّكَ لَتَلْقَى الْقُرْآنَ مِنْ لَدُنْ حَكِيمٍ عَلِيمٍ ﴿٦﴾

1. Ta-Sin.¹⁸ Acestea sunt versetele Coranului si ale unei Carti limpezi, 2. calauzire si buna vestire pentru credinciosi, 3. cei care implinesc Rugaciunea, dau Zakah si cred cu certitudine in Viata de Apoi. 4. Cat despre cei care nu cred in Viata de Apoi, Noi le-am infrumusetat faptele, iar ei ratacesc orbeste. 5. Acestia sunt cei care vor avea cea mai rea pedeapsa, iar in Viata de Apoi ei vor fi cei mai pierduti. 6. Cu adevarat, tu primești Coranul de la Cel Intelpt, Atotstiutor.

Allah atrage atentia robilor Sai asupra maretiei Coranului: „Acestea sunt versetele Coranului si ale unei Carti limpezi”, cele mai inalte si mai limpezi versete, care arata in chipul cel mai clar cele mai nobile scopuri, cele mai bune tinte, cele mai bune fapte si cele mai curate purtari. Ele cuprind relatari adevarate, porunci frumoase si interzic orice fapta rea si orice insusire vrednica de mustrare.

¹⁸ Nota traducerii engleze: Cea mai corecta opinie a invatatilor este ca grupele de litere separate de la inceputul unor sure trebuie primite asa cum sunt, fara a intra in cercetarea intelesului lor, a carui cunoastere o lasam lui Allah. Credem ca ele nu au fost revelate fara rost si ca au o intelegiune pe care noi nu o cunoastem.

Pentru oamenii cu vedere launtrica, ele sunt limpezi precum lumina zilei. Cheama la credinta si la treapta certitudinii. Vestesc lucruri nevazute din trecut si din viitor intocmai cum s-au petrecut ori se vor petrece. Cheama la cunoasterea Domnului Atotputernic prin Numele Sale frumoase, Insusirile Sale inalte si Faptele Sale desavarsite. Ii prezinta pe Trimisii si aliatii Sai astfel incat pare ca ii vedem cu ochii nostri.

Cu toate acestea, multi oameni nu trag folos din Coran si niciun incapatanat nu se lasa calauzit prin el. Allah pazeste astfel versetele de oamenii in care nu se afla bine si ale caror inimi nu au curatie. Prin ele sunt calauziti numai cei pe care Allah i-a ales pentru credinta, ale caror inimi sunt luminate si curatite de aceste versete.

De aceea spune: „calauzire si buna vestire pentru credinciosi”. Coranul ii calauzeste pe Calea cea dreapta, le arata ce sa urmeze si de ce sa se fereasca si le vesteste rasplata lui Allah, care este rodul calauzirii pe aceasta Cale.

Multi pretind credinta. Oare este primita pretentia fiecaruia fara dovada? Nu; de aceea Allah descrie insusirile credinciosilor: „cei care implinesc Rugaciunea”, atat pe cea obligatorie, cat si pe cea voluntara. Ei o implinesc cu toate faptele vazute, stalpii, conditiile, obligatiile si lucrurile recomandate ale ei. Implinesc si launtrul Rugaciunii: smerenia, care este sufletul ei, constiinta apropierea de Allah si cugetarea la cuvintele si miscarile Rugaciunii.

Ei „dau Zakah”, asa cum este obligatoriu, celor indreptatiti sa o primeasca, „si cred cu certitudine in Viata de Apoi”. Credinta lor a ajuns la certitudine: o cunoastere deplina care a intrat in inima si il impinge pe om la fapta. Certitudinea Vietii de Apoi ii face sa se straduiasca deplin pentru ea si ii avertizeaza impotriva cauzelor pedepsei. Aceasta este temelia oricarui bine.

„Cat despre cei care nu cred in Viata de Apoi”, o tagaduiesc si il resping pe cel trimis sa le-o confirme, „Noi le-am infrumusetat faptele, iar ei ratacesc orbeste”. Ei sunt nedumeriti si aleg ceea ce atrage Mania lui Allah in locul a ceea ce aduce Multumirea Lui. Au rasturnat adevarurile: vad falsitatea drept adevar si adevarul drept falsitate.

„Acestia sunt cei care vor avea cea mai rea pedeapsa”, cea mai grea si mai inspaimantatoare, „iar in Viata de Apoi ei vor fi cei mai pierduti”. Pierderea va fi deplina pentru ei, caci in Ziua Invierii isi vor pierde sufletele si familiile si vor pierde credinta la care i-au chemat Trimisii.

„Cu adevărat, tu primești Coranul de la Cel Intelpt, Atotstiutor.¹⁹” Coranul care coboară asupra ta, pe care îl primești și îl înveți, vine de la Cel Intelpt, care pune toate lucrurile la locurile lor și le așază la treapta potrivită, și de la Cel Bineinformat, care cunoaște tainele starilor și launtrul lor la fel ca exteriorul lor. Fiind de la Intelptul, Bineinformatul, întregul Coran este înțelepciune și bine pentru robii, căci nimeni nu cunoaște mai bine decât El ceea ce le este de folos.

Versetele 7 la 14

إِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِأَهْلِهِ إِنِّي آنَسْتُ نَارًا سَاءَتِ كَيْفُ مِّنْهَا بَخْبَرٍ أَوْ ءَاتِيكُمْ بِشِهَابٍ قَبَسٍ لَّعَلَّكُمْ تَصْطَلُونَ ﴿٧﴾ فَلَمَّا جَاءَهَا نُودِيَ أَن بُورِكَ مَن فِي النَّارِ وَمَنْ حَوْلَهَا وَسُبْحَنَ اللَّهُ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٨﴾ يٰمُوسَىٰ إِنَّهُ أَنَا اللَّهُ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٩﴾ وَأَلْقِ عَصَاكَ فَلَمَّا رَءَاهَا تَهْتَزُّ كَأَنَّهَا جَانٌّ وَلَّى مُدْبِرًا وَلَمْ يُعَقِّبْ يٰمُوسَىٰ لَا تَخَفْ إِنِّي لَا يَخَافُ لَدَى الْمُرْسَلُونَ ﴿١٠﴾ إِلَّا مَن ظَلَمَ ثُمَّ بَدَّلَ حَسَنًا بَعْدَ سُوءٍ فَإِنِّي غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١١﴾ وَأَدْخِلْ يَدَكَ فِي جَيْبِكَ تَخْرُجْ بَيْضَاءَ مِّنْ غَيْرِ سُوءٍ فِي تِسْعِ ءَايَاتٍ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَقَوْمِهِ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا فَاسِقِينَ ﴿١٢﴾ فَلَمَّا جَاءَتْهُمْ ءَايَاتُنَا مُبْصِرَةً قَالُوا هَذَا سِحْرٌ مُّبِينٌ ﴿١٣﴾ وَحَدِّثُوا بِهَا وَأَسْتَقْبَتَهَا أَنْفُسُهُمْ ظُلُمًا وَعُلُوًّا فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُفْسِدِينَ ﴿١٤﴾

7. Aminteste-ti când Musa le-a spus familiei sale: „Am zarit un foc. Va voi aduce de acolo o veste sau va voi aduce un taciune aprins, ca să va încălziți.” 8. Când a ajuns la el, a fost chemat: „Binecuvântat este cel aflat la foc și cei din jurul lui.²⁰ Slava lui Allah, Domnul lumilor! 9. O, Musa, cu adevărat, Eu sunt Allah, Atotputernicul, Intelptul. 10. Arunca-ti toiagul!” Când l-a văzut miscându-se ca un sarpe, s-a întors fugind, fără să privească înapoi. „O, Musa, nu te teme! Trimisii nu se tem înaintea Mea. 11. Insa celui care a savarsit o

¹⁹ Nota editiei arabe: In ambele manuscrise, citatul versetului 27:6 are „Bineinformat” (خير), in loc de „Atotstiutor” (عليم), forma coranica restabilita de editor. In explicatia care urmeaza, editorul pastreaza „Bineinformat”, asa cum apare in ambele manuscrise.

²⁰ Nota traducerii engleze: Musa se afla langa focul rugului aprins, iar ingerii se aflau in jurul lui.

nedreptate, apoi a schimbat raul cu binele, Eu ii sunt Atoateiertator, Indurator. 12. Introdu-ti mana in deschizatura vesmantului si ea va iesi alba, fara vreun rau, intre cele noua Semne catre Faraon si poporul lui; ei sunt un popor nelegiuit.” 13. Cand Semnele Noastre limpezi au venit la ei, au spus: „Aceasta este o vrajitorie vadita.” 14. Le-au tagaduit din nedreptate si trufie, desi sufletele lor aveau certitudinea lor. Priveste deci care a fost sfarsitul celor care raspandeau stricaciunea.

Aminteste aceasta istorisire frumoasa si nobila despre starea lui Musa ibn 'Imran si inceputul Revelatiei catre el, cand Allah l-a ales pentru Mesajul Sau si i-a vorbit in mod direct. Dupa ce Musa ramasese mai multi ani in Madyan, a plecat impreuna cu familia sa spre Egipt. Pe drum s-a ratacit intr-o noapte rece si intunecata.

El le-a spus familiei sale: „Am zarit un foc”, am vazut de departe un foc. „Va voi aduce de acolo o veste” despre drum „sau va voi aduce un taciune aprins, ca sa va incalziti”. Aceasta arata ca el si familia lui se rataciseră si erau cuprinsi de frig.

„Cand a ajuns la el, a fost chemat: Binecuvantat este cel aflat la foc si cei din jurul lui.” Allah l-a chemat si l-a instiintat ca acela era un loc sfant si binecuvantat. Din binecuvantarea lui facea parte faptul ca Allah il randuise drept locul in care avea sa-i vorbeasca lui Musa, sa-l cheme si sa-l trimita ca Trimis.

„Slava lui Allah, Domnul lumilor!” El este mai presus de orice lipsa sau rau care I-ar putea fi atribuit; dimpotriva, El este desavarsit in Insusirile si Faptele Sale.

„O, Musa, cu adevarat, Eu sunt Allah, Atotputernicul, Inteptul.” Allah l-a instiintat ca El este Allah, singurul vrednic de adorare, fara partener, asa cum spune in celalalt verset: „Cu adevarat, Eu sunt Allah; nu exista nicio divinitate in afara de Mine. Asadar, adora-Ma si implineste Rugaciunea pentru pomenirea Mea” [Ta-Ha, 20:14]. „Atotputernicul” este Cel care a supus toate lucrurile, iar toate fapturile I s-au plecat. „Inteptul” este Cel desavarsit in Porunca si Creatia Sa. Din Intelepciunea Lui face parte faptul ca l-a trimis pe robul Sau Musa ibn 'Imran, despre care Allah stia ca era vrednic de Mesajul, Revelatia si Vorbirea Sa. Din Puterea Lui face parte si faptul ca trebuie sa te bizui pe El, fara sa te inspaimante faptul ca esti singur, numarul mare al dusmanilor tai si puterea lor tiranica, caci fruntile lor se afla in Mana lui Allah, iar miscarile si repausul lor sunt sub Carmuirea Lui.

„Arunca-ti toiagul!” Musa l-a aruncat, iar „cand l-a vazut miscandu-se ca un sarpe”, adica un sarpe mascul care se misca foarte repede, „s-a intors fugind, fara sa priveasca inapoi”, din pricina fricii firesti omenesti pe care o avea fata

de serpi. Allah i-a spus: „O, Musa, nu te teme!” si, in celalalt verset: „Vino inainte si nu te teme; tu esti dintre cei aflati in siguranta” [al-Qasas, 28:31]. „Trimisii nu se tem inaintea Mea”, deoarece toate lucrurile de care oamenii se tem se afla sub Hotararea, Puterea si Porunca Lui. Cei pe care Allah i-a ales pentru Mesajul si Comunicarea Sa nu trebuie sa se teama de altcineva decat de El, mai ales cand le daruieste apropierea si le vorbeste.

„In afara de cel care a facut o nedreptate, apoi a schimbat raul cu binele.” Acesta este cel care poate avea motiv de teama si neliniste, din pricina nedreptatii savarsite si a pacatului comis. Cat despre Trimisi, de ce s-ar teme si s-ar nelinisti ei? Totusi, oricine si-a nedreptatit sufletul prin neascultarea lui Allah, apoi s-a cait, s-a intors la El si si-a schimbat faptele rele cu fapte bune si neascultarea cu ascultarea, sa stie ca „Allah este Atoateiertator, Indurator”. Nimeni sa nu deznadajduiasca de Mila si Iertarea Lui: El iarta toate pacatele si este mai Milostiv fata de robii Sai decat este o mama fata de copilul ei.

„Introdu-ti mana in deschizatura vesmantului si ea va iesi alba, fara vreun rau”, adica fara lepra sau alta boala; albul ei stralucitor ii va uimi pe cei care o privesc. Aceste doua Semne - prefacerea toiagului intr-un sarpe care se misca si iesirea mainii albe din vesmant - fac parte „dintre cele noua Semne catre Faraon si poporul lui”. Mergi cu ele, cheama-i pe Faraon si pe poporul sau si arata-le Semnele, „caci ei sunt un popor nelegiuit”: s-au indepartat de ascultarea lui Allah prin asociere, razvratire, trufie fata de robii Sai si aroganta pe pamant fara drept.

Musa a mers la Faraon si la capeteniiile lui, i-a chemat la Allah si le-a aratat Semnele. „Cand Semnele Noastre limpezi au venit la ei”, dovezi care aratau adevarul si il faceau limpede precum soarele, „ei au spus: Aceasta este o vrajitorie vadita.” Nu s-au multumit sa le numeasca vrajitorie, ci au pretins ca aceasta era limpede pentru oricine. Cat de uimitor este ca dovezile vazute si luminile stralucitoare sa fie socotite dintre cele mai evidente inselatorii si vrajitorii! Oare aceasta este altceva decat cea mai mare trufie si cea mai indrazneata falsificare?

„Le-au tagaduit”, adica au refuzat sa creada in Semnele lui Allah, „desi sufletele lor aveau certitudinea lor”. Tagaduirea lor nu venea din indoiala sau nesiguranta, ci le respingeau desi erau convinsi de adevarul lor, „din nedreptate” fata de Adevarul Domnului lor si fata de ei insisi „si din trufie” fata de Adevar si fata de oameni. S-au socotit prea mari ca sa se supuna Trimisilor. „Priveste deci care a fost sfarsitul celor care raspandeau stricaciunea”: a fost cel mai rau sfarsit. Allah i-a nimicit, i-a inecat in mare, i-a facut de rusine si le-a lasat locuintele mostenire robilor Sai slabi si asupriti.

Versetele 15 la 19

وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا دَاوُودَ وَسُلَيْمَانَ عِلْمًا وَقَالَا الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي فَضَّلَنَا عَلَى كَثِيرٍ مِّنْ عِبَادِهِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٥﴾ وَوَرِثَ سُلَيْمَانُ دَاوُودَ وَقَالَ يَا أَيُّهَا النَّاسُ عِلْمَنَّا مِنْطِقَ الطَّيْرِ وَأُوتِينَا مِنْ كُلِّ شَيْءٍ إِنَّ هَذَا لَهُ الْفَضْلُ الْمُبِينُ ﴿١٦﴾ وَحَشَرَ لِّسُلَيْمَانَ جُنُودَهُ مِنَ الْجِنِّ وَالْإِنسِ وَالطَّيْرِ فَهُمْ يُوزَعُونَ ﴿١٧﴾ حَتَّىٰ إِذَا أَتَوْا عَلَىٰ وَادِ النَّمْلِ قَالَتْ نَمْلَةٌ يَا أَيُّهَا النَّمْلُ ادْخُلُوا مَسْكَنَكُمْ لَا يَخْطَمَنَّكُمْ سُلَيْمَانُ وَجُنُودُهُ وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿١٨﴾ فَتَبَسَّمَ ضَاحِكًا مِّن قَوْلِهَا وَقَالَ رَبِّ أَوْزِعْنِي أَن أَشْكُرَ نِعْمَتَكَ الَّتِي أَنْعَمْتَ عَلَيَّ وَعَلَىٰ وَلَدِي وَأَن أَعْمَلَ صَالِحًا تَرْضَاهُ وَأَدْخِلْنِي بِرَحْمَتِكَ فِي عِبَادِكَ الصَّالِحِينَ ﴿١٩﴾

15. Noi le-am daruit stiinta lui Dawud si lui Sulayman, iar ei au spus: „Toata lauda Ii apartine lui Allah, care ne-a favorizat fata de multi dintre robii Sai credinciosi.” 16. Sulayman l-a mostenit pe Dawud si a spus: „O, oameni, am fost invatati graiul pasarilor si ni s-a daruit din toate. Cu adevarat, acesta este Harul vadit.” 17. Ostrile lui Sulayman, alcatuite din djinni, oameni si pasari, au fost adunate inaintea lui si au fost tinute in randuri. 18. Cand au ajuns in Valea Furnicilor, o furnica a spus: „O, furnicilor, intrati in locuintele voastre, ca nu cumva Sulayman si ostrile lui sa va striveasca fara sa-si dea seama.” 19. El a zambit, amuzat de vorbele ei, si a spus: „O, Domnul meu, insufla-mi sa fiu recunoscator pentru Binefacerea Ta, pe care ai revarsat-o asupra mea si asupra parintilor mei, sa savarsesc fapte drepte de care Tu sa fii multumit si, prin Mila Ta, primeste-ma printre robii Tai drepti.”

In acest Coran, Allah mentioneaza si lauda Binefacerea Sa fata de Dawud si de fiul sau Sulayman, carora le-a daruit o stiinta vasta, dupa cum arata folosirea formei nehotarate a cuvintului arab pentru „stiinta”. El spune in alta parte: „Si aminteste-i pe Dawud si pe Sulayman, cand au judecat cu privire la ogorul in care turma unor oameni intrase noaptea, iar Noi am fost Martori la judecata lor. Noi l-am facut pe Sulayman sa inteleaga hotararea, iar fiecaruia i-am daruit judecata si stiinta” [al-Anbiya, 21:78-79]. Amandoi l-au multumit Domnului lor pentru marea Binefacere a stiintei si au spus: „Toata lauda Ii apartine lui Allah, care ne-a favorizat fata de multi dintre robii Sai credinciosi.” L-au laudat

pe Allah pentru ca i-a facut credinciosi si oameni ai fericirii, fiind dintre alesii lor.

Nu exista indoiala ca oamenii credintei au patru trepte: cei drepti; deasupra lor, martirii; deasupra acestora, cei cu credinta deplina si adevarata; iar deasupra tuturor, Profetii. Dawud si Sulayman se numara printre alesii Trimisilor. Desi treapta lor se afla sub cea a celor cinci Trimisi inzestrati cu hotarare neclintita, ei fac parte dintre Trimisii nobili si virtuosi, pe care Allah ii pomeneste in Cartea Sa cu lauda si apreciere. De aceea L-au laudat pentru aceasta treapta. Semnul fericirii robului este sa-I multumeasca lui Allah pentru binefacerile religioase si lumesti, sa vada ca toate vin de la Domnul sau si sa nu se mandreasca ori sa se admire pe sine pentru ele, ci sa inteleaga ca ele cer multa recunostinta.

Dupa ce i-a laudat pe amandoi impreuna, Allah il mentioneaza in mod deosebit pe Sulayman si unele dintre Binefacerile care i-au fost daruite numai lui. El a primit o putere si o stapanire mare si lucruri pe care tatal sau nu le avusese. Binecuvantarea si pacea lui Allah fie asupra amandurora.

„Sulayman l-a mostenit pe Dawud”, adica i-a mostenit stiinta si Profetia si a adaugat la stiinta tatalui sau ceea ce Allah il invatase in mod deosebit. Se poate ca el sa fi invatat de la tatal sau ceea ce acesta cunostea, pe langa stiinta pe care o avea deja in timpul vietii lui Dawud, dupa cum arata cuvintele: „Noi l-am facut pe Sulayman sa inteleaga hotararea.”

Sulayman a spus, multumindu-I lui Allah si vorbind despre Binefacerea Lui: „O, oameni, am fost invatati graiul pasarilor.” El intelegea ceea ce spuneau pasarile si le putea vorbi, asa cum a vorbit cu pupaza si aceasta i-a raspuns si asa cum a inteles cuvantul furnicii catre celelalte furnici. Nimeni in afara lui Sulayman nu a primit aceasta. „Si ni s-a daruit din toate”, adica Allah ne-a dat numeroase binefaceri si mijloace de stapanire, putere si autoritate, cum nu i-a dat nimanui dintre oameni. De aceea el L-a rugat pe Domnul sau: „Daruieste-mi o stapanire cum nu va mai avea nimeni dupa mine” [Sad, 38:35]. Allah i-a supus diavolii, care savarseau pentru el lucrari pe care ceilalti nu le puteau face, si i-a supus vantul, a carui calatorie de dimineata era cat o luna, iar cea de seara cat o luna. „Cu adevarat, acesta este Harul vadit”, o Binefacere limpede. Astfel, Sulayman a recunoscut pe deplin Binefacerea lui Allah.

„Ostirile lui Sulayman, alcatuite din djinni, oameni si pasari, au fost adunate inaintea lui si au fost tinute in randuri.” Ostirile lui uriase si felurite - dintre fiii lui Adam, djinni, diavoli si pasari - au fost stranse pentru el. Cei din frunte erau tinuti pe loc pana ii ajungeau cei din urma, iar ostirile erau randuite si tinute in ordine la mers, la oprire, la plecare si la asezare. Sulayman pregatise totul si randuise pentru fiecare locul sau. Toate aceste ostiri ascultau porunca lui, nu se

puteau razvrati impotriva lui si nici nu puteau refuza. Allah spune: „Acesta este darul Nostru; daruieste ori opreste, fara socoteala” [Sad, 38:39]. Cu aceasta mare ostire el a pornit intr-una dintre calatoriile sale.

„Cand au ajuns in Valea Furnicilor, o furnica a spus”, sfatuindu-si semenii: „O, furnicilor, intrati in locuintele voastre, ca nu cumva Sulayman si ostirile lui sa va striveasca fara sa-si dea seama.” Furnica le-a sfatuit si le-a facut sa auda. Se poate ca ea singura sa le fi chemat pe toate, iar Allah sa le fi daruit furnicilor un auz neobisnuit, caci un singur glas a ajuns la furnicile care umpleau valea; aceasta ar fi una dintre minunile uimitoare. Sau poate le-a spus celor din jur, iar vestea a fost transmisa din unele in altele pana a ajuns la toate. Le-a invatat si mijlocul de aparare: intrarea in locuinte. Le-a spus cine erau Sulayman si ostirile sale, cat de mare era stapanirea lui, apoi i-a scuzat: daca le-ar fi strivit, n-ar fi facut-o intentionat si nici nu si-ar fi dat seama.

Sulayman a auzit vorbele furnicii si „a zambit, amuzat de vorbele ei”, uimit de sfatul, elocventa si buna ei exprimare. Asa erau Profetii: aveau purtare desavarsita si se mirau atunci cand exista motiv de mirare, dar nu treceau dincolo de zambet. Cel mai adesea, rasul Trimisului lui Allah, pacea si binecuvantarea lui Allah fie asupra sa, era un zambet.²¹ Un ras zgomotos arata usuratatea mintii si lipsa bunei-cuviinte, iar a nu zambi si a nu te mira de ceea ce este uimitor arata asprime si impietritie. Trimisii sunt cu mult deasupra ambelor purtari.

Sulayman a spus, multumindu-I lui Allah pentru treapta la care il ridicase: „O, Domnul meu, insufla-mi”, adica inspira-ma si ajuta-ma, „sa fiu recunoscator pentru Binefacerea Ta, pe care ai revarsat-o asupra mea si asupra parintilor mei”. Binefacerea daruita parintilor este si o binefacere pentru copil. El I-a cerut Domnului sa-l ajute sa multumeasca neincetat pentru binefacerile religioase si lumesti daruite lui si parintilor sai. „Si sa savarsesc fapte drepte de care Tu sa fii multumit”, adica fa-ma sa implinesc fapte potrivite Poruncii Tale si savarsite cu sinceritate pentru Tine, ferite de ceea ce le strica ori le micsoreaza. „Si, prin Mila Ta, primeste-ma printre robii Tai drepti”, adica prin Mila Ta, din care face parte Paradisul, alatura-ma robilor Tai drepti, caci Mila este randuita celor drepti, oricare ar fi treptele si rangurile lor. Acesta este modelul pe care Allah il ofera despre starea lui Sulayman cand a auzit cuvantul si chemarea furnicii.

²¹ Nota editiei arabe: Relatarea este consemnata de Ahmad (4/190) si at-Tirmidhi (3645). Editorul mentioneaza ca al-Albani a declarat-o autentica in Mukhtasar ash-Shama'il (194).

Versetele 20 la 26

وَتَفَقَّدَ الطَّيْرَ فَقَالَ مَا لِيَ لَا أَرَى الْهَدْدَ أَمْ كَانَ مِنَ الْغَائِبِينَ ﴿٢٠﴾
 لَا عَذْبَهُ عَذَابًا شَدِيدًا أَوْ لَا أَذْبَحْنَهُ أَوْ لِيَأْتِنِي بِسُلْطَنٍ مُّبِينٍ ﴿٢١﴾ فَكَثَّ
 غَيْرَ بَعِيدٍ فَقَالَ أَحَطْتُ بِمَا لَمْ نَحْطُ بِهِ ۚ وَجِئْتُكَ مِنْ سَبَإٍ بَنِيَّ يَقِينٍ ﴿٢٢﴾
 إِنِّي وَجَدْتُ امْرَأَةً تَمْلِكُهُمْ وَأُوتِيَتْ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ وَلَهَا عَرْشٌ عَظِيمٌ ﴿٢٣﴾
 وَجَدْتُهَا وَقَوْمَهَا يَسْجُدُونَ لِلشَّمْسِ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَزَيْنُ لَهُمُ الشَّيْطَانُ أَعْمَلُهُمْ
 فَصَدَّهُمْ عَنِ السَّبِيلِ فَهُمْ لَا يَهْتَدُونَ ﴿٢٤﴾ أَلَا يَسْجُدُوا لِلَّهِ الَّذِي يُخْرِجُ
 الْخَبْءَ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَيَعْلَمُ مَا تُخْفُونَ وَمَا تُعْلِنُونَ ﴿٢٥﴾ اللَّهُ لَا
 إِلَهَ إِلَّا هُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ ﴿٢٦﴾

20. El a cercetat pasarile si a spus: „De ce nu vad pupaza? Oare este dintre cei absenti? 21. O voi pedepsi aspru sau o voi injunghia, daca nu-mi aduce o dovada limpede.” 22. Dar ea nu a zabovit mult si a spus: „Am aflat ceea ce tu nu ai aflat si iti aduc din Saba o veste sigura²². 23. Am gasit o femeie care domneste peste ei. Ei i s-a daruit din toate si are un tron maret. 24. Am gasit-o pe ea si pe poporul ei prosternandu-se soarelui in locul lui Allah. Shaytan le-a infrumusetat faptele si i-a abatut de la Cale, astfel incat nu sunt calauziti. 25. Oare nu trebuie ei sa se prosterneze lui Allah, care scoate la iveala ceea ce este ascuns in ceruri si pe pamant²³ si care cunoaste ceea ce ascundeti si ceea ce dezvaluiti? 26. Allah, nu exista nicio divinitate in afara de El, Domnul Tronului maret.”

Apoi Allah mentioneaza un alt exemplu al felului in care Sulayman se adresa pasarilor. „El a cercetat pasarile.” Aceasta arata hotararea, fermitatea, buna organizare a ostirilor si buna administrare a treburilor mici si mari. Nu a neglijat nici macar cercetarea pasarilor, ca sa vada daca erau toate prezente ori lipsea vreuna si daca fiecare se afla la locul stabilit. Acesta este sensul evident al versetului.

Nu exista nicio dovada pentru afirmatia raspandita in unele carti de tafsir, potrivit careia Sulayman ar fi cautat pupaza fiindca ea i-ar fi aratat unde se afla

²² Nota traducerii engleze: Saba este tinutul Shebei, in Yemen.

²³ Nota traducerii engleze: Expresia include, de pilda, ploaia din cer si semintele din pamant din care cresc plantele.

apa, vazand-o sub straturile groase ale pamantului. Dimpotriva, atat dovada rationala, cat si formularea versetului arata neintemeierea acestei idei. Experienta cunoscuta arata ca aceste animale nu au o vedere neobisnuita prin care sa vada apa sub pamant; daca pupaza ar fi avut aceasta insusire, Allah ar fi mentionat-o, fiind una dintre cele mai mari Minuni.

Si formularea textului ar fi spus atunci ca Sulayman a cautat pupaza pentru a afla unde se gasea apa, apoi, negasind-o, a rostit acele cuvinte, ori ar fi folosit formulari precum „a cautat pupaza” sau „s-a interesat de ea”. In schimb, textul spune ca el a cercetat pasarile, adica pe cele prezente si pe cele absente si locurile in care trebuiau sa ramana. Pe de alta parte, Sulayman nu avea nevoie disperata de apa, ca sa depinda de presupusa iscusinta a pupezei. Avea la dispozitie diavoli si djinni puternici, capabili sa-i sape apa oricat de adanca ar fi fost, iar Allah ii supusese vantul, care strabatea intr-o dimineata drumul unei luni si intr-o seara drumul unei luni. Cum ar fi avut nevoie de pupaza?

Aceste interpretari, repetate in unele tafsiruri si ajunse foarte cunoscute, au fost preluate fara deosebire din relatarile fiilor lui Israel. Cel care le-a transmis nu a observat ca ele contrazic sensul corect, apoi cei de mai tarziu le-au primit de la cei de dinainte, pana cand au ajuns sa fie socotite adevarate si astfel asemenea pareri gresite au patruns in unele comentarii.

Omul intept stie ca acest Coran arab limpede se adreseaza tuturor oamenilor, invatatilor si celor neinvatati, si le porunceste sa cugete la sensurile sale potrivit limbii arabe cunoscute, pe care arabii adevarati nu o ignora. Daca este transmisa o parere de la altcineva decat Trimisul lui Allah, pacea si binecuvantarea lui Allah fie asupra sa, ea trebuie judecata dupa acest principiu: daca se potriveste cu el si formularea o sustine, poate fi primita; daca formularea ori sensul, sau amandoua, i se impotrivesc, ea trebuie respinsa si socotita falsa, deoarece exista un principiu limpede, cunoscut din sensul si indicatia cuvintelor, care o contrazice.

Faptul ca Sulayman a cercetat pasarile si a observat lipsa pupezei arata fermitatea lui, buna administrare personala a stapanirii, agerimea si atentia sa: a remarcat lipsa acestei pasari mici. „De ce nu vad pupaza? Oare este dintre cei absenti?”, adica nu o vad fiindca nu am observat-o, ea fiind ascunsa printre aceste fapturi numeroase sau lipseste fara ingaduinta si fara porunca mea?

S-a maniat pentru lipsa ei si a amenintat-o: „O voi pedepsi aspru”, dar fara sa ajunga la omor, „sau o voi injunghia, daca nu-mi aduce o dovada limpede”, adica un motiv vadit care sa-i justifice absenta. Aceasta arata evlavia si dreptatea sa desavarsita: nu a jurat pur si simplu sa o pedepseasca ori sa o omoare, caci o asemenea pedeapsa ar fi fost indreptatita numai daca exista

pacat si incalcare. Era cu putinta insa ca pasarea sa aiba o scuza limpede, de aceea el a facut aceasta exceptie, din evlavie si intelegciune.

„Dar ea nu a zabovit mult” si s-a intors. Aceasta arata respectul ostirilor fata de Sulayman, puterea stapanirii sale asupra lor si ascultarea lor. Chiar daca pupaza avea un motiv intemeiat, nu a indraznit sa lipseasca prea mult. Ea i-a spus lui Sulayman: „Am aflat ceea ce tu nu ai aflat”, adica am o stiinta pe care tu nu o ai, in pofida vastitatii si inaltimei stiintei tale, „si iti aduc din Saba o veste sigura”, o veste neindoielnica despre tribul cunoscut din Yemen.

Pupaza a explicat: „Am gasit o femeie care domneste peste ei”, peste tribul Saba. „Ei i s-a daruit din toate”, adica tot ceea ce primesc de obicei regii: averi, arme, ostiri, fortarete, cetati si altele asemenea. „Si are un tron mare” pe care sadea, un tron urias si impunator. Marimea tronului arata intinderea stapanirii, puterea si multimea oamenilor sai de sfat.

„Am gasit-o pe ea si pe poporul ei prosternandu-se soarelui in locul lui Allah”, adica erau politeisti si adora soarele. „Shaytan le-a infrumusetat faptele”, astfel incat au vazut falsitatea lor ca adevar, „si i-a abatut de la Cale, astfel incat nu sunt calauziti”. Cel care socoteste adevar ceea ce urmeaza nu mai doreste calauzirea pana cand convingerea lui nu se schimba.

Apoi pupaza a spus: „Oare nu trebuie ei sa se prosterneze lui Allah, care scoate la iveala ceea ce este ascuns in ceruri si pe pamant?” Allah cunoaste tainele ascunse in toate tinuturile cerurilor si pamantului: fapturile minuscule, semintele, ceea ce ascund inimile. El scoate la iveala ceea ce este ascuns in pamant si in cer, coborand ploaia si facand plantele sa rasara, iar la sunetul Trambitei va scoate la iveala ceea ce pamantul ascunde, cand mortii vor iesi pentru a fi rasplatiti dupa faptele lor. „El cunoaste ceea ce ascundeti si ceea ce dezvaluiti.”

„Allah, nu exista nicio divinitate in afara de El.” Numai Lui I se cuvin adorarea, intoarcerea cu cainta, smerenia si iubirea adorarii. El singur este vrednic de adorare, datorita Insusirilor Sale desavarsite si Binefacerilor Sale, care cer acest devotament fata de El. El este „Domnul Tronului mare”, acoperisul fapturilor, care cuprinde cerurile si pamantul. Inaintea acestui Stapan, cu putere nemasurata si rang mare, trebuie sa se smereasca, sa se prosterneze si sa se plece orice faptura. Pupaza a scapat de amenintare prin aceasta veste importanta, iar Sulayman s-a mirat ca ea ii fusese necunoscuta.

Versetele 27 la 31

* قَالَ سَنَنْظُرُ أَصَدَقْتَ أَمْ كُنْتَ مِنَ الْكَاذِبِينَ ﴿٢٧﴾ أَذْهَبَ بِكِتَابِي
هَذَا فَأَلْقَاهُ إِلَيْهِمْ ثُمَّ تَوَلَّى عَنْهُمْ فَانْظُرْ مَاذَا يَرْجِعُونَ ﴿٢٨﴾ قَالَتْ يَا أَيُّهَا
الْمَلَأُؤِ إِنِّي أَنُفِّثُ إِلَيْكَ كِتَابَ كَرِيمٍ ﴿٢٩﴾ إِنَّهُ مِنْ سُلَيْمَانَ وَإِنَّهُ بِسْمِ اللَّهِ
الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ﴿٣٠﴾ أَلَّا تَعْلَمُونَ عَلَىٰ وَآتُونِي مُسْلِمِينَ ﴿٣١﴾

27. El a spus: „Vom vedea daca ai spus adevarul ori esti dintre mincinosi.
28. Pleaca cu aceasta scrisoare a mea si arunc-o inaintea lor. Apoi retrage-te
de la ei si vezi ce raspuns vor da.” 29. Ea a spus: „O, capetenii, mi-a fost
aruncata o scrisoare nobila. 30. Ea este de la Sulayman si spune: In Numele
lui Allah, Cel Milostiv, Indurador. 31. Nu va ridicati cu trufie impotriva mea,
ci veniti la mine supusi.”

Datorita intepleciunii si judecatii sale cumpanite, Sulayman a vrut sa verifice
vestea. El a spus: „Vom vedea daca ai spus adevarul ori esti dintre mincinosi.
Pleaca cu aceasta scrisoare a mea”, al carei continut urmeaza, „si arunc-o
inaintea lor. Apoi retrage-te de la ei”, adica indeparteaza-te putin, „si vezi ce
raspuns vor da”, ce vor spune si la ce hotarare vor ajunge.

Pupaza a dus scrisoarea si i-a aruncat-o reginei. Ea le-a spus oamenilor sai:
„O, capetenii, mi-a fost aruncata o scrisoare nobila”, adica o scrisoare
insemnata de la unul dintre cei mai mari regi ai pamantului. Apoi le-a aratat
continutul ei: „Ea este de la Sulayman si spune: In Numele lui Allah, Cel
Milostiv, Indurador. Nu va ridicati cu trufie impotriva mea, ci veniti la mine
supusi.” Adica nu cautati sa fiti deasupra mea si nu ramaneti in starea in care
sunteti, ci intrati sub stapanirea mea, ascultati porunca mea si veniti supusi,
primind chemarea mea la Islam.

Scrisoarea era foarte scurta si totusi cu totul limpede: le interzicea sa se
trufeasca ori sa ramana in necredinta, le porunceea sa se supuna stapanirii lui, sa-
l asculte si sa vina la el ca musulmani. Din aceasta se intelege ca este
recomandat ca scrisorile sa inceapa cu Basmala intreaga si ca numele
expeditorului sa fie pus la inceputul scrisorii.

Versetele 32 la 35

قَالَتْ يَا أَيُّهَا الْمَلَأُ أَفْتُونِي فِي أَمْرِي مَا كُنْتُ قَاطِعَةً أَمْرًا حَتَّى
تَشْهَدُونَ ﴿٣٢﴾ قَالُوا نَحْنُ أَوْلَا قُوَّةً وَأُولُوا بَأْسٍ شَدِيدٍ وَالْأَمْرُ إِلَيْكِ
فَانْظُرِي مَاذَا تَأْمُرِينَ ﴿٣٣﴾ قَالَتْ إِنَّ الْمُلُوكَ إِذَا دَخَلُوا قَرْيَةً أَفْسَدُوهَا
وَجَعَلُوا أَعْرَظَ أَهْلِهَا أُذَلَّةً وَكَذَلِكَ يَفْعَلُونَ ﴿٣٤﴾ وَإِنِّي مُرْسِلَةٌ إِلَيْهِم بِهَدِيَّةٍ
فَنَاطِرَةٌ بِمِ يَرْجِعُ الْمُرْسَلُونَ ﴿٣٥﴾

32. Ea a spus: „O, capetenii, sfatuiti-ma cu privire la aceasta treaba. Eu nu iau nicio hotarare pana cand nu sunteti de fata.” 33. Ei au spus: „Noi avem putere si suntem razboinici aprigi, insa porunca este a ta. Vezi deci ce vei porunci.” 34. Ea a spus: „Cand regii intra intr-o cetate, o strica si ii umilesc pe oamenii ei de cinste. Asa fac ei. 35. Eu le voi trimite un dar si voi astepta sa vad cu ce se intorc trimisii.”

Ca semn al hotararii si intelepciunii ei, regina i-a adunat pe mai-marii statului si pe oamenii de seama ai regatului si le-a spus: „O, capetenii, sfatuiti-ma cu privire la aceasta treaba”, spuneti-mi cum sa raspundem: sa-l ascultam si sa ne supunem sau ce sa facem? „Eu nu iau nicio hotarare pana cand nu sunteti de fata”, adica nu hotarasc nimic fara parerea si sfatul vostru.

Ei au spus: „Noi avem putere si suntem razboinici aprigi.” Daca ii respingi chemarea si nu-l asculti, suntem puternici si pregatiti de lupta. Pare ca erau inclinati spre aceasta parere, care, daca ar fi fost urmata pana la capat, le-ar fi adus nimicirea. Totusi, nu s-au oprit la ea, ci au spus: „insa porunca este a ta”, pentru ca ii cunosteau cumpatarea, hotararea si sinceritatea fata de ei. „Vezi deci ce vei porunci”, gandeste bine si hotaraste.

Regina a aratat urmare rea a luptei: „Cand regii intra intr-o cetate, o strica”, prin omor, robire, praduirea averilor si daramarea cladirilor, „si ii umilesc pe oamenii ei de cinste”, facandu-i pe stapani si pe nobili cei mai injositi. Prin urmare, lupta nu era o parere buna. Ea nu avea sa se supuna insa inainte de a-l pune la incercare, triminand pe cineva care sa cerceteze starea lui si sa se intoarca cu o veste pe care sa-si intemeieze hotararea.

De aceea a spus: „Eu le voi trimite un dar si voi astepta sa vad cu ce se intorc trimisii.” Va ramane el la cuvantul sau ori darul il va amagi si il va face sa-si schimbe hotararea? Care este starea lui si care este starea ostirilor sale?

Versetele 36 la 37

فَلَمَّا جَاءَ سُلَيْمَنُ قَالَ اَتُمِدُّونَ بِمَا لَ فَمَا آتَيْنَاَ اللّٰهُ خَيْرَ مِمَّا ءَاتٰكُمْ بَلْ اَنْتُمْ
 بِهَدْيِكُمْ تَفْرَحُونَ ﴿٣٦﴾ اَرْجِعْ اِلَيْهِمْ فَلَنَاْتِيَنَّهُمْ بِجُنُودٍ لَا قِبَلَ لَهُمْ بِهَا
 وَلَنُخْرِجَنَّهُمْ مِنْهَا اَذَلَّةً وَهُمْ صَاغِرُونَ ﴿٣٧﴾

36. Cand trimisul a venit la Sulayman, acesta a spus: „Vreti sa-mi sporiti averea? Ceea ce Allah mi-a daruit este mai bun decat ceea ce v-a daruit voua. Voi sunteti cei care va bucurati de darul vostru. 37. Intoarce-te la ei! Vom veni asupra lor cu ostiri carora nu le vor putea sta impotriva si ii vom scoate de acolo umiliti si injositi.”

Regina i-a trimis lui Sulayman un dar impreuna cu oameni intelepti din poporul ei. Cand trimisii au venit cu darul, el le-a mustrat lipsa raspunsului si a supunerii: „Vreti sa-mi sporiti averea? Ceea ce Allah mi-a daruit este mai bun decat ceea ce v-a daruit voua.” Darul vostru are putina valoare pentru mine si nu ma bucur de el, caci Allah m-a lipsit de nevoia lui si mi-a daruit multe Binefaceri. „Voi sunteti cei care va bucurati de darul vostru”, din pricina iubirii voastre pentru lumea aceasta si a putinatatii celor pe care le aveti in comparatie cu ceea ce mi-a daruit Allah.

Apoi i-a dat trimisului o porunca fara sa o scrie, pentru ca vazuse cumpatarea lui si stia ca acesta ii va transmite cuvintele intocmai: „Intoarce-te la ei! Vom veni asupra lor cu ostiri carora nu le vor putea sta impotriva si ii vom scoate de acolo umiliti si injositi.” Trimisul s-a intors, le-a vestit cuvintele lui Sulayman, iar ei s-au pregatit sa porneasca spre el.

Versetele 38 la 41

قَالَ يَا أَيُّهَا الْمَلَأُوْا أَيُّكُمْ يَأْتِينِي بِعَرْشِهَا قَبْلَ أَنْ يَأْتُونِي مُسْلِمِينَ ﴿٣٨﴾ قَالَ عَفْرِتٌ مِّنَ الْجِنِّ أَنَا ءَاتِيكَ بِهِ قَبْلَ أَنْ تَقُومَ مِنْ مَّقَامِكَ وَإِنِّي عَلَيْهِ لَقَوِيٌّ أَمِينٌ ﴿٣٩﴾ قَالَ الَّذِي عِنْدَهُ عِلْمٌ مِّنَ الْكِتَابِ أَنَا ءَاتِيكَ بِهِ قَبْلَ أَنْ يَرْتَدَّ إِلَيْكَ طَرْفُكَ فَلَمَّا رَآهُ مُسْتَقِرًّا عِنْدَهُ قَالَ هَٰذَا مِنْ فَضْلِ رَبِّي لِيَبْلُوَنِي ءَأَشْكُرُ أَمْ أَكْفُرُ وَمَنْ شَكَرَ فَإِنَّمَا يَ شْكُرُ لِنَفْسِهِ وَمَنْ كَفَرَ فَإِنَّ رَبِّي غَنِيٌّ كَرِيمٌ ﴿٤٠﴾ قَالَ نَكُرُوا لَهَا عَرْشَهَا نَنْظُرْ أَتَهْتَدِي أَمْ تَكُونُ مِنَ الَّذِينَ لَا يَهْتَدُونَ ﴿٤١﴾

38. El a spus: „O, capetenii, care dintre voi imi va aduce tronul ei inainte ca ei sa vina la mine supusi?” 39. Un 'ifrit dintre djinni a spus: „Eu ti-l voi aduce inainte sa te ridici de la locul tau. Sunt puternic si vrednic de incredere pentru aceasta.” 40. Cel care avea stiinta din Carte a spus: „Eu ti-l voi aduce inainte ca privirea sa ti se intoarca.” Cand l-a vazut asezat inaintea sa, Sulayman a spus: „Aceasta este din Harul Domnului meu, ca sa ma incerce daca sunt recunoscator sau nerecunoscator. Cel care multumeste o face pentru sine, iar cel care este nerecunoscator sa stie ca Domnul meu este de Ajuns pentru Sine, Generos.” 41. El a spus: „Schimbati-i infatisarea tronului. Sa vedem daca va fi calauzita sa-l recunoasca ori va fi dintre cei care nu sunt calauziti.”

Sulayman stia ca ei aveau sa vina negresit, asa ca le-a spus djinnilor si oamenilor aflati langa el: „Care dintre voi imi va aduce tronul ei inainte ca ei sa vina la mine supusi?”, pentru ca el sa poata dispune de tron inainte ca ei sa intre in Islam, dupa care averile lor n-ar mai fi fost ingaduite pentru el.

„Un 'ifrit dintre djinni a spus”; 'ifritul este cel foarte puternic, activ si energetic. „Eu ti-l voi aduce inainte sa te ridici de la locul tau. Sunt puternic si vrednic de incredere pentru aceasta.” Se pare ca Sulayman se afla atunci in ash-Sham, iar intre el si Saba era un drum de patru luni, doua la dus si doua la intors. Cu toate acestea, 'ifritul s-a angajat sa aduca tronul, cu toata marimea, greutatea si departarea lui, inainte ca Sulayman sa se ridice din adunarea sa. Adunarile lungi tineau de obicei cea mai mare parte a diminetii, cam o treime de zi; aceasta era durata maxima obisnuita, desi unele adunari puteau fi mai scurte ori mai lungi. Un singur supus al acestui rege maret avea asemenea putere, iar altul l-a intrecut.

„Cel care avea stiinta din Carte a spus.” Comentatorii au spus ca era un om drept si invatat aflat langa Sulayman, numit Asif ibn Barkhiya. El cunostea Numele cel mai mare al lui Allah, prin care, daca este chemat, raspunde, iar daca este rugat, daruieste. „Eu ti-l voi aduce inainte ca privirea sa ti se intoarca”, adica il voi chema pe Allah prin acest Nume, iar tronul va veni pe loc. El L-a chemat, iar tronul a fost adus. Allah stie mai bine daca acesta este sensul, sau daca omul avea o stiinta din Carte prin care putea aduce ceva de la mare departare si putea implini ceea ce era foarte greu.

„Cand l-a vazut asezat inaintea sa”, Sulayman L-a laudat pe Allah pentru Puterea daruita si pentru inlesnirea lucrurilor. El a spus: „Aceasta este din Harul Domnului meu, ca sa ma incerce daca sunt recunoscator sau nerecunoscator.” Este o incercare pentru mine. Stapanirea, autoritatea si puterea nu l-au inselat, asa cum ii insala de obicei pe regii ignoranti, ci a stiut ca erau o incercare de la Domnul sau si s-a temut sa nu ramana nerecunoscator fata de aceasta Binefacere.

Apoi a aratat ca multumirea nu-l aduce folos lui Allah, ci celui care multumeste: „Cel care multumeste o face pentru sine, iar cel care este nerecunoscator sa stie ca Domnul meu este de Ajuns pentru Sine, Generos.” Allah nu are nevoie de faptele lui, iar Generozitatea si Bunatatea Lui ajung atat la cel recunoscator, cat si la cel nerecunoscator. Totusi, recunostinta atrage sporirea Binefacerii, iar nerecunostinta atrage indepartarea ei.

Apoi Sulayman le-a spus celor din jur: „Schimbati-i infatisarea tronului”, adica modificati-l prin adaugare, micșorare si altele asemenea, „sa vedem”, punandu-i la incercare agerimea, „daca va fi calauzita sa-l recunoasca”, dovedind ca este inteligenta, atenta si vrednica de domnie, „ori va fi dintre cei care nu sunt calauziti”.

Versetele 42 la 44

فَلَمَّا جَاءَتْ قِيلَ أَهَكَذَا عَرْشُكَ قَالَتْ كَأَنَّهُ هُوَ وَأُوتِينَا الْعِلْمَ مِنْ قَبْلِهَا
وَكُنَّا مُسْلِمِينَ ﴿٤٢﴾ وَصَدَّهَا مَا كَانَتْ تَعْبُدُ مِنْ دُونِ اللَّهِ إِنَّهَا كَانَتْ مِنْ
قَوْمٍ كَافِرِينَ ﴿٤٣﴾ قِيلَ لَهَا ادْخُلِي الصَّرْحَ فَلَمَّا رَأَتْهُ حَسِبَتْهُ لُجَّةً وَكَشَفَتْ
عَنْ سَاقِيهَا قَالَ إِنَّهُ صَرْحٌ مُّمَرَّدٌ مِنْ قَوَارِيرَ قَالَتْ رَبِّ إِنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي
وَأَسْلَمْتُ مَعَ سُلَيْمَانَ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٤٤﴾

42. Cand ea a sosit, i s-a spus: „Asa este tronul tau?” Ea a spus: „Parca ar fi el.” „Noua ni s-a dat stiinta inaintea ei si eram deja supusi.” 43. Ceea ce adora in afara lui Allah o impiedicase, caci ea apartinea unui popor necredincios. 44. I s-a spus: „Intra in palat!”²⁴ Cand l-a vazut, l-a socotit o intindere de apa si si-a descoperit gambele. El a spus: „Este un palat pardosit cu placi de sticla.” Ea a spus: „O, Domnul meu, mi-am nedreptatit sufletul si ma supun impreuna cu Sulayman lui Allah, Domnul lumilor.”

Cand regina a ajuns la Sulayman, acesta i-a aratat tronul pe care, dupa stiinta ei, il lasase in tara sa. I s-a spus: „Asa este tronul tau?”, adica stim ca ai un tron mare; seamana el cu acesta pe care ti-l aratam? Ea a raspuns: „Parca ar fi el.” Raspunsul arata inteligenta si agerimea ei: nu a spus categoric ca era acelasi, fiindca fusese schimbat, dar nici nu l-a negat, fiindca il recunoscuse. A rostit o formulare care putea insemna ambele lucruri si era adevarata in ambele privinte.

Sulayman s-a mirat de agerimea si judecata ei si I-a multumit lui Allah ca ii daruise lui mai mult decat ei: „Noua ni s-a dat stiinta inaintea ei”, adica ni s-au daruit calauzirea, judecata si hotararea inaintea acestei regine, „si eram deja supusi”. Aceasta este calauzirea folositoare si fundamentala. Este posibil si ca acestea sa fie cuvintele reginei din Saba: cunosteam domnia lui Sulayman, autoritatea si puterea sa sporita dinaintea acestei intamplari, in care am vazut ca putea aduce tronul de la mare departare. Ne-am plecat lui si am venit supusi, recunoscandu-i autoritatea.

„Ceea ce adora in afara lui Allah o impiedicase” sa intre in Islam. Altfel, ea avea destula inteligenta si agerime pentru a cunoaste adevarul si a-l deosebi de falsitate, dar convingerile false indeparteaza vederea inimii. „Caci ea apartinea unui popor necredincios”: a ramas pe religia lor, deoarece este rar ca un om sa

²⁴ Nota traducerii engleze: Intregul palat era facut din sticla, iar apa curgea sub podelele sale.

se desprinda singur de religia si obiceiul neamului sau, chiar daca prin mintea sa vede ratacirea si greseala celor din jur. De aceea nu era de mirare ca ramasese in necredinta pana atunci.

Sulayman a vrut sa-i arate din puterea stapanirii sale ceea ce uimeste mintile, asa ca i-a poruncit sa intre in palatul inalt si spatios, facut din sticla, pe sub care curgeau rauri. „I s-a spus: Intra in palat! Cand l-a vazut, l-a socotit o intindere de apa”, deoarece sticla era atat de limpede incat apa de dedesubt parea ca ar curge fara nimic deasupra. „Si si-a descoperit gambele” ca sa paseasca prin apa. Aceasta arata din nou agerimea si buna ei cuviinta: nu a refuzat sa intre unde fusese invitata, stiind ca fusese chemata pentru a fi cinstita si ca domnia si randuiala lui Sulayman se intemeiau pe intelepciune. Dupa tot ceea ce vazuse, nu avea in inima nici cea mai mica banuiala ca intrarea i-ar aduce rau.

Cand s-a pregatit sa paseasca, i s-a spus: „Este un palat pardosit cu placi de sticla”, asa ca nu trebuia sa-si descopere gambele. Cand a ajuns la Sulayman si a vazut cele vazute, a cunoscut Profetia si Mesajul lui, s-a cait si a parasit necredinta: „O, Domnul meu, mi-am nedreptatit sufletul si ma supun impreuna cu Sulayman lui Allah, Domnul lumilor.”

Aceasta este ceea ce Allah ne-a istorisit despre regina din Saba si despre cele petrecute intre ea si Sulayman. Celelalte ramificatii nascocite si relatari israelite nu tin de explicarea Cuvantului lui Allah. Certitudinea cu privire la ele depinde de o dovada cunoscuta si ferita de eroare, iar relatarile transmise in aceasta privinta, toate ori cele mai multe, nu indeplinesc aceasta conditie. De aceea, prudenta deplina cere sa ne indepartam de ele si sa nu le introducem in tafsir. Allah stie cel mai bine.

Versetele 45 la 53

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا إِلَىٰ ثَمُودَ أَخَاهُمْ صَالِحًا أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ فَإِذَا هُمْ فِئْقَانٍ يَخْتَصِمُونَ ﴿٤٥﴾ قَالَ يَتَقَوْمٌ لَمْ تَسْتَعِجِلُونَ بِالسَّيِّئَةِ قَبْلَ الْحَسَنَةِ لَوْلَا تَسْتَغْفِرُونَ اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿٤٦﴾ قَالُوا أَطِیرْنَا بِكَ وَبِمَنْ مَعَكَ قَالَ طَیْرُكُمْ عِنْدَ اللَّهِ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ تُفْتَنُونَ ﴿٤٧﴾ وَكَانَ فِي الْمَدِينَةِ تِسْعَةُ رَهْطٍ يُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ وَلَا يَصْلِحُونَ ﴿٤٨﴾ قَالُوا تَقَاسَمُوا بِاللَّهِ لَنُبَيِّتَنَّهُ وَأَهْلَهُ ثُمَّ لَنَقُولَنَّ لِوَلِيِّهِ مَا شَهِدْنَا مَهْلِكَ أَهْلِهِ وَإِنَّا لَصَادِقُونَ ﴿٤٩﴾ وَمَكْرُؤًا مَكَرًا وَكَانَ عَاقِبَةُ مَكْرِهِمْ أَنَّا فَنظُرُ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ مَكْرِهِمْ أَنَّا

دَمَّرْنَاهُمْ وَقَوْمَهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٥١﴾ فَتَلَكَ بِيُوتِهِمْ خَاوِيَةً بِمَا ظَلَمُوا إِنَّ فِي ذَلِكَ
لَآيَةً لِّقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿٥٢﴾ وَأَنْجَيْنَا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ ﴿٥٣﴾

45. L-am trimis la Thamud pe fratele lor Salih: „Adorati-L pe Allah!” Dar iata ca ei s-au impartit in doua tabere care se certau. 46. El a spus: „O, poporul meu, de ce grabiti raul inaintea binelui? De ce nu-I cereti iertare lui Allah, ca sa vi se arate mila?” 47. Ei au spus: „Vedem in tine si in cei care sunt cu tine un semn rau.” El a spus: „Soarta voastra este la Allah; dimpotriva, voi sunteti un popor pus la incercare.” 48. In cetate se aflau noua capetenii care raspandeau stricaciunea pe pamant si nu indreptau nimic. 49. Ei au spus: „Jurati-va unul altuia pe Allah ca il vom ataca noaptea pe el si pe familia lui, apoi ii vom spune rudei sale apropiate: Nu am fost martori la nimicirea familiei sale si spunem adevarul.” 50. Ei au uneltit o uneltire, iar Noi am randuit o Randuiala, fara ca ei sa-si dea seama. 51. Priveste care a fost sfarsitul uneltirii lor: i-am nimicit pe ei si pe tot poporul lor. 52. Iata casele lor, ramase pustii din pricina nedreptatii lor. Cu adevarat, in aceasta este un Semn pentru oamenii care stiu. 53. Iar Noi i-am salvat pe cei care au crezut si au fost tematori de Allah.

Comentariul versetelor 45 la 47

Allah ne instiinteaza ca a trimis la Thamud, tribul bine cunoscut, pe fratele lor de neam Salih si le-a poruncit sa-L adore numai pe Allah si sa paraseasca idolii si rivalii. „Dar iata ca ei s-au impartit in doua tabere care se certau”: unii au crezut, iar altii au ramas necredinciosi, acestia fiind cei mai multi.

Salih a spus: „O, poporul meu, de ce grabiti raul inaintea binelui?”, adica de ce va grabiti spre fapte rele si sunteti atat de doritori sa le savarsiti, inainte de faptele bune prin care starea voastra religioasa si lumeasca s-ar indrepta, cand nu exista nimic care sa va oblige sa faceti raul? „De ce nu-I cereti iertare lui Allah”, caindu-va de asociere si pacate si rugandu-L sa va ierte, „ca sa vi se arate mila?” Mila lui Allah este aproape de cei care fac bine, iar cel care se caieste de pacat este dintre cei care fac bine.

Ei i-au raspuns Profetului lor, tagaduind si impotrivindu-se: „Vedem in tine si in cei care sunt cu tine un semn rau.” Au pretins ca nu vedeau binele pe chipul lui Salih si ca el si credinciosii ajunsesera pricina unor pierderi in treburile lor lumesti. Salih le-a spus: „Soarta voastra este la Allah”, adica ceea ce vi s-a intamplat a venit din pricina pacatelor voastre, „dimpotriva, voi sunteti un popor pus la incercare” prin inlesnire si greutate, bine si rau, pentru a se

vedea daca parasiti pacatul si va caiti. Totusi, ei au staruit in tagaduire si astfel i-au raspuns Profetului lor.

Comentariul versetelor 48 la 53

„In cetate”, unde locuiau Salih si cei mai multi dintre oamenii sai, „se aflau noua capetenii care raspandeau stricaciunea pe pamant si nu indreptau nimic”. Scopul si insusirea lor erau stricaciunea, fara vreo dorinta de indreptare. Ei se pregatisera sa-i fie dusmani lui Salih, sa-i defaimeze religia si sa-si cheme neamul la aceasta, asa cum el ii avertizase: „Temeti-va de Allah si ascultati de mine si nu ascultati porunca celor care intrec masura, care raspandesc stricaciunea pe pamant si nu indreapta nimic” [ash-Shu'ara, 26:150-152].

Vrajmasia lor a ajuns pana acolo incat „au spus: Jurati-va unul altuia pe Allah ca il vom ataca noaptea pe el si pe familia lui”. Fiecare i-a jurat celuilalt ca vor veni noaptea si ii vor omori. „Apoi ii vom spune rudei sale apropiate”: daca ne va cere socoteala si ne va acuza, vom tagadui si vom jura ca „nu am fost martori la nimicirea familiei sale si spunem adevarul”. Au cazut de acord asupra acestei fapte.

„Ei au uneltit o uneltire”, hotarand pe ascuns sa-l omoare pe Salih si pe familia lui, chiar si fata de propriul popor, de teama rudelor lui. „Iar Noi am randuit o Randuiala”, sprijinindu-l pe Profetul Nostru, inlesnindu-i salvarea si nimicindu-i pe cei necredinciosi, „fara ca ei sa-si dea seama”.

„Priveste care a fost sfarsitul uneltirii lor.” Au ajuns ei la scop prin uneltire sau totul s-a intors impotriva lor? „I-am nimicuit pe ei si pe tot poporul lor”, i-am distrus si i-am starpit pana la ultimul. Strigatul naprasnic al pedepsei s-a abatut asupra lor si i-a nimicuit pe toti. „Iata casele lor, ramase pustii”: zidurile s-au prabusit peste acoperisuri si locuintele au ramas fara oameni, „din pricina nedreptatii lor”, acesta fiind rodul asocierii, necredintei si incalcarii lor pe pamant.

„Cu adevarat, in aceasta este un Semn pentru oamenii care stiu” adevarurile si cugeta la felul in care Allah lucreaza cu aliatii si dusmanii Sai. Ei iau aminte si cunosc ca sfarsitul nedreptatii este nimicirea si pierzania, iar sfarsitul credintei si dreptatii este salvarea si izbanda. „Iar Noi i-am salvat pe cei care au crezut si au fost tematori de Allah”: au crezut in Allah, in Ingerii, Cartile, Trimisii, Ziua de Apoi si Hotararea cea buna si cea rea, s-au ferit de asociere si pacate si L-au ascultat pe Allah si pe Trimisii Sai.

Versetele 54 la 55

وَلَوْ طَا إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ أَتَأْتُونَ الْفَاحِشَةَ وَأَنْتُمْ تُبْصِرُونَ ﴿٥٤﴾ أَنْكُمْ لَأْتُونَ
الرِّجَالَ شَهْوَةً مِّنْ دُونِ النِّسَاءِ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ تَجْهَلُونَ ﴿٥٥﴾

54. Si aminteste-ti cand Lut i-a spus poporului sau: „Savarsiti voi aceasta fapta rusinoasa in vreme ce vedeti? 55. Voi va apropiati cu pofta de barbati in locul femeilor? Dimpotriva, sunteti un popor ignorant.”

Aminteste-ti de robul si Trimisul Nostru Lut si de virtutea lui, cand i-a spus poporului sau, chemandu-i la Allah si sfatuindu-i: „Savarsiti voi aceasta fapta rusinoasa?”, fapta urata pe care mintile sanatoase si firea curata o socotesc respingatoare si pe care Legile revelate o urasc, „in vreme ce vedeti?” Raul ei va este cunoscut, dar totusi il savarsiti cu indrazneala, nedreptatindu-va pe voi insiva si cutezand impotriva lui Allah.

Apoi a explicat fapta rusinoasa: „Voi va apropiati cu pofta de barbati in locul femeilor?” Cum ati ajuns intr-o asemenea stare, incat dorinta voastra s-a indreptat spre barbati si spre locul murdariei, iar voi ati parasit ceea ce Allah a creat pentru voi dintre femei si locul curat pentru care sufletele au fost zidite sa simta inclinare? Ati rasturnat lucrurile, socotind uratul frumos si frumosul urat. „Dimpotriva, sunteti un popor care intrece masura²⁵”, care incalca limitele lui Allah si indrazneste sa calce cele sfinte ale Lui.

²⁵ Nota editiei arabe: Ambele manuscrise au aici „un popor care intrece masura” (قوم مسرفون). Editorul precizeaza ca forma corecta a versetului 27:55 este „un popor ignorant” (قوم تجهلون), pastrata in traducerea versetului. Formularea de aici reproduce comentariul transmis al autorului.

Juzul 20

Sura an Naml

VERSETELE 56 LA 93

Revelata la Mecca

Versetele 56 la 58

* فَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ إِلَّا أَنْ قَالُوا أَخْرِجُوا آلَ لُوطٍ مِّنْ قَرْيَتِكُمْ إِنَّهُمْ
أُنَاسٌ يَّتَطَهَّرُونَ ﴿٥٦﴾ فَأَنْجَيْنَاهُ وَأَهْلَهُ إِلَّا امْرَأَتَهُ قَدَّرْنَاهَا مِنَ
الْغَابِرِينَ ﴿٥٧﴾ وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ مَطَرًا فَسَاءَ مَطَرُ الْمُنْذَرِينَ ﴿٥٨﴾

56. Singurul raspuns al poporului sau a fost sa spuna: „Alungati familia lui Lut din cetatea voastra! Ei sunt oameni care vor sa ramana curati.” 57. Noi l-am salvat pe el si familia lui, in afara de sotia sa, despre care am hotarat sa fie dintre cei ramasi in urma. 58. Am facut sa cada asupra lor o ploaie. Cat de rea a fost ploaia celor preveniti!

„Singurul raspuns al poporului sau” nu a fost primirea povatuirii, intoarcerea ori luarea aminte, ci impotrivirea, amenintarea Profetului lor sincer si vrednic de incredere cu alungarea din tara si scoaterea din cetate: „Alungati familia lui Lut din cetatea voastra!” Parca cineva i-ar fi intrebat: ce vina au si de ce vreti sa-i alungati? Ei au raspuns: „Ei sunt oameni care vor sa ramana curati”, adica se feresc de relatiile dintre barbati si de nelegiuire.

Allah sa-i faca de ocară! Au socotit una dintre cele mai bune fapte asemenea celor mai urate pacate. Nu s-au multumit sa nu-si asculte Profetul cand ii povatuia, ci au ajuns sa hotarasca alungarea lui. Ultimele lor cuvinte cuprindeau, fara sa-si dea seama, motivul pedepsei: voi va cufundati in murdarie si necuratie, de aceea pedeapsa se cuvine cetatii voastre, iar cei care ies din ea vor fi salvati.

De aceea Allah spune: „Noi l-am salvat pe el si familia lui, in afara de sotia sa, despre care am hotarat sa fie dintre cei ramasi in urma.” Ingerii venisera la Lut in chip de oaspeti. Poporul a auzit despre ei si s-a grabit spre el cu intentii rele. Lut a inchis usa si necazul l-a apasat, dar Ingerii i-au dezvaluit adevarul: venisera sa-l salveze si sa-l scoata din mijlocul lor, iar pe ei sa-i nimiceasca.

Timpul hotarat pentru pedeapsa era dimineata. I-au poruncit sa plece noaptea cu familia sa, in afara de sotie, care avea sa primeasca soarta poporului. El a plecat noaptea cu familia si au fost salvati.

Dimineata, pedeapsa s-a abatut asupra poporului. Allah le-a rasturnat locuintele si a facut sa cada asupra lor pietre de lut ars, una dupa alta, insemnate si pastrate la Domnul tau. „Am facut sa cada asupra lor o ploaie. Cat de rea a fost ploaia celor preveniti!” Cat de rea era ploaia lor si cat de aspra pedeapsa! Fusesera avertizati, dar nu luasera aminte si nu se oprisera, asa ca Allah i-a lovit cu pedeapsa grea.

Versetele 59 la 62

قُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ وَسَلَامٌ عَلَىٰ عِبَادِهِ الَّذِينَ اصْطَفَىٰ ۚ اللَّهُ خَيْرٌ مَّا
يُشْرِكُونَ ﴿٥٩﴾ اَمِنْ خَلْقِ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَاَنْزَلَ لَكُمْ مِّنَ السَّمَاءِ
مَاءً فَاَنْبَتْنَا بِهِۦ حَدٰثِقَ ذَاتَ بَهْجَةٍ مَّا كَانَ لَكُمْ اَنْ تُنْبِتُوْا شَجَرَهَا ۚ اِنَّ اِلٰهَ مَعَ
اللّٰهِ بَلْ هُمْ قَوْمٌ يَعْدِلُوْنَ ﴿٦٠﴾ اَمِنْ جَعَلَ الْاَرْضَ قَرَارًا وَجَعَلَ خَلَالَهَا
اَنْهٰرًا وَجَعَلَ لَهَا رَوٰسِيًۢا وَجَعَلَ بَيْنَ الْبَحْرَيْنِ حَاجِزًا ۚ اِنَّ اِلٰهَ مَعَ اللّٰهِ بَلْ
اَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُوْنَ ﴿٦١﴾ اَمِنْ يُجِيبُ الْمُضْطَرَّ اِذَا دَعَاهُ وَيَكْشِفُ السُّوْءَ
وَيَجْعَلُكُمْ خُلَفَآءَ الْاَرْضِ ۚ اِنَّ اِلٰهَ مَعَ اللّٰهِ قَلِيْلًا مَّا تَذَكَّرُوْنَ ﴿٦٢﴾

59. Spune: „Toata lauda Ii apartine lui Allah si pacea fie asupra robilor Sai pe care El i-a ales²⁶. Este Allah mai bun sau cei pe care ei Ii asociaza?” 60. Oare nu El este Cel care a creat cerurile si pamantul si a coborat pentru voi apa din cer, prin care Noi am facut sa creasca gradini pline de frumuseti? Voi nu ati fi putut face sa creasca arborii lor. Exista oare alta divinitate alaturi de Allah? Dimpotriva, ei sunt un popor care Ii pune egali. 61. Oare nu El este Cel care a facut pamantul loc stabil, a facut rauri sa-l strabata, a asezat munti neclintiti pe el si a pus o stavila intre cele doua mari? Exista oare alta divinitate alaturi de Allah? Dimpotriva, cei mai multi dintre ei nu stiu. 62. Oare nu El este Cel care raspunde celui aflat la nevoie cand Il cheama, indeparteaza raul si va face urmasi pe pamant? Exista oare alta divinitate alaturi de Allah? Putin luati aminte!

²⁶ Nota traducerii engleze: Sunt avuti in vedere Profetii si cei care ii urmeaza.

Comentariul versetului 59

„Spune: Toata lauda Ii apartine lui Allah”, Celui vrednic de lauda, preamarire si elogiul desavarsit, datorita desavarsirii Insusirilor Sale, frumusetii Binefacerilor si darurilor Sale, Dreptatii si Intelepciunii cu care ii pedepseste pe cei care mint si fac nedreptate. „Si pacea fie asupra robilor Sai pe care El i-a ales”, asupra celor pe care i-a ales dintre lumi: Profetii si Trimisii. Prin aceasta, pomenirea lor este inaltata, rangul le este cinstit si se arata ca sunt feriti de rau si defecte si ca vorbele lor despre Domnul lumilor sunt lipsite de lipsuri si greseli.

„Este Allah mai bun sau cei pe care ei Ii asociaza?” Raspunsul este deja hotarat si cunoscut: este mai bun Allah, Domnul maret, desavarsit in Insusiri si darnic cu toate fapturile Sale, ori idolii si chipurile adorate impreuna cu El, lipsite din toate punctele de vedere, care nu aduc folos, nu fac rau si nu pot face nici cea mai mica fapta buna pentru ele insele ori pentru cei care le adora? Allah este cu mult mai bun decat ceea ce Ii asociaza ei.

Apoi Allah mentioneaza amanuntele prin care se cunoaste si se lamureste ca El singur este Dumnezeu vrednic de adorare, ca adorarea Lui este Adevarul, iar adorarea altora este falsitate.

Comentariul versetului 60

„Oare nu El este Cel care a creat cerurile si pamantul” si toate cele din ele: soarele, luna, stelele, Ingerii, muntii, marile, raurile, copacii si celelalte fapturi? „Si a coborat pentru voi apa din cer”, pentru folosul vostru, „prin care Noi am facut sa creasca gradini pline de frumuseti”, incantatoare la vedere prin multimea si felurimea arborilor si prin roadele lor frumoase. „Voi nu ati fi putut face sa creasca arborii lor” daca Allah nu v-ar fi daruit ploaia.

„Exista oare alta divinitate alaturi de Allah” care sa faca aceste lucruri, ca sa fie adorata impreuna cu El si socotita partasa cu El? „Dimpotriva, ei sunt un popor care Ii pune egali”: Ii fac semeni si ii asaza la acelasi rang cu El, desi stiu ca El singur este Creatorul lumii de sus si de jos si Datatorul proviziilor.

Comentariul versetului 61

Oare idolii si chipurile adorate, lipsite din toate punctele de vedere, care nu fac nimic, nu daruiesc provizii si nu aduc folos, sunt mai buni decat Allah, „Cel care a facut pamantul loc stabil”, astfel incat oamenii sa se aseze pe el, sa-l locuiasca, sa cultive, sa cladeasca si sa vina si sa plece? El „a facut rauri sa-l strabata”, rauri de care se folosesc la ogoare, arbori, baut si adapatul turmelor,

si „a asezat munti neclintiti pe el”, munti care tin pamantul statornic, ca sa nu se clatine, asemenea unor tarusi care il impiedica sa se tulbure.

„Si a pus o stavila intre cele doua mari”, intre apa sarata si apa dulce, impiedicandu-le sa se amestece, caci astfel folosul urmarit de la fiecare s-ar pierde. El a facut intre ele o bariera de pamant, a indepartat cursurile raurilor de mari si astfel fiecare isi pastreaza scopul si folosul. „Exista oare alta divinitate alaturi de Allah” care sa faca aceasta, ca sa fie adorata si asociata cu El? „Dimpotriva, cei mai multi dintre ei nu stiu”, de aceea Ii asociaza parteneri lui Allah prin imitarea conducatorilor lor. Daca ar avea o cunoastere adevarata, nu I-ar asocia nimic.

Comentariul versetului 62

„Oare nu El este Cel care raspunde celui aflat la nevoie cand Il cheama?” Cine altul raspunde omului constrans, cuprins de necaz, caruia ii este greu sa ajunga la ceea ce doreste si care tanjeste sa fie salvat din situatia lui, daca nu Allah singur? „Si indeparteaza raul”: cine altul indeparteaza nenorocirea, neajunsul si suferinta, daca nu Allah singur? „Si va face urmasi pe pamant”: El va ingaduie sa locuiti pe el, va daruieste provizii si va face sa ajunga Binefacerile Sale, iar voi deveniti urmasii celor de dinaintea voastra, asa cum El va va face sa muriti si va aduce alte neamuri dupa voi. Exista oare alta divinitate alaturi de Allah care sa faca aceste lucruri? Nimeni nu face niciunul dintre ele impreuna cu Allah, dupa cum recunoasteti chiar voi, politeistilor. De aceea, cand ii atingea o nenorocire, ei Il chemau pe Allah, inchinandu-I numai Lui adorarea, fiindca stiau ca El singur poate sa o respinga si sa o indeparteze. „Putin luati aminte!”: cat de putin va aduceti aminte si cugetati la aceste lucruri! Daca ati lua aminte la ele, v-ati intoarce la calauzire. Insa nepasarea si indepartarea de ea v-au coplesit. De aceea nu v-ati oprit de la rau si nu v-ati lasat calauziti.

Versetul 63

أَمْ يَهْدِيكُمْ فِي ظُلُمَاتٍ أَلْبَسَ الْبَحْرَ وَمَنْ يُرْسِلُ الرِّيحَ بُشْرًا بَيْنَ يَدَيْ رَحْمَتِهِ
أَوَلَمْ يَكُنْ مَعَهُ اللَّهُ تَعَالَى اللَّهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٦٣﴾

63. Oare nu El este Cel care va calauzeste prin intunericurile uscatului si ale marii si trimite vanturile ca vestitori ai Milei Sale? Exista oare alta divinitate alaturi de Allah? Preainalt este Allah deasupra celor pe care ei Ii asociaza!

„Oare nu El este Cel care va calauzește prin întineririle uscatului și ale mării”, când nu aveți niciun îndrumător, niciun semn vizibil și nici o cale de salvare în afara calauzirii Lui, a drumului pe care vi-l înlesnește și a mijloacelor pe care vi le pune la îndemână pentru a vă orienta? „Și trimite vanturile ca vestitori ai Milei Sale”, adică înaintea ploii. El trimite vanturile, care ridică norii, îi apropie unii de alții, îi adună, îi fecundează și fac să cada ploaia din ei. Robii se bucură de aceste semne înainte ca ploaia să coboare.

„Există oare altă divinitate alături de Allah” care să facă aceasta? Sau El singur o face, fără vreun partas? Atunci de ce îi asociați pe altcineva și adorați pe altul în afara Lui? „Preainalt este Allah deasupra celor pe care ei îi asociază!” El este cu mult mai presus și mai sfânt decât asocierea lor și decât faptul că îi fac egali.

Versetul 64

ج ق
 أَمَّنْ يَدُؤُاْ الْخَلْقَ ثُمَّ يَعِيْدُهُ وَمَنْ يَرْزُقُكُمْ مِّنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ أَإِلَٰهٌ مَّعَ اللَّهِ
 قُلْ هَاتُواْ بُرْهَانَكُمْ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٦٤﴾

64. Oare nu El este Cel care începe creația, apoi o va repeta, și va daruieste provizii din cer și de pe pământ? Există oare altă divinitate alături de Allah? Spune: „Aduceți dovada voastră, dacă sunteți sinceri.”

„Oare nu El este Cel care începe creația, apoi o va repeta”, adică începe crearea fapturilor și le aduce la existență, apoi le va crea din nou în Ziua Învierii? „Și va daruieste provizii din cer și de pe pământ”, prin ploaie și prin plante.

„Există oare altă divinitate alături de Allah” care să facă aceasta și să aibă putere asupra ei? „Spune: Aduceți dovada voastră”, adică argumentul și dovada pentru ceea ce sunteți, „dacă sunteți sinceri”. Dacă susțineți că idolii au vreo parte alături de El în aceste lucruri, aceasta rămâne o simplă pretentie: dovediti-o printr-un argument! Dacă nu puteți, recunoașteți că urmați falsitatea și că nu aveți nici o dovadă. Întoarceți-vă la dovezile certe și la argumentele hotărâtoare care arată că Allah singur carmuiește toate lucrurile și că numai Lui I se cuvin toate formele de adorare.

Versetele 65 la 68

ج
 قُلْ لَا يَعْلَمُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ الْغَيْبَ إِلَّا اللَّهُ وَمَا يَشْعُرُونَ أَيَّانَ
 يُبْعَثُونَ ﴿٦٥﴾ بَلِ أَدْرَكَ عَلَيْهِمْ فِي الْآخِرَةِ بَلٌ هُمْ فِي شَكٍّ مِنْهَا بَلْ هُمْ
 مِنْهَا عَمُونَ ﴿٦٦﴾ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَإِذَا كُنَّا تُرَابًا وَّآبَاءُنَا أِنَّا
 لَخُرَجُونَ ﴿٦٧﴾ لَقَدْ وَعَدْنَا هَذَا نَحْنُ وَآبَاءُنَا مِنْ قَبْلُ إِنْ هَذَا إِلَّا
 أَسْطِيرُ الْأَوَّلِينَ ﴿٦٨﴾

65. Spune: „Nimeni din ceruri si de pe pamant nu cunoaste Nevazutul, in afara de Allah, iar ei nu stiu cand vor fi inviati.” 66. Mai mult, cunoasterea lor despre Viata de Apoi este neputincioasa. Dimpotriva, ei se indoiesc de ea; mai mult, sunt orbi fata de ea. 67. Cei care nu cred spun: „Cand noi si parintii nostri vom deveni tarana, vom fi oare scosi din nou? 68. Ni s-a promis aceasta noua si parintilor nostri mai inainte. Acestea nu sunt decat legende ale celor de demult.”

Comentariul versetului 65

Allah Preainaltul il invata pe Trimisul Sau sa spuna si sa-i invete pe oameni ca nimeni dintre locuitorii cerurilor si pamantului nu cunoaste Nevazutul. „In afara de Allah”: numai El cunoaste tainele si lucrurile ascunse, dupa cum spune: „La El sunt cheile Nevazutului; nimeni nu le cunoaste in afara de El. El cunoaste ceea ce este pe uscat si in mare. Nicio frunza nu cade fara ca El sa o stie si nu este niciun bob in intunercurile pamantului, nimic umed ori uscat, fara sa fie intr-o Carte limpede” [al-An'am, 6:59].

Allah spune de asemenea: „Cu adevarat, la Allah se afla stiinta Ceasului; El coboara ploaia si stie ce este in pantece. Niciun suflet nu stie ce va agonisi maine si niciun suflet nu stie pe ce pamant va muri. Cu adevarat, Allah este Atotstiutor, Bineinformat” [Luqman, 31:34]. Allah Si-a rezervat cunoasterea acestor lucruri nevazute si a altora asemenea lor: niciun inger apropiat si niciun profet trimis nu le cunoaste. Intrucat El singur le cunoaste si Stiinta Sa cuprinde tainele si lucrurile ascunse, numai Lui I se cuvine adorarea. Apoi Allah arata slabiciunea stiintei celor care tagaduiesc Viata de Apoi, trecand de la o stare la alta, tot mai grava: „iar ei nu stiu cand vor fi inviati”, adica nu stiu cand vor avea loc Invierea si iesirea din morminte; de aceea nu s-au pregatit pentru ele.

Comentariul versetelor 66 la 68

„Mai mult, cunoasterea lor despre Viata de Apoi este neputincioasa”, adica este slaba si putina, fara certitudine si fara sa fi patruns in inima. Aceasta este treapta cea mai joasa a cunoasterii: slabiciunea si lipsa ei de tarie. Mai mult, ei nu au nici macar o cunoastere slaba, ci „se indoiesc de ea”, adica de Viata de Apoi. Indoiala inlatura cunoasterea, deoarece cunoasterea, la oricare dintre treptele ei, nu poate sta impreuna cu indoiala. „Mai mult, sunt orbi fata de ea”: vederea inimilor lor a orbit fata de ea si in inimile lor nu mai ramane nici macar posibilitatea ca ea sa aiba loc. Dimpotriva, o tagaduiesc si socotesc de necrezut venirea ei.

De aceea au spus: „Cand noi si parintii nostri vom deveni tarana, vom fi oare scosi din nou?” Ei socotesc acest lucru indepartat si cu neputinta, masurand Puterea Celui cu putere desavarsita dupa puterea lor slaba.

„Ni s-a promis aceasta”, adica Invierea, „noua si parintilor nostri mai inainte”, dar, spun ei, nu a venit si nu am vazut nimic din ea. „Acestea nu sunt decat legende ale celor de demult”, adica povestile si stirile prin care isi petreceau vremea, fara temei si fara adevar. Astfel, descrierea celor care tagaduiesc trece de la faptul ca nu cunosc vremea Vietii de Apoi la slabiciunea cunoasterii lor despre ea, apoi la indoiala, la orbire si, in cele din urma, la tagaduirea ei si la socotirea venirii ei drept imposibila. Din pricina acestor stari, frica de Viata de Apoi le-a parasit inimile: au indraznit sa-I fie neascultatori lui Allah, le-a devenit usor sa tagaduiasca adevarul si sa creada falsitatea si au gasit placerile mai dulci decat implinirea actelor de adorare. Astfel au pierdut atat lumea aceasta, cat si Viata de Apoi.

Versetul 69

قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْجَائِرِينَ ﴿٦٩﴾

69. Spune: „Calatoriti pe pamant si priviti care a fost sfarsitul nelegiuitilor.”

Apoi Allah le atrage atentia asupra adevarului vestit de Trimisi: „Spune: Calatoriti pe pamant si priviti care a fost sfarsitul nelegiuitilor.” Nu veti gasi un nelegiuit care sa staruie in nelegiuirea sa fara ca sfarsitul lui sa fie rau si fara ca Allah sa abata asupra lui raul si pedeapsa potrivite starii lui.

Versetele 70 la 72

وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ وَلَا تَكُنْ فِي ضَيْقٍ مِّمَّا يَمْكُرُونَ ﴿٧٠﴾ وَيَقُولُونَ مَتَى هَذَا الْوَعْدُ إِن كُنتُمْ صَادِقِينَ ﴿٧١﴾ قُلْ عَسَى أَنْ يَكُونَ رَدِفَ لَكُمْ بَعْضُ الَّذِي تَسْتَعْجِلُونَ ﴿٧٢﴾

70. Nu te mahnii pentru ei si nu fi stramtorat din pricina uneltirilor lor. **71.** Ei spun: „Cand se va implini aceasta promisiune, daca sunteti sinceri?” **72.** Spune: „Poate ca o parte din ceea ce cereti sa fie grabit este chiar in urma voastra.”

Nu te mahnii, o, Muhammad, pentru acesti oameni care tagaduiesc si pentru lipsa credintei lor. Daca ai cunoaste raul din ei si faptul ca nu sunt potriviti pentru bine, nu te-ai intrista pentru ei. Sa nu ti se stramtoreze pieptul si sa nu ti se tulbure sufletul din pricina uneltirii lor, caci urmareea ei se va intoarce impotriva lor: „Ei uneltesc, iar Allah pregateste planul Sau. Allah este Cel mai bun dintre cei care pregatesc planuri” [al-Anfal, 8:30].

Cei care tagaduiesc Invierea si adevarul adus de Trimis spun, cerand grabirea pedepsei: „Cand se va implini aceasta promisiune, daca sunteti sinceri?” Aceasta arata nechibzuinta judecatii si ignoranta lor. Allah a randuit un termen pentru venirea ei si i-a hotarat timpul. Faptul ca ea nu este grabita nu dovedeste pretentia lor. Totusi, Allah ii avertizeaza asupra venirii a ceea ce cer sa fie grabit: „Spune: Poate ca o parte din ceea ce cereti sa fie grabit este chiar in urma voastra”, adica o parte din pedeapsa s-a apropiat si este gata sa va ajunga.

Versetele 73 la 75

وَإِنَّ رَبَّكَ لَذُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَشْكُرُونَ ﴿٧٣﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَيَعْلَمُ مَا تُكِنُّ صُدُورُهُمْ وَمَا يُعْلِنُونَ ﴿٧٤﴾ وَمَا مِنْ غَائِبَةٍ فِي السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُّبِينٍ ﴿٧٥﴾

73. Cu adevarat, Domnul tau este plin de Har fata de oameni, insa cei mai multi dintre ei nu sunt recunoscatori. **74.** Cu adevarat, Domnul tau stie ceea ce ascund piepturile lor si ceea ce dezvaluie. **75.** Nu este nimic ascuns in cer si pe pamant fara sa fie intr-o Carte limpede.

Allah le atrage atentia robilor Sai asupra darniciei Sale nemarginite si a numeroaselor Sale binefaceri si ii indeamna sa-I fie recunoscatori. Cu toate acestea, cei mai multi oameni s-au indepartat de recunostinta si au fost preocupati de binefaceri, uitand de Binefacator.

„Cu adevarat, Domnul tau stie ceea ce ascund piepturile lor”, adica ceea ce cuprind inlauntrul lor, „si ceea ce dezvaluie”. Sa se fereasca deci de neascultarea Celui care cunoaste cele ascunse si cele vadite si sa fie constienti de supravegherea Lui.

„Nu este nimic ascuns in cer si pe pamant”, adica niciun lucru tainuit si nicio taina din lumea de sus ori din cea de jos, „fara sa fie intr-o Carte limpede”. Aceasta Carte cuprinde tot ce a fost si tot ce va fi pana la venirea Ceasului. Orice intamplare, vazuta ori ascunsa, se petrece intocmai cum a fost scrisa in Tabla Pastrata.

Versetele 76 la 77

إِنَّ هَذَا الْقُرْآنَ يَقْصُّ عَلَى بَنِي إِسْرَءِيلَ أَكْثَرَ الَّذِي هُمْ فِيهِ
يَخْتَلِفُونَ ﴿٧٦﴾ وَإِنَّهُ لَهْدَىٰ وَرَحْمَةً لِّلْمُؤْمِنِينَ ﴿٧٧﴾

76. Cu adevarat, acest Coran le istoriseste fiilor lui Israel cele mai multe dintre lucrurile asupra carora ei se deosebesc. 77. Si, cu adevarat, el este calauzire si mila pentru credinciosi.

Aceasta arata autoritatea Coranului asupra Cartilor de dinainte, precum si faptul ca el explica in amanunt si limpezeste ceea ce ajunsese neclar ori prilej de dezacord intre fiii lui Israel. Coranul a istorisit aceste lucruri astfel incat nelamurirea sa dispara si a aratat adevarul in chestiunile asupra carora se deosebeau.

Avand aceasta maretie si limpezime, indepartand orice dezacord si lamurind orice chestiune neclara, Coranul este una dintre cele mai mari binefaceri ale lui Allah pentru robi. Insa nu fiecare om raspunde binefacerii prin recunostinta. De aceea, Allah arata ca folosul, lumina si calauzirea lui le revin credinciosilor: „Si, cu adevarat, el este calauzire”, care scoate din ratacire, abatere si indoiala, „si mila pentru credinciosi”. Prin el li se linistesc inimile si li se indreapta treburile religioase si lumesti. Ei cred in el, il socotesc adevarat, il primesc cu ascultare, se indreapta spre cercetarea lui si cugeta la sensurile sale. Acestia dobandesc prin el calauzirea pe Calea cea dreapta si mila care cuprinde fericirea, izbanda si mantuirea.

Versetul 78

ج
إِنَّ رَبَّكَ يَقْضِي بَيْنَهُمْ بِحُكْمِهِ ۖ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْعَلِيمُ ﴿٧٨﴾

78. Cu adevarat, Domnul tau va judeca intre ei prin Hotararea Sa. El este Atotputernicul, Atotstiutorul.

Allah va desparti intre cei aflati in disputa si ii va judeca pe cei care se deosebesc prin Hotararea Sa dreapta si Judecata Sa nepartinitoare. Chiar daca unele chestiuni ajung neclare in lumea aceasta, fiindca dovada este ascunsa ori din pricina unor interese urmarite de cei in dezacord, adevarul intocmai cu realitatea se va arata atunci cand Allah va judeca intre ei. „El este Atotputernicul”, care supune fapturile, iar ele I se pleaca, „Atotstiutorul”, care cunoaste toate lucrurile, vorbele celor aflati in dezacord, cauzele din care au izvorat si scopurile lor. El il va rasplati pe fiecare potrivit cu ceea ce cunoaste despre el.

Versetele 79 la 81

ط
فَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ إِنَّكَ عَلَى الْحَقِّ الْمُبِينِ ﴿٧٩﴾ إِنَّكَ لَا تَسْمَعُ الْمَوْتَى وَلَا تَسْمَعُ الصُّمَّ الدُّعَاءَ إِذَا وَلَّوْا مُدْبِرِينَ ﴿٨٠﴾ وَمَا أَنْتَ بِهَادِيَ الْعَمَىٰ عَنْ ضَلَالَتِهِمْ إِنْ تَسْمَعُ إِلَّا مَنْ يُؤْمِنُ بِآيَاتِنَا فَهُمْ مُسْلِمُونَ ﴿٨١﴾

79. Asadar, increde-te in Allah; cu adevarat, tu te afli pe Adevarul limpede. 80. Tu nu-i poti face pe morti sa auda si nici pe surzi sa auda chemarea, atunci cand ei se intorc, fugind. 81. Si nu-i poti calauzi pe orbi din ratacirea lor. Tu nu-i poti face sa auda decat pe cei care cred in Semnele Noastre si care sunt supusi.

„Asadar, increde-te in Allah”: biziue-te pe Domnul tau pentru a dobandi binele, a indeparta raul, a transmite Mesajul, a statornici Religia si a lupta impotriva dusmanilor. „Cu adevarat, tu te afli pe Adevarul limpede.” Cel care urmeaza adevarul, cheama la el si il sprijina este mai indreptatit decat altii sa se increada in Allah, fiindca se straduieste pentru un lucru sigur, al carui adevar este cunoscut, fara indoiala. Mai mult, acesta este un adevar desavarsit de limpede, fara obscuritate ori nelamurire.

Daca implinesti ceea ce ti s-a incredintat si te increzi in Allah in aceasta, ratacirea celui care ratacesta nu-ti va dauna, iar calauzirea lor nu sta in sarcina ta. De aceea spune: „Tu nu-i poti face pe morti sa auda si nici pe surzi sa auda

chemarea”, atunci cand ii chemi si le vorbesti, mai ales „atunci cand ei se intorc, fugind”, caci astfel neputinta de a-i face sa auda este si mai mare. „Si nu-i poti calauzi pe orbi din ratacirea lor”, dupa cum Allah spune: „Tu nu-l poti calauzi pe cel pe care il iubesti, ci Allah il calauzeste pe cine vointe” [al-Qasas, 28:56].

„Tu nu-i poti face sa auda decat pe cei care cred in Semnele Noastre si care sunt supusi.” Acestia te urmeaza: cred in Semnele lui Allah si li se pleaca prin faptele si supunerea lor. Allah spune: „Numai cei care aud raspund. Pe cei morti ii va invia Allah, apoi la El vor fi intorsi” [al-Anam, 6:36].

Versetul 82

* وَإِذَا وَقَعَ الْقَوْلُ عَلَيْهِمْ أَخْرَجْنَا لَهُمْ دَابَّةً مِّنَ الْأَرْضِ تُكَلِّمُهُمْ أَنَّ النَّاسَ
كَانُوا بِآيَاتِنَا لَا يُوقِنُونَ ﴿٨٢﴾

82. Cand Cuvantul se va implini impotriva lor, vom scoate pentru ei din pamant o vietate care le va vorbi, pentru ca oamenii nu au avut certitudine in Semnele Noastre.

„Cand Cuvantul se va implini impotriva lor”, adica atunci cand se va implini pentru oameni Cuvantul pe care Allah l-a hotarat si caruia i-a randuit vremea, „vom scoate pentru ei din pamant o vietate”: o vietate care iese din pamant ori una dintre vietatile pamantului, nu ale cerului. Aceasta vietate „le va vorbi”, adica le va vorbi robilor, fiindca oamenilor le slabisera cunoasterea si certitudinea cu privire la Semnele lui Allah. Aratarea ei este unul dintre Semnele Sale uimitoare, prin care le va lamuri ceea ce puneau la indoiala.

Aceasta este vestita vietate care va iesi la sfarsitul vremurilor si va fi unul dintre Semnele Ceasului, dupa cum arata numeroase hadithuri²⁷. Allah si Trimisul Sau nu au descris infatisarea acestei vietati²⁸, ci au mentionat efectul si scopul ei: ea este unul dintre Semnele lui Allah si le va vorbi oamenilor intr-un mod neobisnuit, atunci cand Cuvantul se va implini impotriva lor si cand ei se vor indoi de Semnele lui Allah.

²⁷ Nota editiei arabe: Sunt indicate Sahih Muslim (158, 2947) si Musnad Ahmad (5/268), precum si lucrarea Ashrat as-Sa'ah de Yusuf al-Wabil.

²⁸ Nota editiei arabe: O explicatie alternativa precizeaza ca nu exista o dovada care sa descrie felul sau specia vietatii. Versetul arata ca Allah o va scoate inaintea oamenilor, ca vorbirea ei va fi neobisnuita si ca ea va fi una dintre dovezile adevarului celor vestite de Allah in Cartea Sa. Allah stie cel mai bine.

Astfel, ea va fi un argument si o dovada pentru credinciosi si o dovada impotriva celor care se impotrivesc adevarului.

Versetele 83 la 85

وَيَوْمَ نَحْشُرُ مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ فَوْجًا مِمَّنْ يُكَذِّبُ بِآيَاتِنَا فَهُمْ يُوزَعُونَ ﴿٨٣﴾ حَتَّىٰ
إِذَا جَاءُوا قَالَ أَكَذَّبْتُم بِآيَاتِي وَلَمْ تُحِطُوا بِهَا أَمْ آذَا كُنْتُمْ
تَعْمَلُونَ ﴿٨٤﴾ وَوَقَعَ الْقَوْلُ عَلَيْهِمْ بِمَا ظَلَمُوا فَهُمْ لَا يَنْطِقُونَ ﴿٨٥﴾

83. In Ziua in care vom aduna din fiecare neam cate o ceata dintre cei care au tagaduit Semnele Noastre, ei vor fi tinuti in randuri. 84. Cand vor veni, El va spune: „Ati tagaduit Semnele Mele fara sa le cuprindeti cu stiinta? Ce faceti voi?” 85. Cuvantul se va implini impotriva lor din pricina nedreptatii lor, iar ei nu vor putea vorbi.

Allah vesteste starea celor care au tagaduit Semnele Sale la adunarea din Ziua Invierii. El ii va strange, adunand din fiecare neam o ceata dintre cei care au tagaduit Semnele Sale. Ei vor fi tinuti in randuri: cei dintai vor fi alaturati celor din urma, iar cei din urma celor dintai, pentru ca intrebarea, mustrarea si invinuirea sa-i cuprinda pe toti.

„Cand vor veni” si se vor infatisa, El le va spune, mustrandu-i si dojenindu-i: „Ati tagaduit Semnele Mele fara sa le cuprindeti cu stiinta?” Trebuia sa va opriti pana cand adevarul vi se lamurea si sa nu vorbiti decat in cunostinta de cauza. Cum ati tagaduit atunci un lucru pe care nu l-ati cuprins cu stiinta? „Ce faceti voi?” El ii va intreba despre stiinta si fapta lor si va gasi ca stiinta lor era tagaduirea adevarului, iar fapta lor era pentru altul in afara lui Allah ori nu urma Sunnah Trimisului lor.

„Cuvantul se va implini impotriva lor din pricina nedreptatii lor”: cuvantul pedepsei li se va cuveni din pricina nedreptatii in care au staruit, iar dovada se va ridica impotriva lor. „Iar ei nu vor putea vorbi”, fiindca nu vor avea niciun argument.

Versetul 86

أَلَمْ يَرَوْا أَنَّا جَعَلْنَا آلِيلَ لِسِ كُنُوفِهِ وَالنَّهَارَ مَبْصِرًا إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ
يُؤْمِنُونَ ﴿٨٦﴾

86. Oare nu vad ei ca Noi am facut noaptea ca sa se odihneasca in ea, iar ziua ca sa vada? Cu adevarat, in aceasta sunt Semne pentru oamenii care cred.

Acesta este un indemn de a cugeta la una dintre Binefacerile si Dovezile lui Allah. El a facut noaptea intunecata, astfel incat miscarile oamenilor sa se potoleasca, trupurile lor sa se odihneasca, iar ei sa-si recapete puterea. A facut ziua luminoasa, „ca sa vada”, sa porneasca la indeletnicirile lor, sa-si caute proviziile si sa se raspandeasca pe pamant.

„Cu adevarat, in aceasta sunt Semne pentru oamenii care cred”: ele arata desavarsirea Unicitatii lui Allah si maretia binefacerii Sale.

Versetele 87 la 90

وَيَوْمَ يُنْفَخُ فِي الصُّورِ فَفَزِعَ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ إِلَّا مَنْ شَاءَ
اللَّهُ وَكُلُّ أَتَوْهُ دُخْرِينَ ﴿٨٧﴾ وَتَرَى الْجِبَالَ تَحْسَبُهَا جَامِدَةً وَهِيَ تَمُرُّ مَرَّ
السَّحَابِ صُنِعَ اللَّهُ الَّذِي أَتَقَنَ كُلَّ شَيْءٍ إِنَّهُ خَبِيرٌ بِمَا تَفْعَلُونَ ﴿٨٨﴾ مَنْ
جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ خَيْرٌ مِنْهَا وَهُمْ مِنْ فَزَعٍ يَوْمَئِذٍ آمِنُونَ ﴿٨٩﴾ وَمَنْ جَاءَ
بِالسَّيِّئَةِ فَكُبَّتْ وَجُوهُهُمْ فِي النَّارِ هَلْ يُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٩٠﴾

87. In Ziua in care se va sufla in Trambita, toti cei din ceruri si de pe pamant se vor ingrozi, in afara de cei pe care Allah va voi. Toti vor veni la El smeriti.

88. Vei vedea muntii si ii vei socoti nemiscati, insa ei vor trece precum norii.

Aceasta este lucrarea lui Allah, care a desavarsit toate lucrurile. Cu adevarat,

El este Bineinformat despre ceea ce faceti. 89. Cel care va veni cu o fapta buna va avea ceva mai bun decat ea, iar ei vor fi in siguranta de spaima acelei Zile.

90. Iar cei care vor veni cu o fapta rea vor fi aruncati cu fetele in Foc: „Sunteti voi rasplatiti pentru altceva decat ceea ce savarseati?”

Allah ii avertizeaza pe robii Sai asupra Zilei Invierii care ii asteapta, cu incercarile, necazurile si spaimile ce tulbura inimile: „In Ziua in care se va sufla in Trambita, toti cei din ceruri si de pe pamant se vor ingrozi”. Din pricina

sufarii, ei vor fi tulburati si inspaimantati si se vor inghesui unii peste altii, temandu-se de ceea ce vesteste ea, „in afara de cei pe care Allah va voi”, dintre cei pe care ii va cinsti, ii va intari si ii va feri de spaima.

„Toti vor veni la El smeriti”: toate fapturile, la suflarea in Trambita, vor veni umilite si supuse. Allah spune: „Toti cei din ceruri si de pe pamant vor veni la Cel Milostiv numai ca robi” [Maryam, 19:93]. In acea Zi, conducatorii si supusii vor fi egali in smerenie si plecare inaintea Stapanului stapanirii. Dintre spaimile acelei Zile face parte si faptul ca „vei vedea muntii si ii vei socoti nemiscati”: nu vei observa ca le lipseste ceva si ii vei socoti in starea lor obisnuita. Insa greutatile si spaimile vor fi ajuns asupra lor cu toata puterea, iar ei se vor fi sfaramat; apoi se vor risipi si vor deveni pulbere imprastiata. De aceea spune: „insa ei vor trece precum norii”, din pricina usurimii lor si a grozaviei acelei spaimi.

Aceasta este „lucrarea lui Allah, care a desavarsit toate lucrurile. Cu adevarat, El este Bineinformat despre ceea ce faceti” si va va rasplati pentru faptele voastre.

Apoi Allah arata cum va fi rasplata Sa: „Cel care va veni cu o fapta buna”. Aceasta denumire generala cuprinde orice fapta buna a limbii, a trupului ori a inimii. „Va avea de zece ori pe atat²⁹”: aceasta este cea mai mica sporire a rasplatii. „Iar ei vor fi in siguranta de spaima acelei Zile”, adica vor fi feriti de lucrul din pricina caruia se inspaimanta fapturile, chiar daca se inspaimanta impreuna cu ele.

„Iar cei care vor veni cu o fapta rea”: aceasta denumire generala cuprinde orice fapta rea. „Vor fi aruncati cu fetele in Foc”, adica vor fi aruncati in Foc pe fetele lor. Li se va spune: „Sunteti voi rasplatiti pentru altceva decat ceea ce savarseati?”

²⁹ Nota editiei arabe: Ambele manuscrise au formularea „va avea de zece ori pe atat” (فله عشر أمثالها). Editorul precizeaza ca textul versetului 27:89 este „va avea ceva mai bun decat ea” (فله خير منها), redat corect in traducerea versetului. Comentariul pastreaza formularea transmisa a autorului.

Versetele 91 la 93

إِنَّمَا أَمَرْتُ أَنْ أَعْبُدَ رَبَّ هَذِهِ الْبَلَدَةِ الَّذِي حَرَّمَهُ وَلَهُ كُلُّ شَيْءٍ وَأَمَرْتُ
 أَنْ أَكُونَ مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿٩١﴾ وَأَنْ أَتْلُوَ الْقُرْآنَ فَمَنِ اهْتَدَىٰ فَإِنَّمَا يَهْتَدِي
 لِنَفْسِهِ ۖ وَمَنْ ضَلَّ فَقُلْ إِنَّمَا أَنَا مِنَ الْمُنذِرِينَ ﴿٩٢﴾ وَقُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ
 سَيَرِكُمْ ءَايَتِهِ ۖ فَتَعْرِفُونَهَا وَمَا رَبُّكَ بِغَفِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٩٣﴾

91. Mie mi s-a poruncit numai sa-L ador pe Domnul acestei cetati, pe care El a facut-o sacra si Caruia Ii apartin toate lucrurile. Si mi s-a poruncit sa fiu dintre musulmani **92.** si sa recit Coranul. Oricine accepta calauzirea, o accepta pentru sine, iar celui care ratacesta spune-i: „Eu sunt numai dintre cei care avertizeaza.” **93.** Si spune: „Toata lauda Ii apartine lui Allah! El va va arata Semnele Sale si le veti recunoaste. Domnul tau nu este nepasator fata de ceea ce faceti.”

Spune-le, o, Muhammad: „Mie mi s-a poruncit numai sa-L ador pe Domnul acestei cetati”, adica Mecca cea cinstita, „pe care El a facut-o sacra”, daruindu-le binefaceri locuitorilor ei. Ei trebuie sa raspunda prin recunostinta si primire a adevarului. „Si Caruia Ii apartin toate lucrurile”, din lumea de sus si din cea de jos: aceasta precizare indeparteaza inchipuirea ca Stapanirea Sa s-ar limita numai la Casa.

„Si mi s-a poruncit sa fiu dintre musulmani”, adica sa ma grabesc sa ma supun. El, pacea si binecuvantarea lui Allah fie asupra sa, a facut aceasta: a fost primul din aceasta comunitate care a primit Islamul si cel mai deplin in supunere. Mi s-a poruncit si „sa recit Coranul” pentru voi, ca sa va calauziti prin el, sa-l urmati si sa-i cunoasteti cuvintele si sensurile. Aceasta este indatorirea mea si am implinit-o.

„Oricine accepta calauzirea, o accepta pentru sine”: folosul si roadele calauzirii se intorc asupra lui. „Iar celui care ratacesta spune-i: Eu sunt numai dintre cei care avertizeaza.” Calauzirea nu sta in puterea mea.

„Si spune: Toata lauda Ii apartine lui Allah!” Lui I se cuvine lauda in lumea aceasta si in Viata de Apoi, de la toate faptele si mai ales de la robii Sai apropiati si alesi. Lauda si preamarirea pe care acestia I le-au adus si trebuie sa I le aduca Domnului lor sunt mai mari decat ale celorlalti, datorita treptelor lor inalte, apropierii lor de El si numeroaselor Sale binefaceri fata de ei. „El va va arata Semnele Sale si le veti recunoaste” printr-o cunoastere care va va lamuri adevarul si falsitatea. El va va arata negresit din Semnele Sale ceea ce va va

lumina in intunericuri, pentru ca acela care piere sa piara in urma unei dovezi limpezi, iar acela care traieste sa traiasca in urma unei dovezi limpezi.

„Domnul tau nu este nepasator fata de ceea ce faceti.” El cunoaste faptele si starile voastre si cunoaste masura rasplatii acestor fapte. Va judeca intre voi printr-o Hotarare pentru care Il veti lauda si nu veti avea, in nicio privinta, vreun argument impotriva Lui.

Tafsirul Surei an-Naml s-a incheiat prin Harul lui Allah, prin ajutorul si inlesnirea Sa. Il rugam pe El, Preainaltul, ca blandetea si ajutorul Sau sa ramana neincetat asupra noastra si sa ajunga de la El la noi. El este Cel mai Generos dintre cei generosi, Cel mai bun dintre cei milosi, Cel care ii ajuta pe cei ramasi fara sprijin sa ajunga la tel, Cel care raspunde celor care Il roaga, inlesneste lucrurile grele, deschide portile binecuvantarilor Sale si Isi revarsa din belsug darurile in toate vremurile. El face Coranul usor pentru cei care iau aminte, ii inlesneste caile si portile celor care se indreapta spre el si intinde masa bunatatilor si binefacerilor Sale pentru cei care cauta sa primeasca din belsug. Toata lauda Ii apartine lui Allah, Domnul lumilor. Binecuvantarea si pacea lui Allah fie asupra lui Muhammad, asupra familiei sale si asupra Companionilor sai. Incheiat de cel care l-a alcatuit si l-a dictat, Abd ar-Rahman ibn Nasir ibn Abd Allah as-Sadi; Allah sa-l ierte pe el, pe parintii sai si pe toti musulmanii.

Sura al Qasas

VERSETELE 1 LA 88

Revelata la Mecca

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

In Numele lui Allah, Cel Milostiv, Indurator.

Versetele 1 la 20

طَسَمَ ﴿١﴾ تِلْكَ ءَايَاتُ الْكِتَابِ الْمُبِينِ ﴿٢﴾ نَتْلُو عَلَيْكَ مِنْ نَبَأِ مُوسَى
وَفِرْعَوْنَ بِالْحَقِّ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٣﴾ إِنَّ فِرْعَوْنَ عَلَا فِي الْأَرْضِ وَجَعَلَ أَهْلَهَا
شِيْعًا يَسْتَضَعِفُ طَائِفَةٌ مِنْهُمْ يُذَبِّحُ أَبْنَاءَهُمْ وَيَسْتَحْيِي نِسَاءَهُمْ إِنَّهُ كَانَ مِنَ
الْمُفْسِدِينَ ﴿٤﴾ وَنُرِيدُ أَنْ نَمُنَّ عَلَى الَّذِينَ اسْتُضِعُوا فِي الْأَرْضِ وَنَجْعَلَهُمْ
أَئِمَّةً وَنَجْعَلَهُمُ الْوَارِثِينَ ﴿٥﴾ وَنَمَكِّنَ لَهُمْ فِي الْأَرْضِ وَنُرِيَ فِرْعَوْنَ وَهَامَانَ
وَجُنُودَهُمَا مِنْهُمْ مَا كَانُوا يَحْذَرُونَ ﴿٦﴾ وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ أُمِّ مُوسَىٰ أَنْ أَرْضِعِيهِ
فَإِذَا خَفَتْ عَلَيْهِ فَلَاتِيهِ فِي الْيَمِّ وَلَا تَخَافِي وَلَا تَحْزَنِي إِنَّا رَادُّوهُ إِلَيْكَ
وَجَاعِلُوهُ مِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿٧﴾ فَالْتَقَطَهُ آلُ فِرْعَوْنَ لِيَكُونَ لَهُمْ عَدُوًّا وَحَزَنًا
إِنَّ فِرْعَوْنَ وَهَامَانَ وَجُنُودَهُمَا كَانُوا خَاطِئِينَ ﴿٨﴾ وَقَالَتِ امْرَأَتُ فِرْعَوْنَ
قَرَّتْ عَيْنِي لِىَ وَلَكَ لَا تَقْتُلُوهُ عَسَىٰ أَنْ يَنْفَعَنَا أَوْ نَتَّخِذَهُ وَلَدًا وَهُمْ لَا
يَشْعُرُونَ ﴿٩﴾ وَأَصْبَحَ فُؤَادُ أُمِّ مُوسَىٰ فَارِغًا إِن كَادَتْ لَتُبْدَىٰ بِهِ لَوْلَا أَنْ
رَبَطْنَا عَلَىٰ قَلْبِهَا لِتَكُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٠﴾ وَقَالَتْ لِأُخْتِهِ قُصِّيهِ فَبَصَّرَتْ
بِهِ عَنْ جَنْبِ وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿١١﴾ * وَحَرَّمْنَا عَلَيْهِ الْمَرَاضِعَ مِنْ قَبْلُ
فَقَالَتْ هَلْ أَدُلُّكُمْ عَلَىٰ أَهْلِ بَيْتٍ يَكْفُلُونَهُ لَكُمْ وَهُمْ لَهُ نَصِاحُونَ ﴿١٢﴾

فَرَدَدْنَاهُ إِلَىٰ أُمِّهِ كَيْ تَقَرَّ عَيْنُهَا وَلَا تَحْزَنَ وَلِتَعْلَمَ أَنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٣﴾ وَلَمَّا بَلَغَ أَشُدَّهُ وَاسْتَوَىٰ ءَاتَيْنَاهُ حُكْمًا وَعِلْمًا وَكَذَٰلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿١٤﴾ وَدَخَلَ الْمَدِينَةَ عَلَىٰ حِينٍ غَفْلَةٍ مِّنْ أَهْلِهَا فَوَجَدَ فِيهَا رَجُلَيْنِ يَقْتَتِلَانِ هَٰذَا مِنْ شِيعَتِهِ وَهَٰذَا مِنْ عَدُوِّهِ فَاسْتَغَاثَهُ الَّذِي مِنْ شِيعَتِهِ عَلَى الَّذِي مِنْ عَدُوِّهِ فَوَكَرَهُ مُوسَىٰ فَقَضَىٰ عَلَيْهِ قَالَ هَٰذَا مِنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِ إِنَّهُ عَدُوٌّ مُّضِلٌ مُّبِينٌ ﴿١٥﴾ قَالَ رَبِّ إِنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي فَاغْفِرْ لِي فَغَفَرَ لَهُ إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ﴿١٦﴾ قَالَ رَبِّ بِمَا أَنْعَمْتَ عَلَيَّ فَلَنْ أَكُونَ ظَهِيرًا لِلْمُجْرِمِينَ ﴿١٧﴾ فَأَصْبَحَ فِي الْمَدِينَةِ خَائِفًا يَتَرَقَّبُ فَإِذَا الَّذِي اسْتَنْصَرَهُ بِالْأَمْسِ يَسْتَصْرِخُهُ قَالَ لَهُ مُوسَىٰ إِنَّكَ لَغَوِيٌّ مُّبِينٌ ﴿١٨﴾ فَلَمَّا أَنِ ارَادَ أَنْ يَبْطِشَ بِالَّذِي هُوَ عَدُوٌّ لَّهُمَا قَالَ يَمُوسَىٰ أَرِيدُ أَنْ مُّقَاتِلَنِي كَمَا قَتَلْتَ نَفْسًا بِالْأَمْسِ إِنْ تُرِيدُ إِلَّا أَنْ تَكُونَ جَبَّارًا فِي الْأَرْضِ وَمَا تُرِيدُ أَنْ تَكُونَ مِنَ الْمُصْلِحِينَ ﴿١٩﴾ وَجَاءَ رَجُلٌ مِّنْ أَقْصَا الْمَدِينَةِ يَسْعَىٰ قَالَ يَمُوسَىٰ إِنَّ الْمَلَأَ يَأْتَمِرُونَ بِكَ لِيَقْتُلُوكَ فَاخْرُجْ إِنِّي لَكَ مِنَ النَّاصِحِينَ ﴿٢٠﴾

1. Ta-Sin-Mim.³⁰ 2. Acestea sunt versetele Cartii limpezi. 3. Iti recitam, in adevar, o parte din istorisirea lui Musa si a lui Faraon, pentru oamenii care cred. 4. Cu adevarat, Faraon s-a inaltat pe pamant si i-a impartit pe locuitorii lui in tabere, asuprind un grup dintre ei: le injunghia fiii si le lasa femeile in viata. Cu adevarat, el era dintre cei care raspandeau stricaciunea. 5. Noi am voit sa-i favorizam pe cei care fusesera slabiti pe pamant, sa-i facem conducatori si sa-i facem mostenitori, 6. sa le dam putere pe pamant si sa le aratam lui Faraon, lui Haman si ostirilor lor ceea ce se temeau din partea lor. 7. I-am inspirat mamei lui Musa: „Alapteaza-l, iar cand te vei teme pentru el,

³⁰ Nota traducerii engleze: Cea mai corecta opinie a invatatorilor este ca grupele de litere separate de la inceputul unor sure trebuie primite asa cum sunt, fara a intra in cercetarea intelesului lor, a carui cunoastere o lasam lui Allah. Credem ca ele nu au fost revelate fara rost si ca au o intelegiune pe care noi nu o cunoastem.

arunca-l in rau si nu te teme si nu te intrista; Noi ti-l vom reda si il vom face dintre Trimisi.” 8. Familia lui Faraon l-a cules, pentru ca el sa le devina dusman si pricina de mahnire. Cu adevarat, Faraon, Haman si ostirile lor erau pacatosi. 9. Sotia lui Faraon a spus: „El va fi o bucurie pentru ochii mei si ai tai. Nu-l omorati; poate ne va fi de folos ori il vom lua ca fiu”, fara ca ei sa-si dea seama. 10. Inima mamei lui Musa a ramas goala si era cat pe ce sa-l dea in vileag, daca Noi nu i-am fi intarit inima, pentru ca ea sa fie dintre credinciosi. 11. Ea i-a spus surorii lui: „Urmareste-l.” Aceasta l-a privit de la distanta, fara ca ei sa-si dea seama. 12. Noi il oprisem mai inainte de la doici. Sora lui a spus: „Sa va indrum catre o familie care il va ingriji pentru voi si ii va fi devotata?” 13. Astfel, Noi l-am redat mamei sale, ca ochii ei sa se bucure, sa nu se intristeze si sa stie ca Promisiunea lui Allah este adevarata, dar cei mai multi dintre ei nu stiu. 14. Cand a ajuns la deplina putere si maturitate, i-am daruit judecata si stiinta. Astfel ii rasplatim Noi pe cei care fac bine. 15. El a intrat in cetate intr-un moment in care locuitorii ei nu erau atenti si a gasit acolo doi barbati care se luptau: unul era dintre ai sai, iar celalalt dintre dusmanii sai. Cel dintre ai sai i-a cerut ajutor impotriva celui dintre dusmanii sai. Musa l-a lovit cu pumnul si l-a omorat. El a spus: „Aceasta este din lucrarea lui Shaytan. Cu adevarat, el este un dusman vadit, care duce in ratacire.” 16. A spus: „Domnul meu, mi-am nedreptatit sufletul, asadar iarta-ma.” Iar El l-a iertat. Cu adevarat, El este Atoateiertatorul, Induratorul. 17. A spus: „Domnul meu, datorita binefacerii pe care ai revarsat-o asupra mea, nu voi fi niciodata sprijinitor al nelegiuitorilor.” 18. Dimineata, se afla in cetate, temator si asteptand. Deodata, cel care ii ceruse ajutor cu o zi inainte l-a chemat din nou. Musa i-a spus: „Cu adevarat, tu esti un ratacit vadit.” 19. Cand a vrut sa-l loveasca pe cel care era dusmanul amandurora, acesta a spus: „O, Musa, vrei sa ma omori asa cum ai omorat ieri un om? Tu nu vrei decat sa fii un tiran pe pamant si nu vrei sa fii dintre cei care indreapta.” 20. Un barbat a venit in graba din celalalt capat al cetatii si a spus: „O, Musa, capetenile se sfatuiesc sa te omoare. Pleaca, asadar; cu adevarat, eu sunt pentru tine dintre sfatuitorii sinceri.”

Versetele 21 la 35

نَخْرَجُ مِنْهَا خَائِفًا يَتَرَقَّبُ ۖ قَالَ رَبِّ نَجِّنِي مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٢١﴾ وَلَمَّا تَوَجَّهَ تَلْقَاءَ مَدْيَنَ قَالَ عَسَىٰ رَبِّي أَن يَهْدِيَنِي سَوَاءَ السَّبِيلِ ﴿٢٢﴾ وَلَمَّا وَرَدَ مَاءَ مَدْيَنَ وَجَدَ عَلَيْهِ أُمَّةٌ مِّنَ النَّاسِ يَسْقُونَ وَوَجَدَ مِنْ دُونِهِمُ امْرَأَتَيْنِ تَذُودَانِ ۖ قَالَ مَا خَطْبُكُمَا قَالَتَا لَا نَسْقِي حَتَّىٰ يُصْدِرَ الرِّعَاءُ ۖ وَأَبُونَا شَيْخٌ

كَبِيرٌ ﴿٢٣﴾ فَسَقَى لَهُمَا ثُمَّ تَوَلَّى إِلَى الظِّلِّ فَقَالَ رَبِّ إِنِّي لَمَّا أَنزَلْتَ إِلَيَّ
 مِنْ خَيْرٍ فَقِيرٌ ﴿٢٤﴾ فَجَاءَتْهُ إِحْدَاهُمَا تَمْشِي عَلَى اسْتِحْيَاءٍ قَالَتْ إِنَّ أَبِي
 يَدْعُوكَ لِيَجْزِيَكَ أَجْرَ مَا سَقَيْتَ لَنَا فَلَمَّا جَاءَهُ وَقَصَّ عَلَيْهِ الْقِصَصَ قَالَ لَا
 تَخَفْ نَجَوْتَ مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٢٥﴾ قَالَتْ إِحْدَاهُمَا يَأَبْتَ اسْتَخْرَهُ
 إِنَّ خَيْرَ مَنْ اسْتَعَجَرَ الْقَوِيُّ الْأَمِينُ ﴿٢٦﴾ قَالَ إِنِّي أُرِيدُ أَنْ أُنكِحَكَ
 إِحْدَى ابْنَتَي هَاتَيْنِ عَلَى أَنْ تَأْجُرَنِي ثَمْنِي حِجْجَ فَإِنْ أَتَمَمْتَ عَشْرًا فَمِنْ عِنْدِكَ
 وَمَا أُرِيدُ أَنْ أَشُقِّيَ عَلَيْكَ سَتَجِدُنِي إِنْ شَاءَ اللَّهُ مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿٢٧﴾ قَالَ
 ذَلِكَ بَيْنِي وَبَيْنَكَ أَيَّمَا الْأَجَلَيْنِ قَضَيْتُ فَلَا عُدُونَ عَلَيَّ وَاللَّهُ عَلَى مَا نَقُولُ
 وَكِيلٌ ﴿٢٨﴾ * فَلَمَّا قَضَى مُوسَى الْأَجَلَ وَسَارَ بِأَهْلِهِ آنَسَ مِنْ جَانِبِ
 الطُّورِ نَارًا قَالَ لِأَهْلِهِ امْكُثُوا إِنِّي آنَسْتُ نَارًا لَعَلِّي آتِيكُمْ مِنْهَا بِخَبَرٍ أَوْ جَذْوَةٍ
 مِنَ النَّارِ لَعَلَّكُمْ تَصْطَلُونَ ﴿٢٩﴾ فَلَمَّا أَتَاهَا نُودِيَ مِنْ شَاطِئِ الْوَادِ الْأَيْمَنِ
 فِي الْبُقْعَةِ الْمُبْرَكَةِ مِنَ الشَّجَرَةِ أَنْ يَمْوِسِيَّ إِنِّي أَنَا اللَّهُ رَبُّ
 الْعَالَمِينَ ﴿٣٠﴾ وَأَنْ أَلْقِ عَصَاكَ فَلَمَّا رَءَاهَا تهْتَزُّ كَانَهَا جَانٌّ وَلَّى مُدْبِرًا وَلَمْ
 يُعْقِبْ يَمْوِسِيَّ أَقْبَلَ وَلَا تَخَفْ إِنَّكَ مِنَ الْأَمِينِ ﴿٣١﴾ أَسْلَكَ يَدَكَ فِي
 جَبِيحِكَ تَخْرُجُ بَيْضَاءَ مِنْ غَيْرِ سُوءٍ وَأَضْمَمَ إِلَيْكَ جَنَاحَكَ مِنَ الرَّهْبِ فَذَنَكَ
 بِرُهْنَانٍ مِنْ رَبِّكَ إِلَى فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا فَاسِقِينَ ﴿٣٢﴾ قَالَ
 رَبِّ إِنِّي قَتَلْتُ مِنْهُمْ نَفْسًا فَأَخَافُ أَنْ يَقْتُلُونِ ﴿٣٣﴾ وَأَخِي هَارُونُ هُوَ
 أَفْصَحُ مِنِّي لِسَانًا فَأَرْسَلْهُ مَعِيَ رِدْءًا يُصَدِّقُنِي إِنِّي أَخَافُ أَنْ
 يُكَذِّبُونِ ﴿٣٤﴾ قَالَ سَنَشُدُّ عَضُدَكَ بِأَخِيكَ وَنَجْعَلُ لَكَ سُلْطَانًا فَلَا يَصِلُونَ
 إِلَيْكَ بِأَيْتِنَا أَنْتُمْ وَمَنْ اتَّبَعَكُمُ الْغَالِبُونَ ﴿٣٥﴾

21. El a iesit de acolo temator si asteptand si a spus: „Domnul meu, salveaza-ma de poporul nedrept.” 22. Cand s-a indreptat spre Madyan, a spus: „Poate ca Domnul meu ma va calauzi pe drumul cel drept.” 23. Cand a ajuns la apa din Madyan, a gasit acolo un grup de oameni care adapau si, in afara lor, doua femei care isi tineau turma deoparte. El a spus: „Care este treaba voastra?” Ele au spus: „Nu adapam pana cand pastorii nu pleaca, iar tatal nostru este un om foarte batran.” 24. El a adapat pentru ele, apoi s-a retras la umbra si a spus: „Domnul meu, am mare nevoie de orice bine pe care mi-l vei cobori.” 25. Una dintre cele doua a venit la el mergand cu sfiata si a spus: „Tatal meu te cheama ca sa-ti dea rasplata pentru ca ai adapat pentru noi.” Cand a venit la el si i-a istorisit cele petrecute, acesta a spus: „Nu te teme; ai scapat de poporul nedrept.” 26. Una dintre cele doua a spus: „O, tata, angajeaza-l. Cu adevarat, cel mai bun pe care il poti angaja este cel puternic si vrednic de incredere.” 27. El a spus: „Vreau sa-ti dau de sotie pe una dintre aceste doua fiice ale mele, cu conditia sa lucrezi pentru mine opt ani. Daca vei implini zece, aceasta va fi din partea ta. Nu vreau sa te impovarez si, daca Allah vointe, ma vei afla dintre cei drepti.” 28. Musa a spus: „Aceasta este intre mine si tine. Oricare dintre cele doua termene il voi implini, sa nu fie nicio nedreptate impotriva mea. Allah este Martor asupra celor spuse de noi.” 29. Dupa ce Musa a implinit termenul si a pornit cu familia sa, a vazut un foc dinspre munte. El a spus familiei sale: „Ramaneti aici; am zarit un foc. Poate ca va voi aduce de acolo o veste sau un taciune aprins, ca sa va incalziti.” 30. Cand a ajuns la el, a fost chemat de la marginea dreapta a vaii, din locul binecuvantat, dintr-un copac: „O, Musa, Eu sunt Allah, Domnul lumilor. 31. Arunca-ti toiagul!” Cand l-a vazut miscandu-se ca un sarpe, s-a intors fugind, fara sa priveasca inapoi. „O, Musa, apropie-te si nu te teme; cu adevarat, tu esti dintre cei aflati in siguranta. 32. Introdu-ti mana in deschizatura vesmantului; ea va iesi alba, fara vreun rau. Si strange-ti bratul spre tine impotriva fricii. Acestea sunt doua dovezi de la Domnul tau catre Faraon si capetenile lui. Cu adevarat, ei sunt un popor nelegiuit.” 33. El a spus: „Domnul meu, eu am omorat un om dintre ei si ma tem ca ma vor omori. 34. Fratele meu Harun este mai elocvent decat mine. Trimite-l cu mine ca sprijin, pentru a ma intari; ma tem ca ma vor socoti mincinos.” 35. El a spus: „Iti vom intari bratul prin fratele tau si va vom da amandurora autoritate, astfel incat ei nu vor ajunge la voi. Prin Semnele Noastre, voi doi si cei care va urmeaza veti fi biruitori.”

Versetele 36 la 51

فَلَمَّا جَاءَهُمْ مُوسَى بِآيَاتِنَا بَيِّنَاتٍ قَالُوا مَا هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُفْتَرٍ وَمَا سَمِعْنَا
 بِهَذَا فِي آبَائِنَا الْأَوَّلِينَ ﴿٣٦﴾ وَقَالَ مُوسَى رَبِّي أَعْلَمُ بِمَن جَاءَ بِالْهُدَى
 مِنْ عِنْدِهِ وَمَن تَكُونُ لَهُمْ عَاقِبَةُ الدَّارِ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الظَّالِمُونَ ﴿٣٧﴾
 وَقَالَ فِرْعَوْنُ يَأْتِيهَا الْمَلَائِكَةُ مَا عَلِمْتُ لَكُم مِّنْ إِلَهِ غَيْرِي فَأَوْقَدْ لِي يَنْهَمَنُ
 عَلَى الطِّينِ فَاجْعَل لِّي صَرْحًا لَّعَلِّي أَطَّلِعُ إِلَى إِلَهِ مُوسَى وَإِنِّي لَأَظُنُّهُ مِنَ
 الْكَاذِبِينَ ﴿٣٨﴾ وَاسْتَكْبَرَ هُوَ وَجُنُودُهُ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَظَنُوا أَنَّهُمْ
 إِلَيْنَا لَا يَرْجِعُونَ ﴿٣٩﴾ فَأَخَذْنَاهُ وَجُنُودَهُ فَنَبَذْنَاهُمْ فِي الْيَمِّ فَاَنْظُرْ كَيْفَ
 كَانَ عَاقِبَةُ الظَّالِمِينَ ﴿٤٠﴾ وَجَعَلْنَاهُمْ أُمَّةً يَدْعُونَ إِلَى النَّارِ وَيَوْمَ الْقِيَمَةِ
 لَا يُنصَرُونَ ﴿٤١﴾ وَاتَّبَعْنَاهُمْ فِي هَذِهِ الدُّنْيَا لَعْنَةً وَيَوْمَ الْقِيَمَةِ هُمْ مِنَ
 الْمَقْبُوحِينَ ﴿٤٢﴾ وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ مِن بَعْدِ مَا أَهْلَكْنَا الْقُرُونَ
 الْأُولَىٰ بِصَآئِرٍ لِلنَّاسِ وَهُدًى وَرَحْمَةً لَّعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٤٣﴾ وَمَا كُنْتُ
 بِجَانِبِ الْغَرْبِيِّ إِذْ قَضَيْنَا إِلَىٰ مُوسَى الْأَمْرَ وَمَا كُنْتُ مِنَ الشَّاهِدِينَ ﴿٤٤﴾
 وَلَكِنَّا أَنشَأْنَا قُرُونًا فَتَطَاوَلَ عَلَيْهِمُ الْعُمُرُ وَمَا كُنْتَ ثَاوِيًّا فِي أَهْلِ مَدْيَنَ تَتْلُو
 عَلَيْهِمْ آيَاتِنَا وَلَكِنَّا كُنَّا مُرْسِلِينَ ﴿٤٥﴾ وَمَا كُنْتَ بِجَانِبِ الطُّورِ إِذْ نَادَيْنَا
 وَلَكِن رَّحْمَةً مِّن رَّبِّكَ لِتُنذِرَ قَوْمًا مَّا أَتَتْهُمْ مِّن نَّذِيرٍ مِّن قَبْلِكَ لَعَلَّهُمْ
 يَتَذَكَّرُونَ ﴿٤٦﴾ وَلَوْلَا أَن تَصِيبَهُم مُّصِيبَةٌ بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ فَيَقُولُوا رَبَّنَا
 لَوْلَا أَرْسَلْتَ إِلَيْنَا رَسُولًا فَنَتَّبِعَ آيَاتِكَ وَنَكُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٤٧﴾ فَلَمَّا
 جَاءَهُمُ الْحَقُّ مِنْ عِنْدِنَا قَالُوا لَوْلَا أُوتِيَ مِثْلَ مَا أُوتِيَ مُوسَىٰ أَوَلَمْ يَكْفُرُوا بِمَا
 أُوتِيَ مُوسَىٰ مِن قَبْلُ قَالُوا سِحْرَانِ تَظَاهَرَا وَقَالُوا إِنَّا بِكُلِّ كَافِرُونَ ﴿٤٨﴾
 قُلْ فَاتُوتُوا بِكِتَابٍ مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ هُوَ أَهْدَىٰ مِنْهُمَا أَتَّبِعُهُ إِنْ كُنْتُمْ

ج
 صَادِقِينَ ﴿٤٩﴾ فَإِنْ لَمْ يَسْتَجِيبُوا لَكَ فَاعْلَمْ أَنَّمَا يَتَّبِعُونَ أَهْوَاءَهُمْ وَمِنْ أَضَلِّ مِمَّنِ اتَّبَعَ هَوَاهُ بِغَيْرِ هُدًى مِّنَ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٥٠﴾ * وَلَقَدْ وَصَّلْنَا لَهُمُ الْقَوْلَ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٥١﴾

36. Cand Musa a venit la ei cu Semnele Noastre limpezi, au spus: „Aceasta nu este decat vrajitorie nascocita. Nu am auzit despre aceasta printre stramosii nostri.” 37. Musa a spus: „Domnul meu stie mai bine cine a venit cu calauzirea de la El si cine va avea sfarsitul cel bun. Cu adevarat, nelegiuitii nu vor izbuti.” 38. Faraon a spus: „O, capetenii, nu cunosc pentru voi alta divinitate in afara de mine. O, Haman, aprinde-mi un foc pe lut si zideste-mi un turn, poate voi urca la Dumnezeu lui Musa; insa eu il socotesc dintre mincinosi.” 39. El si ostirile sale s-au purtat cu trufie pe pamant, fara drept, si au crezut ca nu vor fi intorsi la Noi. 40. Atunci l-am apucat pe el si ostirile sale si i-am aruncat in mare. Priveste, asadar, care a fost sfarsitul nelegiuitilor. 41. I-am facut conducatori care cheama la Foc, iar in Ziua Invierii nu vor fi ajutati. 42. Am facut ca un blestem sa-i urmareasca in aceasta lume, iar in Ziua Invierii vor fi dintre cei respinsi. 43. Noi i-am daruit lui Musa Cartea, dupa ce am nimicit neamurile de mai inainte, ca dovezi limpezi pentru oameni, calauzire si mila, pentru ca ei sa ia aminte. 44. Tu nu ai fost pe partea apuseana cand i-am incredintat lui Musa Porunca si nu ai fost dintre martori. 45. Insa Noi am facut sa se ridice multe generatii si vreme indelungata a trecut peste ele. Tu nu ai locuit printre oamenii din Madyan, ca sa le reciti Semnele Noastre, ci Noi am trimis Trimisi. 46. Tu nu ai fost langa munte cand am chemat, insa aceasta este o Mila de la Domnul tau, ca sa avertizezi un popor la care nu venise niciun avertizator inaintea ta, pentru ca ei sa ia aminte. 47. [Te-am trimis] pentru ca ei sa nu spuna, atunci cand i-ar lovi o nenorocire din pricina faptelor savarsite de mainile lor: „Domnul nostru, de ce nu ne-ai trimis un Trimis, ca sa urmam Semnele Tale si sa fim dintre credinciosi?” 48. Dar cand Adevarul a venit la ei de la Noi, au spus: „De ce nu i s-a dat ceva asemenea celor date lui Musa?” Oare nu au tagaduit ei mai inainte ceea ce i s-a dat lui Musa? Ei au spus: „Doua vrajitorii care se sprijina una pe alta” si au spus: „Noi le tagaduiam pe amandoua.” 49. Spune: „Aduceti o Carte de la Allah care sa fie mai calauzitoare decat acestea doua si o voi urma, daca sunteti sinceri.” 50. Daca nu-ti raspund, atunci sa stii ca ei isi urmeaza numai poftele. Si cine este mai ratacit decat cel care isi urmeaza pofta fara calauzire de la Allah? Cu adevarat, Allah nu calauzeste poporul nedrept. 51. Noi le-am facut Cuvantul sa ajunga, rand pe rand, pentru ca ei sa ia aminte.

Comentariul versetelor 1 la 3

„Acestea sunt versetele Cartii limpezi.” Aceste versete merita sa fieenerate si respectate. Ele apartin Cartii care explica limpede tot ceea ce oamenii au nevoie sa cunoasca: despre Domnul lor, despre drepturile Lui, despre aliatii si dusmanii Lui, despre ceea ce li s-a intamplat celor care I s-au impotrivit si despre rasplata faptelor. Ea lamureste toate acestea in cel mai desavarsit chip.

Printre lucrurile pe care aceasta Carte le lamureste se numara si istorisirea lui Musa si a lui Faraon, repetata in mai multe locuri. Aici Allah spune: „Iti recitam, in adevar, o parte din istorisirea lui Musa si a lui Faraon, pentru oamenii care cred.” Istorisirea lor este una uimitoare si plina de invataminte.

„Pentru oamenii care cred”: spre ei se indreapta discursul si lor le este adresata vorbirea, deoarece ei au atata credinta incat sa cugete la aceasta istorisire, sa o primeasca, sa se calauzeasca prin locurile ei pline de invataminte si sa sporeasca prin ea in credinta, certitudine si bine, peste binele pe care il aveau deja. Cat despre ceilalti, singurul folos pe care il au din ea este ca dovada este statornicita impotriva lor. Allah a ferit-o de ei si a pus intre ei si ea un val care ii impiedica sa o inteleaga.

Comentariul versetului 4

Inceputul istorisirii este acesta: „Cu adevarat, Faraon s-a inaltat pe pamant” prin stapanirea, autoritatea, ostirile si puterea pe care le avea. A devenit astfel dintre cei trufasi de pe pamant, nu dintre oamenii cu adevarat virtuosi.

„Si i-a impartit pe locuitorii lui in tabere”, adica i-a impartit in grupuri felurite, pe care le conducea dupa poftele si vointa lui si le supunea, prin puterea sa, asa cum dorea.

„Asuprind un grup dintre ei”, si anume pe fiii lui Israel, pe care Allah ii favorizase mai presus de celelalte popoare. S-ar fi cuvenit sa-i cinsteasca si sa-i respecte, insa el i-a socotit neinsemnati, deoarece a vazut ca nu aveau puterea de a se apara de ceea ce voia sa le faca. De aceea nu i-a pasat de ei si a ajuns sa le injunghie fiii si sa le lase femeile in viata, de teama ca ei sa nu se inmulteasca, sa devina puternici in tara sa si sa-l copleseasca.

„Cu adevarat, el era dintre cei care raspandeau stricaciunea”, adica dintre cei care nu urmau indreptarea treburilor religioase ori lumesti. Faptele sale amintite faceau parte din stricaciunea pe care o raspandea pe pamant.

Comentariul versetelor 5 la 6

„Noi am voit sa-i favorizam pe cei care fusesera slabiti pe pamant”, indepartand cauzele slabiciunii lor, nimicindu-i pe cei care li se impotriveau si zadarnicind puterea dusmanilor lor.

„Sa-i facem conducatori” in religie; aceasta nu putea avea loc cat timp erau oprinati si slabiti, ci trebuia ca mai intai sa primeasca putere pe pamant. „Si sa-i facem mostenitori” ai pamantului, adica sa le daruim biruinta si un sfarsit bun in aceasta lume, inaintea Vietii de Apoi.

„Sa le dam putere pe pamant.” Allah a voit sa le daruiasca toate acestea. De asemenea, a voit „sa le aratam lui Faraon, lui Haman” - sfetnicul sau - „si ostirilor lor”, prin care cei doi dobandisera puterea si stapanirea si prin care se purtau cu trufie si intreceau masura, „ceea ce se temeau din partea lor”, anume izgonirea din tara lor.

De aceea s-au straduit din rasputeri sa-i slabeasca pe fiii lui Israel, sa le franga puterea si sa-i omoare pe fiii lor, cei de la care s-ar fi putut astepta implinirea aceluia lucru. Dar Allah a voit ca tocmai ceea ce se temeau sa se petreaca. Cand El voieste un lucru, ii pregateste cauzele si ii netezeste calea. Tot asa a fost si aici: Allah l-a hotarat si a creat mijloacele care duceau la el, fara ca aliatii ori dusmanii Sai sa-si dea seama.

Comentariul versetelor 7 la 8

Inceputul acestei randuieli dumnezeiesti a fost ca Allah l-a adus pe lume pe Trimisul Sau Musa, pentru ca fiii lui Israel sa fie eliberati prin mana lui si datorita lui. In acel timp de mare frica, cand egiptenii le injunghiau fiii, Allah i-a inspirat mamei lui Musa sa-l alapeze si sa-l tina langa ea.

„Iar cand te vei teme pentru el”, adica atunci cand vei simti ca se afla cineva care l-ar putea duce la oamenii lui Faraon, „arunca-l in rau”, adica in Nil, intr-o lada inchisa, „si nu te teme si nu te intrista; Noi ti-l vom reda si il vom face dintre Trimisi”. Allah i-a dat astfel vestea buna ca i-l va inapoia, ca el va creste si va fi ocrotit de uneltirea lor si ca il va face Trimis.

Aceasta era una dintre cele mai mari vesti bune si i-a fost data mamei lui Musa pentru a-i linisti inima si a-i potoli teama pentru el. Ea a indeplinit porunca, l-a aruncat in rau, iar Allah a facut ca apa sa-l poarte pana cand familia lui Faraon l-a cules.

Urmarea faptului ca l-au cules a fost ca el avea „sa le devina dusman si pricina de mahnire”, deoarece prudenta nu poate opri Hotararea dumnezeiasca. Ei se temeau ca fiii lui Israel sa se uneasca si sa le zdruncine stapanirea, iar

Allah a facut ca insusi conducatorul fiilor lui Israel sa fie crescut de ei, sub privirea si ingrijirea lor.

Daca privesti cu luare-aminte, vei vedea ca aceasta a adus un mare folos fiilor lui Israel si a indepartat de la ei multe primejdii si multe nedreptati, chiar inainte ca Musa sa fie trimis ca Profet, deoarece el a ajuns la o pozitie inalta in stapanirea lor. Prin firea lucrurilor, el avea sa apere drepturile poporului sau, fiind un om cu aspiratii inalte, ravna si grija pentru ai sai. Astfel, unii dintre cei oprinati, ajunsi la un grad atat de mare de umilire, au prins curaj sa-i infrunte pe cei trufasi care raspandeau nedreptatea pe pamant, asa cum va fi aratat mai departe, deoarece Musa ii ocrotea.

Acesta a fost inceputul. Randuiala lui Allah este ca lucrurile sa se dezvolte treptat, putin cate putin, nu toate deodata. „Cu adevarat, Faraon, Haman si ostirile lor erau pacatosi”: Noi am voit sa-i pedepsim pentru pacatele lor si sa le raspundem cu o randuiala impotriva uneltirii si vicleniei lor.

Comentariul versetului 9

Cand familia lui Faraon l-a cules, Allah a facut ca sotiei lui Faraon sa-i fie mila de el. Ea era femeia credincioasa, virtuoasa si aleasa, Asiyah bint Muzahim. Ea a spus: „El va fi o bucurie pentru ochii mei si ai tai. Nu-l omorati”, adica lasati-l in viata, ca sa ne aduca bucurie si fericire.

„Poate ne va fi de folos ori il vom lua ca fiu”, adica fie va fi un slujitor care se va stradui sa ne fie de folos, fie ii vom darui un rang mai inalt, luandu-l ca fiu, iubindu-l si cinstindu-l.

Allah a randuit ca el sa-i fie de folos sotiei lui Faraon, cea care rostise aceste cuvinte. Cand Musa a devenit bucuria ochilor ei si ea l-a iubit foarte mult, el s-a purtat cu ea ca un fiu iubitor pana cand a crescut, iar Allah l-a facut Profet si Trimis. Atunci ea s-a grabit sa se supuna si sa creada in el. Allah sa fie multumit de ea si sa o multumeasca.

„Fara ca ei sa-si dea seama”, adica nu stiau ceea ce fusese hotarat si randuit si nici cum aveau sa se desfasoare lucrurile. Aceasta a fost din Blandetea lui Allah; daca ar fi stiut, s-ar fi purtat altfel cu el.

Comentariul versetelor 10 la 13

Cand mamei lui Musa i s-a facut dor de el si s-a intristat peste masura, „inima mamei lui Musa a ramas goala” de orice alt gand, din pricina nelinistii firesti care o cuprinsese, desi Allah ii poruncise sa nu se teama si sa nu se intristeze si ii fagaduise ca i-l va reda.

„Era cat pe ce sa-l dea in vileag”, adica sa spuna ca este fiul ei, „daca Noi nu i-am fi intarit inima”, facand-o statornica, pentru ca ea sa nu-l dea in vileag, „pentru ca ea sa fie dintre credinciosi”. Prin rabdarea si statornicia ei, credinta in Promisiunea lui Allah avea sa ramana puternica. Cand necazul il loveste pe om, iar el ramane rabdator si statornic, credinta lui sporeste. De aici se intelege ca nelinistea neintrerupta este un semn al slabiciunii credintei.

Mama lui Musa „i-a spus surorii lui: Urmareste-l”, adica du-te si cauta-l pe fratele tau, fara ca cineva sa te observe ori sa inteleaga ce urmaresti. Ea a mers, l-a cautat si „l-a privit de la distanta, fara ca ei sa-si dea seama”, ca si cum ar fi fost o simpla trecatoare, fara nicio legatura cu el.

Aceasta a fost din hotararea si prudenta ei. Daca s-ar fi apropiat de ei in mod vadit, ar fi putut crede ca ea il aruncase in rau si poate l-ar fi omorat, pedepsindu-i familia.

Din Blandetea lui Allah fata de Musa si fata de mama lui, El l-a oprit sa primeasca sanul oricarei femei. Oamenii l-au scos in piata, din mila pentru el, gandindu-se ca poate cineva il cauta. Atunci a venit sora lui si a spus: „Sa va indrum catre o familie care il va ingriji pentru voi si ii va fi devotata?”

Acesta era tocmai lucrul de care aveau nevoie. Il iubeau mult, insa Allah il facuse sa refuze toate doicile, iar ei se temeau ca va muri. Cand sora lui le-a spus aceste cuvinte si le-a aratat cat de bine avea acea familie sa-l ingrijeasca, s-au grabit sa accepte, iar ea i-a indrumat catre casa mamei sale.

„Astfel, Noi l-am redat mamei sale”, asa cum ii fagaduiseram, „ca ochii ei sa se bucure, sa nu se intristeze”, el sa creasca langa ea, iar ea sa fie linistita, sa se bucure de el si, pe deasupra, sa primeasca o plata buna pentru alaptarea lui.

„Si sa stie ca Promisiunea lui Allah este adevarata.” I-am aratat o parte din ceea ce ii fagaduiseram, iar ea a vazut cu propriii ochi, ca sa se linisteasca, sa sporeasca in credinta si sa stie ca Fagaduinta lui Allah de a-l ocroti si de a-l face Trimis se va implini.

„Dar cei mai multi dintre ei nu stiu.” Atunci cand trec prin greutati, acestea le slabesc credinta, deoarece nu au cunoasterea deplina ca Allah aseaza incercari, greutati si piedici istovitoare pe drumul catre telurile inalte.

Musa a ramas asadar in casa lui Faraon, a crescut ca unul dintre membrii familiei domnitoare, a folosit mijloacele lor de calatorie si a purtat hainele lor. Mama lui era linistita, deoarece era recunoscut ca fiu al ei prin alaptare, astfel incat apropierea ei de el si gingasia pe care i-o arata nu trezeau nicio banuiala.

Priveste la aceasta Blandete dumnezeiasca: Allah l-a ferit pe Profetul Sau Musa de minciuna in vorbirea de fiecare zi, caci putea sa o numeasca pe buna dreptate mama lui, si i-a usurat lucrurile astfel incat legatura dintre el si ea,

despre care ceilalti credeau ca se intemeia numai pe alaptare, ii ingaduia sa o numeasca mama. Tot ceea ce spuneau despre ei ca fiind mama si fiu era astfel in intregime adevarat si potrivit.

Comentariul versetului 14

„Cand a ajuns la deplina putere si maturitate”, adica atunci cand puterea lui s-a implinit, iar el a ajuns la maturitate si la judecata dreapta - de obicei in jurul varstei de patruzeci de ani - „i-am daruit judecata si stiinta”. I-am dat intelepciunea prin care cunostea hotararile Legii si judeca intre oameni, precum si o stiinta bogata.

„Astfel ii rasplatim Noi pe cei care fac bine”, pe cei care Il adora pe Allah si se poarta cu bunatate fata de fapturile Sale. Le daruim stiinta si intelepciune potrivit binelui pe care il savarsesc. Aceasta arata treapta inalta la care ajunsese Musa in facerea binelui.

Comentariul versetelor 15 la 17

„El a intrat in cetate intr-un moment in care locuitorii ei nu erau atenti”, fie in timpul odihnei de la amiaza, fie intr-un alt timp in care oamenii nu ies de obicei. „Si a gasit acolo doi barbati care se luptau”, adica se certau si se loveau: „unul era dintre ai sai”, un israelit, „iar celalalt dintre dusmanii sai”, un egiptean.

„Cel dintre ai sai i-a cerut ajutor impotriva celui dintre dusmanii sai”, deoarece Musa era cunoscut si oamenii stiau ca era dintre fiii lui Israel. Faptul ca israelitul i-a cerut ajutorul arata ca Musa ajunsese la o pozitie cu influenta in familia domnitoare si ca era un om de care unii se temeau, iar altii isi legau sperantele.

„Musa l-a lovit cu pumnul”, ca raspuns la cererea de ajutor a israelitului, „si l-a omorat” prin acea singura lovitura, deoarece Musa avea o putere mare.

Musa a regretat ceea ce facuse si a spus: „Aceasta este din lucrarea lui Shaytan”, adica din impodobirea si soaptele lui. „Cu adevarat, el este un dusman vadit, care duce in ratacire.” Tocmai din pricina dusmaniei sale vadite si a stradaniei sale de a-i rataci pe oameni se petrec asemenea lucruri.

Apoi Musa a cerut iertare Domnului sau: „Domnul meu, mi-am nedreptatit sufletul, asadar iarta-ma. Iar El l-a iertat. Cu adevarat, El este Atoateiertatorul, Induratorul”, mai ales fata de cel care se smereste si se grabeste sa se intoarca la El cu cainta, asa cum a facut Musa.

El a spus: „Domnul meu, datorita binefacerii pe care ai revarsat-o asupra mea”, facandu-ma sa ma caiesc, iertandu-ma si daruindu-mi multe alte

binefaceri, „nu voi fi niciodata sprijinitor al nelegiuitilor”, adica nu voi mai ajuta pe nimeni la vreun pacat.

Aceasta a fost o fagaduinta facuta de Musa, drept recunostinta pentru binefacerile lui Allah: sa nu mai sprijine niciun nelegiuit, asa cum facuse cand il omorase pe egiptean. De aici se intelege ca binefacerile cer omului sa faca binele si sa se opreasca de la rau.

Comentariul versetelor 18 la 21

Dupa ce il omorase pe omul dintre dusmanii sai, dimineata Musa se afla in cetate „temator si asteptand” sa vada daca familia lui Faraon aflase ori nu. Se temea deoarece era bine cunoscut ca niciun israelit nu ar fi indraznit sa faca un asemenea lucru in afara de Musa.

In timp ce se afla astfel, „deodata, cel care ii ceruse ajutor cu o zi inainte l-a chemat din nou” impotriva unui alt egiptean. Musa l-a muștrat si i-a spus: „Cu adevarat, tu esti un ratacit vadit.” Adica ratacirea si indrazneala ta sunt vadite.

„Cand a vrut sa-l loveasca pe cel care era dusmanul amandurora”, adica dusmanul lui Musa si al israelitului care se certa si striga dupa ajutor, cearta dintre egiptean si israelit continua, iar acesta din urma ii cerea ajutor lui Musa. Ravna pentru ai sai l-a cuprins pe Musa, incat era pe punctul sa-l loveasca pe egiptean. Egipteanul i-a spus, pentru a-l opri sa-l omoare: „O, Musa, vrei sa ma omori asa cum ai omorat ieri un om? Tu nu vrei decat sa fii un tiran pe pamant”, deoarece una dintre trasaturile cele mai vadite ale tiranilor de pe pamant este aceea ca omoara oamenii fara drept, „si nu vrei sa fii dintre cei care indreapta”. Daca ai fi urmarit indreptarea, te-ai fi asezat intre noi fara sa omori pe nimeni. Musa s-a oprit si s-a infranat in urma acestei muștrari.

Vestea despre cele doua intamplari ale lui Musa s-a raspandit pana cand a ajuns la Faraon si la capetenii lui, care au inceput sa se sfatuiasca sa-l omoare. Allah l-a facut atunci pe acel barbat sincer sa se grabeasca si sa-i spuna lui Musa ceea ce hotarasera, inainte de a fi prea tarziu.

„Un barbat a venit in graba din celalalt capat al cetatii”, alergand din sinceritate fata de Musa si de teama ca ei sa nu-l atace inainte ca el sa afle. I-a spus: „O, Musa, capetenii se sfatuiesc sa te omoare. Pleaca”, din cetate, „cu adevarat, eu sunt pentru tine dintre sfatuitorii sinceri.”

Musa i-a urmat sfatul si „a iesit de acolo temator si asteptand”, ca sa nu fie omorat. El l-a chemat pe Allah si a spus: „Domnul meu, salveaza-ma de poporul nedrept.” Musa se caise pentru pacatul sau si pentru ceea ce facuse la manie, fara intentia de a uide; de aceea, hotararea lor de a-l omori era nedreptate si depasirea masurii.

Comentariul versetelor 22 la 24

„Cand s-a indreptat spre Madyan”, aflat la sud de Palestina si in afara stapanirii lui Faraon, Musa a spus: „Poate ca Domnul meu ma va calauzi pe drumul cel drept”, adica pe calea directa care duce acolo cu usurinta, fara osteneala si greutate. Allah l-a calauzit pe drumul drept, iar el a ajuns in Madyan.

„Cand a ajuns la apa din Madyan, a gasit acolo un grup de oameni care adapau” turme numeroase. „Si, in afara lor, doua femei care isi tineau turma deoparte” de jgheaburi, deoarece multimea barbatilor le impiedica sa se apropie, iar oamenii erau prea zgarciti si lipsiti de putare ca sa le adape turma.

Musa le-a intrebat: „Care este treaba voastra?”, adica de ce va aflati in aceasta stare? Ele au spus: „Nu adapam pana cand pastorii nu pleaca.” Obiceiul nostru este sa asteptam pana cand pastorii isi iau turmele si locul ramane liber, apoi ne adapam turma. „Iar tatal nostru este un om foarte batran”: el nu mai are puterea sa adape, noi nu avem puterea truasca sa razbatem printre pastori si nici nu avem barbati din familie care sa ne deschida drum.

Lui Musa i s-a facut mila de ele si „a adaptat pentru ele”, fara sa ceara vreo rasplata si cautand numai Fata lui Allah. Dupa ce le-a adaptat turma, in arsita amiezii, asa cum arata cuvintele „apoi s-a retras la umbra”, s-a asezat sa se odihneasca la umbra, dupa osteneala.

In acea stare, cerand provizie de la Domnul sau, el a spus: „Domnul meu, am mare nevoie de orice bine pe care mi-l vei cobori”, adica am nevoie de orice bine pe care mi-l vei trimite si mi-l vei inlesni. Aceasta cerere lasata sa se inteleaga este mai elocventa decat cererea rostita direct. In acea stare, el a continuat sa-L cheme si sa se smereasca inaintea Domnului sau.

Comentariul versetelor 25 la 28

Cele doua femei s-au intors la tatal lor si i-au povestit ce se intamplase. El a trimis-o pe una dintre ele la Musa. Ea a venit „mergand cu sfiala”, ceea ce arata nobletea firii si frumusetea purtarii ei, caci sfiala este o insusire virtuoasa, mai ales la femei.

Aceasta arata ca Musa, prin binele pe care li-l facuse, nu se purtase ca un lucrator platit ori ca un slujitor inaintea caruia omul nu simte de obicei sfiala. El era un om demn, iar din purtarea si caracterul lui inalt ea vazuse ceea ce a facut-o sa se apropie cu sfiala.

Ea i-a spus: „Tatal meu te cheama ca sa-ti dea rasplata pentru ca ai adaptat pentru noi”, nu ca si cum el ti-ar face o favoare, caci tu ai fost cel care ne-ai facut bine mai intai, ci pentru a-ti intoarce binele. Musa a primit chemarea.

„Cand a venit la el si i-a istorisit cele petrecute”, spunandu-i pricina fugii sale pana cand ajunsese in acel tinut, batranul l-a linistit: „Nu te teme; ai scapat de poporul nedrept”, adica teama ta sa se risipeasca, pentru ca Allah te-a salvat de ei si te-a adus intr-un loc asupra ei nu au nicio stapanire.

„Una dintre cele doua” fice „a spus: O, tata, angajeaza-l” ca sa ingrijeasca si sa adape oile, „cu adevarat, cel mai bun pe care il poti angaja este cel puternic si vrednic de incredere”. Musa era cel mai potrivit pentru slujba, deoarece una puterea truasca si capacitatea de a indeplini lucrul cu cinstea care il impiedica sa-l tradeze pe cel care il angajeaza.

Aceste doua insusiri trebuie cautate in oricine preia o lucrare pentru altcineva, fie contra plata, fie fara plata, deoarece lipsurile apar numai atunci cand una dintre ele sau amandoua lipsesc. Cand sunt reunite, lucrul este savarsit asa cum se cuvine. Ea a spus aceasta fiindca vazuse puterea si ravna lui Musa cand le adapase turma, precum si cinstea, religiozitatea si mila lui fata de ele intr-o imprejurare in care nu astepta vreun folos. Prin aceasta, el cautase numai Fata lui Allah.

Barbatul din Madyan i-a spus lui Musa: „Vreau sa-ti dau de sotie pe una dintre aceste doua fiice ale mele, cu conditia sa lucrezi pentru mine opt ani. Daca vei implini zece, aceasta va fi din partea ta”, adica un bine facut de bunavoie, nu o obligatie asupra ta.

„Nu vreau sa te impovarez” facandu-ti obligatorii cei zece ani. Sau sensul este: nu vreau sa te angajez ca sa-ti dau o munca istovitoare, ci te angajez pentru o lucrare usoara, fara greutate. „Si, daca Allah voieste, ma vei afla dintre cei drepti.” El l-a incurajat aratandu-i usurinta lucrului si buna purtare pe care o va avea fata de el. Aceasta arata ca omului drept i se cere, pe cat poate, o purtare frumoasa intr-o masura si mai mare decat celorlalti.

Musa a raspuns: „Aceasta este intre mine si tine”, adica primesc conditia pe care ai spus-o si asupra ei ne intelegem. „Oricare dintre cele doua termene il voi implini, sa nu fie nicio nedreptate impotriva mea”, fie ca implinesc cei opt ani obligatorii, fie ca adaug de bunavoie pana la zece. „Allah este Martor asupra celor spuse de noi”: El ne supravegheaza si cunoaste intelegerea noastra.

Barbatul acesta, tatal celor doua femei, care locuia in Madyan, nu era Profetul Shu'ayb, asa cum s-a raspandit printre oameni, deoarece nu exista nicio dovada pentru aceasta³¹. Cel mult se poate spune ca Shu'ayb a locuit in Madyan

³¹ Nota editiei arabe: At-Tabari (19/562) arata ca identificarea acestui barbat poate fi cunoscuta numai printr-o relatare, iar aici nu exista una cu autoritate probatorie. Ibn Kathir observa ca, daca ar fi fost Profetul Shu'ayb, numele sau ar fi fost, probabil, mentionat in Coran; relatarile care il numesc explicit in istorisirea lui Musa nu au un lant autentic de transmitere (Tafsir Ibn Kathir, 6/238).

si ca aceasta istorisire s-a petrecut tot in Madyan. Dar ce legatura necesara exista intre cele doua lucruri?

In plus, nu este dovedit ca Musa a trait in vremea lui Shu'ayb, astfel incat sa-l fi intalnit. Daca acel barbat ar fi fost Shu'ayb, Allah ar fi pomenit aceasta, iar cele doua femei l-ar fi numit. Mai mult, Allah a nimicit poporul lui Shu'ayb pentru ca oamenii il tagaduiera si nu au ramas decat cei care au crezut. Allah i-a ferit pe credinciosi de o asemenea purtare nepriceputa fata de ficele Profetului lor: sa le tina departe de apa si sa le impiedice turma pana cand un strain sa vina si sa le ajute.

De asemenea, Shu'ayb nu ar fi primit ca Musa sa-i pazeasca oile si sa-i fie slujitor, de vreme ce Musa era mai presus de Shu'ayb si avea un rang mai inalt. Se poate raspunde ca aceasta s-a petrecut inaintea profetiei lui Musa, iar atunci obiectia nu mai este hotaratoare. In orice caz, nu putem afirma ca acel om era Profetul Shu'ayb fara o relatare autentica de la Profetul nostru, iar Allah stie cel mai bine.

Comentariul versetelor 29 la 32

„Dupa ce Musa a implinit termenul” - fie termenul obligatoriu, fie pe cel mai lung, adaugat de bunavoie, asa cum era de asteptat de la Musa si de la credinciosia lui fata de angajament - el a dorit sa-si revada familia, parintii, neamul si patria. Trecuse multa vreme si se gandea ca egiptenii uitasera³² ceea ce se intamplase.

El „a pornit cu familia sa” spre Egipt si „a vazut un foc dinspre munte”. Le-a spus: „Ramaneti aici; am zarit un foc. Poate ca va voi aduce de acolo o veste sau un taciune aprins, ca sa va incalziti”, caci era foarte frig si ei ratacisera drumul.

Cand a ajuns la foc, a fost chemat: „O, Musa, Eu sunt Allah, Domnul lumilor.” Allah i-a facut cunoscute Dumnezeirea si Stapanirea Sa, iar aceasta cerea sa I se porunceasca lui Musa sa-L adore numai pe El si sa I se dedice numai Lui, asa cum este spus limpede in alt loc: „Cu adevarat, Eu sunt Allah. Nu exista alta divinitate in afara de Mine. Asadar, adora-Ma si implineste Rugaciunea pentru pomenirea Mea” [Ta Ha, 20:14].

I s-a spus: „Arunca-ti toiagul!” El l-a aruncat, iar cand l-a vazut miscandu-se repede si infatisandu-se infricosator „ca un sarpe” - un sarpe mascul mare - „s-a intors fugind, fara sa priveasca inapoi”, fiind cuprins de spaima.

Allah i-a spus: „O, Musa, apropie-te si nu te teme; cu adevarat, tu esti dintre cei aflati in siguranta.” Aceste cuvinte sunt dintre cele mai elocvente si mai

³² Nota editiei arabe: Manuscrisul B are „stia”, in loc de „se gandea”.

puternice in a aduce linistea si a indeparta frica. „Apropie-te” era o porunca pe care trebuia sa o implineasca, dar lucrul inspaimantator putea sa fie inca acolo; de aceea i-a spus: „nu te teme”. Ar fi putut sa se apropie fara teama, dar sa nu fie ocrotit de rau; de aceea Allah a adaugat: „tu esti dintre cei aflati in siguranta”. Astfel, el a fost ocrotit in toate privintele.

Musa s-a intors linistit, increzandu-se in ceea ce ii spusese Domnul sau, cu o credinta si o certitudine sporite. Allah i-a aratat acest Semn inainte de a merge la Faraon, ca sa aiba certitudine deplina, mai mult curaj si mai multa statornicie.

Apoi i-a aratat un alt Semn: „Introdu-ti mana in deschizatura vesmantului; ea va iesi alba, fara vreun rau.” Musa si-a introdus mana in vesmant si a scos-o asa cum a descris Allah. „Si strange-ti bratul spre tine impotriva fricii”, adica alipeste-ti bratul de trup pentru ca frica sa se risipeasca.

Toiagul prefacut in sarpe si mana alba fara vreun rau erau doua dovezi hotaratoare: „doua dovezi de la Domnul tau catre Faraon si capetenile lui. Cu adevarat, ei sunt un popor nelegiuit.” Pentru un astfel de popor nu era de ajuns numai avertizarea si porunca Trimisului, ci trebuiau Semne limpezi, poate ca ele aveau sa le fie de folos.

Comentariul versetelor 33 la 35

Musa si-a infatisat scuza Domnului sau, I-a cerut ajutor pentru insarcinarea primita si I-a aratat piedica de care se temea, pentru ca Domnul sau sa-l ajute sa o depaseasca: „Domnul meu, eu am omorat un om dintre ei si ma tem ca ma vor omori. Fratele meu Harun este mai elocvent decat mine. Trimite-l cu mine ca sprijin, pentru a ma intari”, fiindca adevarul se intareste prin marturii care se sprijina unele pe altele, „ma tem ca ma vor socoti mincinos”.

Allah i-a raspuns cererii: „Iti vom intari bratul prin fratele tau”, adica te vom ajuta si te vom intari prin el. Apoi i-a indepartat teama de a fi omorat: „si va vom da amandurora autoritate”, adica putere si capacitatea de a chema prin dovada si prin teama respectuoasa pe care Allah o va trezi in dusmanii vostri fata de voi, „astfel incat ei nu vor ajunge la voi”.

Aceasta avea sa fie „prin Semnele Noastre” si prin ceea ce ele arata despre Adevar, precum si prin puterea cu care lucreaza asupra celui care le vede si le cerceteaza. Prin ele veti dobandi autoritate si veti fi ocrotiti de vatamarea dusmanilor; ele va vor fi mai de folos decat ostiri numeroase si bine inzestrate.

„Voi doi si cei care va urmeaza veti fi biruitori.” Aceasta fagaduinta i-a fost data lui Musa pe cand era singur si se intorcea in tara sa dupa ce fusese izgonit. Lucrurile s-au desfasurat apoi treptat pana cand Allah Si-a implinit Fagaduinta,

i-a dat stapanire asupra oamenilor si a tarii, iar el si cei care l-au urmat au devenit biruitori.

Comentariul versetelor 36 la 37

Musa a venit cu Mesajul Domnului sau. „Cand Musa a venit la ei cu Semnele Noastre limpezi”, care sprijineau fara indoiala si fara lipsa ceea ce le spunea, ei au raspuns nedrept, trufas si incapatanat: „Aceasta nu este decat vrajitorie nascocita.”

La fel a spus Faraon in clipa in care Adevarul s-a aratat si a biruit falsitatea, iar capetenii care cunosteau realitatea lucrurilor s-au supus lui Musa: „El trebuie sa fie maestrul vostru, care v-a invatat vrajitoria” [ash-Shu'ara, 26:49]. Faraon, desi era istet, avea inima stricata si a coborat la cel mai jos nivel al vicleniei si tradarii. El stia ca „nimeni in afara de Domnul cerurilor si al pamantului nu a coborat aceste Semne ca dovezi limpezi” [al-Isra', 17:102], dar nefericirea l-a biruit.

Ei au mai spus: „Nu am auzit despre aceasta printre stramosii nostri.” Erau mincinosi, deoarece Yusuf fusese trimis inaintea lui Musa. Allah spune: „Yusuf a venit mai inainte la voi cu dovezi limpezi, dar voi nu ati incetat sa va indoiti de ceea ce v-a adus. Iar cand a murit, ati spus: Allah nu va mai trimite dupa el niciun Trimis. Astfel il lasa Allah sa rataceasca pe cel care intrece masura si se indoieste mult” [Ghafir, 40:34].

Cand au pretins ca ceea ce adusesera era vrajitorie si ratacire, iar ceea ce urmau ei era calauzire, Musa a spus: „Domnul meu stie mai bine cine a venit cu calauzirea de la El si cine va avea sfarsitul cel bun.” Daca intalnirea mea cu voi si infatisarea Semnelor limpezi nu va folosesc, iar voi staruiti in ratacire si necredinta, atunci Allah stie cel mai bine cine este calauzit si cine nu si cine va avea sfarsitul cel bun, noi sau voi.

„Cu adevarat, nelegiuitii nu vor izbuti.” Astfel, Musa si cei care l-au urmat au avut sfarsitul cel bun, izbanda si biruinta, iar ceilalti au avut parte de pierdere, de un sfarsit rau si de nimicire.

Comentariul versetelor 38 la 42

Faraon, infruntandu-L cu indrazneala pe Domnul sau si inselandu-si poporul nehibzuit si lipsit de intelegere, a spus: „O, capetenii, nu cunosc pentru voi alta divinitate in afara de mine”, adica eu singur sunt dumnezeul vostru si merit adorarea voastra; daca ar fi existat alta divinitate in afara de mine, as fi cunoscut-o.

Priveste la aceasta scrupulozitate desavarsita a lui Faraon: nu a spus ca ei nu au alta divinitate, ci „nu cunosc pentru voi alta divinitate in afara de mine”, deoarece in ochii lor el era omul virtuos si foarte stiutor; tot ceea ce spunea era adevar, iar tot ceea ce le porunceea era ascultat.

Fiindca vorbele lui puteau lasa deschisa posibilitatea existentei unei alte divinitati, el a vrut sa o inlature si i-a spus lui Haman: „aprinde-mi un foc pe lut”, pentru a face caramizi arse, „si zideste-mi un turn”, o cladire inalta, „poate voi urca la Dumnezeuul lui Musa; insa eu il socotesc dintre mincinosi”. Cu alte cuvinte: vom cerceta lucrul si vom dovedi banuiala mea, aratandu-va ca Musa minte.

Priveste aceasta uriasa indrazneala fata de Allah, la care nu a ajuns vreun alt om. El l-a tagaduit pe Musa, a pretins dumnezeirea, a negat ca ar cunoaste Dumnezeuul adevarat si a luat masuri, dupa pretentia sa, pentru a ajunge la Dumnezeuul lui Musa. Toate acestea urmareau sa-i inele pe oameni.

Si mai uimitoare este starea capeteniilor care se pretindeau oameni de seama ai imparatiei si conducatori ai treburilor ei: l-au lasat pe acest om sa se joace cu mintile lor si sa le dispretuiasca intelegerea. Pricina era nelegiuirea care se inradacinase in firea lor. De aceea li s-a stricat religia, apoi li s-au stricat si mintile. O, Allah, Te rugam sa ne faci statornici in credinta, sa nu ne abati inimile dupa ce ne-ai calauzit si sa ne daruiesti Mila de la Tine; cu adevarat, Tu esti Daruitorul [cf. Al 'Imran, 3:8].

„El si ostirile sale s-au purtat cu trufie pe pamant, fara drept.” S-au semetit fata de robii lui Allah, i-au supus unor chinuri cumplite, s-au ridicat cu trufie impotriva Trimisilor lui Allah si a Semnelor aduse de ei, le-au tagaduit si au pretins ca drumul lor este mai inalt si mai bun.

„Si au crezut ca nu vor fi intorsi la Noi.” De aceea au indraznit sa savarseasca ceea ce au savarsit. Daca ar fi stiut ori macar ar fi crezut ca vor fi intorsi la Allah, nu ar fi facut acestea.

„Atunci l-am apucat pe el si ostirile sale”, cand au staruit in impotrivire si au intrecut masura, „si i-am aruncat in mare. Priveste, asadar, care a fost sfarsitul nelegiuitilor.” Aceasta a fost una dintre cele mai cumplite pedepse, iar ei au fost dintre cei mai mari pierzatori, caci pedeapsa din aceasta lume s-a legat fara intrerupere de pedeapsa din Viata de Apoi.

„I-am facut conducatori care cheama la Foc”, adica i-am facut pe Faraon si pe capetenile lui conducatori urmati catre salasul pierderii si nimicirii. „Iar in Ziua Invierii nu vor fi ajutati” impotriva Pedepsei lui Allah: vor fi prea slabi sa o indeparteze si nu vor avea ocrotitor ori ajutorator.

„Am facut ca un blestem sa-i urmareasca in aceasta lume.” Pe langa pedeapsa si rusinea din aceasta lume, am facut ca blestemul sa-i urmareasca:

sunt pomeniti cu rau, urati si osanditi. Acest lucru este vadit, caci ei sunt conducatorii celor blestemati in aceasta lume si cei dintai dintre ei. „Iar in Ziua Invierii vor fi dintre cei respinsi”, alungati departe, caci faptele lor sunt urate. Impotriva lor se vor aduna dezgustul lui Allah, dezgustul fapturilor Sale si dezgustul propriilor suflete.

Comentariul versetului 43

„Noi i-am daruit lui Musa Cartea”, adica Tora, „dupa ce am nimicit neamurile de mai inainte”. Ultimele neamuri nimicite in intregime au fost Faraon si ostirile sale. Aceasta arata ca, dupa coborarea Torei, nimicirea generala a popoarelor a incetat, iar lupta cu sabia impotriva necredinciosilor a fost prescisa.

Cartea lui Allah coborata lui Musa cuprindea „dovezi limpezi pentru oameni”, adica lucruri prin care ei puteau vedea ceea ce le era de folos si ceea ce le facea rau. Prin ea, dovada este statornicita impotriva pacatosului, iar credinciosului ii este calauzire si mila spre Calea cea dreapta. De aceea Allah spune: „calauzire si mila, pentru ca ei sa ia aminte”.

Comentariul versetelor 44 la 46

Dupa ce i-a istorisit Trimisului Sau o parte din Nevazutul trecut, Allah a aratat ca aceasta veste venea numai dintr-o sursa dumnezeiasca si ca Trimisul nu avea nicio cale sa o cunoasca in afara Revelatiei. El spune: „Tu nu ai fost pe partea apuseana”, adica pe partea apuseana a muntelui at-Tur, in vremea cand Noi i-am incredintat lui Musa Porunca, „si nu ai fost dintre martori”, ca sa se poata spune ca ai aflat in acel fel.

„Insa Noi am facut sa se ridice multe generatii si vreme indelungata a trecut peste ele”: stiinta s-a pierdut, iar Semnele lui Allah au fost uitate. Apoi te-am trimis intr-un timp in care oamenii aveau cea mai mare nevoie de tine si de ceea ce Noi te-am invatat si ti-am revelat.

„Tu nu ai locuit printre oamenii din Madyan, ca sa le reciti Semnele Noastre”, invatandu-i si invatand de la ei, astfel incat sa fi cunoscut istorisirea lui Musa din Madyan. „Ci Noi am trimis Trimisi”, adica istorisirea lui Musa pe care ai adus-o este rodul faptului ca te-am trimis si este Revelatie pe care nu ai fi avut cum sa o cunosti daca Noi nu te-am fi trimis si nu ti-am fi revelat-o.

„Tu nu ai fost langa munte cand am chemat” si i-am poruncit lui Musa sa mearga la poporul nedrept, sa le transmita Mesajul Nostru si sa le arate Semnele si minunile Noastre pe care ti le-am relatat.

Cu privire la aceste intamplari ale lui Musa, petrecute in acele locuri si relatate de tine asa cum s-au intamplat, fara adaugire ori lipsa, nu exista decat doua posibilitati. Prima ar fi ca tu, o, Muhammad, sa fi fost de fata si sa le fi vazut sau sa fi mers in acele locuri si sa fi invatat de la oamenii lor. Aceasta nu ar dovedi ca esti Trimisul lui Allah, deoarece este obisnuit ca un om sa povesteasca ceea ce a vazut ori a aflat de la altii, iar acest lucru nu este propriu numai Profetilor. Insa prietenii si dusmanii tai stiu cu certitudine ca nu asa s-a petrecut.

Ramane asadar adevarata a doua posibilitate: aceasta ti-a venit de la Allah si este Revelatia si Mesajul Sau. Prin aceasta, adevarul trimiterii tale este dovedit printr-un argument hotarator si se cunoaste ca Allah te-a trimis ca mila pentru robii Sai.

De aceea Allah spune: „insa aceasta este o Mila de la Domnul tau, ca sa avertizezi un popor la care nu venise niciun avertizator inaintea ta”, adica pe arabi si pe Quraysh. Mesajul le era necunoscut in vremea trimiterii Profetului si o lunga perioada inainte de aceasta. „Pentru ca ei sa ia aminte”, cunoscand binele si savarsindu-l, cunoscand raul si parasindu-l.

Fiind acesta rangul tau, datoria lor era sa se grabeasca sa creada in tine si sa multumeasca pentru aceasta binefacere, al carei pret nu poate fi masurat si pentru care nicio multumire nu este indeajuns.

Faptul ca Profetul i-a avertizat pe arabi nu contrazice trimiterea lui si catre ceilalti oameni. El era arab, Coranul coborat asupra lui era in limba araba, iar primii pe care i-a chemat au fost arabii. Mesajul li s-a adresat mai intai lor, apoi tuturor celorlalti. Allah spune: „Li se pare oamenilor de mirare ca Noi i-am revelat unui barbat dintre ei: Avertizeaza-i pe oameni...” [Yunus, 10:2] si: „Spune: O, oameni, eu sunt Trimisul lui Allah catre voi toti” [al-A'raf, 7:158].

Comentariul versetului 47

Allah te-a trimis, o, Muhammad, pentru ca, atunci cand i-ar lovi o nenorocire din pricina necredintei si pacatelor savarsite de mainile lor, sa nu poata spune: „Domnul nostru, de ce nu ne-ai trimis un Trimis, ca sa urmam Semnele Tale si sa fim dintre credinciosi?” Te-am trimis pentru a le respinge scuza, a statornici dovada impotriva lor si a le taia orice argument.

Comentariul versetelor 48 la 50

„Dar cand Adevarul a venit la ei de la Noi”, fara nicio indoiala in el, anume Coranul pe care ti l-am revelat, „au spus”, tagaduindu-l si impotrivindu-se printr-un argument stricat: „De ce nu i s-a dat ceva asemenea celor date lui

Musa?”, adica de ce nu i-a fost coborata o Carte intreaga, dintr-o singura data? In intelegerea lor, daca Revelatia venea treptat, nu putea fi de la Allah.

Ce indoiala uimitoare este aceasta! In ce fel ar dovedi coborarea treptata ca Revelatia nu este de la Allah? Dimpotriva, coborarea treptata arata desavarsirea Coranului si grija deplina a lui Allah fata de cel asupra caruia l-a coborat: prin el, Allah intarea inima Trimisului Sau si le sporea credinciosilor credinta. „Ei nu-ti aduc nicio pilda fara ca Noi sa-ti aducem Adevarul si cea mai buna talsuire” [al-Furqan, 25:33].

Mai mult, ei comparau Coranul cu Cartea lui Musa, desi nu credeau in ea. Cum puteau sa-l masoare dupa o Carte pe care o tagaduisera? De aceea Allah spune: „Oare nu au tagaduit ei mai inainte ceea ce i s-a dat lui Musa? Ei au spus: Doua vrajitorii care se sprijina una pe alta”, adica Tora si Coranul s-ar ajuta una pe cealalta in vrajitorie si in ratacirea oamenilor, „si au spus: Noi le tagaduim pe amandoua”.

Astfel se dovedeste ca ei voiau sa respinga Adevarul fara nicio dovada, il atacau printr-un argument stricat si rosteau afirmatii care se contraziceau. Aceasta este starea oricarui necredincios. Allah a aratat limpede ca ei au tagaduit amandoua Cartile si amandoi Trimisii.

Dar oare tagaduirea lor venea din cautarea Adevarului si din urmareea unui lucru mai bun decat aceste doua Carti sau nu era decat urmareea poftelor? Allah scoate la iveala falsitatea argumentului lor si ii provoaca sa aduca o a treia Carte, mai calauzitoare: „Spune: Aduceti o Carte de la Allah care sa fie mai calauzitoare decat acestea doua” - Tora si Coranul - „si o voi urma, daca sunteti sinceri”.

Nici ei si nimeni altcineva nu puteau aduce ceva asemanator acestor doua Carti, caci, de cand Allah a creat lumea, oamenii nu promisera vreo carte asemenea lor in stiinta, calauzire, limpezime si mila fata de fapturi.

Aceasta este culmea dreptatii celui care cheama la Allah: sa spuna ca telul sau este Adevarul si calauzirea si ca a adus aceasta Carte care le cuprinde si care este in acord cu Cartea lui Musa. Datoria tuturor este sa se supuna celor doua Carti si sa le urmeze, deoarece amandoua sunt calauzire si adevar. Daca imi veti aduce o Carte de la Allah mai calauzitoare decat ele, o voi urma; altminteri, nu voi parasi calauzirea si Adevarul de care sunt sigur pentru ceva despre care stiu ca nu este nici calauzire, nici adevar.

„Daca nu-ti raspund” si nu aduc o Carte mai calauzitoare decat acestea doua, „atunci sa stii ca ei isi urmeaza numai poftele.” Refuzul lor de a te urma nu vine din faptul ca ar urma vreun adevar cunoscut de ei ori ar alege o alta calauzire, ci este simpla urmare a poftelor.

„Si cine este mai ratacit decat cel care isi urmeaza pofta fara calauzire de la Allah?” Acesta este dintre cei mai rataciti oameni. I s-au infatisat calauzirea si Calea cea dreapta care duce la Allah si la Paradisul Sau, dar el nu le-a dat nicio atentie si nu le-a primit. Pofta l-a chemat pe drumurile nimicirii si nenorocirii, iar el le-a urmat si a parasit Calauzirea cea adevarata. Exista oare cineva mai ratacit decat acesta?

Nedreptatea, dusmania si lipsa iubirii sale fata de Adevar au facut ca el sa staruie in ratacire si ca Allah sa nu-l calauzeasca. De aceea El spune: „Cu adevarat, Allah nu calauzeste poporul nedrept”, adica pe cei pentru care nedreptatea si incapatanarea au devenit insusiri statornice. Calauzirea a venit la ei, dar au respins-o; cand li s-au infatisat poftetele, le-au urmat. Astfel si-au inchis singuri portile Calauzirii si au deschis portile ratacirii. Ei ratacesc orbeste in nedreptatea, nenorocirea si nimicirea lor.

Cuvintele „Daca nu-ti raspund, atunci sa stii ca ei isi urmeaza numai poftetele” dovedesc ca oricine nu-i raspunde Trimisului si urmeaza o parere potrivnica spuselor lui nu merge catre o calauzire, ci catre o pofta.

Comentariul versetului 51

„Noi le-am facut Cuvantul sa ajunga, rand pe rand”, adica l-am adus la ei parte dupa parte si l-am coborat treptat, din Mila si Blandete fata de ei, „pentru ca ei sa ia aminte”. Versetele li se repeta, iar lamuririle coboara la vremea cand este nevoie de ele. Revelatia vine treptat ca mila fata de ei; de ce se impotrivesc atunci tocmai lucrului care este spre folosul lor?

Foloase si invataminte din aceasta istorisire uimitoare

فصل في ذكر بعض الفوائد والعبر في هذه القصة العجيبة

Semnele lui Allah, invatamintele Sale si istorisirile despre popoarele de mai inainte le sunt de folos si le aduc lumina numai credinciosilor. Folosul pe care robul il dobandeste din ele este potrivit masurii credintei sale. Allah istoriseste pentru credinciosi; cat despre ceilalti, El nu tine seama de ei, iar ei nu primesc din aceste istorisiri nici lumina, nici calauzire.

Cand Allah Preainaltul voieste un lucru, ii pregateste cauzele si il aduce la implinire treptat, putin cate putin, nu dintr-o singura data.

Oricat de mult ar slabi un popor oprimat, nu trebuie sa se lase cuprins de nepasare in cautarea dreptului sau si nici sa deznadajduiasca de ridicarea spre cele mai inalte trepte, mai ales cand este nedreptatit. Allah a izbavit poporul

slab al fiilor lui Israel din robia lui Faraon si a capeteniilor lui, i-a facut puternici pe pamant si le-a dat stapanire asupra tarii lor.

Atata vreme cat un popor ramane supus si umilit, nu-si dobandeste drepturile si nu vorbeste in apararea lor, treburile sale religioase si lumesti nu pot fi randuite cum se cuvine si el nu poate avea un rol conducator.

Allah a aratat Blandete fata de mama lui Musa si i-a usurat nenorocirea, vestindu-i ca i-l va inapoia pe fiul ei si il va face dintre Trimisi.

Allah poate hotari pentru robul Sau unele greutati prin care acesta sa ajunga la o bucurie mai mare sau prin care sa fie indepartat de la el un rau si mai mare. Tot astfel, Allah a randuit pentru mama lui Musa acea mahnire si acea neliniste puternica, iar ele au devenit mijlocul prin care fiul ei i-a fost inapoiat in siguranta, in chipul in care inima ei s-a linistit, ochii ei s-au racorit, iar incantarea si bucuria ei au sporit.

Teama fireasca fata de fapturi nu contrazice credinta si nu o anuleaza, asa cum s-a intamplat cu mama lui Musa si cu Musa insusi in acele imprejurari infricosatoare.

Credinta sporeste si descreste. Printre cele mai mari pricini ale sporirii credintei si desavarsirii certitudinii se numara rabdarea in fata lucrurilor tulburatoare si statornicia pe care Allah o daruieste atunci cand vin nenorocirile. Allah spune despre mama lui Musa: „daca Noi nu i-am fi intarit inima, pentru ca ea sa fie dintre credinciosi” [al-Qasas, 28:10], adica pentru ca, prin aceasta, credinta ei sa sporeasca si inima ei sa se linisteasca.

Printre cele mai mari binefaceri ale lui Allah fata de rob si printre cele mai puternice ajutoare pe care i le da in treburile sale se numara faptul ca il face statornic, ii intareste inima atunci cand vin spaimile si lucrurile coplesitoare, caci, prin aceasta, el ajunge sa poata rosti vorba dreapta si sa savarseasca fapta dreapta. Aceasta este spre deosebire de cel a carui neliniste, teama si tulburare nu inceteaza: gandirea i se risipeste, mintea ii este luata si nu se poate ajuta pe sine in acea stare.

Chiar daca robul stie ca Hotararea si Predestinarea si Promisiunea lui Allah se vor implini fara indoiala, nu trebuie sa neglijeze mijloacele pe care i s-a poruncit sa le foloseasca. Folosirea lor nu contrazice credinta in Vestile lui Allah. Allah ii fagaduieste mamei lui Musa ca i-l va inapoia, iar ea, cu toate acestea, s-a straduit sa-l recupereze si a trimis-o pe sora lui sa-l urmareasca si sa-l caute.

Este ingaduit ca femeia sa iasa pentru nevoile sale si sa vorbeasca cu barbati fara a savarsi vreun lucru interzis, asa cum s-a intamplat cu sora lui Musa si cu cele doua fiice ale barbatului din Madyan.

Este ingaduit sa se primeasca plata pentru ingrijirea si alaptarea unui copil si sa fie rasplatit cel care indruma spre o asemenea persoana.

Din Mila Sa fata de robul slab pe care voieste sa-l cinsteasca, Allah ii poate arata unele dintre Semnele Sale si dintre dovezile Sale, pentru ca acestea sa-i sporeasca credinta. Tot astfel, Allah l-a inapoiat pe Musa mamei sale, ca ea sa stie ca Promisiunea lui Allah este adevarata.

Nu este ingaduita uciderea unui necredincios care are un legamant ori despre care se stie, potrivit obiceiului, ca se afla sub protectie. Musa, pacea fie asupra lui, a socotit uciderea necredinciosului copt drept pacat si l-a cerut lui Allah iertare pentru ea.

Cel care ucide suflete fara drept se numara printre tiranii care raspandesc stricaciunea pe pamant.

Cel care ucide suflete fara drept si pretinde ca urmareste indreptarea pamantului si infricosarea pacatosilor este mincinos si raspandeste stricaciunea. Allah a relatat cuvintele coptului: „Tu nu vrei decat sa fii un tiran pe pamant si nu vrei sa fii dintre cei care indreapta” [al-Qasas, 28:19], relatandu-le cu aprobare, fara a le respinge.

A-i spune unui om ceea ce se vorbeste despre el, cu scopul de a-l avertiza asupra unui rau care l-ar putea lovi, nu constituie cleветire. Uneori acest lucru poate fi chiar obligatoriu, asa cum acel barbat i-a adus lui Musa vestea, sfatuindu-l sincer si avertizandu-l.

Daca omul se teme ca va fi omorat ori vatamat daca ramane intr-un loc, nu trebuie sa se arunce singur in pieire si nici sa se predea, ci trebuie sa plece, asa cum a facut Musa.

Daca exista doua rele si este inevitabila acceptarea unuia dintre ele, trebuie ales raul mai mic. Musa se afla intre doua primejdii: sa ramana in Egipt si sa fie omorat ori sa plece spre o tara indepartata al carei drum nu-l cunostea si pentru care nu avea calauzitor in afara Domnului sau. A doua cale oferea mai multa speranta de salvare, asa ca Musa a ales-o.

Cel care cerceteaza o chestiune de stiinta si trebuie sa vorbeasca despre ea, dar niciuna dintre cele doua pareri nu i se arata mai puternica, trebuie sa ceara calauzirea Domnului sau si sa-L roage sa-l indrume spre ceea ce este corect, dupa ce cauta Adevarul cu inima sincera. Allah nu-l va lasa fara raspuns pe cel aflat intr-o asemenea stare. Asa a facut Musa cand s-a indreptat spre Madyan si a spus: „Poate ca Domnul meu ma va calauzi pe drumul cel drept” [al-Qasas, 28:22].

Mila fata de fapturi si binele facut celui cunoscut si celui necunoscut fac parte din purtarea Profetilor. Printre asemenea fapte se afla adaparea turmelor si ajutorarea celui neputincios.

Este recomandat ca, atunci cand face o implorare, omul sa-si arate starea si nevoia, chiar daca Allah le cunoaste, deoarece Allah iubeste smerenia robului si faptul ca acesta isi arata saracia si nevoia fata de El. Musa a spus: „Domnul meu, am mare nevoie de orice bine pe care mi-l vei cobori” [al-Qasas, 28:24].

Sfiala, mai ales la oamenii nobili si generosi, este o trasatura vrednica de lauda.

Rasplatirea bunatatii a fost purtarea obisnuita a popoarelor de mai inainte.

Daca robul savarseste o fapta pentru Allah Preainaltul, iar apoi primeste o rasplata pe care nu o urmarise de la inceput, nu este invinuit. Musa a primit rasplata barbatului din Madyan pentru binele facut, desi nu o ceruse si nici nu-si dorise vreo plata.

Este ingaduita angajarea cuiva pentru pasterea oilor si pentru lucrari asemanatoare, a caror intindere nu este precizata in amanunt, ci este stabilita potrivit obiceiului. Este ingaduit ca plata sa fie un folos, chiar daca acel folos este casatoria.

Un tata ii poate propune barbatului pe care il alege pentru fiica sa sa o ia de sotie, fara sa fie invinuit pentru aceasta.

Cel mai bun lucrator si slujitor este cel puternic si vrednic de incredere.

Printre cele mai alese purtari se numara bunatatea fata de lucratori si slujitori si neimpovararea lor cu munca grea. Barbatul din Madyan i-a spus lui Musa: „Nu vreau sa te impovarez si, daca Allah vointe, ma vei afla dintre cei drepti” [al-Qasas, 28:27].

Este ingaduita incheierea contractelor de munca si a altor contracte fara martori, deoarece Musa a spus: „Allah este Martor asupra celor spuse de noi” [al-Qasas, 28:28].

Allah a facut sa apara prin mana lui Musa Semne limpezi si minuni vadite: toiagul preschimbat in sarpe, mana lui devenita alba fara vreun rau si ocrotirea lui Musa si Harun de Faraon si de inec.

Printre cele mai mari pedepse este ca omul sa ajunga conducator in rau, potrivit masurii in care s-a impotrivit Semnelor lui Allah si le-a respins. Tot astfel, printre cele mai mari binefaceri pe care Allah le daruieste robului este sa-l faca indrumator in bine, calauzit el insusi si calauzindu-i pe altii.

Aceasta istorisire este o dovada a Mesajului lui Muhammad, binecuvantarea si pacea lui Allah fie asupra lui. El a relatat-o amanuntit, asa cum s-a petrecut, confirmand Mesajele Trimisilor si sprijinind Adevarul limpede, fara sa fi fost

de fata la vreuna dintre intamplari, fara sa fi mers in acele locuri, fara sa fi citit ori studiat despre ele si fara sa fi stat de vorba cu vreun invatat. Ea nu este decat Mesajul Celui Indurador, Cel Milostiv, Revelatie coborata de Cel Generos, Daruitorul, pentru ca el sa avertizeze un popor nestiutor si nepasator fata de avertizari si de Trimisi.

Binecuvantarea si pacea lui Allah fie asupra celui ale carui simple vestiri dovedesc ca este Trimisul lui Allah, iar poruncile si interdictiile sale arata mintilor limpezi ca ele vin de la Allah. Cum ar putea fi altfel, cand atatea dovezi confirma adevarul Mesajului sau: relatarile celor de demult si ale celor de mai tarziu, Legea pe care a adus-o de la Domnul lumilor si purtarea aleasa potrivita numai celui mai nobil dintre oameni? Allah a daruit religiei si comunitatii sale biruinta limpede, pana cand religia lui a ajuns acolo unde ajung ziua si noaptea; comunitatea lui a deschis cele mai multe tari cu sabia si sulita si a cucerit inimile prin stiinta si credinta.

Popoarele incapatanate si regii necredinciosi nu au incetat sa se uneasca impotriva acestei religii, tintind-o cu un singur arc, intinzandu-i curse si incercand sa o stinga si sa o stearga de pe pamant. Dar ea i-a biruit si a iesit deasupra lor, iar raspandirea ei nu inceteaza sa creasca si Semnele si dovezile ei devin tot mai limpezi. In fiecare vreme, Allah arata dintre Semnele ei ceea ce este invatatura pentru oameni, calauzire pentru invatati, lumina si vedere limpede pentru cei care privesc cu atentie. Toata lauda Ii apartine numai lui Allah.

Versetele 52 la 55

الَّذِينَ آمَنُوا لَهُمْ أَكْتَبَ مِنْ قَبْلِهِ هُمْ بِهِ يُؤْمِنُونَ ﴿٥٢﴾ وَإِذَا يُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ
 قَالُوا ءَامَنَّا بِهِ إِنَّهُ الْحَقُّ مِنْ رَبِّنَا إِنَّا كُنَّا مِنْ قَبْلِهِ مُسْلِمِينَ ﴿٥٣﴾ أُولَٰئِكَ
 يُؤْتُونَ أَجْرَهُمْ مَرَّتَيْنِ بِمَا صَبَرُوا وَيَدْرَءُونَ بِالْحَسَنَةِ السَّيِّئَةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ
 يُنفِقُونَ ﴿٥٤﴾ وَإِذَا سَمِعُوا اللَّغْوَ أَعْرَضُوا عَنْهُ وَقَالُوا لَنَا أَعْمَلُنَا وَلَكُمْ
 أَعْمَلُكُمْ سَلَامٌ عَلَيْكُمْ لَا نَبْتَغِي الْجَاهِلِينَ ﴿٥٥﴾

52. Cei carora le-am daruit Cartea inainte de acesta cred in el. 53. Cand li se recita, ei spun: „Credem in el; cu adevarat, el este Adevarul de la Domnul nostru. Cu adevarat, noi eram musulmani si inainte de el.” 54. Acestia isi vor primi rasplata de doua ori pentru ca au rabdat, indeparteaza raul prin bine si cheltuiesc din ceea ce le-am daruit. 55. Cand aud vorbe desarte, se

indeparteaza de ele si spun: „Noua ne revin faptele noastre, iar voua va revin faptele voastre. Pace voua! Noi nu-i cautam pe cei nestiutori.”

Allah Preainaltul aminteste maretia, adevarul si veridicitatea Coranului si arata ca oamenii inzestrati cu stiinta cunosc Adevarul, cred in el si marturisesc ca este adevarat. „Cei carora le-am daruit Cartea inainte de acesta” sunt oamenii Torei si ai Evangheliei care nu schimbaseră si nu denaturaseră Scripturile. Ei „cred in el”, adica in Coran si in cel care l-a adus.

„Cand li se recita”, ei asculta cu atentie si se supun, spunand: „Credem in el; cu adevarat, el este Adevarul de la Domnul nostru”, deoarece se potriveste cu ceea ce au adus Trimisii, confirma ceea ce se afla in Cartile de mai inainte si cuprinde vestiri adevarate, porunci si interdictii aflate in deplina armonie cu intelepciunea.

Marturia acestor oameni are greutate, iar cuvantul lor foloseste, pentru ca vorbesc din stiinta si intelegere si sunt oameni cu pricepere si cunoscatori ai Scripturilor. Respingerea si impotrivirea celorlalti fata de Adevar nu se intemeiaza pe vreo dovada, deoarece ei sunt nestiutori ori se poarta ca niste nestiutori incapatanati. Allah spune: „Spune: Credeti in el sau nu credeti. Cu adevarat, cei carora li s-a dat stiinta inaintea lui, cand li se recita, cad cu fetele la pamant, prosternandu-se...” [al-Isra', 17:107-108].

De aceea ei spun: „Cu adevarat, noi eram musulmani si inainte de el.” Binefacerea credintei ne fusese daruita si inainte, iar noi am crezut in acest Coran; am crezut in prima Carte si in ultima, pe cand ceilalti si-au contrazis credinta pretinsa in Cartea de mai inainte prin tagaduirea acesteia.

„Acestia”, cei care cred in ambele Carti, „isi vor primi rasplata de doua ori”: o rasplata pentru prima credinta si o rasplata pentru cea de-a doua, „pentru ca au rabdat”, staruind in credinta si in fapte. Indoiala nu le-a zdruncinat credinta, iar dorinta de intaietate ori vreo pofta nu i-a intors de la ea.

Din insusirile lor nobile, nascute din credinta dreapta, este ca „indeparteaza raul prin bine”. Obiceiul lor este sa se poarte frumos cu fiecare, chiar si cu cel care ii vatama prin vorba ori fapta. Ei raspund cu vorba buna si fapta frumoasa, deoarece cunosc vrednicia acestei purtari inalte si stiu ca ea nu-i este daruita decat celui cu o parte mare de bine.

„Cand aud vorbe desarte”, rostite de vreun nestiutor care li se adreseaza astfel, „se indeparteaza de ele” si spun, asemenea robilor Celui Milostiv si oamenilor cu minte: „Noua ne revin faptele noastre, iar voua va revin faptele voastre”, adica fiecare va fi rasplatit numai pentru ceea ce a facut si nu va purta povara altuia. Cuvintele lor arata ca se dezic de calea celor nestiutori si se feresc de vorba desarta, de minciuna si de orice cuvânt lipsit de folos.

„Pace voua!”, adica de la noi nu veti auzi decat bine; nu va vom raspunde dupa masura nestiintei voastre. Daca voi acceptati pentru voi aceasta treapta josnica, noi ne ferim de ea si ne ocrotim sufletele de intrarea in ea. „Noi nu-i cautam pe cei nestiutori”, din niciun punct de vedere.

Versetul 56

ج
إِنَّكَ لَا تَهْدِي مَنْ أَحْبَبْتَ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ وَهُوَ أَعْلَمُ
بِالْمُهْتَدِينَ ﴿٥٦﴾

56. Cu adevarat, tu nu-l poti calauzi pe cel pe care il iubesti, ci Allah calauzeste pe cine vointe, iar El ii cunoaste cel mai bine pe cei calauziti.

Allah ii spune Profetului Muhammad - iar ceilalti oameni cu atat mai mult - ca el nu poate calauzi pe nimeni, chiar daca este unul dintre cei mai dragi lui. Calauzirea care inseamna daruirea reusitei, crearea credintei in inima si punerea ei in fapta nu se afla in puterea fapturilor, ci numai in Mana lui Allah. El calauzeste pe cine vointe, stie cine este potrivit pentru calauzire si il calauzeste, iar pe cel nepotrivit il lasa in ratacire.

Cat despre cuvintele lui Allah: „Cu adevarat, tu calauzesti spre o Cale dreapta” [ash-Shura, 42:52], aceasta este calauzirea prin aratare si invatare. Trimisul explica Drumul drept, ii indeamna pe oameni sa-l urmeze si depune toata stradania pentru aceasta. Insa nu poate crea credinta in inimile lor si nici nu le poate da izbanda de a savarsi faptele.

Daca ar fi putut face aceasta, l-ar fi calauzit pe unchiul sau Abu Talib, care ii facuse bine, il ajutase si il aparase de poporul sau. Profetul i-a raspuns cu un bine si mai mare: l-a chemat la religie si l-a sfatuit cu toata sinceritatea. Dar calauzirea se afla in Mana lui Allah.

Versetele 57 la 59

وَقَالُوا إِن تَتَّبِعِ الْهُدَىٰ مَعَكَ نَتَّخِطْفُ مِنْ أَرْضِنَا أَوْ لَمْ نُمَكِّنْ لَهُمْ حَرَمًا ءَامِنًا
يُجْبَىٰ إِلَيْهِ ثَمَرَاتُ كُلِّ شَيْءٍ رِّزْقًا مِّن لَّدُنَّا وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٥٧﴾
وَكَمْ أَهْلَكْنَا مِن قَرْيَةٍ بَطَرَتْ مَعِيشَتَهَا فَتِلْكَ مَسَكِنُهُمْ لَمْ تُسْكَنَ مِنْ بَعْدِهِمْ
إِلَّا قَلِيلًا وَكُنَّا نَحْنُ الْوَارِثِينَ ﴿٥٨﴾ وَمَا كَانَ رَبُّكَ مَهْلِكِ الْقُرَىٰ حَتَّىٰ يَبْعَثَ
فِي أَمِّهَا رَسُولًا يَتْلُو عَلَيْهِمْ ءَايَتِنَا وَمَا كُنَّا مَهْلِكِ الْقُرَىٰ إِلَّا وَاهِلَهَا
ظَالِمُونَ ﴿٥٩﴾

57. Ei spun: „Daca vom urma Calauzirea impreuna cu tine, vom fi izgoniti din tara noastra.” Oare nu le-am statornicit Noi un sanctuar sigur, spre care sunt aduse roade de orice fel, ca inzestrare de la Noi? Insa cei mai multi dintre ei nu stiu. **58.** Cate cetati am nimicit care se purtau cu nerecunostinta fata de traiul lor imbelsugat! Iata locuintele lor, care abia daca au mai fost locuite dupa ei. Si Noi am fost Mostenitorii. **59.** Domnul tau nu ar nimici cetatile pana cand nu ar trimite in cetatea lor de capetenie un Trimis care sa le recite Semnele Noastre; si Noi nu am nimici cetatile decat atunci cand locuitorii lor erau nelegiuiti.

Necredinciosii dintre Quraysh si locuitorii din Mecca i-au spus Trimisului: „Daca vom urma Calauzirea impreuna cu tine, vom fi izgoniti din tara noastra” prin ucidere, robire si jefuire. Oamenii ti se impotrivesc, iar daca te vom urma, ne vom expune dusmaniei tuturor si nu vom avea putere sa le rezistam.

Aceste cuvinte aratau gandirea lor rea despre Allah: ei credeau ca Allah nu-Si va ajuta religia si nu-Si va inalta Cuvantul, ci le va da altora putere asupra celor care o urmeaza, ca sa-i persecute cumplit. Isi inchipuiau ca falsitatea va birui Adevarul.

Allah le-a amintit o binefacere de care se bucurau numai ei: „Oare nu le-am statornicit Noi un sanctuar sigur, spre care sunt aduse roade de orice fel, ca inzestrare de la Noi?” El ii asezase intr-un sanctuar sigur, vizitat si cinstit de cei de aproape si de cei de departe, ai carui locuitori nu erau atacati si a carui sfintenie nu era incalcata.

Aceasta se petrecea in timp ce tinuturile din jurul lor erau inconjurate de teama din toate partile, iar locuitorii lor nu se simteau in siguranta. Ei trebuiau sa-L laude pe Domnul lor pentru aceasta siguranta deplina, pe care nimeni

altcineva nu o avea, si pentru inzestrarea bogata care venea din toate locurile: fructe, hrana si marfuri prin care castigau si se bucurau de un trai usor.

Trebuiau sa-l urmeze pe acest Trimis nobil, pentru ca siguranta si bunastarea lor sa se desavarseasca, si sa se fereasca de tagaduirea lui si de nerecunostinta fata de binefacere, ca siguranta sa nu li se preschimbe in teama, cinstea in umilinta si bogatia in saracie.

De aceea Allah i-a avertizat prin ceea ce li se intamplase popoarelor dinainte: „Cate cetati am nimicit care se purtau cu nerecunostinta fata de traiul lor imbelsgut!” Ele se mandreau cu el si erau distrase de la credinta in Trimisi. Allah le-a nimicit, le-a luat binefacerea si a trimis asupra lor pedeapsa. „Iata locuintele lor, care abia daca au mai fost locuite dupa ei”, pentru ca nimicirea si pedepsele s-au succedat asupra lor. „Si Noi am fost Mostenitorii”: i-am facut sa piara, binefacerile lor s-au intors la Noi, apoi ii vom intoarce la Noi si ii vom rasplati dupa fapte.

Din Intelepciunea si Mila Sa, Allah nu a pedepsit popoarele numai pentru necredinta lor, inainte de a statornici dovada prin trimiterea Trimisilor. „Domnul tau nu ar nimici cetatile” pentru necredinta si nedreptatea lor „pana cand nu ar trimite in cetatea lor de capetenie” - cetatea spre care se intorceau, pe care o vizitau si de care erau legate asezarile din jur - „un Trimis care sa le recite Semnele Noastre”. Semnele aratau adevarul adus de el si confirmau Mesajul sau, iar cuvintele lui ajungeau de la cei apropiati la cei indepartati.

Aceasta este spre deosebire de trimiterea unui Mesager intr-un orasel indepartat ori intr-un tinut ascuns, unde vestea sa putea ramane necunoscuta. Evenimentele cetatilor de capetenie se raspandesc, iar oamenii lor sunt de obicei mai putin aspri decat cei din tinuturile indepartate. „Si Noi nu am nimici cetatile decat atunci cand locuitorii lor erau nelegiuiti”, necredinciosi si pacatosi, vrednici de pedeapsa. Allah nu pedepseste pe nimeni decat pentru nedreptatea lui si dupa statornicirea dovezii.

Versetele 60 la 61

ج ج
وَمَا أُوتِيتُمْ مِنْ شَيْءٍ فَفَتَحُ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا وَزِينَتَهَا وَمَا عِنْدَ اللَّهِ خَيْرٌ وَأَبْقَى
أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٦٠﴾ أَفَمَنْ وَعَدْنَاهُ وَعْدًا حَسَنًا فَهُوَ لَاقِيهِ كَمَنْ مَتَعْنَاهُ مَتَاعَ
الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ثُمَّ هُوَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ مِنَ الْمُحْضَرِينَ ﴿٦١﴾

60. Tot ceea ce vi s-a dat este numai bucuria vietii acestei lumi si podoaba ei, iar ceea ce se afla la Allah este mai bun si mai trainic. Oare nu pricepeti?
61. Este oare cel caruia i-am facut o frumoasa fagaduinta, pe care o va gasi

implinita, asemenea celui caruia i-am daruit bucuria vietii acestei lumi, iar apoi, in Ziua Invierii, va fi dintre cei adusi pentru pedeapsa?

Allah ii indeamna pe robii Sai sa nu se ataseze de aceasta lume si sa nu fie amagiti de ea, ci sa doreasca Viata de Apoi si sa o faca tinta lor. Tot ceea ce primesc oamenii - aur, argint, animale, bunuri, sotii, fii, mancare, bautura si placeri - este numai bucuria si podoaba vietii lumesti: o desfatare scurta, o placere trecatoare, amestecata cu multe neajunsuri si tulburari.

Omul se poate bucura de aceste podoabe pentru putin timp, mandrindu-se si laudandu-se cu ele; apoi ele dispar repede, iar el nu ramane decat cu regret, tristete, paguba si lipsire. „Iar ceea ce se afla la Allah” - fericirea statornica si viata deplina - „este mai bun si mai trainic”: mai bun in natura si cantitate, vesnic si necurmat.

„Oare nu pricepeti?”, adica nu aveti minti prin care sa cantariti ce trebuie pus inainte si pentru care dintre cele doua vietii merita sa munciti? Cu cat mintea robului este mai intreaga, cu atat va prefera Viata de Apoi acestei lumi. Nimeni nu pune lumea inaintea Vietii de Apoi decat dintr-o lipsa a mintii.

De aceea Allah pune in cumpana sfarsitul celui care alege lumea si sfarsitul celui care alege Viata de Apoi. Cel caruia i s-a facut „o frumoasa fagaduinta” este credinciosul care lucreaza pentru Viata de Apoi asa cum se cuvine, nadajduind rasplata frumoasa a Domnului sau: Paradisul si fericirea lui uriasa. El o va gasi fara indoiala, pentru ca este Fagaduinta Celui Generos, Care Isi implineste Promisiunea fata de cel ce savarseste ceea ce-I place si paraseste ceea ce-L manie.

Nu este asemenea celui caruia i s-a dat numai bucuria lumii si care se cufunda in mancare, bautura si placeri asemenea animalelor. Lumea il distrage de la Viata de Apoi; el nu tine seama de Calauzirea lui Allah si nu-i urmeaza pe Trimisi, pana cand nu ramane decat cu pierderea si pieirea.

„Iar apoi, in Ziua Invierii, va fi dintre cei adusi” la socoteala si pedeapsa. El stie deja ca nu a trimis inainte vreun bine pentru sine, ci numai ceea ce-i face rau, iar acum a ajuns in salasul rasplatirii dupa fapte. Ce credeti, asadar, ca va fi soarta lui si ce i se va face? Omul cu minte sa aleaga ceea ce este mai bun si mai vrednic sa fie pus inainte.

Versetele 62 la 67

وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ فَيَقُولُ أَيْنَ شُرَكَائِيَ الَّذِينَ كُنْتُمْ تَزْعُمُونَ ﴿٦٢﴾ قَالَ الَّذِينَ
 حَقَّ عَلَيْهِمُ الْقَوْلُ رَبَّنَا هَؤُلَاءِ الَّذِينَ أَغْوَيْنَا أَغْوَيْنَاهُمْ كَمَا غَوَيْنَا تَبَرَّأْنَا إِلَيْكَ
 مَا كَانُوا إِلَّا نَا يَعْبُدُونَ ﴿٦٣﴾ وَقِيلَ ادْعُوا شُرَكَاءَكُمْ فَدَعَوْهُمْ فَلَمْ
 يَسْتَجِيبُوا لَهُمْ وَرَأَوُا الْعَذَابَ لَوْ أَنَّهُمْ كَانُوا يَهْتَدُونَ ﴿٦٤﴾ وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ
 فَيَقُولُ مَاذَا أَجَبْتُمُ الْمُرْسَلِينَ ﴿٦٥﴾ فَعَمِيَتْ عَلَيْهِمُ الْأَنْبَاءُ يَوْمَئِذٍ فَهُمْ لَا
 يَتَسَاءَلُونَ ﴿٦٦﴾ فَأَمَّا مَنْ تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَعَسَىٰ أَن يَكُونَ مِنَ
 الْمُفْلِحِينَ ﴿٦٧﴾

62. In Ziua cand El ii va chema si va spune: „Unde sunt asociatii Mei pe care ii pretindeati?”, 63. cei impotriva carora Cuvantul se va implini vor spune: „Domnul nostru, acestia sunt cei pe care i-am ratacit. I-am ratacit asa cum si noi am ratacit. Ne dezicem de ei inaintea Ta; nu pe noi ne adorau.” 64. Li se va spune: „Chemati-i pe asociatii vostri!” Ii vor chema, dar ei nu le vor raspunde. Vor vedea pedeapsa. Daca ar fi fost calauziti! 65. In Ziua cand El ii va chema si va spune: „Ce le-ati raspuns Trimisilor?”, 66. toate vestile li se vor intunece in acea Zi si nu se vor putea intreba unii pe altii. 67. Cat despre cel care s-a cait, a crezut si a savarsit fapte drepte, poate ca va fi dintre cei izbaviti.

Allah arata despre ce vor fi intrebati oamenii in Ziua Invierii: despre temeliile lucrurilor, adorarea lui Allah si raspunsul dat Trimisilor Sai. El ii va chema pe cei care I-au facut asociati, pe care i-au adorat si de la care asteptau folos si aparare, ca sa le arate neputinta si ratacirea.

El va spune: „Unde sunt asociatii Mei?” Allah nu are asociati; aceasta era numai pretentia si minciuna lor. Unde sunt ei si unde este folosul ori apararea lor? Atunci se va vedea limpede ca obiectele adorarii si sperantele legate de ele erau false si pieritoare. Sperantele lor se vor risipi si isi vor recunoaste ratacirea.

„Cei impotriva carora Cuvantul se va implini³³” sunt conducatorii necredintei si raului. Ei vor recunoaste ca au ratacit si i-au ratacit pe altii: „Domnul nostru, acestia sunt cei pe care i-am ratacit. I-am ratacit asa cum si noi am ratacit³⁴”, adica suntem deopotriva in ratacire si deopotriva vrednici de pedeapsa. „Ne dezicem de ei inaintea Ta”, ne dezicem de adorarea si faptele lor; „nu pe noi ne adorau”, ci ii adorau pe diavoli.

Li se va spune: „Chemati-i pe asociatii vostri!” in clipa cea mai grea, cand fiecare adorator isi va chema obiectul adorarii. Ei ii vor chema, cerandu-le ajutor ori indepartarea Pedepsei lui Allah, dar nu vor primi niciun raspuns. Atunci necredinciosii vor vedea pedeapsa cu ochii lor si vor sti ca au mintit si ca o merita. Vor dori sa fi fost calauziti, ca sa nu suferi ceea ce sufera si sa fi gasit drumul catre Paradis; dar nu au urmat Calea dreapta in aceasta lume si nu vor fi indrumati catre Paradis in Viata de Apoi.

Allah ii va intreba: „Ce le-ati raspuns Trimisilor?” I-ati crezut si i-ati urmat ori i-ati tagaduit si v-ati impotrivit? Toate vestile li se vor intuneca si nu vor sti ce raspuns sa dea. Singurul raspuns izbavitor ar fi sa spuna, daca ar fi adevarat, ca au crezut si s-au supus. Dar stiu ca i-au tagaduit si au nesocotit chemarea lor, de aceea nu vor putea vorbi; nici nu se vor putea intreba intre ei ca sa nascoceasca un raspuns, chiar mincinos.

Dupa intrebarile privitoare la obiectele adorarii si la raspunsul dat Trimisilor, Allah arata drumul salvarii: nu exista izbavire decat pentru cel care s-a cait de asociere si pacate, a crezut in Allah, L-a adorat, a crezut in Trimisii Sai si a savarsit fapte drepte urmandu-i. Cei care unesc aceste insusiri pot fi dintre cei izbaviti, care ating ceea ce doresc si scapa de ceea ce se tem. Nu exista alta cale spre izbavire.

³³ Nota traducerii engleze: Sunt vizati promotorii si conducatorii necredintei si ratacirii. Cuvantul care se va implini impotriva lor este fagaduinta lui Allah ca va umple Iadul cu djinni si oameni laolalta [Hud,11:119; as-Sajdah,32:13].

³⁴ Nota traducerii engleze: Cei care i-au urmat pe conducatori nu au fost constransi sa rataceasca; conducatorii le-au insuflat ganduri si le-au facut falsitatea sa para atragatoare, iar ei au ales de bunavoie ratacirea.

Versetele 68 la 70

وَرَبُّكَ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ مَا كَانَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ سُبْحَانَ اللَّهِ وَتَعَالَى عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٦٨﴾ وَرَبُّكَ يَعْلَمُ مَا تُكِنُّ صُدُورُهُمْ وَمَا يُعْلِنُونَ ﴿٦٩﴾ وَهُوَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ لَهُ الْحَمْدُ فِي الْأُولَى وَالْآخِرَةِ وَلَهُ الْحُكْمُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٧٠﴾

68. Domnul tau creeaza ceea ce volesti si alege; ei nu au alegerea. Slava lui Allah, iar El este mai presus de ceea ce Li asociaza! 69. Domnul tau stie ceea ce ascund piepturile lor si ceea ce arata. 70. El este Allah; nu exista alta divinitate in afara de El. A Lui este toata lauda in aceasta lume si in Viata de Apoi. A Lui este Judecata si la El veti fi intorsi.

Aceste versete arata ca Allah este Creatorul tuturor fapturilor, ca toate sunt supuse Vointei Sale si ca El singur alege pe cine si ce volesti dintre persoane, porunci, timpuri si locuri. Nimeni nu are porunca ori alegerea alaturi de El. Allah este mai presus de tot ceea ce politeistii Li atribuie: asociati, sprijinitori, ajutoare, copii, sotie si celelalte pretentii ale lor. El stie ceea ce ascund piepturile si ceea ce ei arata.

Numai El merita adorarea si lauda in aceasta lume si in Viata de Apoi, pentru Insusirile Sale de Maretie si Frumuseti si pentru binele si harul daruite fapturilor. El este Judecatorul in ambele salasuri: in aceasta lume prin Hotararea Sa universala, care cuprinde tot ceea ce creeaza, si prin Hotararea religioasa, care cuprinde legile, poruncile si interdictiile; in Viata de Apoi prin Hotararea Sa universala si prin Judecata rasplatirii. „Si la El veti fi intorsi”, iar El il va rasplati pe fiecare dupa faptele sale bune ori rele.

Versetele 71 la 73

قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ جَعَلَ اللَّهُ عَلَيْكُمُ اللَّيْلَ سَرْمَدًا إِلَى يَوْمِ الْقِيَمَةِ مَنْ إِلَهُ غَيْرَ اللَّهِ
يَأْتِيكُمْ بِضِيَاءٍ أَفَلَا تَسْمَعُونَ ﴿٧١﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ جَعَلَ اللَّهُ عَلَيْكُمُ النَّهَارَ
سَرْمَدًا إِلَى يَوْمِ الْقِيَمَةِ مَنْ إِلَهُ غَيْرَ اللَّهِ يَأْتِيكُمْ بِاللَّيْلِ تَسْكُنُونَ فِيهِ أَفَلَا
تَبْصُرُونَ ﴿٧٢﴾ وَمِنْ رَحْمَتِهِ جَعَلَ لَكُمُ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ لِتَسْكُنُوا فِيهِ وَلِتَبْتَغُوا
مِنْ فَضْلِهِ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٧٣﴾

71. Spune: „Ce credeti? Daca Allah ar face noaptea vesnica peste voi pana in Ziua Invierii, ce alta divinitate in afara de Allah v-ar putea aduce lumina? Oare nu auziti?” 72. Spune: „Ce credeti? Daca Allah ar face ziua vesnica peste voi pana in Ziua Invierii, ce alta divinitate in afara de Allah v-ar putea aduce o noapte in care sa va odihniti? Oare nu vedeti?” 73. Din Mila Sa, El a facut pentru voi noaptea si ziua, ca sa va odihniti in ea, sa cautati din Harul Sau si poate veti multumi.

Aceasta este o binefacere a lui Allah fata de robii Sai, prin care ii cheama sa-I multumeasca si sa implineasca adorarea Lui. Din Mila Sa le-a dat ziua, ca in lumina ei sa caute Harul lui Allah, inzeestrarea si mijloacele lor de trai, si le-a dat noaptea, ca sa se linisteasca si sa se odihneasca, iar trupurile si sufletele lor sa se refaca dupa osteneala zilei. Numai El poate face aceasta.

Daca Allah ar face noaptea neintrerupta pana in Ziua Invierii, nicio alta divinitate nu le-ar putea aduce lumina. „Oare nu auziti?” - de ce nu ascultati povetele si Semnele Lui cu intelegere, primire si supunere? Iar daca ar face ziua neintrerupta, nimeni nu le-ar putea aduce noaptea in care sa se odihneasca. „Oare nu vedeti?” - de ce nu vedeti locurile invataturii si Semnele, ca sa primiti lumina si sa urmati Drumul drept?

Despre noapte Allah spune „Oare nu auziti?”, iar despre zi „Oare nu vedeti?”, pentru ca noaptea auzul este mai puternic decat vazul, iar ziua este invers.

Versetele il invata pe rob sa-si aminteasca binefacerile lui Allah, sa cugete la ele si sa compare starea in care le are cu starea in care ar fi lipsit de ele. Asa isi va da seama de marimea lor. Cel care le priveste ca pe ceva obisnuit, crede ca vor ramane mereu si nu-si vede nevoia de ele in fiecare clipa nu va multumi si nu va lua aminte.

Versetele 74 la 75

وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ فَيَقُولُ أَيْنَ شُرَكَائِيَ الَّذِينَ كُنْتُمْ تَزْعُمُونَ ﴿٧٤﴾ وَنَزَعْنَا مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ شَهِيدًا فَقُلْنَا هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ فَعَلِمُوا أَنَّ الْحَقَّ لِلَّهِ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٧٥﴾

74. In Ziua cand El ii va chema si va spune: „Unde sunt asociatii Mei pe care ii pretindeati?”, 75. vom scoate din fiecare popor un martor si vom spune: „Aduceti dovada voastra!” Atunci vor sti ca Adevarul Li apartine lui Allah si ceea ce nascocisera se va pierde de la ei.

In Ziua Invierii, Allah ii va chema pe cei care I-au facut asociati, au socotit pe altii egali cu El si au pretins ca exista divinitati vrednice de adorare, care pot aduce folos ori vatamare. El va arata indrazneala si minciuna pretentiei lor si felul in care ajung sa se dezmina singuri. Le va spune: „Unde sunt asociatii Mei pe care ii pretindeati?” Aceasta era numai afirmatia lor, nu realitatea. Allah spune: „Cei care ii cheama pe altii in afara lui Allah nu urmeaza, de fapt, asociati ai Lui; ei nu urmeaza decat banuiala si nu fac decat sa nascoceasca” [Yunus, 10:66].

Cand ei si obiectele lor de adorare vor fi adusi, Allah va scoate din fiecare comunitate necredincioasa un martor care sa depuna marturie despre asocierea si credintele lor din aceasta lume. Dintre capetenile mincinosilor vor fi alesi cei care sa-si infatiseze argumentul si sa vorbeasca pentru fratii lor, cu care urmeaza aceeasi cale. Li se va spune: „Aduceti dovada voastra” pentru adevarul asocierii: v-a poruncit Allah asa ceva? V-au indemnat Trimisii? Ati gasit-o in vreo Carte? Exista printre acei asociati vreunul vrednic de dumnezeire? Va pot folosi, pot indeparta Pedapsa ori va pot ajuta cu ceva? Sa o faca, asadar, daca au vreo vrednicie, si sa va arate de ce sunt in stare, daca au vreo putere!

Atunci vor cunoaste falsitatea si stricaciunea spuselor lor si vor sti ca Adevarul si Dumnezeirea Li apartin numai lui Allah. Dovada Lui ii va birui, iar ei nu vor avea nicio dovada. Minciunile si nascocirile lor se vor risipi si vor sti ca Allah a fost drept cu ei, caci El nu pedepseste decat pe cel care merita pedeapsa.

Versetele 76 la 82

* إِنَّ قُرُونًا كَانَتْ مِنْ قَوْمِ مُوسَى فَبَغَى عَلَيْهِمْ وَآتَيْنَاهُ مِنَ الْكُنُوزِ مَا إِنَّ مَفَاتِحَهُ لَتَنُوءُ بِالْعُصْبَةِ أُولَى الْقُوَّةِ إِذْ قَالَ لَهُ قَوْمُهُ لَا تَفْرَحْ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْفَرِحِينَ ﴿٧٦﴾ وَابْتَغِ فِيمَا آتَاكَ اللَّهُ الدَّارَ الْآخِرَةَ وَلَا تَنْسَ نَصِيبَكَ مِنَ الدُّنْيَا وَأَحْسِنْ كَمَا أَحْسَنَ اللَّهُ إِلَيْكَ وَلَا تَبْغِ الْفُسَادَ فِي الْأَرْضِ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُفْسِدِينَ ﴿٧٧﴾ قَالَ إِنَّمَا أُوتِيتُهُ عَلَىٰ عِلْمٍ عِنْدِي أَوَلَمْ يَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ قَدْ أَهْلَكَ مِنْ قَبْلِهِ مِنَ الْقُرُونِ مَنْ هُوَ أَشَدُّ مِنْهُ قُوَّةً وَأَكْثَرُ جَمْعًا وَلَا يُسْأَلُ عَنْ ذُنُوبِهِمُ الْمُجْرِمُونَ ﴿٧٨﴾ فَخَرَجَ عَلَىٰ قَوْمِهِ فِي زِينَتِهِ قَالَ الَّذِينَ يُرِيدُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا يَلِيتَ لَنَا مِثْلَ مَا أُوتِيَ قُرُونُ إِنَّهُ لَذُو حَظٍّ عَظِيمٍ ﴿٧٩﴾ وَقَالَ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ وَيَلَكُمْ ثَوَابُ اللَّهِ خَيْرٌ لِمَنْ ءَامَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا وَلَا يُلْقَاهَا إِلَّا الصَّابِرُونَ ﴿٨٠﴾ نَخَسَفْنَا بِهِ وَبِدَارِهِ الْأَرْضَ فَمَا كَانَ لَهُ مِنْ فِئَةٍ يَنْصُرُونَهُ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَمَا كَانَ مِنَ الْمُنْتَصِرِينَ ﴿٨١﴾ وَأَصْبَحَ الَّذِينَ تَمَنَّوْا مَكَانَهُ بِالْأَيْمَنِ يَقُولُونَ وَيَكُنَّ اللَّهُ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَيَقْدِرُ لَوْلَا أَنْ مَنَّ اللَّهُ عَلَيْنَا لَخَسَفَ بَنَاهُ وَيَكُنَّ لَهُ لَا يُفْلَحُ ﴿٨٢﴾ الْكَافِرُونَ

76. Cu adevarat, Qarun era din poporul lui Musa, insa s-a purtat cu trufie fata de ei. Noi ii daruiseram comori ale caror chei ar fi apasat greu asupra unui grup de barbati puternici. Poporul lui i-a spus: „Nu te bucura cu trufie; cu adevarat, Allah nu-i iubeste pe cei care se bucura cu trufie. 77. Cauta, prin ceea ce Allah ti-a daruit, Salasul de Apoi, fara sa-ti uiti partea ta din aceasta lume. Fa bine asa cum Allah ti-a facut bine si nu cauta sa raspandesti stricaciunea pe pamant; cu adevarat, Allah nu-i iubeste pe cei care raspandesc stricaciunea.” 78. El a spus: „Acestea mi-au fost date numai datorita unei stiinte pe care o am.” Oare nu stia ca Allah nimicise, dintre generatiile de dinaintea lui, oameni mai puternici decat el si care stransesera mai mult? Nelegiuitii nu vor fi intrebati despre pacatele lor. 79. El a iesit inaintea

poporului sau in toata podoaba lui. Cei care doreau viata acestei lumi au spus: „Ce bine ar fi daca am avea asemenea celor daruite lui Qarun! Cu adevarat, el are o parte uriasa.” 80. Cei carora li se daruise stiinta au spus: „Vai voua! Rasplata lui Allah este mai buna pentru cel care crede si savarseste fapte drepte; insa ea nu le este daruita decat celor rabdatori.” 81. Noi am facut ca pamantul sa-l inghita pe el si casa lui. Nu a avut nicio ceata care sa-l ajute impotriva lui Allah si nu s-a putut ajuta singur. 82. Iar cei care cu o zi inainte isi dorisera locul lui au inceput sa spuna: „Vai! Allah largeste inzeestrarea pentru cine voieste dintre robii Sai si o restrange. Daca Allah nu ne-ar fi daruit Harul Sau, ar fi facut ca pamantul sa ne inghita si pe noi. Vai! Necredinciosii nu izbutesc.”

Allah relateaza starea lui Qarun, faptele lui, sfarsitul lui si sfaturile pe care le-a primit. El era dintre fiii lui Israel, poporul lui Musa, pe care Allah ii favorizase in vremea lor si carora le daruise multe binefaceri. Starea lor ar fi trebuit sa-i indemne la dreapta purtare; dar Qarun a trecut hotarele fata de poporul sau, amagit de averile uriase.

Allah ii daruise comori bogate, ale caror chei apasau greu asupra unui grup de barbati puternici. Cuvantul folosit indica un grup de sapte pana la zece oameni ori aproximativ atatia. Daca pana si cheile vistierilor erau prea grele pentru ei, ce sa mai spui despre comori?

Poporul lui l-a sfatuit si l-a avertizat: „Nu te bucura cu trufie”, nu te mandri cu marile castiguri lumesti, nu te lauda si nu lasa ca ele sa te distraga de la Viata de Apoi, „cu adevarat, Allah nu-i iubeste pe cei care se bucura cu trufie” de lume si nu vad decat iubirea ei.

„Cauta, prin ceea ce Allah ti-a daruit, Salasul de Apoi.” Allah ii daruise mijloace de a ajunge la Viata de Apoi pe care altii nu le aveau: averea. Trebuia sa caute prin ea ceea ce este la Allah, sa dea milostenie si sa nu o cheltuiasca numai pentru pofte si placeri trupești.

„Fara sa-ti uiti partea ta din aceasta lume”: nu ti se porunceste sa-ti dai toata averea si sa ramai sarac, ci sa cheltuiești pentru Viata de Apoi si sa te bucuri de partea ta din lume in chip care nu vatama religia si sfarsitul tau. „Fa bine” robilor lui Allah „asa cum Allah ti-a facut bine” prin aceasta avere. „Si nu cauta sa raspandesti stricaciunea pe pamant” prin trufie, neascultare si preocuparea de binefaceri pana la uitarea Binefacatorului. Allah nu-i iubeste pe cei care raspandesc stricaciunea, ci ii pedepseste aspru.

Qarun a respins sfatul si a tagaduit binefacerea Domnului sau: „Acestea mi-au fost date numai datorita unei stiinte pe care o am”, adica am strans averea prin priceperea mea in castig si prin istetime. Sau sensul poate fi: Allah imi cunoaste starea si stie ca o merit; de ce ma sfatuiti despre ceea ce El mi-a dat?

Allah arata ca daruirea unei binefaceri nu dovedeste neaparat starea buna a celui care o primeste: El nimicise popoare si oameni mai puternici si cu averi mai mari. Ce ar fi putut impiedica nimicirea lui Qarun, cand aceasta este Randuiala lui Allah cu cei asemenea lui, daca savarsesc lucrurile care aduc nimicirea?

„Nelegiuitii nu vor fi intrebati despre pacatele lor”, ci Allah ii pedepseste dupa ceea ce stie despre ei. Chiar daca pretind ca starea lor este buna si marturisesc pentru ei insisi ca vor fi salvati, cuvantul lor nu este primit si nu indeparteaza pedeapsa, deoarece pacatele lor nu sunt ascunse. Tagaduirea lor nu are rost.

Qarun a staruit in incapatanare si trufie si a respins sfatul poporului sau, mandrindu-se si admirandu-se pe sine. Intr-o zi a iesit inaintea poporului in cea mai mare podoaba lumeasca. Isi pregatise si infrumusetase infatisarea cat se putea, iar la oameni ca el podoaba este de obicei uriasa, reunind frumusetile si stralucirea lumii. Privirile s-au atintit asupra lui, inimile s-au umplut de admiratie, iar oamenii s-au impartit in doua dupa aspiratiile lor.

Cei a caror dorinta se oprea la viata lumii, fara vreo alta tinta, au spus: „Ce bine ar fi daca am avea asemenea celor daruite lui Qarun! Cu adevarat, el are o parte uriasa.” Daca lumea ar fi fost tot ceea ce exista si nu ar fi urmat Viata de Apoi, cuvintele lor ar fi avut temei, caci el atinsese culmea placerilor lumesti. Insa a face aceasta tinta suprema este cea mai joasa aspiratie; cel care gandeste astfel nu are o nazuinta inalta.

Cei carora li se daruise stiinta cunosteau realitatea lucrurilor si priveau inlauntrul lumii, pe cand ceilalti vedeau numai suprafata ei. Ei au spus: „Vai voua!”, mustrandu-le dorinta si compatimindu-i. „Rasplata lui Allah” in aceasta lume, prin placerea adorarii, iubirea si intoarcerea catre El, si in Viata de Apoi, prin Paradis si toate desfatările sale, „este mai buna” decat ceea ce doriti.

Nu oricine cunoaste aceasta realitate pune ceea ce este inalt deasupra a ceea ce este josnic. Ea nu le este daruita decat celor rabdatori: cei care se constrang la ascultarea lui Allah, se opresc de la neascultare si rabda Hotararea dureroasa, impotrivindu-se atractiilor si poftelor lumii ca sa nu-i distraga de la Domnul lor si de la scopul pentru care au fost creati. Acestia pun Rasplata lui Allah deasupra bucuriei trecatoare.

Cand trufia si lauda de sine ale lui Qarun au ajuns la culme, iar lumea ii aparuse in toata stralucirea ei si admiratia lui fata de ea sporise, pedeapsa a venit pe neasteptate: „Noi am facut ca pamantul sa-l inghita pe el si casa lui.” Rasplata a fost de acelasi fel cu fapta: el se ridicase deasupra robilor lui Allah, iar Allah l-a coborat in cel mai de jos loc, impreuna cu casa, mobilierul si

celelalte lucruri care il amagisera. Nu a avut rude, slujitori ori ostiri care sa-l ajute impotriva lui Allah si nici nu s-a putut salva singur.

Cei care cu o zi inainte isi dorisera ceea ce i se daduse au inceput sa-si recunoasca greseala si sa se teama ca pedeapsa i-ar putea ajunge: „Allah largeste inzestrarea pentru cine vointe dintre robii Sai si o restrange.” Au inteles ca largimea inzestrarii lui Qarun nu dovedea vreun bine in el si ca gresisera cand spusera ca avea o parte uriasa.

„Daca Allah nu ne-ar fi daruit Harul Sau”, daca nu ne-ar fi crutat de pedeapsa pentru cuvintele noastre, „ar fi facut ca pamantul sa ne inghita si pe noi.” Pieirea lui Qarun a fost pedeapsa pentru el si invatatura si povata pentru ceilalti. Chiar si cei care il invidiasera au regretat si si-au schimbat gandirea. „Necredinciosii nu izbutesc” nici in aceasta lume, nici in Viata de Apoi.

Versetul 83

ج
تِلْكَ الدَّارُ الْآخِرَةُ نَجْعُهَا لِلَّذِينَ لَا يُرِيدُونَ عُلُوًّا فِي الْأَرْضِ وَلَا فَسَادًا
وَالْعَلَقَةُ لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٨٣﴾

83. Acel Salas de Apoi il vom darui celor care nu doresc inaltare pe pamant si nici stricaciune. Iar sfarsitul cel bun le apartine celor tematori de Allah.

Dupa ce a amintit starea lui Qarun, bunurile lumesti care i-au fost date si sfarsitul sau, precum si cuvintele oamenilor stiintei ca Rasplata lui Allah este mai buna pentru cel care crede si savarseste fapte drepte, Allah indeamna la cautarea Vietii de Apoi si arata mijloacele ei.

„Acel Salas de Apoi”, despre care au vestit Cartile si Trimisii Sai, care cuprinde toate desfatările si din care sunt indepartate toate tulburările si neajunsurile, „il vom darui” ca locuinta „celor care nu doresc inaltare pe pamant si nici stricaciune”. Ei nu au nici macar dorinta - cu atat mai putin fapta - de a se inalta deasupra robilor lui Allah, de a se purta cu trufie fata de oameni ori fata de Adevar, sau de a raspandi stricaciunea, adica orice fel de pacat.

Absenta dorintei de inaltare si stricaciune inseamna ca gandirea si intentia lor sunt indreptate numai catre Allah, iar tinta lor este Salasul de Apoi. Ei se poarta cu smerenie fata de robii lui Allah, supusi Adevarului si savarsesc fapte drepte. Acestia sunt cei tematori, carora le apartine sfarsitul cel bun: izbavirea si izbanda statornica. Cat despre ceilalti, chiar daca primesc placeri ale lumii, ele nu dureaza si dispar repede. Versetul arata ca cei care cauta inaltarea si stricaciunea nu au parte in Viata de Apoi.

Versetul 84

مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ خَيْرٌ مِنْهَا ^ط وَمَنْ جَاءَ بِالسَّيِّئَةِ فَلَا يُجْزَى الَّذِينَ عَمِلُوا
السَّيِّئَاتِ إِلَّا مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٨٤﴾

84. Cel care va veni cu o fapta buna va avea ceva mai bun decat ea, iar cei care vor veni cu o fapta rea nu vor fi rasplatiti decat pentru ceea ce au savarsit.

Allah vesteste inmultirea Harului Sau si desavarsirea Dreptatii Sale. Cel care vine cu o fapta buna - cu conditia sa nu o fi stricat prin ceva care o anuleaza, caci atunci nu va mai fi socotita - va primi ceva mai bun decat ea.

Fapta buna este un nume cuprinzator pentru tot ceea ce Allah si Trimisul Sau au poruncit dintre cuvinte si fapte, vadite si ascunse, legate de dreptul lui Allah ori de drepturile robilor. „Va avea ceva mai bun decat ea”, adica o rasplata mai mare. Allah spune: „Cel care va veni cu o fapta buna va avea de zece ori asemenea ei” [al-An'am, 6:160].

Aceasta inmultire este sigura, iar uneori apar pricini care o maresc si mai mult: „Allah inmulteste pentru cine vointe, iar Allah este Atotcuprinzator, Atotstiutor” [al-Baqarah, 2:261]. Ea este potrivita starii celui care savarseste fapta, lucrarii sale, folosului ei si imprejurarilor si locului in care este facuta.

Cel care vine cu o fapta rea - orice lucru interzis de Legiuitor - nu va fi rasplatit decat dupa fapta sa. „Cel care va veni cu o fapta buna va avea de zece ori asemenea ei, iar cel care va veni cu o fapta rea nu va fi rasplatit decat cu una asemenea ei si nu li se va face nicio nedreptate” [al-An'am, 6:160].

Versetele 85 la 88

ج
 إِنَّ الَّذِي فَرَضَ عَلَيْكَ الْقُرْآنَ لَرَادُّكَ إِلَىٰ مَعَادٍ قُلْ رَبِّي أَعْلَمُ مَنْ جَاءَ
 بِالْهُدَىٰ وَمَنْ هُوَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٨٥﴾ وَمَا كُنْتَ تَرْجُو أَن يُلْقَىٰ إِلَيْكَ
 الْكِتَابُ إِلَّا رَحْمَةً مِّن رَّبِّكَ فَلَا تَكُونَنَّ ظَهِيرًا لِّلْكَافِرِينَ ﴿٨٦﴾ وَلَا
 يَصُدُّكَ عَنْ ءَايَاتِ اللَّهِ بَعْدَ إِذْ أُنزِلَتْ إِلَيْكَ وَادْعُ إِلَىٰ رَبِّكَ وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ
 الْمُشْرِكِينَ ﴿٨٧﴾ وَلَا تَدْعُ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا ءَاخَرَ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ كُلُّ شَيْءٍ
 هَالِكٌ إِلَّا وَجْهَهُ لَهُ الْحُكْمُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٨٨﴾

85. Cu adevarat, Cel care ti-a impus Coranul te va intoarce la locul intoarcerii. Spune: „Domnul meu stie mai bine cine a venit cu Calauzirea si cine se afla intr-o ratacire vadita.” 86. Tu nu asteptai sa-ti fie daruita Cartea, ci ea este o Mila de la Domnul tau. Asadar, nu fi sprijinitor al necredinciosilor. 87. Sa nu te abata de la Semnele lui Allah dupa ce ti-au fost coborate. Cheama la Domnul tau si nu fi dintre cei care Ii fac asociati. 88. Nu chema, alaturi de Allah, alta divinitate. Nu exista alta divinitate in afara de El. Orice lucru va pieri in afara de Fata Sa. A Lui este Judecata si la El veti fi intorsi.

Comentariul versetelor 85 la 86

„Cu adevarat, Cel care ti-a impus Coranul”, adica Cel care l-a coborat, a randuit in el legile, a lamurit ceea ce este ingaduit si ceea ce este oprit si ti-a poruncit sa-l transmitsi lumilor si sa vestesti toate hotararile pentru cei supusi raspunderii, nu ar ingadui, potrivit Intelepciunii Sale, ca viata sa se limiteze la lumea aceasta, fara ca robii sa fie rasplatiti ori pedepsiti. El te va intoarce neaparat la locul intoarcerii, unde celor care au facut bine le va rasplati binele, iar celor care au facut rau le va rasplati neascultarea.

Tu le-ai aratat Calauzirea si le-ai limpezit Drumul. Daca te urmeaza, aceasta este fericirea si izbanda lor; iar daca staruie in neascultare, critica ceea ce ai adus si pun falsitatea lor inaintea Adevarului, nu mai ramane loc pentru disputa, ci numai rasplatirea faptelor de catre Cunoscatorul Nevazutului si vazutului. El va judeca intre cel care urmeaza Adevarul si cel care urmeaza falsitatea. „Spune: Domnul meu stie mai bine cine a venit cu Calauzirea si cine se afla intr-o ratacire vadita.” El stie ca Trimisul Sau este calauzit si ii calauzeste pe altii, iar dusmanii lui sunt rataciti si ii ratacesc pe altii.

„Tu nu asteptai sa-ti fie daruita Cartea”, adica nu sperai si nu cautai coborarea ei, nu te pregatisei pentru aceasta si nu o asteptai, „ci ea este o Mila de la Domnul tau” fata de tine si fata de robi. El te-a trimis cu aceasta Carte prin care a avut mila de lumi, i-a invatat ceea ce nu stiau, i-a curatit si le-a predat Cartea si Intelepciunea, desi mai inainte se aflau intr-o ratacire vadita.

Cand stii ca Allah ti-a coborat-o ca Mila din partea Sa, stii ca tot ceea ce El a poruncit si a interzis este de asemenea Mila si Har de la Allah. Pieptul tau sa nu se stranga din pricina vreunui lucru din ea si sa nu crezi ca ceea ce o contrazice ar fi mai drept ori mai folositor.

„Asadar, nu fi sprijinitor al necredinciosilor”, adica nu-i ajuta in ceea ce tine de necredinta lor. Printre formele sprijinirii lor se afla sa se spuna despre vreun lucru din aceasta Carte ca ar fi potrivit Intelepciunii, binelui oamenilor si folosului.

Comentariul versetelor 87 la 88

„Si sa nu te abata de la Semnele lui Allah dupa ce ti-au fost coborate”, ci vesteste-le si pune-le in practica. Nu tine seama de uneltirile lor, nu-i lasa sa te insele si sa te indeparteze de ele si nu le urma poftele. „Cheama la Domnul tau”, adica fa din chemarea la Allah tinta ta si capatul stradaniei tale. Respinge tot ceea ce se impotriveste acestui scop: ostentatia, cautarea faimei sau urmarirea telurilor oamenilor falsitatii, caci acestea duc la alaturarea de ei si la sprijinirea lor. De aceea El spune: „Si nu fi dintre cei care li fac asociati”, nici in asocierea lor propriu-zisa, nici in ramurile si manifestarile ei, adica in toate pacatele.

„Nu chema alaturi de Allah o alta divinitate”, ci inchina-I numai lui Allah adorarea ta, deoarece „nu exista alta divinitate in afara de El”. Nimeni nu este vrednic de adorare, de a fi iubit cu iubirea de adorare si de a fi divinizat in afara lui Allah, Cel Desavarsit si Vesnic: „Orice lucru va pieri in afara de Fata Sa”. Daca tot ceea ce exista in afara Lui este pieritor si trecator, atunci adorarea a ceea ce este pieritor si lipsit de adevar este desarta, fiindca tinta ei este zadarnica, iar sfarsitul ei este rau.

„A Lui este Judecata” in aceasta lume si in Viata de Apoi. „Si la El”, nu la altcineva, „veti fi intorsi”. Daca tot ceea ce exista in afara lui Allah este pieritor si trecator, iar Allah este Cel Vesnic, singurul vrednic de adorare, Caruia Ii apartine Judecata in aceasta lume si in Viata de Apoi, si daca toate faptele se vor intoarce la El ca sa fie rasplatite pentru faptele lor, atunci cel inzestrat cu minte trebuie sa-L adore numai pe Allah, fara sa-I asocieze nimic, si sa savarseasca ceea ce il apropie de El. Sa se fereasca de Mania si de Pedepsa Lui si sa nu se infatiseze inaintea Domnului sau fara sa se fi cait si fara sa fi parasit greselile si pacatele.

Acesta este sfarsitul explicatiei Surei al-Qasas.

Lui Allah Ii apartin lauda, preamarirea si slava, pururea si pentru totdeauna.

Sura al Ankabut

VERSETELE 1 LA 45

Revelata la Mecca

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

In Numele lui Allah, Cel Milostiv, Indurator.

Verselele 1 la 3

﴿١﴾ أَلَمْ أَحْصِبِ النَّاسُ أَنْ يَتَرَكُوا أَنْ يَقُولُوا ءَامَنَّا وَهُمْ لَا يُفْتَنُونَ ﴿٢﴾
وَلَقَدْ فَتَنَّا الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَلَيَعْلَمَنَّ اللَّهُ الَّذِينَ صَدَقُوا وَلَيَعْلَمَنَّ
الْكَاذِبِينَ ﴿٣﴾

1. Alif. Lam. Mim. 2. Oare cred oamenii ca vor fi lasati sa spuna: „Noi credem”, fara sa fie incercati? 3. Cu adevarat, i-am incercat pe cei de dinaintea lor, iar Allah ii va face cunoscuti pe cei care spun adevarul si ii va face cunoscuti pe mincinosi.

Allah Preainaltul ne vorbeste despre desavarsirea Intelepciunii Sale. Intelepciunea Sa nu cere ca fiecare om care spune ca este credincios si pretinde ca are credinta sa fie lasat in aceasta stare, ferit de incercari si de lucruri care ii tulbura credinta si ramurile ei. Daca lucrurile ar sta astfel, cel sincer nu s-ar deosebi de mincinos, iar cel care spune adevarul nu s-ar deosebi de cel care face o pretentie falsa.

Randuiala lui Allah, atat cu popoarele de mai inainte, cat si cu aceasta comunitate, este sa le incerce prin usurinta si greutate, prin belsug si lipsuri, prin lucruri placute si neplacute, prin bogatie si saracie. El ii incearca uneori prin biruinta vrajmasilor asupra lor si prin lupta impotriva dusmanilor prin cuvânt si fapta. Ii incearca prin lucruri care starnesc indoilei si se impotrivesc credintei si prin pofta care se impotrivesc vointei.

In fata indoielilor, cel care nu se clatina in credinta si le respinge prin Adevarul pe care il are, iar in fata poftelor, care cheama la pacat ori il indeparteaza de ceea ce Allah si Trimisul Sau au poruncit, lucreaza potrivit cerintelor credintei si se lupta cu dorintele sale, acesta este sincer si adevarat in

credinta sa. Daca insa indoielile nasc sovaiala si nesiguranta in inima lui, iar poftele il duc la pacat ori il indeparteaza de datorie, aceasta arata lipsa de temeinicie si de sinceritate a credintei sale.

Oamenii se afla pe trepte in aceasta privinta, iar numai Allah le cunoaste treptele. Il rugam pe Allah sa ne statorniceasca prin cuvantul statornic in aceasta lume si in Viata de Apoi si sa ne intareasca inimile in religia Sa. Incercarile si probele sunt pentru suflete asemenea foalelor pentru fier: scot la iveala ceea ce este bun si ceea ce este rau.

Versetul 4

أَمْ حَسِبَ الَّذِينَ يَعْمَلُونَ السَّيِّئَاتِ أَنْ يَسْبِقُونَا ^ج سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ ﴿٤﴾

4. Oare cei care savarsesc fapte rele cred ca Ne vor scapa? Rau este ceea ce judeca ei!

Oare cei ale caror preocupari sunt savarsirea faptelor rele si comiterea pacatelor cred ca faptele lor vor fi neglijate, ca Allah nu va tine seama de ei ori ca Ii vor scapa? Oare de aceea se incumeta sa le savarseasca si le vine usor sa le comita? „Rau este ceea ce judeca ei!”, deoarece aceasta este o judecata nedreapta: ea cuprinde negarea Puterii si Inteplepciunii lui Allah si presupune ca ei ar avea puterea de a se feri de Pedepsa Lui, desi sunt cat se poate de slabi si de neputinciosi.

Versetele 5 la 6

مَنْ كَانَ يَرْجُوا لِقَاءَ اللَّهِ فَإِنْ أَجَلَ اللَّهُ لَكَ ^ج لَاتِ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٥﴾ وَمَنْ جَاهِدَ فَإِنَّمَا يُجَاهِدُ لِنَفْسِهِ إِنَّ اللَّهَ لَغَنِيٌّ عَنِ الْعَالَمِينَ ﴿٦﴾

5. Cel care nadajduieste intalnirea cu Allah sa stie ca termenul hotarat de Allah va veni cu siguranta. El este Cel care aude totul, Atotstiutorul. 6. Iar cel care se stradiuieste o face numai pentru sine. Cu adevarat, Allah nu are nevoie de lumi.

Sensul este: O, tu, care Il iubesti pe Domnul tau, tanjesti dupa apropierea si intalnirea cu El si te grabesti spre ceea ce Ii este placut! Primeste vestea buna ca intalnirea cu Cel Iubit este aproape: ea va veni, iar tot ceea ce va veni este aproape. Pregateste-ti merinde pentru aceasta intalnire si inaintea catre El, pastrand speranta si nadajduind sa ajungi la El.

Dar nu oricine pretinde ceva primește numai pe temeiul pretentiei sale și nu oricine își dorește ceva primește ceea ce dorește. Allah aude toate glasurile și cunoaște intențiile. Celui sincer îi daruiește ceea ce nadajduiește, iar celui mincinos pretentia nu-i folosește. El știe cine este vrednic de iubirea Sa și cine nu este. „Iar cel care se straduiește”, luptând cu propriul suflet, cu Satana și cu vrajmasul necredincios, „o face numai pentru sine”, deoarece folosul și roadele stradaniei sale se întorc la el.

Allah nu are nevoie de lumi. El nu le-a poruncit cele poruncite pentru a obține vreun folos de la ei și nu le-a interzis cele interzise din zgarcenie față de ei. Se știe că împlinirea poruncilor și pazirea interdicțiilor cer stranie din partea celui răspunzător: sufletul său este, prin fire, lipsit de ravna în savarsirea binelui, Satana îl oprește de la el, iar vrajmasul necredincios îl împiedică să-și îplinească religia așa cum se cuvine. Toate acestea sunt piedici care cer o stranie intensă și efort susținut.

Versetul 7

وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُكَفِّرَنَّ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ أَحْسَنَ
الَّذِي كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٧﴾

7. Pe cei care cred și savarsesc fapte drepte îi vom curăța de faptele lor rele și îi vom răsplăti după cele mai bune fapte pe care le savarseau.

Celor carora Allah le-a daruit credința și fapte drepte le va șterge pacatele, caci faptele bune indepartează faptele rele. „Și îi vom răsplăti după cele mai bune fapte pe care le savarseau”: acestea sunt faptele bune obligatorii și recomandate. Ele sunt cele mai bune dintre faptele robului, deoarece el savarsește și lucruri îngaduite și alte fapte.

Versetul 8

وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ بِوَلَدَيْهِ حُسْنًا وَإِنْ جَاهَدَاكَ لِتُشْرِكَ بِي مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ
فَلَا تُطِعْهُمَا إِلَىٰ مَرْجِعِكُمْ فَأُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٨﴾

8. L-am povătuît pe om să se poarte frumos cu părinții săi. Insa, dacă ei se straduiesc să te facă să-Mi asociezi ceva despre care nu ai nicio știință, nu le da ascultare. La Mine este întoarcerea voastră și va voi vesti ceea ce savarseați.

I-am poruncit omului si l-am povatuit sa se poarte frumos cu parintii sai: sa-i cinsteasca si sa le faca bine prin cuvânt si fapta, sa staruie in aceasta purtare si sa nu-i nesocoteasca ori sa le faca rau prin vorbe si faptele sale.

„Insa, daca ei se straduiesc sa te faca sa-Mi asociezi ceva despre care nu ai nicio stiinta” - iar nimeni nu are stiinta care sa dovedeasca indreptatirea asocierii altcuiva cu Allah; aceasta formulare arata gravitatea asocierii - „nu le da ascultare”.

„La Mine este intoarcerea voastra si va voi vesti ceea ce savarseati”, adica va voi rasplati pentru faptele voastre. Purtati-va, asadar, frumos cu parintii si dati intaietate ascultarii lor, in afara cazului in care ea s-ar impotrivi ascultarii de Allah si de Trimisul Sau, care are intaietate asupra tuturor lucrurilor.

Versetul 9

وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُدْخِلَنَّهُمْ فِي الصَّالِحِينَ ﴿٩﴾

9. Pe cei care cred si savarsesc fapte drepte ii vom face sa intre printre cei drepti.

Allah i-a fagaduit celui care crede in El si savarseste fapte drepte ca il va face sa intre in Paradis, alaturi de robii Sai drepti: Profetii, cei pe deplin sinceri, martirii si dreptii, fiecare potrivit treptei si rangului sau la Allah. Credinta adevarata si faptele drepte sunt semnul fericirii omului si arata ca el se numara printre cei apropiati de Cel Milostiv si printre robii drepti ai lui Allah.

Versetele 10 la 11

وَمِنَ النَّاسِ مَن يَقُولُ ءَامَنَّا بِاللَّهِ فَإِذَا أُوذِيَ فِي اللَّهِ جَعَلَ فِتْنَةً لِلنَّاسِ كَعَذَابِ اللَّهِ وَلَئِن جَاءَ نَصْرٌ مِّن رَّبِّكَ لَيَقُولُنَّ إِنَّا كُنَّا مَعَكُمْ أَوَلَيْسَ اللَّهُ بِأَعْلَمَ بِمَا فِي صُدُورِ الْعَالَمِينَ ﴿١٠﴾ وَلَيَعْلَنَّ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَلَيَعْلَنَّ الْمُنَافِقِينَ ﴿١١﴾

10. Printre oameni sunt unii care spun: „Credem in Allah”, dar, cand sunt vatamati pentru Allah, socotesc incercarea oamenilor asemenea Pedepsei lui Allah. Iar daca vine o biruinta de la Domnul tau, ei spun cu siguranta: „Noi am fost cu voi.” Oare Allah nu cunoaste cel mai bine ceea ce se afla in

piepturile lumilor? 11. Cu adevarat, Allah ii va face cunoscuti pe cei care cred si ii va face cunoscuti pe ipocriti.

Dupa ce Allah a aratat ca ii va incerca neaparat pe cei care pretind credinta, pentru a-l deosebi pe cel sincer de mincinos, El a lamurit ca unii oameni nu au rabdare in fata incercarilor si nu raman statornici cand sunt zguduiti. „Printre oameni sunt unii care spun: Credem in Allah, dar, cand sunt vatamati pentru Allah”, prin bataie, luarea averii sau ocară, pentru a fi facuti sa-si paraseasca religia si sa revina la falsitate, „socotesc incercarea oamenilor asemenea Pedepsei lui Allah”. Ei lasa aceasta incercare sa-i opreasca de la credinta si de la statornicia in ea, asa cum pedeapsa opreste de la ceea ce o atrage.

„Iar daca vine o biruinta de la Domnul tau, ei spun cu siguranta: Noi am fost cu voi”, deoarece aceasta se potrivește dorintelor lor. Acestia se numara printre oamenii despre care Allah a spus: „Printre oameni este si acela care Il adora pe Allah stand la margine: daca il ajunge un bine, se linisteste prin el, iar daca il ajunge o incercare, se intoarce pe dos, pierzand si lumea aceasta, si Viata de Apoi. Aceasta este pierderea vadita” [al-Hajj, 22:11].

„Oare Allah nu cunoaste cel mai bine ceea ce se afla in piepturile lumilor?” El v-a instiintat despre acest grup, a carui stare este asa cum v-a descris-o, pentru ca astfel sa cunoasteti desavarsirea Stiintei Sale si cuprinderea Intelepciunii Sale. „Cu adevarat, Allah ii va face cunoscuti pe cei care cred si ii va face cunoscuti pe ipocriti.” De aceea a randuit incercari si probe: pentru ca ceea ce El stie despre ei sa se manifeste si sa-i rasplateasca potrivit celor aratate de ei, nu doar potrivit Stiintei Sale, caci altfel ar putea pretinde inaintea lui Allah ca, daca ar fi fost incercati, ar fi ramas statornici.

Versetele 12 la 13

وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلَّذِينَ آمَنُوا اتَّبِعُوا سَبِيلَنَا وَلْنَحْمِلْ خَطَايَكُمْ وَمَا هُمْ بِحَامِلِينَ مِنْ خَطَايَهُمْ مِنْ شَيْءٍ إِنَّهُمْ لَكَذِبُونَ ﴿١٢﴾ وَلِيَحْمِلَنَّ أَثْقَالَهُمْ وَأَثْقَالًا مَعَ أَثْقَالِهِمْ وَلَيُسْأَلُنَّ يَوْمَ الْقِيَمَةِ عَمَّا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿١٣﴾

12. Cei care nu cred le spun celor care cred: „Urmati calea noastra si vom purta pacatele voastre.” Insa ei nu vor purta nimic din pacatele lor; cu adevarat, ei sunt mincinosi. **13. Ei isi vor purta propriile poveri si alte poveri impreuna cu poverile lor, iar in Ziua Invierii vor fi intrebati cu siguranta despre ceea ce nascocisera.**

Allah ne vorbește despre minciuna necredinciosilor și despre chemarea lor adresată credinciosilor de a le urma religia, avertizându-i astfel pe credincioși să nu fie amagiți și să nu cada în cursa lor. „Cei care nu cred le spun celor care cred: Urmăți calea noastră”, adică parasiti-va religia, în întregime sau în parte, și urmați-ne religia; noi vă garantăm aceasta și „vom purta pacatele voastre”. Dar acest lucru nu stă în puterea lor: „Insa ei nu vor purta nimic din pacatele lor”, nici puțin, nici mult. O asemenea preluare a pacatelor, chiar dacă cel care o promite ar consimți la ea, nu folosește la nimic. Dreptul îi aparține lui Allah, iar El nu i-a dat robului puterea de a dispune de dreptul Sau decât potrivit Poruncii și Hotărârii Sale. Hotărârea Lui este ca niciun suflet nu va purta povara altuia.

Cuvintele „Insa ei nu vor purta nimic din pacatele lor” ar putea lăsa impresia că necredincioșii care îi cheamă pe alții la necredință, asemenea tuturor celor care cheamă la falsitate, poartă numai pacatul savarsit de ei, nu și pacatul savarsit de altul din pricina lor. Pentru a îndepărta această înțelegere, Allah spune: „Ei își vor purta propriile poveri”, adică poverile pacatelor savarsite de ei, „și alte poveri împreună cu poverile lor”, adică pacatele pe care le-au pricinuit. Din pacatul savarsit de cel care urmează pe altcineva au parte atât el, cât și cel pe care îl urmează: primul pentru că l-a savarsit nemijlocit, iar celalalt pentru că l-a pricinuit și a chemat la el. Tot astfel, când cel care urmează pe altcineva savarsește o faptă bună, el are răsplata înfaptuirii ei, iar cel care l-a chemat are răsplata pentru că a fost pricina ei. „Iar în Ziua Învierii vor fi întrebați cu siguranță despre ceea ce nascociseră”: raul, înfrumusețarea lui și cuvintele lor: „Vom purta pacatele voastre”.

Versetele 14 la 15

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ فَلَبِثَ فِيهِمْ أَلْفَ سَنَةٍ إِلَّا خَمْسِينَ عَامًا فَأَخَذَهُمُ الطُّوفَانُ وَهُمْ ظَالِمُونَ ﴿١٤﴾ فَأَنجَيْنَاهُ وَأَصْحَبَ السَّفِينَةَ وَجَعَلْنَاهَا آيَةً لِلْعَالَمِينَ ﴿١٥﴾

14. Cu adevărat, l-am trimis pe Nuh la poporul său și el a rămas printre ei o mie de ani fără cincizeci de ani. Potopul i-a cuprins pe când erau nelegiuiți.
15. L-am salvat pe el și pe oamenii Corabiei și am făcut din ea un Semn pentru lumi.

Allah ne vorbește despre Hotărârea și Înțelepciunea Sa în pedepsirea popoarelor care i-au tagaduit pe Trimisi. El l-a trimis la poporul său pe robul si Trimisul Sau Nuh, pacea fie asupra lui, ca să-i cheme la Tawhid, la adorarea

numai a lui Allah si la parasirea rivalilor si idolilor. A ramas printre ei noua sute cincizeci de ani, ca Profet care ii chema noaptea si ziua, in ascuns si pe fata. Nu inceta sa-i cheme si nu slabea in povatuirea lor.

Ei nu s-au indreptat si nu au primit calauzirea, ci au staruit in necredinta si in depasirea masurii. In cele din urma, in ciuda marii sale rabdari, blandeti si ingaduinte, Profetul lor Nuh, pacea fie asupra lui, s-a rugat impotriva lor: „Domnul meu, nu lasa pe pamant niciun locuitor dintre necredinciosi!” [Nuh, 71:26]. „Potopul i-a cuprins”: apa a coborat din cer din belsug si a tasnit cu putere din pamant, „pe cand erau nelegiuiti”, vrednici de pedeapsa.

„L-am salvat pe el si pe oamenii Corabiei”: familia sa si cei care au crezut in el si s-au urcat alaturi de el. „Si am facut din ea”, adica din Corabie sau din istorisirea lui Nuh, „un Semn pentru lumi”, pentru ca oamenii sa invete ca sfarsitul celui care ii tagaduieste pe Trimisi este pieirea, iar credinciosilor Allah le va aduce alinare din orice mahnire si iesire din orice stramtorare. Allah a facut si corabia, ca fel de mijloc de transport, un Semn pentru lumi: prin ea oamenii cunosc Mila Domnului lor, Care le-a pus la indemana mijloacele de a o construi, le-a usurat folosirea ei si a facut-o sa-i poarte pe ei si bunurile lor dintr-un loc in altul si dintr-o tara in alta.

Versetele 16 la 23

وَأَبْرِهِمْ إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ أَعْبُدُوا اللَّهَ وَاتَّقُوهُ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿١٦﴾ إِنَّمَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَوْثَانًا وَتَخْلُقُونَ إِفْكًا إِنَّ الَّذِينَ تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ لَا يَمْلِكُونَ لَكُمْ رِزْقًا فَابْتَغُوا عِنْدَ اللَّهِ الرِّزْقَ وَاعْبُدُوهُ وَاشْكُرُوا لَهُ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿١٧﴾ وَإِنْ تَكْذِبُوا فَقَدْ كَذَّبَ أُمَمٌ مِّن قَبْلِكُمْ وَمَا عَلَى الرَّسُولِ إِلَّا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ ﴿١٨﴾ أَوَلَمْ يَرَوْا كَيْفَ يُبْدِئُ اللَّهُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ إِنَّ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ ﴿١٩﴾ قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ بَدَأَ الْخَلْقَ ثُمَّ اللَّهُ يُنشِئُ النَّشْأَةَ الْآخِرَةَ إِنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٠﴾ يُعَذِّبُ مَن يَشَاءُ وَيَرْحَمُ مَن يَشَاءُ وَإِلَيْهِ تُقْلَبُونَ ﴿٢١﴾ وَمَا أَنتُمْ بِمُعْجِزِينَ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ وَمَا لَكُم مِّن دُونِ اللَّهِ مِن وَلِيٍّ وَلَا

نَصِير ﴿٢٢﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ اللَّهِ وَلِقَائِهِ أُولَٰئِكَ يَكُونُونَ مِنْ رَحْمَتِي
وَأُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٢٣﴾

16. Si [aminteste-l pe] Ibrahim, cand a spus poporului sau: „Adorati-L pe Allah si fiti cu frica de El. Aceasta este mai bine pentru voi, daca ati sti. 17. Voi adorati in locul lui Allah numai idoli si nascociti minciuna. Cei pe care ii adorati in locul lui Allah nu au puterea sa va daruiasca inzestrare. Cautati, asadar, inzestrarea la Allah, adorati-L si multumiti-I. La El veti fi intorsi. 18. Daca tagaduiti, popoare de dinaintea voastra au tagaduit si ele. Trimisului nu-i revine decat vestirea limpede.” 19. Oare nu vad ei cum incepe Allah creatia, apoi o va repeta? Cu adevarat, aceasta este usoara pentru Allah. 20. Spune: „Calatoriti pe pamant si priviti cum a inceput El creatia. Apoi Allah va aduce la existenta creatia cea de pe urma. Cu adevarat, Allah are putere asupra tuturor lucrurilor. 21. El pedepseste pe cine voieste si are mila de cine voieste, iar la El veti fi intorsi. 22. Nu-I puteti scapa nici pe pamant, nici in cer si nu aveti in afara de Allah nici ocrotitor, nici ajutor.” 23. Cei care nu cred in Semnele lui Allah si in intalnirea cu El, aceia deznadajduiesc de Mila Mea si aceia vor avea parte de o pedeapsa dureroasa.

Allah arata ca l-a trimis pe Ibrahim, prietenul Sau apropiat, la poporul sau, ca sa-l cheme la Allah, spunandu-le: „Adorati-L pe Allah”, adica recunoasteti Unicitatea Lui, inchinati-I numai Lui adorarea si impliniti ceea ce v-a poruncit. „Si fiti cu frica de El”: feriti-va sa-L maniat si sa fiti pedepsiti, parasind pacatele care Il manie. Adorarea lui Allah si evlavie sunt mai bune pentru ei decat asocierea, daca ar avea stiinta adevarata. Formularea „mai bine” este aici o comparatie cu ceva in care nu exista niciun bine: parasirea adorarii lui Allah si a evlaviei nu cuprinde binele. Adorarea Lui si evlavie sunt mai bune pentru oameni fiindca numai prin ele pot dobandi cinstirea Sa in aceasta lume si in Viata de Apoi. Orice bine din ambele vietii este rodul lor. „Daca ati sti”: cunoasteti, asadar, lucrurile si chibzuiti care dintre ele merita sa fie ales.

Dupa ce le-a poruncit sa-L adore pe Allah si sa aiba evlavie fata de El, Ibrahim i-a oprit de la adorarea idolilor, aratand lipsurile acestora si nevrednicia lor de a fi adorati. „Voi adorati in locul lui Allah numai idoli si nascociti minciuna”: ii ciopliti si ii faceti cu mainile voastre, le dati nume de divinitati si nascociti minciuna poruncind adorarea lor si staruind in aceasta. „Cei pe care ii adorati in locul lui Allah”, in ciuda lipsurilor lor si a faptului ca nu au nimic care sa indreptateasca adorarea lor, „nu au puterea sa va daruiasca inzestrare”. Este ca si cum oamenii ar spune: ne-a devenit limpede ca acesti idoli sunt creati, au lipsuri si nu pot aduce folos, vatamare, moarte, viata ori inviere; cine

este astfel nu merita nici cea mai mica parte din adorare si divinizare. Dar inimile trebuie sa caute pe cineva pe care sa-l adore si caruia sa-i ceara implinirea nevoilor.

Indemnandu-i spre Cel vrednic de adorare, Ibrahim spune: „Cautati, asadar, inzestrarea la Allah”, caci El este Cel care o usureaza si o randuieste si raspunde celui care Il cheama pentru binele religiei si al vietii sale lumesti. „Adorati-L” numai pe El, fara asociati, deoarece El este Cel Desavarsit, Cel care aduce folos si vatamare si Care singur carmuieste toate lucrurile. „Si multumiti-I” numai Lui: toate binefacerile care au ajuns si ajung la fapturi vin de la El, iar toate relele care au fost si sunt indepartate sunt inlaturate de El. „La El veti fi intorsi”, iar El va va rasplati faptele si va va vesti ceea ce ati ascuns si ceea ce ati aratat. Feriti-va sa va infatisati inaintea Lui staruind in asociere si doriti ceea ce va apropie de El si pentru care va va rasplati la venirea voastra.

„Oare nu vad ei cum incepe Allah creatia, apoi o va repeta”, in Ziua Invierii? „Cu adevarat, aceasta este usoara pentru Allah”, asa cum El spune: „El este Cel care incepe creatia, apoi o va repeta, iar aceasta Ii este si mai usoara” [ar-Rum, 30:27].

„Spune”, daca au indoieli si sovaieri cu privire la inceputul creatiei: „Calatoriti pe pamant”, cu trupurile si cu inimile voastre, „si priviti cum a inceput El creatia”. Vetii vedea oameni si animale care continua sa apara, putin cate putin, plante si arbori care se ivesc din nou, din timp in timp, si nori, vanturi si altele asemenea care se reinnoiesc neincetat. Creatia se afla mereu intr-un inceput si intr-o reinnoire. Priveste-i pe oameni la mica lor moarte, somnul: noaptea i-a invaluit in intuneric, miscarile le-au incetat, glasurile li s-au stins si au ajuns in paturi si adaposturi asemenea mortilor. Au ramas astfel toata noaptea, pana cand s-au ivit zorii; atunci s-au trezit din somn si au fost ridicati din mica lor moarte, spunand: „Lauda lui Allah, Care ne-a dat viata dupa ce ne-a facut sa murim, si la El este invierea!” De aceea El spune: „Apoi Allah”, dupa aceasta reinnoire, „va aduce la existenta creatia cea de pe urma”: acea existenta care nu mai admite moarte sau somn, ci vietuire vesnica si necurmata intr-unul dintre cele doua salasuri. „Cu adevarat, Allah are putere asupra tuturor lucrurilor”: nimic nu depaseste Puterea Sa. Daca a putut incepe creatia, cu atat mai mult poate sa o readuca la viata.

„El pedepseste pe cine voieste si are mila de cine voieste”: numai El hotaraste rasplatirea, avand mila de cei ascultatori si rasplatindu-i, pedepsindu-i si mustrandu-i aspru pe cei neascultatori. „Iar la El veti fi intorsi”, in salasul in care se vor implini asupra voastra hotararile Pedepsei si Milei Sale. Dobanditi, asadar, in aceasta lume faptele de ascultare care atrag Mila Lui si indepartati-va de pacatele care atrag Pedepsa Lui. „Nu-I puteti scapa nici pe pamant, nici in

cer”: voi, cei care tagaduiti si indrazniti sa pacatuiti, sa nu credeti ca sunteti lasati deoparte sau ca li puteti scapa lui Allah pe pamant ori in cer. Sa nu va amageasca puterea voastra si nici inchipuirile prin care sufletele voastre v-au inselat ca veti scapa de Pedeapsa Lui. Nicaieri in lume nu-I puteti scapa. „Si nu aveti in afara de Allah nici ocrotitor”, care sa va aiba in grija si sa va aduca binele religiei si al vietii lumesti, „nici ajutor”, care sa va sprijine si sa indeparteze de la voi raul.

Allah arata cine sunt cei lipsiti de bine si ajunsi la rau: cei care nu cred in El, in Trimisii Sai si in ceea ce au adus acestia si care tagaduiesc intalnirea cu Allah. Pentru ei nu exista decat viata acestei lumi; de aceea indraznesc sa savarseasca asociere si pacate, fiindca inimile lor nu au nimic care sa le faca sa se teama de urmarile acestora. De aceea El spune: „Aceia deznadajduiesc de Mila Mea”, astfel incat nu savarsesc nici macar un singur lucru prin care sa dobandeasca Mila. Daca ar nadajdui in ea, ar savarsi faptele care duc la ea. Deznadejdea fata de Mila lui Allah este una dintre cele mai grave primejdii si este de doua feluri: deznadejdea necredinciosilor, care parasesc orice mijloc de apropiere de ea, si deznadejdea pacatosilor, pe care multimea nelegiuirilor ii inspaimanta si le stapaneste inimile, nascand in ele deznadejde. „Si aceia vor avea parte de o pedeapsa dureroasa”, adica o pedeapsa care provoaca durere si chin. Se pare ca aceste versete sunt intercalate intre cuvintele lui Ibrahim catre poporul sau si raspunsul lor. Allah stie cel mai bine.

Versetele 24 la 25

ج
فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ إِلَّا أَنْ قَالُوا اقْتُلُوهُ أَوْ حَرِّقُوهُ فَأَنْجَاهُ اللَّهُ مِنَ النَّارِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٢٤﴾ وَقَالَ إِنَّمَا اتَّخَذْتُمْ مِّنْ دُونِ اللَّهِ أَوْثِنًا مَّوَدَّةَ بَيْنِكُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ثُمَّ يَوْمَ الْقِيَمَةِ يَكْفُرُ بَعْضُكُم بِبَعْضٍ وَلَيَعَنَّ بَعْضُكُمْ بِبَعْضٍ وَمَأْوَاكُمُ النَّارُ وَمَا لَكُم مِّنْ نَّصِيرِينَ ﴿٢٥﴾

24. Raspunsul poporului sau nu a fost decat sa spuna: „Omorati-l sau ardeti-l!” Insa Allah l-a salvat din foc. Cu adevarat, in aceasta sunt Semne pentru oamenii care cred. **25.** El a spus: „Voi ati luat idoli in locul lui Allah numai din dragostea dintre voi in viata acestei lumi. Apoi, in Ziua Invierii, va veti lepada unii de altii si va veti blestema unii pe altii. Salasul vostru va fi Focul si nu veti avea ajutori.”

Cand Ibrahim si-a chemat poporul la Domnul sau, raspunsul oamenilor nu a fost sa-i primeasca chemarea, sa se lase calauziti de sfatul sau sincer si sa

recunoasca binefacerea lui Allah, Care il trimisese la ei. Dimpotriva, i-au dat cel mai rau raspuns: „Omorati-l ori ardeti-l”, alegand unul dintre cele mai cumplite feluri de a ucide. Erau oameni puternici, care aveau stapanirea, si l-au aruncat in foc; insa Allah l-a salvat din el.

„Cu adevarat, in aceasta sunt Semne pentru oamenii care cred”: ei cunosc astfel adevarul celor aduse de Trimisi, bunatatea si sfatul lor sincer, precum si falsitatea spuselor celor care li se impotrivesc si ii contrazic. Cei care se impotrivesc Trimisilor par sa se fi indemnati unii pe altii si sa-si fi cerut unii altora sa-i tagaduiasca.

Printre sfaturile sale sincere, Ibrahim le-a spus: „Voi v-ati luat idoli in afara de Allah numai din iubirea dintre voi in viata acestei lumi”. Tot ceea ce obtin prin aceasta este o legatura de iubire lumeasca, ce se va rupe si va disparea. „Apoi, in Ziua Invierii, va veti lepada unii de altii si va veti blestema unii pe altii”: adoratorii si cei adorati se vor dezice reciproc. Cand oamenii vor fi adunati, cei adorati le vor fi dusmani si vor tagadui adorarea primita de la ei [al-Ahqaf, 46:6]. Cum va puteti lega de cei despre care se stie ca se vor dezice de adoratorii lor si ii vor blestema? Salasul tuturor, al adoratorilor si al celor adorati, va fi Focul; nimeni nu-i va ajuta impotriva Pedepsei lui Allah si nu va indeparta de la ei chinul Sau.

Versetele 26 la 27

﴿۲۶﴾ * فَأَمَّنْ لَهُ لُوطٌ وَقَالَ إِنِّي مُهَاجِرٌ إِلَىٰ رَبِّي إِنَّهُ هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿۲۶﴾
وَوَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَجَعَلْنَا فِي ذُرِّيَّتِهِ النُّبُوَّةَ وَالْكِتَابَ وَءَاتَيْنَاهُ أُجْرَهُ
فِي الدُّنْيَا وَإِنَّهُ فِي الْآخِرَةِ لَمِنَ الصَّالِحِينَ ﴿۲۷﴾

26. Lut a crezut in el, iar el a spus: „Eu voi emigra catre Domnul meu. Cu adevarat, El este Atotputernicul, Preainteleptul.” 27. I-am daruit pe Ishaq si pe Ya'qub si am asezat Profetia si Scriptura printre urmasii sai. I-am daruit rasplata sa in aceasta lume, iar in Viata de Apoi va fi cu siguranta dintre cei drepti.

Ibrahim, binecuvantarea si pacea fie asupra lui, a continuat sa-si cheme poporul, iar oamenii au staruit in incapatanare. Totusi, Lut a crezut in chemarea lui; Allah l-a facut apoi Profet si l-a trimis la poporul sau, dupa cum se va arata. Vazand ca chemarea nu-i folosea poporului sau, Ibrahim a spus: „Eu voi emigra catre Domnul meu”, parasind pamantul raului pentru pamantul binecuvantat,

ash-Sham. „Cu adevarat, El este Atotputernicul”: El are puterea si poate sa va calauzeasca; insa este Preaintelept, iar Intelepciunea Sa nu a cerut aceasta.

Cand Ibrahim s-a indepartat de ei si i-a parasit, iar ei au ramas in starea lor, Allah nu a spus ca i-ar fi nimicit printr-o pedeapsa, ci a mentionat retragerea lui si emigrarea din mijlocul lor. In relatarile israelite se spune ca Allah a dezlantuit tantari asupra poporului sau, care le-au baut sangele si le-au mancat carnea, nimicindu-i pana la ultimul. O afirmatie categorica despre aceasta are nevoie de o dovada din Revelatie, iar o asemenea dovada nu exista. Daca Allah i-ar fi starpit prin pedeapsa, ar fi mentionat aceasta, asa cum a mentionat nimicirea celorlalte popoare care i-au tagaduit pe Trimisi. Oare una dintre tainele acestui lucru este faptul ca al-Khalil, pacea fie asupra lui, era printre cei mai milostivi, mai vrednici, mai ingaduatori si mai nobili dintre oameni, astfel incat nu s-a rugat impotriva poporului sau, cum au facut altii, si nici nu a fost pricina unei pedepse care sa-i cuprinda pe toti? Un indiciu in aceasta privinta este ca a staruit pe langa ingeri in privinta nimicirii poporului lui Lut, a discutat cu ei si a pledat pentru acei oameni, desi nu erau poporul sau. Allah stie cel mai bine cum au stat lucrurile.

„I-am daruit pe Ishaq si pe Ya'qub”, dupa ce a emigrat in ash-Sham, „si am asezat Profetia si Scriptura printre urmasii sai”: dupa el nu a mai venit niciun Profet care sa nu fie dintre urmasii sai si nu a mai fost coborata nicio Carte decat asupra unui urmas al sau, pana cand sirul lor s-a incheiat cu descendentul sau Muhammad; binecuvantarea si pacea lui Allah fie asupra lui si asupra tuturor acestora. Aceasta este una dintre cele mai mari virtuti si cinstiri: izvoarele calauzirii, milei, fericirii, izbandei si mantuirii sa se afle printre urmasii sai, iar prin ei sa fie calauziti cei care primesc calauzirea, sa creada credinciosii si sa se indrepte cei drepti. „I-am daruit rasplata sa in aceasta lume”: o sotie de o frumusetate deosebita, inzestrare imbelsugata, copii care i-au adus bucurie, cunoasterea lui Allah, iubirea Lui si intoarcerea catre El. „Iar in Viata de Apoi va fi cu siguranta dintre cei drepti”: mai mult, el si Muhammad, binecuvantarea si pacea fie asupra amandurora, sunt cei mai vrednici dintre toti dreptii si cei mai inalti in rang. Allah i-a daruit astfel fericirea acestei lumi si a Vietii de Apoi.

Versetele 28 la 35

وَلَوْ طَّا إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ إِنَّكُمْ لَتَأْتُونَ الْفَاحِشَةَ مَا سَبَقَكُمْ بِهَا مِنْ أَحَدٍ مِنَ
الْعَالَمِينَ ﴿٢٨﴾ أَنْتُمْ لَتَأْتُونَ الرِّجَالَ وَتَقَاطِعُونَ السَّبِيلَ وَتَأْتُونَ فِي نَادِيَكُمُ
الْمُنْكَرَ فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ إِلَّا أَنْ قَالُوا أَأَتَيْنَا بِعَذَابِ اللَّهِ إِنْ كُنْتَ مِنَ

الصَّادِقِينَ ﴿٢٩﴾ قَالَ رَبِّ انصُرْنِي عَلَى الْقَوْمِ الْمُفْسِدِينَ ﴿٣٠﴾ وَلَمَّا
 جَاءَتْ رُسُلُنَا إِبْرَاهِيمَ بِالْبَشْرَى قَالُوا إِنَّا مُهْلِكُوا أَهْلَ هَذِهِ الْقَرْيَةِ إِنَّا أَهْلُهَا
 كَانُوا ظَالِمِينَ ﴿٣١﴾ قَالَ إِن فِيهَا لُوطًا قَالُوا نَحْنُ أَعْلَمُ بِمَنْ فِيهَا لَنَنْجِيَنَّهُ
 وَأَهْلَهُ إِلَّا أَمْرًا تَهُوَ كَانَتْ مِنَ الْغَابِرِينَ ﴿٣٢﴾ وَلَمَّا أَنْ جَاءَتْ رُسُلُنَا لُوطًا
 سَيِّئًا بِهِمْ وَضَاقَ بِهِمْ ذَرْعًا وَقَالُوا لَا تَخَفْ وَلَا تَحْزَنْ إِنَّا مُنْجُونَكَ وَأَهْلَكَ إِلَّا
 أَمْرًا تَكُ كَانَتْ مِنَ الْغَابِرِينَ ﴿٣٣﴾ إِنَّا مُنْزِلُونَ عَلَى أَهْلِ هَذِهِ الْقَرْيَةِ رِجْزًا
 مِّنَ السَّمَاءِ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿٣٤﴾ وَلَقَدْ تَرَكْنَا مِنْهَا آيَةً بَيِّنَةً لِّقَوْمٍ
 يَعْقِلُونَ ﴿٣٥﴾

28. Si [aminteste-l pe] Lut, cand a spus poporului sau: „Voi savarsiti o ticalosie pe care nimeni dintre lumi nu a mai savarsit-o inaintea voastra. 29. Oare va apropiati de barbati, talhariti la drumul mare si savarsiti raul in adunarile voastre?” Raspunsul poporului sau nu a fost decat sa spuna: „Adu-ne Pedeapsa lui Allah, daca esti dintre cei care spun adevarul!” 30. El a spus: „Domnul meu, ajuta-ma impotriva poporului care raspandeste stricaciunea.” 31. Cand trimisii Nostri au venit la Ibrahim cu vestea buna, au spus: „Noi ii vom nimici pe locuitorii acestei cetati; cu adevarat, locuitorii ei sunt nelegiuiti.” 32. El a spus: „In ea se afla Lut.” Ei au spus: „Noi stim mai bine cine se afla in ea. Il vom salva pe el si familia sa, in afara sotiei sale, care va fi dintre cei ramasi in urma.” 33. Cand trimisii Nostri au venit la Lut, el s-a intristat din cauza lor si s-a simtit neputincios sa-i apere. Ei au spus: „Nu te teme si nu fi trist! Noi te vom salva pe tine si familia ta, in afara sotiei tale, care va fi dintre cei ramasi in urma. 34. Noi vom cobori asupra locuitorilor acestei cetati o pedeapsa din cer pentru ca se razvrateau.” 35. Si am lasat din ea un Semn limpede pentru oamenii care pricep.

S-a aratat mai inainte ca Lut, pacea fie asupra lui, a crezut in Ibrahim si s-a numarat printre cei calauziti prin el. S-a mentionat ca nu era dintre urmasii lui Ibrahim, ci era fiul fratelui sau. Cuvintele lui Allah: „Am asezat Profetia si Scriptura printre urmasii sai”, desi au o formulare generala, nu contrazic faptul ca Lut a fost Profet si Trimis fara a fi dintre urmasii sai. Versetul se afla intr-un context de lauda si preamarire a lui al-Khalil, iar Allah a aratat ca Lut a fost calauzit prin el. Faptul ca cineva este calauzit printr-un om arata mai deplin

vrednicia acestuia ca indrumator decat simplul fapt ca un urmas al sau a primit calauzirea. Allah stie cel mai bine.

Allah l-a trimis pe Lut la poporul sau. Pe langa asocierea altora cu Allah, oamenii acestuia savarseau ticalosia cu barbatii, savarseau talharii la drumul mare si raspandeau fapte rele in adunarile lor. Lut i-a povatuit sa paraseasca aceste lucruri, aratandu-le uratenia lor si pedeapsa grea la care duc. Insa ei nu s-au oprit si nu au primit aducerea-aminte. „Raspunsul poporului sau nu a fost decat sa spuna: Adu-ne Pedepsa lui Allah, daca esti dintre cei care spun adevarul!”

Profetul lor si-a pierdut nadejdea ca ei se vor indrepta, a stiut ca merita pedeapsa si a fost coplezit de asprimea tagadurii lor. S-a rugat impotriva lor si a spus: „Domnul meu, ajuta-ma impotriva poporului care raspandeste stricaciunea!”

Allah i-a primit rugaciunea si a trimis ingerii pentru a-i nimici. Mai intai, ei au trecut pe la Ibrahim si i-au dat vestea buna despre Ishaq si, dupa Ishaq, despre Ya'qub. Ibrahim i-a intrebat incotro mergeau, iar ei i-au spus ca mergeau sa nimiceasca poporul lui Lut. Atunci a inceput sa staruie pe langa ei, spunand: „In ea se afla Lut”. Ei i-au raspuns: „Il vom salva pe el si familia sa, in afara sotiei sale, care va fi dintre cei ramasi in urma”.

Apoi au plecat si au ajuns la Lut. Venirea lor l-a intristat si l-a facut sa se simta neputincios, fiindca nu-i recunoscuse si credea ca sunt calatori veniti ca oaspeti; se temea pentru ei din pricina poporului sau. Ei i-au spus: „Nu te teme si nu fi trist!” si l-au instiintat ca sunt trimisii lui Allah: „Noi te vom salva pe tine si familia ta, in afara sotiei tale, care va fi dintre cei ramasi in urma. Noi vom cobori asupra locuitorilor acestei cetati o pedeapsa din cer pentru ca se razvratau”.

I-au poruncit sa plece noaptea impreuna cu familia sa. Cand s-a facut dimineata, Allah a rasturnat locuintele oamenilor, facand ca partea lor de sus sa ajunga dedesubt, si a trimis asupra lor, una dupa alta, pietre de lut ars, pana cand i-au sters si i-au nimicit. Au ramas o istorisire de povestit si o pilda din care sa se invete. „Si am lasat din ea un Semn limpede pentru oamenii care pricep”: am lasat urme limpezi ale locuintelor poporului lui Lut pentru oamenii care inteleg lectiile cu inimile lor si trag folos din ele, dupa cum Allah spune: „Voi treceti pe langa ei dimineata si noaptea. Oare nu pricepeti?” [as-Saffat, 37:137–138].

Versetele 36 la 37

وَالِىَ مَدْيَنَ أَخَاهُمْ شُعَيْبًا فَقَالَ يَتَقَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَارْجُوا الْيَوْمَ الْآخِرَ وَلَا تَعْتَوْا فِي الْأَرْضِ مُفْسِدِينَ ﴿٣٦﴾ فَكَذَّبُوهُ فَأَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ فَأَصْبَحُوا فِي دَارِهِمْ جِثْمِينَ ﴿٣٧﴾

36. La Madyan l-am trimis pe fratele lor Shu'ayb. El a spus: „O, popor al meu, adorati-L pe Allah, nadajduiti in Ziua de Apoi si nu savarsiti rau pe pamant, raspandind stricaciunea.” 37. Insa ei l-au tagaduit, astfel ca i-a cuprins cutremurul si au ramas prabusiti in casele lor.

La Madyan, tribul bine-cunoscut, Allah l-a trimis pe Shu'ayb. El le-a poruncit oamenilor sa-L adore numai pe Allah, fara a-I face asociati, sa creada in Inviere, sa o nadajduiasca si sa lucreze pentru ea. I-a oprit de la raspandirea stricaciunii pe pamant prin inselarea la masuri si greutate si prin talharia la drumul mare.

Ei l-au tagaduit, astfel ca i-a cuprins Pedeapsa lui Allah si au ramas prabusiti, fara viata, in locuintele lor.

Versetele 38 la 40

وَعَادًا وَثَمُودًا وَقَدْ تَبَيَّنَ لَكُمْ مِّنْ مَّسْكِنِهِمْ وَزَيْنَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ أَعْمَلَهُمْ ۖ فَصَدَّهُمْ عَنِ السَّبِيلِ وَكَانُوا مُسْتَبْصِرِينَ ﴿٣٨﴾ وَقَلَرُونَ وَفِرْعَوْنَ وَهَامَانَ وَلَقَدْ جَاءَهُمْ مُّوسَىٰ بِالْبَيِّنَاتِ فَاسْتَكْبَرُوا فِي الْأَرْضِ وَمَا كَانُوا سَابِقِينَ ﴿٣٩﴾ فَكَلَّا أَخَذْنَا بِذُنُوبِهِ فَمِنْهُمْ مَّنْ أَرْسَلْنَا عَلَيْهِ حَاصِبًا وَمِنْهُمْ مَّنْ أَخَذَتْهُ الصَّيْحَةُ وَمِنْهُمْ مَّنْ خَسَفْنَا بِهِ الْأَرْضَ وَمِنْهُمْ مَّنْ أَغْرَقْنَا وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُظْلِمَهُمْ وَلَٰكِن كَانُوا أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٤٠﴾

38. Si [i-am nimicit] pe 'Ad si Thamud; aceasta va este limpede din locuintele lor. Satana le-a impodobit faptele si i-a abatut de la Cale, desi aveau vedere limpede. 39. Si [i-am nimicit] pe Qarun, Faraon si Haman. Musa a venit la ei cu dovezi limpezi, insa ei s-au purtat cu trufie pe pamant, dar nu Ne-au putut scapa. 40. Pe fiecare l-am prins pentru pacatul sau: asupra unora am trimis un vant care azvarlea pietre, pe altii i-a cuprins Strigatul, pe altii am facut

pamantul sa-i inghita, iar pe altii i-am inecat. Allah nu i-a nedreptatit, ci ei insisi s-au nedreptatit.

Tot astfel s-a intamplat cu 'Ad si Thamud, ale caror istorisiri le cunoasteti. Soarta lor va este limpede din locuintele si urmele pe care le-au parasit si pe care le vedeti cu ochii vostri. Trimisii lor venisera cu Semne limpezi, care le puteau da intelegere, insa ei i-au tagaduit si s-au impotrivit prin disputa. Satana le-a impodobit faptele, pana cand au socotit ca faptele lor erau mai bune decat ceea ce le adusesera Trimisii.

Tot astfel s-a intamplat cu Qarun, Faraon si Haman. Musa, fiul lui 'Imran, venise la ei cu Semne limpezi si dovezi stralucite, dar ei s-au purtat cu trufie pe pamant: s-au inaltat asupra robilor lui Allah, pe care i-au umilit, si au respins Adevarul. Nu puteau insa sa-I scape lui Allah, ci au ajuns neputinciosi in fata Hotararii Sale.

„Pe fiecare l-am prins pentru pacatul sau”: pedeapsa lui a fost potrivita pacatului savarsit. „Asupra unora am trimis un vant care azvarlea pietre”, adica o pedeapsa care ii lovea cu pietre, precum poporul 'Ad, asupra caruia Allah a trimis vantul sterp [adh-Dhariyat, 51:41], „pe care l-a dezlantuit impotriva lor sapte nopti si opt zile, fara intrerupere; vedeai atunci oamenii prabusiti, asemenea unor trunchiuri goale de palmieri” [al-Haqqah, 69:7]. „Pe altii i-a cuprins Strigatul”, precum poporul lui Salih; „pe altii am facut pamantul sa-i inghita”, precum Qarun; „iar pe altii i-am inecat”, precum Faraon, Haman si ostile lor. „Allah nu i-a nedreptatit”: Dreptatea Lui este desavarsita si El nu are nevoie de fapturile Sale. „Ci ei insisi s-au nedreptatit”: si-au lipsit sufletele de dreptul care li se cuvenea, caci ele fusesera create pentru adorarea numai a lui Allah. Ei insa le-au asezat intr-un alt loc decat cel cuvenit lor si le-au ocupat cu pofte si pacate. Le-au pricinuit astfel cel mai mare rau, desi credeau ca le fac bine.

Versetele 41 la 43

مَثَلُ الَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ أَوْلِيَاءَ كَمَثَلِ الْعَنْكَبُوتِ اتَّخَذَتْ بَيْتًا وَإِنَّ أَوْهَنَ الْبُيُوتِ لَبَيْتُ الْعَنْكَبُوتِ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿٤١﴾ إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ مِنْ شَيْءٍ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٤٢﴾ وَتِلْكَ الْأَمْثَلُ نَضْرِبُهَا لِلنَّاسِ وَمَا يَعْقِلُهَا إِلَّا الْعَالِمُونَ ﴿٤٣﴾

41. Pilda celor care isi iau ocrotitori in afara de Allah este asemenea paianjenului care isi face o casa; cu adevarat, cea mai fragila dintre case este casa paianjenului, daca ei ar sti. **42.** Cu adevarat, Allah stie tot ceea ce cheama ei in afara Lui. El este Atotputernicul, Preainteleptul. **43.** Aceste pilde le dam oamenilor, dar nu le pricep decat cei care au stiinta.

Aceasta este pilda data de Allah pentru cei care adora pe altcineva alaturi de El si cauta prin aceasta putere, folos si sprijin. Allah arata ca se intampla contrariul a ceea ce urmaresc: ei sunt asemenea paianjenului care isi face o casa spre a se apara de caldura, frig si primejdii. „Cu adevarat, cea mai fragila dintre case este casa paianjenului”. Paianjenul este o vietuitoare slaba, iar casa lui se numara printre cele mai fragile case; alegand-o, nu a facut decat sa adauge slabiciune slabiciunii sale.

Tot astfel, cei care isi iau ocrotitori in afara de Allah sunt saraci si neputinciosi in toate privintele. Cand isi iau ocrotitori asemenea lor, urmarind puterea si sprijinul lor, nu fac decat sa adauge slabiciune slabiciunii si neputinta neputintei lor. Se bizuie pe acestia in multe treburi si le incredinteaza implinirea lor, apoi ei insisi nu se mai ocupa de ele, socotind ca acei ocrotitori li le vor implini. Astfel, ocrotitorii ii lasa fara ajutor: nu obtin de la ei nici macar cel mai mic folos. Daca ar cunoaste cu adevarat starea lor si a celor pe care i-au luat ca ocrotitori, nu si-ar fi ales astfel de ocrotitori, ci s-ar fi dezis de ei si L-ar fi luat ca Ocrotitor pe Domnul Atotputernic si Indurador. Cand robul Il ia pe El ca Ocrotitor si se bizuie pe El, Allah ii este de ajuns pentru religia si viata lui lumeasca. Omul sporeste atunci in putere, in inima si in trup, iar starea si faptele lui se imbunatatesc.

Dupa ce a aratat slabiciunea idolilor politeistilor, Allah trece la un lucru si mai concludent: aceste obiecte de adorare nu sunt, in realitate, nimic. „Cu adevarat, Allah stie tot ceea ce cheama ei in afara Lui”: El cunoaste nevazutul si cele vazute si stie ca ei nu cheama vreo divinitate adevarata. Nu sunt decat nume pe care le-au dat ei si stramosii lor, pentru care Allah nu a coborat nicio

dovada [an-Najm, 53:23]. Nu sunt decat inchipuiri false si credinte nevalabile; la o cercetare atenta, celui inzestrat cu minte ii devin limpezi falsitatea si lipsa lor de realitate. De aceea Allah spune: „Cei care ii cheama pe altii in afara lui Allah nu urmeaza, de fapt, asociati ai Lui; ei nu urmeaza decat banuiala si nu fac decat sa nascoceasca” [Yunus, 10:66]. „El este Atotputernicul”, Care are toata puterea, cu care supune toate fapturile, „Preainteleptul”, Care asaza lucrurile la locul lor: a facut in chip desavarsit tot ceea ce a creat si a intocmit in chip desavarsit tot ceea ce a poruncit.

„Aceste pilde le dam oamenilor” spre folosul lor, spre a-i invata si a le lamuri adevarurile: lucrurile care se cunosc prin ratiune sunt infatisate prin lucruri percepute cu simturile, astfel incat sensul urmarit sa devina limpede. Acesta este un folos pentru toti. „Dar nu le pricep” prin cugetare, intelegere si asezarea lor la locul cuvenit „decat cei care au stiinta”: cei a caror stiinta a ajuns in inimi. Aceasta este o lauda a pildelor pe care le da Allah si un indemn de a le cerceta si intelege; ii lauda pe cei care le inteleg si arata ca fac parte dintre oamenii stiintei. Cel care nu le intelege nu se numara printre acestia. Aceasta se explica prin faptul ca pildele date de Allah in Coran privesc lucruri mari, cerinte inalte si probleme insemnate. Oamenii stiintei stiu ca sunt mai importante decat altele, fiindca Allah le-a dat o asemenea insemnatate si i-a indemnata pe robii Sai sa le inteleaga si sa cugete la ele. De aceea isi dau silinta sa le cunoasca. Daca insa omul, desi sunt atat de importante, nu le intelege, aceasta arata ca nu face parte dintre oamenii stiintei: daca nu cunoaste chestiunile insemnate, cu atat mai putin le va cunoaste pe celelalte. Allah da cel mai adesea pilde despre temeliile religiei si despre lucruri deosebit de insemnate.

Versetul 44

ج
خَلَقَ اللَّهُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّلْمُؤْمِنِينَ ﴿٤٤﴾

44. Allah a creat cerurile si pamantul intru adevar. Cu adevarat, in aceasta este un Semn pentru credinciosi.

Allah a creat cerurile, cu inaltimea, intinderea si frumusetea lor, cu soarele, luna, stelele si ingerii din ele, si pamantul, cu muntii, marile, tinuturile intinse, deserturile, arborii si celelalte lucruri pe care le cuprinde. Le-a creat intru adevar: nu le-a facut in joaca, fara rost ori fara folos, ci pentru ca Porunca si Legea Sa sa fie implinite, binefacerea Sa asupra robilor sa fie desavarsita, iar ei sa vada din Intelepciunea, Puterea si carmuirea Sa ceea ce le arata ca numai El este Dumnezeu vrednic de adorare si Cel Iubit. „Cu adevarat, in aceasta este un

Semn pentru credinciosi”: multe dintre lucrurile care se cer crezute devin limpezi credinciosului atunci cand cugeta la crearea cerurilor si a pamantului.

Versetul 45

أَتْلُ مَا أُوحِيَ إِلَيَّ مِنَ الْكِتَابِ وَأُقِمِ الصَّلَاةَ ^{صَلِّ} إِنَّ الصَّلَاةَ تَنهى عَنِ
الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَلَذِكْرُ اللَّهِ أَكْبَرُ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا تَصْنَعُونَ ﴿٤٥﴾

45. Recita ceea ce ti-a fost revelat din Carte si implineste Rugaciunea. Cu adevarat, Rugaciunea opreste de la ticalosie si de la ceea ce este rau, iar pomenirea lui Allah este mai mare. Allah stie ceea ce faceti.

Allah ii porunceste Trimisului Sau si celor care il urmeaza sa recite ceea ce i-a fost revelat din Carte. Recitarea ei inseamna urmare: implinirea poruncilor, parasirea interdictiilor, calauzirea dupa indrumarea ei, credinta in relatarile ei, cugetarea asupra sensurilor ei si recitarea cuvintelor ei. Recitarea cuvintelor este numai o parte a recitarii depline.

Implinirea intregii religii intra in aceasta porunca generala. Apoi Allah a mentionat Rugaciunea in mod deosebit, dupa porunca generala, din pricina vredniciei, importante si efectului ei bun. El a aratat roadele ei bune.

Rugaciunea implinita asa cum se cuvine opreste de la ticalosie si de la ceea ce este rau. Ticalosia este orice pacat socotit foarte grav si respingator, spre care sufletul ar putea sa poftasca ori sa incline. Iar ceea ce este rau este tot ceea ce ratiunea sanatoasa si firea omeneasca nealterata socotesc respingator.

Motivul pentru care Rugaciunea il opreste pe om de la ticalosie si de la ceea ce este rau este ca, atunci cand omul o implineste, desavarsindu-i stalpii si conditiile si concentrandu-se cu smerenie, inima lui se lumineaza si se curata, credinta lui sporeste, dorinta lui de bine se intareste, iar dorinta lui de rau se micsoreaza ori dispare. De aceea, implinirea statornica a Rugaciunii in acest fel il va opri negresit de la ticalosie si de la ceea ce este rau. Acesta este unul dintre cele mai mari scopuri si roade ale Rugaciunii.

Rugaciunea mai are un scop, mai mare si mai insemnat decat acesta: pomenirea lui Allah pe care o cuprinde, cu inima, cu limba si cu trupul. Allah i-a creat pe oameni numai ca sa-L adore, iar cea mai buna fapta de adorare pe care ei o pot savarsi este Rugaciunea, deoarece in ea toate madularele si puterile robului isi arata slujirea fata de Allah, lucru care nu se regaseste in aceeasi masura in celelalte fapte de adorare. De aceea Allah spune: „iar pomenirea lui Allah este mai mare”.

Este posibil ca sensul sa fie acela ca, dupa ce Allah a poruncit si a laudat Rugaciunea, a aratat ca pomenirea Lui in afara Rugaciunii este mai mare decat Rugaciunea, aceasta fiind opinia majoritatii comentatorilor. Insa primul sens este mai probabil corect, deoarece Rugaciunea este mai buna decat pomenirea lui Allah in afara ei si deoarece ea insasi, dupa cum s-a aratat, este una dintre cele mai mari forme de pomenire a lui Allah. „Allah stie ceea ce faceti”, bine ori rau, si va va rasplati pe deplin pentru aceasta.

Juzul 21

Sura al Ankabut

VERSETELE 46 LA 69

Revelata la Mecca

Versetul 46

﴿وَلَا تُجَادِلُوا أَهْلَ الْكِتَابِ إِلَّا بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ إِلَّا الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْهُمْ وَقُولُوا ءَامَنَّا بِالَّذِي أُنْزِلَ إِلَيْنَا وَأُنْزِلَ إِلَيْكُمْ وَإِلَهُنَا وَإِلَهُكُمْ وَاحِدٌ وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ﴾ ٤٦

46. Nu discutati cu Oamenii Cartii decat in felul cel mai frumos, in afara de cei dintre ei care sunt nedrepti. Spuneti: „Noi credem in ceea ce ne-a fost coborat si in ceea ce v-a fost coborat voua. Dumnezeu nostru si Dumnezeul vostru este Unul Singur, iar noi Lui ne supunem.”

Allah interzice discutarea cu Oamenii Cartii atunci cand cel care discuta nu are cunoasterea si intelegerea necesare ori cand discutia nu urmeaza reguli intelepte. El porunceste ca dezbaterea cu ei sa se desfasoare numai in felul cel mai frumos: cu o purtare buna, cuvinte blande si respectuoase, chemarea la Adevar si infatisarea lui in cea mai buna forma, precum si respingerea falsitatii si aratarea urateniei ei pe calea cea mai directa si mai folositoare.

Scopul nu trebuie sa fie simpla cearta, biruirea adversarului ori placerea de a iesi invingator in disputa, ci lamurirea Adevarului si calauzirea oamenilor. Daca, insa, unul dintre Oamenii Cartii este nedrept, iar din scopul si purtarea lui se vede ca nu doreste sa afle Adevarul, ci se cearta numai pentru a starni tulburare si a castiga discutia, nu exista folos in continuarea disputei cu el, deoarece nu se poate atinge niciun scop bun prin aceasta.

„Spuneti: Noi credem in ceea ce ne-a fost coborat si in ceea ce v-a fost coborat voua, iar Dumnezeu nostru si Dumnezeul vostru este Unul Singur.” Dezbaterea cu Oamenii Cartii trebuie sa se intemeieze pe credinta in ceea ce a fost coborat musulmanilor si in ceea ce le-a fost coborat lor, pe credinta in Trimisul nostru si in trimisiile lor si pe faptul ca Dumnezeu este Unul. Nu trebuie purtata intr-un fel care duce la criticarea vreuneia dintre Cartile revelate

ori a vreunui dintre Trimisi, asa cum fac nestiutorii care resping tot ceea ce are adversarul, fie adevarat, fie fals.

O asemenea purtare este nedreapta si se indeparteaza de buna-cuviinta a dezbaterii. Trebuie respinsa falsitatea adversarului si primit adevarul aflat la el; adevarul nu se respinge numai pentru ca a fost rostit de un necredincios. Daca discutia cu Oamenii Cartii urmeaza aceste principii, ei sunt constransi de propriile lor premise sa primeasca Coranul si pe Trimisul care l-a adus.

Cand temeliile religiei, asupra carora au fost de acord Profetii si Cartile, sunt recunoscute de amandoi cei care dezbat si adevarul lor este dovedit inaintea lor, urmeaza aceasta concluzie: Cartile si Trimisii de mai inainte, precum si Coranul si Muhammad, binecuvantarea si pacea lui Allah fie asupra lui, au explicat, au vestit si au chemat la aceste temelii. Prin urmare, cel care crede cu adevarat in ele trebuie sa creada in toate Cartile si in toti Trimisii. Aceasta este una dintre trasaturile proprii Islamului.

A crede ceea ce spune o anumita Carte, dar a tagadui o alta Carte care o confirma pe cea dintai, este nedrept si inseamna urmarea poftelor si duce, in realitate, la tagaduirea tuturor. Cel care respinge Coranul, desi acesta propovaduieste aceleasi temelii si confirma adevarul Torei, tagaduieste chiar ceea ce pretinde ca urmeaza.

Orice dovada prin care este confirmata Profetia oricarui Profet confirma, printr-o dovada asemanatoare ori mai puternica, Profetia lui Muhammad. Orice indoiala falsa ridicata impotriva Profetiei lui Muhammad se intoarce, prin una asemanatoare ori mai puternica, impotriva celorlalti Profeti. Daca acea indoiala este neintemeiata in cazul lor, cu atat mai mult este neintemeiata in cazul Profetului nostru. „Iar noi Lui ne supunem”: ne supunem Poruncii Sale. Fericit este cel care crede in El, Il ia drept singura divinitate, crede in Cartile si Trimisii Sai, I se supune lui Allah si ii urmeaza pe Trimisi; pierdut este cel care paraseste aceasta cale.

Versetele 47 la 48

وَكَذَلِكَ أَنزَلْنَاهُ إِلَيْكَ لِتُكْتَبَ عَلَيْهِ فَيُؤْمِنُ بِهِ ۚ وَمَنْ هُوَ إِلَّا مَنْ يُؤْمِنُ بِهِ ۚ وَمَا يَجْحَدُ بِآيَاتِنَا إِلَّا الْكَافِرُونَ ﴿٤٧﴾ وَمَا كُنْتَ تَتْلُو مِنْ قَبْلِهِ مِنْ كِتَابٍ وَلَا تَخُطُّهُ بِيَمِينِكَ إِذَا لَأَرْتَابَ الْمُبْطِلُونَ ﴿٤٨﴾

47. Astfel ti-am coborat Cartea. Cei carora le-am daruit Scriptura cred in ea, iar dintre acestia sunt unii care cred in ea. Nimeni nu tagaduieste Semnele Noastre in afara de necredinciosi. **48.** Tu nu ai citit inainte de ea nicio carte si nu ai scris-o cu mana ta dreapta; altfel, cei care urmeaza falsitatea ar fi avut indoieli.

Allah i-a coborat lui Muhammad aceasta Carte nobila, care vesteste lucruri marete, cheama la toate trasaturile si purtarile bune, porunceste tot ceea ce este desavarsit, confirma Scripturile de mai inainte si a fost vestita de Profetii anteriori.

Cei carora li s-a daruit Scriptura si care o cunosc asa cum trebuie, fara sa fie stapaniti de invidie ori pofta, cred in Coran. Ei sunt siguri ca este Adevarul, deoarece vad armonia lui cu profetiile aflate la ei si, prin stiinta care ii deosebeste, recunosc binele si raul, adevarul si falsitatea. „Iar dintre acestia”, dintre cei prezenti, „sunt unii care cred in ea”: credinta lor se intemeiaza pe intelegere limpede, nu pe urmarirea vreunui castig ori pe teama.

Nimeni nu tagaduieste Semnele lui Allah in afara de necredinciosii care resping Adevarul cu incapatanare. Tagaduirea nu vine de la cel al carui scop este urmarirea Adevarului. Omul cu intentie buna va ajunge sa creada in el datorita dovezilor limpezi pe care le cuprinde pentru cel cu minte sanatoasa si pentru cel care asculta cu atentie.

Una dintre dovezile adevarului sau este ca a fost adus de acest Profet vrednic de incredere, cunoscut de poporul sau pentru sinceritate si cinste. Ei ii cunosteau toate drumurile, imprejurarile si intreaga viata. Stiau ca era nestiutor de carte, ca nu citea si nu scria. Faptul ca a adus Coranul in aceasta stare este una dintre cele mai limpezi dovezi ca el vine de la Allah, Atotputernicul, Vrednicul de toata lauda.

„Tu nu ai citit inainte de ea nicio carte si nu ai scris-o cu mana ta dreapta.” Daca ar fi stiut sa citeasca si sa scrie, cei care urmeaza falsitatea ar fi putut pretinde ca a invatat Coranul din Scripturile de mai inainte ori l-a copiat din ele.

Insa lui i-a fost revelata o Carte nobila prin care i-a provocat pe cei mai elocventi si mai inversunati dusmani sa aduca ceva asemenea ei ori macar o singura sura. Ei au ramas cu totul neputinciosi si nici nu s-au gandit cu adevarat sa raspunda provocarii, fiindca stiau ca elocventa Coranului nu poate fi egalata de vorbirea omeneasca.

Versetul 49

بَلْ هُوَ آيَاتٌ يَنْتَ فِي صُدُورِ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ وَمَا يُجْحَدُ بِآيَاتِنَا إِلَّا
الظَّالِمُونَ ﴿٤٩﴾

49. Ba el este alcatuit din Semne limpezi, pastrate in piepturile celor carora li s-a daruit stiinta. Nimeni nu tagaduieste Semnele Noastre in afara de cei nedrepti.

Coranul este alcatuit din Semne limpezi, lipsite de confuzie, pastrate in inimile celor carora li s-a daruit stiinta. Acestia sunt conducatorii oamenilor, cei dintai in gandirea dreapta, oamenii cu ratiune sanatoasa si cei desavarsiti dintre ei. Faptul ca Semnele lui sunt limpezi si pastrate in inimile unor asemenea oameni este o dovada impotriva celorlalti, iar tagaduirea altora nu are nicio greutate si nu poate fi decat nedreptate.

Nimeni nu le tagaduieste decat cel nestiutor, care vorbeste fara stiinta si nu-i urmeaza pe oamenii stiintei, desi poate sa cunoasca adevarata natura a Coranului, ori cel care se preface nestiutor: stie ca este Adevarul, dar i se impotriveste; ii cunoaste sinceritatea, dar o contrazice.

Versetele 50 la 52

وَقَالُوا لَوْلَا أُنْزِلَ عَلَيْهِ آيَاتٌ مِّن رَّبِّهِ ۖ قُلْ إِنَّمَا الْآيَاتُ عِندَ اللَّهِ وَإِنَّمَا أَنَا نَذِيرٌ
مُّبِينٌ ﴿٥٠﴾ أَوَلَمْ يَكْفِهِمْ أَنَّا أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ يُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ
لَرْحَمَةً وَذِكْرًا لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٥١﴾ قُلْ كَفَىٰ بِاللَّهِ بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ شَهِيدًا يَعْلَمُ
مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ۚ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا بِالْبَاطِلِ وَكَفَرُوا بِاللَّهِ أُولَٰئِكَ هُمُ
الْخَاسِرُونَ ﴿٥٢﴾

50. Ei spun: „De ce nu i-au fost coborate Semne de la Domnul sau?” Spune: „Semnele se afla numai la Allah, iar eu sunt doar un avertizator limpede.”

51. Oare nu le este de ajuns ca ti-am coborat Cartea, care le este recitata? Cu adevarat, in aceasta se afla mila si aducere-aminte pentru oamenii care cred.
52. Spune: „Allah este de ajuns ca Martor intre mine si voi. El stie ceea ce se afla in ceruri si pe pamant. Cei care cred in falsitate si nu cred in Allah, aceia sunt cei pierduti.”

Acesti nedrepti, care nu au crezut in Trimis si in ceea ce a adus el, au obiectat si au cerut sa-i fie coborate anumite minuni alese de ei, asemenea celor care au spus ca nu vor crede pana cand nu va face sa tasneasca pentru ei un izvor din pamant. Alegerea unui anumit Semn nu le apartine lor si nici Trimisului; o asemenea cerere inseamna amestec in ceea ce Ii apartine numai lui Allah. El trimite ori retine Semnele dupa Voia Sa, iar Trimisul nu este decat un avertizator limpede; nu are o insarcinare mai presus de aceasta.

Daca scopul este deosebirea Adevarului de falsitate, iar acest scop a fost deja atins prin orice dovada valabila, cererea unor Semne anume dupa aceea este nedreptate, depasire a limitelor si trufie fata de Allah si fata de Adevar. Chiar daca Semnele cerute ar fi trimise, iar in inimile lor ar exista hotararea de a nu crede decat datorita acelor Semne, aceasta nu ar fi credinta in Adevar ca Adevar, ci numai o urmare a poftelor lor. Ce folos ar mai aduce trimiterea lor?

Deoarece tinta este aratarea Adevarului, Allah indica drumul care duce la el: „Oare nu le este de ajuns ca ti-am coborat Cartea, care le este recitata?” Aceste cuvinte putine cuprind multe Semne si dovezi. Faptul ca Profetul a adus Cartea desi era nestiutor de carte este una dintre cele mai mari dovezi ale sinceritatii sale; neputinta dusmanilor de a aduce ceva asemenea ei si provocarea Coranului sunt o alta dovada.

Coranul a fost vestit si recitat pe fata, fiind prezentat oamenilor ca fiind Cuvantul lui Allah intr-o vreme in care Trimisul avea putini sprijinatori si multi dusmani. Aceasta nu i-a slabit hotararea. L-a vestit tuturor, locuitorilor oraselor si beduinilor, spunand: „Acesta este Cuvantul Domnului meu!” Oare poate cineva sa i se impotriveasca, sa rosteasca ceva deopotriva cu el ori sa-i egaleze valoarea?

Coranul relateaza istorisirile si vestile celor de mai inainte si dezvaluie lucruri nestiute din trecut si din viitor, toate fiind in acord cu realitatea. El vegheaza asupra Scripturilor anterioare, confirma adevarul lor si respinge deformatiile introduse. In porunci si interdictii ii calauzeste pe oameni pe Calea dreapta: nu porunceste nimic despre care ratiunea dreapta sa poata spune ca ar fi fost mai bine sa nu fie poruncit si nu interzice nimic despre care ratiunea sa poata spune ca ar fi fost mai bine sa nu fie interzis.

Calauzirea lui este in armonie cu dreptatea, buna randuiala si intelegciunea oamenilor inzestrati cu vedere limpede. Indrumarile si hotararile sale se

dovedesc cele mai bune pentru orice stare si orice vreme; treburile oamenilor nu pot fi indreptate fara el. Toate acestea sunt dovezi indeajuns pentru cel care doreste sincer sa creada in Adevar si se straduiește sa-l caute. Allah sa nu-i fie de ajuns celui caruia Coranul nu-i este de ajuns si sa nu-l vindece pe cel pe care al-Furqan nu-l vindeca! Pentru cel care se lasa calauzit de el si il socoteste de ajuns, Coranul este mila si bine.

In Coran se afla mila si aducere-aminte pentru credinciosi, prin stiinta bogata, binele mult, curatirea inimilor si sufletelor, indreptarea credintei, desavarsirea purtarii si intelegerile daruite de Allah si tainele dumnezeiesti.

„Allah este de ajuns ca Martor intre mine si voi.” Profetul Il cheama pe Allah drept Martor: daca ar fi mincinos, Allah ar face sa se abata asupra lui ceea ce ar fi o pilda pentru oameni. Daca insa Allah il intareste, il sprijina si ii inlesneste treburile, aceasta marturie mareata a lui Allah ar trebui sa le fie de ajuns. Daca li se pare ca marturia Lui, pe Care ei nu L-au auzit si nu L-au vazut, nu este o dovada suficienta, atunci El „stie ceea ce se afla in ceruri si pe pamant”. Intre cele pe care le stie se afla starea Trimisului, starea lor si cuvintele pe care Trimisul li le adreseaza.

Daca Trimisul I-ar fi atribuit minciuni lui Allah, desi Allah stia aceasta si putea sa-l pedepseasca, lasarea lui nesanctionata ar fi fost incompatibila cu Stiinta, Puterea si Intelepciunea Sa. Allah spune: „Daca Ne-ar fi atribuit unele cuvinte, l-am fi apucat cu putere, apoi i-am fi taiat aorta” [al-Haqqah, 69:44–46].

Cei care cred in falsitate si nu cred in Allah sunt cei pierduti. Ei au pierdut credinta in Allah, ingerii Sai, Cartile Sale, Trimisii Sai si Ziua de Apoi si vor pierde fericirea vesnica. In locul Adevarului drept ei cred in tot ceea ce este fals si respingator, iar in locul fericirii vor avea pedeapsa dureroasa. In Ziua Invierii isi vor pierde sufletele si familiile.

Versetele 53 la 55

ج
وَيَسْتَعْجِلُونَكَ بِالْعَذَابِ وَلَوْلَا أَجَلٌ مُّسَمًّى لَّجَاءَهُمُ الْعَذَابُ وَلَيَأْتِيَنَّهُمْ بَغْتَةً
وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٥٣﴾ يَسْتَعْجِلُونَكَ بِالْعَذَابِ وَإِنَّ جَهَنَّمَ لَمُحِيطَةٌ
بِالْكَافِرِينَ ﴿٥٤﴾ يَوْمَ يَغْشَاهُمْ الْعَذَابُ مِنْ فَوْقِهِمْ وَمِنْ تَحْتِ أَرْجُلِهِمْ
وَيَقُولُ ذُقُوا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٥٥﴾

53. Ei iti cer sa grabesti pedeapsa. Daca nu ar fi fost un termen hotarat, pedeapsa ar fi venit asupra lor. Ea va veni cu siguranta asupra lor pe

neasteptate, fara ca ei sa-si dea seama. 54. Ei iti cer sa grabesti pedeapsa, insa Iadul ii va cuprinde pe necredinciosi. 55. In Ziua cand pedeapsa ii va acoperi de deasupra lor si de sub picioarele lor, li se va spune: „Gustati ceea ce savarseati!”

Allah arata nestiinta celor care nu cred in Trimis si in Mesajul sau. Ei cereau sa fie grabita pedeapsa, intarindu-si astfel necredinta si spunand: „Cand se va implini aceasta fagaduinta, daca spuneti adevarul?” Daca Allah nu ar fi stabilit pentru pedeapsa un termen care inca nu sosise, atitudinea lor, incercarea de a-L sfida si respingerea Adevarului ar fi facut ca ea sa vina imediat.

Cu toate acestea, sa nu creada ca pedeapsa intarzie³⁵. Ea va veni pe neasteptate, fara ca ei sa-si dea seama. Asa s-a intamplat la Badr: au venit cu trufie si lauda, crezand ca isi vor atinge tinta, dar Allah i-a nimicit³⁶, ucigandu-le capetenile si pe multi dintre cei mai rai dintre ei. Nu a ramas casa care sa nu fie lovita de nenorocire. Pedeapsa a venit din locul din care nu se asteptau si i-a cuprins fara sa-si dea seama.

Chiar daca o pedeapsa lumeasca nu i-ar lovi, inaintea lor se afla pedeapsa Vietii de Apoi, de care nimeni dintre ei nu va scapa, fie ca a fost grabita pentru el pedeapsa lumii acesteia, fie ca i s-a dat ragaz. Iadul ii va inconjura din toate partile, asa cum necredinta, pacatele si faptele rele i-au inconjurat in lume. Pedeapsa ii va acoperi de deasupra si de sub picioare, iar lor li se va spune sa guste rodul faptelor lor. Faptele lor se vor fi prefacut in pedeapsa impotriva lor, iar pedeapsa ii va invalui asa cum necredinta si pacatul ii invaluiiau.

Versetele 56 la 59

يَعْبَادِيَ الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّ أَرْضِي وَسِعَةً فَإِنِّي فَاعْبُدُون ﴿٥٦﴾ كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ ثُمَّ إِلَيْنَا تُرْجَعُونَ ﴿٥٧﴾ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُبَوِّئَنَّهُم مِّنَ الْجَنَّةِ غُرَفًا تَجْرَى مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا نِعَمَ أَجْرٍ لِّلْعَامِلِينَ ﴿٥٨﴾ الَّذِينَ صَبَرُوا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ﴿٥٩﴾

56. O, robi ai Mei care credeti! Pamantul Meu este intins, asa ca numai pe Mine adorati-Ma. 57. Fiecare suflet va gusta moartea, apoi la Noi veti fi intorsi. 58. Pe cei care cred si savarsesc fapte drepte ii vom aseza in incaperi

³⁵ Nota editiei arabe: Manuscrisul (B) are „sa nu-i ceara grabirea” in loc de „sa nu socoteasca prea tarzie coborarea ei”, referitor la pedeapsa.

³⁶ Nota editiei arabe: Verbul folosit aici, „أَحَانَهُمْ”, este explicat prin „أَهْلَكَهُمْ”, adica „i-a nimicit”.

inalte din Paradis, pe sub care curg rauri, si vor ramane vesnic acolo. Ce minunata este rasplata celor care lucreaza, 59. a celor care rabda si isi pun increderea in Domnul lor!

Allah li se adreseaza robilor care cred in El si in Trimisul Sau: pamantul Lui este larg. Daca nu-si pot adora Domnul intr-un tinut, sa-l paraseasca si sa mearga intr-altul unde adorarea Ii este inchinata numai lui Allah. Locurile in care Allah poate fi adorat sunt multe si intinse, iar Domnul este Unul.

Moartea va ajunge fara indoiala la fiecare, apoi toti vor fi intorsi la Domnul lor. El ii va rasplati pe cei care L-au adorat asa cum se cuvine si au unit credinta cu faptele drepte: ii va aseza in locuinte inalte ce cuprind tot ceea ce inimile doresc si ochii se bucura sa priveasca, in Gradini pe sub care curg rauri, unde vor ramane vesnic.

Ce minunate vor fi acele locuinte din Gradinile Fericirii, ca rasplata pentru cei care lucreaza pentru Allah! Ei rabda in stradanii lor. Rabdarea in adorarea lui Allah cere ca omul sa-si dea toata silinta, sa-si puna puterea in aceasta si sa lupte cu tarie impotriva lui Satana, care il cheama sa neglijeze ceva din aceasta adorare.

Increderea in Allah cere ca ei sa se sprijine pe El, sa aiba o parere buna despre El si sa creada ca El ii va ajuta sa duca la capat binele pe care s-au hotarat sa-l faca. Allah mentioneaza increderea separat, desi ea face parte din rabdare, pentru ca este necesara in fiecare fapta si in hotararea de a parasi tot ceea ce li s-a poruncit sa paraseasca. Implinirea poruncilor si pazirea interdictiilor nu sunt desavarsite fara aceasta incredere.

Versetul 60

وَكَايْنٍ مِّنْ دَابَّةٍ لَا تَحْمِلُ رَزْقَهَا اللَّهُ يَرْزُقُهَا وَإِيَّاكُمْ وَهُوَ السَّمِيعُ
الْعَلِيمُ ﴿٦٠﴾

60. Cate vietuitoare nu-si poarta inzestrarea! Allah le inzestreaza pe ele si pe voi. El este Cel care aude totul, Atotstiutorul.

Creatorul a garantat inzestrarea tuturor vietuitoarelor, celor puternice si celor neputincioase. Cate fapturi de pe pamant sunt slabe la trup si lipsite de pricepere, nu poarta nimic si nu pastreaza provizii, iar Allah le trimite neincetat hrana la timpul potrivit!

Allah le inzestreaza pe ele si pe voi. Toti depindeti de Allah, Care poarta grija inzestrarii voastre asa cum v-a creat si va stapaneste. El aude totul si stie

totul; nicio faptura nu-I este ascunsă și niciuna nu moare din lipsa hranei pentru că ar fi fost ascunsă de El. Nu există vietuitoare pe pământ a cărei înzestrare să nu fie garantată de Allah; El îi cunoaște locul de sedere și locul de odihnă, iar toate sunt într-o Carte limpede [Hud, 11:6].

Versetele 61 la 63

وَلَمَّا سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَخَرَجَ الشَّمْسُ وَالْقَمَرَ لَيَقُولَنَّ اللَّهُ فَاَنَّا يُؤْفِكُونَ ﴿٦١﴾ اللَّهُ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَيَقْدِرُ لَهُ إِنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٦٢﴾ وَلَمَّا سَأَلْتَهُمْ مَنْ نَزَّلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ مِنْ بَعْدِ مَوْتِهَا لَيَقُولَنَّ اللَّهُ قُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ ﴿٦٣﴾

61. Dacă îi întrebi cine a creat cerurile și pământul și a supus soarele și luna, ei vor spune cu siguranță: „Allah.” Atunci cum de sunt abatuti? **62.** Allah largeste înzestrarea pentru cine vrea dintre robii Sai și o restrânge pentru el. Cu adevărat, Allah cunoaște toate lucrurile. **63.** Dacă îi întrebi cine coboară apa din cer și da prin ea viața pământului după moartea lui, ei vor spune cu siguranță: „Allah.” Spune: „Toată lauda Îi aparține lui Allah!” Insa cei mai multi dintre ei nu pricep.

Aceste versete aduc dovada împotriva politeistilor care Îi fac lui Allah asociați în adorare, obligându-i să accepte ceea ce decurge din propria lor recunoaștere a Unicității Stăpânirii Sale. Dacă sunt întrebați cine a creat cerurile și pământul, cine a supus soarele și luna, cine coboară ploaia prin care reinvie pământul și în Mana cui se afla stăpânirea tuturor lucrurilor, ei spun că Allah singur.

Ei recunosc astfel că idolii și cei adorați în afara lui Allah nu pot face nimic din toate acestea. Cât de uimitoare sunt minciuna și nascocirea lor și întoarcerea către cei despre care marturisesc că sunt neputincioși și nu stăpânesc nimic! Nu există om mai lipsit de minte și vedere limpede decât cel care vine la o piatră, la un mormant ori la ceva asemanator, știind că nu poate aduce folos ori vatamare, nu poate crea și nu poate darui înzestrare, apoi îi arată cea mai deplină supunere și îi închină adorarea, făcându-l asociat cu Domnul Creator și Înzestrator, singurul Care aduce folosul și vatamarea.

Spune: toată lauda Îi aparține lui Allah, Care a despartit Calauzirea de ratăcire și a lamurit falsitatea căii politeistilor, pentru că cei calauziți să se

ferasca de ea. Lauda li apartine lui Allah, Care a creat lumea de sus si lumea de jos, le carmuiește, le inzește, largeste inzeștrarea pentru cine vorește si o reștrange pentru cine vorește, potrivit Intelpecuni si Stiintei Sale despre ceea ce li se potrivește robilor.

Versetele 64 la 69

ج ج
وَمَا هَذِهِ الْحَيَوةُ الدُّنْيَا إِلَّا لَهْوٌ وَلَعِبٌ وَإِنَّ الدَّارَ الْآخِرَةَ لَهِيَ الْحَيَوَانُ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿٦٤﴾ فَإِذَا رَكِبُوا فِي الْفُلِكِ دَعَوْا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ فَلْيَا نَجِّنْهُمْ إِلَى الْبَرِّ إِذَا هُمْ يُشْرِكُونَ ﴿٦٥﴾ لِيَكْفُرُوا بِمَا ءَاتَيْنَاهُمْ وَلِيَتَمَتَّعُوا فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿٦٦﴾ أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّا جَعَلْنَا حَرَمًا ءَامِنًا وَيَتَخَطَّفُ النَّاسُ مِنْ حَوْلِهِمْ أَفَبِالْبَاطِلِ يُؤْمِنُونَ وَبِنِعْمَةِ اللَّهِ يَكْفُرُونَ ﴿٦٧﴾ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَى عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِالْحَقِّ لَمَّا جَاءَهُ أَلَيْسَ فِي جَهَنَّمَ مَثْوًى لِّلْكَافِرِينَ ﴿٦٨﴾ وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا وَإِنَّ اللَّهَ لَمَعَ الْمُحْسِنِينَ ﴿٦٩﴾

64. Viata acestei lumi nu este decat joaca si distractie. Cu adevarat, Salasul de Apoi este viata adevarata, daca ei ar sti. **65.** Cand se urca pe o corabie, li cheama pe Allah cu devotament sincer fata de El, dar cand El li salveaza si li aduce pe uscat, ei li fac asociati, **66.** aratandu-se nerecunoscatori pentru ceea ce le-am daruit. Sa se bucure pentru putin, dar curand vor sti. **67.** Oare nu vad ca am facut un sanctuar sigur, in vreme ce oamenii sunt rapiti din jurul lor? Oare cred in falsitate si sunt nerecunoscatori pentru binefacerea lui Allah? **68.** Cine este mai nedrept decat cel care nascocește minciuni despre Allah ori tagaduiește Adevarul cand acesta vine la el? Oare nu se afla in Iad un salas pentru necredinciosi? **69.** Pe cei care se straduiesc pentru Noi li vom calauzi cu siguranta pe Caile Noastre. Cu adevarat, Allah este cu cei care fac bine.

Allah descrie aceasta lume si Viata de Apoi intr-un fel care il face pe om sa se desprinda de lume si sa tanjeasca dupa Viata de Apoi. Viata lumii este, in realitate, joaca si distractie care ocupa inimile si trupurile. Allah a asezat in ea podoabe, placeri si pofte care li atrag pe cei ale caror inimi s-au indepartat de Adevar, par frumoase ochilor celor nepasatori si bucura sufletele a caror

preocupare este falsitatea. Apoi lumea trece repede, iar indragostitul de ea ramane numai cu tristete, pierdere si regret.

Viata de Apoi este salasul vietii depline. Aceasta viata deplina cere ca trupurile locuitorilor sai sa fie de o tarie desavarsita si puterile lor sa fie depline, fiindca au fost create pentru viata, iar acolo se va gasi tot ceea ce desavarseste viata si aduce placere, bucurie si implinirea dorintelor: mancare, bautura, sotii si alte binefaceri pe care niciun ochi nu le-a vazut, nicio ureche nu le-a auzit si nicio inima omeneasca nu si le-a inchipuit. Daca oamenii ar cunoaste aceasta realitate, nu ar pune lumea inaintea Vietii de Apoi si nu ar parasii salasul vietii adevarate pentru salasul jocului si distractiei. Aceasta arata ca oamenii care au stiinta vor pune negresit Viata de Apoi inaintea acestei lumi, deoarece cunosc starea celor doua salasuri.

Apoi Allah arata falsitatea politeismului prin starea lor pe mare. Cand valurile ii arunca si se tem de moarte, ei parasesc toti rivalii si Il cheama numai pe Allah cu sinceritate deplina. Cand greutatea trece si Cel pe Care L-au chemat ii salveaza pe uscat, Li asociaza din nou pe cei care nu i-au putut salva si nici ajuta in necaz. Ar fi trebuit sa-I ramana sinceri lui Allah atat in usurinta, cat si in greutate, ca sa fie credinciosi adevarati, vrednici de rasplata si feriti de pedeapsa.

Asocierea de dupa salvare este nerecunoscuta fata de binefacerea lui Allah. Ei raspund binelui cu rau. Sa se bucure de lume asemenea vitelor, preocupati numai de hrana si placeri sexuale; curand, cand vor trece in Viata de Apoi, vor cunoaste urmare, regretul adanc si pedeapsa dureroasa.

Allah le aminteste de sanctuarul sigur din Mecca. Ei se bucura de siguranta si inzestrare bogata, in vreme ce oamenii din jur sunt rapiti, ucisi ori luati prizonieri si traiesc in teama. Oare nu trebuie sa-L adore pe Cel care i-a hranit impotriva foamei si i-a pazit de frica? In schimb, ei cred in falsitatea asocierii si a cuvintelor si faptelor mincinoase si sunt nerecunoscatori pentru binefacerea lui Allah. Unde le-au disparut mintile si priceperea, de au ales ratacirea in locul Calauzirii, falsitatea in locul Adevarului si nefericirea in locul fericirii, devenind astfel cei mai nedrepti dintre oameni?

Nimeni nu este mai nedrept decat cel care nascoceste minciuni despre Allah, atribuindu-I ratacirea si falsitatea pe care le urmeaza, ori decat cel care tagaduieste Adevarul adus de Trimisul lui Allah, Muhammad. Inaintea acestui nedrept incapatanat se afla Iadul, unde socoteala va fi incheiata cu el. Acolo va fi umilit si va ramane vesnic.

„Pe cei care se straduiesc pentru Noi ii vom calauzi cu siguranta pe Caile Noastre.” Acestia sunt cei care emigreaza pentru Allah, lupta impotriva dusmanilor si depun toata stradanii pe drumul care duce la Multumirea Lui.

Pentru ca sunt facatori de bine, Allah ii calauzeste spre Caile care duc la El si este cu ei prin ajutor, sprijin si calauzire.

Versetul arata ca oamenii care depun stradanie sunt cei mai vrednici sa ajunga la ceea ce este corect. Cel care implineste bine ceea ce i s-a poruncit primeste ajutorul lui Allah si mijloacele Calauzirii. Cel care se straduieste sa dobandeasca stiinta religioasa va primi calauzire si sprijin dumnezeiesc dincolo de ceea ce ar putea dobandi doar prin efortul sau, iar invatarea ii va fi usurata.

Cautarea stiintei religioase face parte din lupta pe Calea lui Allah; mai mult, ea este una dintre cele doua forme ale acestei lupte, pe care o pot duce numai oamenii alesi. Este lupta prin cuvant si limba impotriva necredinciosilor si ipocritilor, precum si stradanii de a-i invata pe oameni lucrurile religiei si de a respinge obiectiile celor care se impotrivesc Adevarului, chiar daca sunt musulmani.

S-a incheiat explicatia Surei al-'Ankabut, cu lauda lui Allah si cu ajutorul Sau.

Sura ar Rum

VERSETELE 1 LA 60

Revelata la Mecca

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

In Numele lui Allah, Cel Milostiv, Indurator.

Verselele 1 la 7

أَلَمْ نَكْنِزْ لِّلرُّومِ ﴿١﴾ غَلَبَتِ الرُّومُ ﴿٢﴾ فِي أَدْنَى الْأَرْضِ وَهُمْ مِّنْ بَعْدِ غَلَبِهِمْ سَيَغْلِبُونَ ﴿٣﴾ فِي بَضْعِ سِنِينَ لِلَّهِ الْأَمْرُ مِن قَبْلُ وَمِن بَعْدُ وَيَوْمَئِذٍ يَفْرَحُ الْمُؤْمِنُونَ ﴿٤﴾ بِنَصْرِ اللَّهِ يَنْصُرُ مَن يَشَاءُ وَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿٥﴾ وَعَدَ اللَّهُ لَا يُخْلِفُ اللَّهُ وَعْدَهُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٦﴾ يَعْلَمُونَ ظَاهِرًا مِّنَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَهُمْ عَنِ الْآخِرَةِ هُمْ غَافِلُونَ ﴿٧﴾

1. Alif. Lam. Mim. 2. Romanii au fost infranti 3. intr-un tinut apropiat, inasa, dupa infrangerea lor, ei vor birui 4. in cativa ani. A lui Allah este Porunca, inainte si dupa aceea. In Ziua aceea, credinciosii se vor bucura 5. de ajutorul lui Allah. El ajuta pe cine volesti si El este Atotputernicul, Induratorul. 6. Aceasta este Fagaduinta lui Allah. Allah nu-Si incalca Fagaduinta, inasa cei mai multi oameni nu stiu. 7. Ei cunosc numai ceea ce este vadit din viata acestei lumi, dar fata de Viata de Apoi sunt nepasatori.

In acea vreme, persii si romanii erau doua dintre cele mai puternice popoare ale pamantului, iar intre ele aveau loc razboaie si lupte asemenea celor dintre state cu puteri apropiate. Persii erau politeisti si adoratori ai focului, iar romanii erau dintre Oamenii Cartii, pretinzand ca urmeaza Tora si Evanghelia. Ei erau mai apropiati de musulmani decat persii. De aceea credinciosii doreau victoria romanilor, pe cand politeistii din Mecca, uniti cu persii prin credinta politeista, doreau victoria persilor.

Persii i-au biruit pe romani, fara sa le cucereasca decat tinuturile apropiate de hotarele lor. Politeistii din Mecca s-au bucurat, iar musulmanii s-au intristat. Allah le-a vestit si le-a fagaduit ca romanii ii vor birui pe persi „in cativa ani”,

adica in opt ori noua ani sau aproximativ atat, dar nu mai mult de zece si nu mai putin de trei.

Atat victoria persilor asupra romanilor, cat si victoria ulterioara a romanilor asupra persilor au avut loc prin Voia si Hotararea lui Allah. „A lui Allah este Porunca, inainte si dupa aceea.” Victoria nu vine numai prin cauze lumesti; ea trebuie sa fie in acord cu Voia si Hotararea dumnezeiasca.

In ziua in care romanii ii vor birui pe persi, credinciosii se vor bucura de ajutorul lui Allah. Desi ambele popoare erau necredincioase, unele rele sunt mai mici decat altele, iar politeistii se vor intrista. Allah este Atotputernicul, a Carui Putere supune intreaga creatie: El da stapanirea cui vointe si o ia de la cine vointe, cinsteste pe cine vointe si umileste pe cine vointe. El este Indurator cu robii Sai credinciosi si le pregateste cauze de fericire si biruinte care nu le-ar fi trecut prin minte.

Aceasta este Fagaduinta lui Allah; El nu-Si incalca Fagaduinta. Credinciosii trebuie sa fie siguri de ea si sa stie ca se va implini negresit. Cand au fost revelate aceste versete, musulmanii au crezut, iar politeistii le-au tagaduit, pana acolo incat unii musulmani si unii politeisti au pus ramasag asupra numarului de ani. La termenul stabilit de Allah, romanii i-au biruit pe persi si i-au alungat din tinuturile luate, iar Fagaduinta s-a implinit.

Aceasta a fost una dintre vestile nevazutului pe care Allah le-a anuntat inainte sa se petreaca. S-a implinit in vremea musulmanilor si politeistilor carora Allah le vestise acest lucru. Insa cei mai multi oameni nu stiu ca Fagaduinta lui Allah este Adevarul. Ei nu privesc lucrurile in adancime si nu inteleg urmarile lor. De aceea, multi dintre ei tagaduiesc Fagaduinta Sa si Semnele Sale.

Ei cunosc numai ceea ce este la suprafata vietii lumesti. Privesc cauzele si sunt siguri ca se va petrece lucrul ale carui cauze li se par reunite, ori ca nu se va petrece ceea ce nu are, dupa parerea lor, cauze vizibile. Se opresc la cauze, fara sa cugete la Cel care le face sa existe si le stapaneste. Sunt nepasatori fata de Viata de Apoi, deoarece inimile, poftetele si dorintele lor sunt indreptate catre lume si podoabele ei lipsite de valoare. Isi pun toata stradania in ele, nu tanjesc dupa Paradis, nu se tem de Iad si nu sunt tulburati de statul inaintea lui Allah si de intalnirea cu El. Aceasta nepasare fata de Viata de Apoi este semnul nefericirii lor.

Este uimitor ca multi dintre acesti oameni au o inteligenta extraordinara in lucrurile lumesti de suprafata. Au infaptuit lucruri uimitoare in energia

atomica³⁷, electricitate si mijloace de transport pe uscat, pe mare si in aer. Au ajuns sa se admire si sa-i priveasca de sus pe cei care nu au atins ceea ce Allah le-a ingaduit lor. Cu toate acestea, in privinta religiei lor sunt cei mai lipsiti de pricepere, cei mai nepasatori fata de Viata de Apoi si cei mai putin cunoscatori ai urmarilor finale.

Oamenii cu vedere limpede ii vad ratacind orbi in nestiinta si falsitate: L-au uitat pe Allah, iar El i-a facut sa se uite pe ei insisi. Ei sunt nelegiuitii. Cand oamenii cu intelegere vad priceperea daruita necredinciosilor in amanuntele lumii si lipsirea lor de ratiunea inalta, inteleg ca toate lucrurile se afla in Mana lui Allah: El hotaraste asupra robilor, ajuta si calauzeste ori lasa fara sprijin.

De aceea se tem de Domnul lor si li cer sa le desavarseasca lumina mintii si credinta, pentru a ajunge la El si a se apropia de El. Daca realizarile lumesti ar fi fost insotite de credinta si intemeiate pe ea, ar fi dus la o innobilare inalta si la o viata buna. Insa, deoarece multe s-au intemeiat pe ateism, au dus la decaderea eticii si purtarii si la dezvoltarea mijloacelor de nimicire si distrugere.

Versetele 8 la 10

أَوَلَمْ يَتَفَكَّرُوا فِي أَنفُسِهِمْ^ق مَا خَلَقَ اللَّهُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا إِلَّا بِالْحَقِّ وَأَجَلٍ مُّسَمًّى وَإِنَّ كَثِيرًا مِّنَ النَّاسِ بِلِقَائِي رَبِّهِمْ لَكَافِرُونَ ﴿٨﴾
 أَوَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ كَانُوا أَشَدَّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَأَثَارُوا الْأَرْضَ وَعَمَرُوهَا أَكْثَرَ مِمَّا عَمَرُوهَا وَجَاءَتْهُمْ رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا كَانَ اللَّهُ لِيَظْلِمَهُمْ وَلَٰكِن كَانُوا أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٩﴾ ثُمَّ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا السُّوْءَ إِنَّ كَذِبُوهَا بِآيَاتِ اللَّهِ وَكَانُوا بِهَا يَسْتَهْزِءُونَ ﴿١٠﴾

8. Oare nu au cugetat in ei insisi? Allah nu a creat cerurile, pamantul si ceea ce se afla intre ele decat intru Adevar si pentru un termen hotarat. Insa multi oameni nu cred in intalnirea cu Domnul lor. 9. Oare nu au calatorit pe pamant si nu au vazut care a fost sfarsitul celor de dinaintea lor? Aceia au fost mai puternici decat ei, au lucrat pamantul si au construit pe el mai mult decat au construit acestia. Trimisii lor au venit la ei cu dovezi limpezi. Allah nu i-a

³⁷ Nota editiei arabe: In manuscrisul B apare „النارية” („legate de foc”), in loc de „الذرية” („atomice”).

nedreptatit, ci ei insisi s-au nedreptatit. 10. Apoi, sfarsitul celor care au savarsit raul a fost cel mai rau: au tagaduit Semnele lui Allah si le-au luat in batjocura.

Oare cei care ii tagaduiesc pe Trimisii lui Allah si neaga intalnirea cu El nu au cugetat in ei insisi? In propriile lor suflete exista Semne prin care pot sti ca Cel care i-a creat din nimic ii va crea din nou. Nu este potrivit ca Acela care i-a purtat prin trepte - de la picatura, la cheag, la bucata de carne, apoi la omul insufltit, copil, tanar, batran si neputincios - sa-i lase fara scop, fara porunci si interdictii si fara rasplata ori pedeapsa.

Allah a creat cerurile, pamantul si ceea ce se afla intre ele numai intru Adevar: pentru a-i incerca pe oameni si a arata care dintre ei savarseste cele mai bune fapte. Le-a creat pentru un termen stabilit, pana cand lumea se va sfarsi si va veni Invierea, cand pamantul va fi schimbat cu un alt pamant, iar cerurile, de asemenea.

Multi oameni tagaduiesc intalnirea cu Domnul lor; de aceea nu se pregatesc pentru ea si nu-i cred pe Trimisii care au vestit-o. Necredinta lor nu are dovada, in vreme ce dovezile hotaratoare arata ca Invierea si rasplata faptelor vor avea loc.

Allah ii indeamna sa calatoreasca pe pamant si sa priveasca sfarsitul popoarelor care si-au tagaduit Trimisii. Acelea au fost mai puternice, au lasat urme mai mari, cetati uriase si lucrari marete, au sadit pomi, au cultivat pamantul si au sapat canale. Puterea si lucrarile lor nu le-au folosit cand i-au respins pe Trimisii veniti cu dovezi limpezi ale Adevarului.

Din acele popoare nu au ramas decat urmele unei lumi disparute, oameni nimiciti, locuinte pustii si o pomenire rea de-a lungul generatiilor. Aceasta a fost prima treapta a pedepsei, o pregustare si un inceput al pedepsei din Viata de Apoi. Allah nu i-a nedreptatit cand i-a nimiciti, ci ei insisi si-au adus pieirea.

Cei care au savarsit raul au ajuns intr-o stare rea si cumplita, care i-a impins sa tagaduiasca Semnele lui Allah si sa le ia in batjocura. Aceasta a fost o pedeapsa pentru raul si pacatele lor. Apoi, batjocura si tagaduirea lor au devenit, la randul lor, cauza celor mai mari pedepse si a celor mai grele nenorociri.

Versetele 11 la 16

اللَّهُ يَبْدَأُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ ثُمَّ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿١١﴾ وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ يُبْلِسُ
 الْمُجْرِمُونَ ﴿١٢﴾ وَلَمْ يَكُنْ لَهُمْ مِّنْ شُرَكَائِهِمْ شُفَعَاءُ وَكَانُوا بِشُرَكَائِهِمْ
 كَافِرِينَ ﴿١٣﴾ وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ يُؤْمِدُ يُتَفَرَّقُونَ ﴿١٤﴾ فَأَمَّا الَّذِينَ
 ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَهُمْ فِي رَوْضَةٍ يُحْبَرُونَ ﴿١٥﴾ وَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا
 وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَلِقَاءِ الْآخِرَةِ فَأُولَٰئِكَ فِي الْعَذَابِ مُحْضَرُونَ ﴿١٦﴾

11. Allah incepe creatia, apoi o va repeta, iar apoi la El veti fi intorsi. 12. In Ziua cand va veni Ceasul, nelegiuitii vor fi cuprinsi de deznadejde. 13. Ei nu vor avea mijlocitori dintre asociatii lor si se vor lepada de asociatii lor. 14. In Ziua cand va veni Ceasul, in Ziua aceea se vor desparti. 15. Cat despre cei care cred si savarsesc fapte drepte, ei se vor bucura intr-o Gradina. 16. Iar cei care nu cred, tagaduiesc Semnele Noastre si intalnirea din Viata de Apoi vor fi adusi la pedeapsa.

Allah singur incepe crearea tuturor fapturilor, apoi o va repeta. Dupa readucerea lor la viata, toti vor fi intorsi la El, ca sa-i rasplateasca pentru fapte. In Ziua in care oamenii vor fi inviati si vor sta inaintea Domnului lumilor, si vor vedea cu ochii lor Ziua Invierii, nelegiuitii vor deznadajdui de orice bine.

Ei nu au trimis inainte pentru acea Zi decat fapte rele: necredinta, asocierea si neascultarea. Pentru ca au trimis ceea ce atrage pedeapsa si nu au amestecat cu aceasta nimic din ceea ce aduce rasplata, vor fi deznadajduiti, muti si neputinciosi. Zeii nascociti, despre care pretindeau ca vor mijloci pentru ei, vor disparea de langa ei.

Nu vor avea mijlocitori dintre cei adorati in afara lui Allah. Politeistii se vor lepada de asociatii lor, iar cei adorati se vor lepada de ei, spunand: „Ne dezicem de ei inaintea Ta; nu pe noi ne adorau” [al-Qasas, 28:63]. Se vor blestema si se vor indeparta unii de altii. In Ziua aceea, oamenii binelui si oamenii raului vor fi despartiti, asa cum faptele lor au fost despartite in aceasta lume.

Cei care au crezut cu inimile si si-au confirmat credinta prin fapte drepte vor fi cinstiti si facuti fericiti intr-o Gradina in care se afla toate felurile de plante si lucruri dorite. Se vor bucura de mancare si bautura placute, hurii frumoase, slujitori si tineri, glasuri armonioase, sunete miscatoare, privelisti minunate, miresme placute, bucurie si placere ce nu pot fi descrise.

Cei care nu au crezut si au raspuns binefacierilor lui Allah prin nerecunostinta, au respins Semnele aduse de Trimisi si au tagaduit intalnirea Vietii de Apoi vor fi adusi la pedeapsa. Iadul ii va inconjura din toate partile, chinul dureros le va patrunde pana la inimi, iar fetele le vor fi arse cu apa clocotita care le va strapunge maruntaiele. Cat de mare va fi deosebirea dintre cele doua grupuri! Cum ar putea fi egali cei aflati in fericire si cei aflati in pedeapsa?

Versetele 17 la 19

فَسُبْحَانَ اللَّهِ حِينَ تُمْسُونَ وَحِينَ تُصْبِحُونَ ﴿١٧﴾ وَلَهُ الْحَمْدُ فِي السَّمَوَاتِ
وَالْأَرْضِ وَعَشِيًّا وَحِينَ تُظْهِرُونَ ﴿١٨﴾ يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ
الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَيُحْيِي الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَكَذَلِكَ تُخْرَجُونَ ﴿١٩﴾

17. Preamariti-L pe Allah seara si dimineata! 18. A Lui este toata lauda in ceruri si pe pamant, dupa-amiaza si la amiaza. 19. El scoate viul din mort si scoate mortul din viu. El da viata pamantului dupa moartea lui si tot astfel veti fi scosi si voi.

Allah arata ca este mai presus de orice insusire rea si de orice neajuns si ca nicio faptura nu-I este asemenea. Le porunceste robilor Sai sa-L preamareasca seara, dimineata, dupa-amiaza si la mijlocul zilei. Aceste momente cuprind timpurile celor cinci Rugaciuni zilnice.

Porunca de a-L preamari si lauda pe Allah la aceste timpuri cuprinde ceea ce este obligatoriu, adica cele cinci Rugaciuni, precum si ceea ce este recomandat: pomenirile de dimineata si de seara, pomenirile de dupa Rugaciunile obligatorii si Rugaciunile voluntare care le insotesc. Aceste timpuri alese de Allah pentru Rugaciunile obligatorii sunt mai bune decat celelalte timpuri.

Preamarirea, laudarea si adorarea lui Allah in ele sunt mai bune decat in alte momente. Chiar daca o fapta de adorare nu cuprinde cuvintele „Subhan Allah”, atunci cand este implinita cu sinceritate ea este, prin fapta, o preamarire a lui Allah, o declarare ca El este mai presus de orice asociat si o negare ca vreo faptura ar merita devotamentul sincer care I se cuvine numai Lui.

El scoate viul din mort: planta din pamantul mort, spicul din samanta, pomul din sambure, puiul din ou si credinciosul din necredincios. Scoate mortul din viu in toate cazurile opuse acestora. Da viata pamantului dupa moartea lui, coborand ploaia asupra lui cand este lipsit de viata; atunci el se misca, se umfla si face sa rasara plante frumoase de toate felurile. Tot astfel oamenii vor fi scosi

din morminte. Cel care invie pamantul dupa moartea lui ii va invia pe cei morti, iar intre cele doua lucruri nu exista, pentru mintea sanatoasa, nicio deosebire care sa faca Invierea improbabila.

Versetele 20 la 21

وَمِنْ ءَايَاتِهِ أَنْ خَلَقَكُمْ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ إِذَا أَنْتُمْ بَشَرٌ تَنْتَشِرُونَ ﴿٢٠﴾ وَمِنْ ءَايَاتِهِ أَنْ خَلَقَ لَكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا لِتَسْكُنُوا إِلَيْهَا وَجَعَلَ بَيْنَكُمْ مَوَدَّةً وَرَحْمَةً إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٢١﴾

20. Printre Semnele Sale este ca v-a creat din tarana, apoi iata-va oameni raspanditi pe pamant. 21. Printre Semnele Sale este ca a creat pentru voi sotii dintre voi, ca sa aflati liniste la ele, si a asezat intre voi dragoste si mila. Cu adevarat, in aceasta sunt Semne pentru oamenii care cugeta.

Aici incepe insiruirea Semnelor lui Allah care dovedesc ca El este singurul vrednic de adorare, Maretia Sa desavarsita, Voia Sa care se implineste, Puterea Sa mareata, frumusetea creatiei Sale si largimea Milei si Bunatatii Sale.

Printre Semnele Sale este crearea oamenilor din tarana, prin crearea stramosului lor Adam, pacea fie asupra lui. Apoi, dintr-o singura origine si o singura materie, oamenii s-au raspandit in toate tinuturile pamantului. In aceasta sunt Semne ca Acela care i-a facut sa existe din acea origine si i-a raspandit este Domnul vrednic de adorare, Stapanul vrednic de lauda, Cel Indurador si Iubitor, Care ii va intoarce prin Inviere dupa moarte.

Printre Semnele Milei, grijii, Intelepciunii marete si Stiintei Sale cuprinzatoare este ca a creat pentru oameni sotii dintre ei, care li se potrivesc, cu care se armonizeaza si care se armonizeaza cu ei, ca sa afle liniste alaturi de ele. A asezat intre soti dragoste si mila prin toate cauzele pe care le aduce casatoria.

Barbatul gaseste la sotia lui placerea ingaduita, folosul copiilor si al cresterii lor si liniste sufleteasca. De obicei, intre oricare alti doi oameni nu se gaseste o dragoste si o mila asemenea celor dintre soti. In aceasta sunt Semne pentru oamenii care cugeta, isi folosesc mintea ca sa priveasca Semnele lui Allah si trec de la cunoasterea unui lucru la cunoasterea altuia.

Versetul 22

وَمِنْ آيَاتِهِ خَلْقُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافُ أَلْسِنَتِكُمْ وَالْوَنُكُمُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّلْعَالَمِينَ ﴿٢٢﴾

22. Printre Semnele Sale sunt crearea cerurilor si a pamantului si deosebirea limbilor si culorilor voastre. Cu adevarat, in aceasta sunt Semne pentru cei care au stiinta.

Cei care au stiinta sunt cei care inteleg, iau invatatura si cugeta la Semne. In aceasta se afla multe Semne. Printre ele se afla crearea cerurilor si a pamantului si a tot ceea ce se afla in ele. Aceasta dovedeste maretia Stapanirii lui Allah si desavarsirea Puterii Sale, caci El a adus la existenta aceste fapturi uriase. Dovedeste desavarsirea Intelepciunii Sale prin precizia lor si largimea Stiintei Sale, deoarece Creatorul trebuie sa cunoasca ceea ce a creat: „Oare Cel care a creat nu stie?” [al-Mulk, 67:14].

Creatia arata, de asemenea, largimea Milei si Harului Sau prin marile foloase cuprinse in ea, faptul ca El alege ceea ce voieste prin deosebirile si particularitatile asezate in lucruri si ca numai El merita adorarea si recunoasterea Unicitatii. Pentru ca El singur creeaza, numai El trebuie adorat. Toate acestea sunt dovezi rationale catre care Allah indreapta mintile si porunceste oamenilor sa cugete si sa ia invatatura.

Tot astfel este un Semn deosebirea limbilor si culorilor voastre, in ciuda numarului vostru mare si a deosebirilor dintre voi, desi originea este una singura, iar locurile de articulare ale literelor sunt aceleasi. Cu toate acestea, nu se gasesc doua glasuri identice in toate privintele si nici doua culori cu totul asemenea; intre ele exista deosebiri prin care fiecare poate fi recunoscut si distins.

Aceasta arata desavarsirea Puterii lui Allah, implinirea Vointei Sale, grija Sa fata de robi si Mila Sa pentru ei. El a hotarat aceste deosebiri pentru ca lucrurile sa nu se confunde, ceea ce ar provoca incurcatura si ar impiedica implinirea multor scopuri si nevoi.

Versetul 23

ج
وَمِنْ ءَايَاتِهِ مَنَامُكُمْ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَابْتِغَاؤُكُمْ مِنْ فَضْلِهِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ
لِّقَوْمٍ يَسْمَعُونَ ﴿٢٣﴾

23. Printre Semnele Sale sunt somnul vostru noaptea si ziua si cautarea de catre voi a Harului Sau. Cu adevarat, in aceasta sunt Semne pentru oamenii care asculta.

Oamenii care asculta cu adevarat asculta cu atentie, cugeta la sensuri si reflecteaza asupra Semnelor. In somnul de noapte si de zi si in cautarea Harului lui Allah se afla o dovada a Milei Sale. El spune: „Prin Mila Sa, El v-a facut noaptea si ziua, ca sa va odihniti in ea, sa cautati din Harul Sau si poate ca veti fi multumitori” [al-Qasas, 28:73].

Aceasta arata si desavarsirea Intelepciunii Sale. Intelepciunea cere ca oamenii sa se odihneasca intr-un timp si sa se raspandeasca in altul, urmarindu-si interesele religioase si lumesti. Acest lucru nu se poate implini decat prin alternarea noptii si zilei, iar Cel care singur le face sa se urmeze este singurul vrednic de adorare.

Versetul 24

وَمِنْ ءَايَاتِهِ يُرِيكُمْ الْبَرْقَ خَوْفًا وَطَمَعًا وَيَنْزِلُ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَيُخْرِجُ بِهِ
الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿٢٤﴾

24. Printre Semnele Sale este ca va arata fulgerul, starnind teama si speranta, si coboara apa din cer, prin care da viata pamantului dupa moartea lui. Cu adevarat, in aceasta sunt Semne pentru oamenii care inteleg.

Printre Semnele Sale este ca trimite asupra voastra ploaia prin care tinuturile si robii prind viata. Inaintea coborarii ei, va arata vestitorii sai: tunetul si fulgerul, care starnesc teama si speranta.

In aceasta se afla Semne ale cuprinderii Bunatatii Sale, ale vastitatii Stiintei Sale, ale desavarsirii randuielii Sale si ale maretiei Intelepciunii Sale. Se afla si dovada ca El ii invie pe morti, asa cum da viata pamantului dupa moartea lui. Acestea sunt Semne pentru oamenii inzestrati cu ratiune, care inteleg ceea ce aud si vad, pastreaza aceste lucruri in minte si deduc din ele ceea ce dovedesc.

Versetele 25 la 27

وَمِنْ ءَايَاتِهِ أَنْ تَقُومَ السَّمَاءُ وَالْأَرْضُ بِأَمْرِهِ ثُمَّ إِذَا دَعَاكُمْ دَعْوَةً مِّنَ الْأَرْضِ إِذَا أَنتُمْ تَخْرُجُونَ ﴿٢٥﴾ وَلَهُ مَن فِي السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ كُلُّ لِهٖ قٰنِتُونَ ﴿٢٦﴾ وَهُوَ الَّذِي يَبْدُؤُا الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ وَهُوَ أَهْوَنُ عَلَيْهِ وَلَهُ الْمَثَلُ الْأَعْلَىٰ فِي السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٢٧﴾

25. Printre Semnele Sale este ca cerul si pamantul stau prin Porunca Sa. Apoi, cand va va chema o singura data din pamant, veti iesi indata. 26. Ai Lui sunt toti cei din ceruri si de pe pamant; toti Ii sunt supusi. 27. El este Cel care incepe creatia, apoi o repeta, iar aceasta este si mai usoara pentru El. A Lui este pilda cea mai inalta in ceruri si pe pamant, iar El este Atotputernicul, Preainteleptul.

Printre Semnele Sale marete este faptul ca cerurile si pamantul stau, sunt stabile si raman prin Porunca Sa: nu se clatina si cerul nu cade peste pamant. Puterea Sa mareata, prin care tine cerurile si pamantul ca sa nu se prabuseasca, este aceea prin care, atunci cand va chema fapturile o singura data din pamant, ele vor iesi indata. „Crearea cerurilor si a pamantului este mai mare decat crearea oamenilor” [Ghafir, 40:57].

„Ai Lui sunt toti cei din ceruri si de pe pamant”: toti sunt creatia, robii si proprietatea Sa, iar El dispune de ei fara ca cineva sa-I fie potrivnic, ajutor ori rival. Toti se supun Maretiei Sale si sunt smeriti inaintea Desavarsirii Sale.

„El este Cel care incepe creatia, apoi o repeta”: adica ii readuce la viata dupa moarte, iar aceasta este si mai usoara pentru El. Aceasta este exprimata potrivit intelegerii mintilor omenesti: daca recunoasteti ca El poate incepe creatia, este cu atat mai potrivit sa recunoasteti ca poate repeta ceea ce a creat, lucru socotit mai usor.

Dupa ce a amintit Semnele marete prin care cei care iau invatatura se trezesc, credinciosii se lasa indemnati, iar cei calauziti sporesc in vedere limpede, Allah arata un adevar deosebit de insemnat: „A Lui este pilda cea mai inalta in ceruri si pe pamant”. Lui Ii apartine fiecare insusire a desavarsirii in treapta ei cea mai inalta. In inimile robilor Sai sinceri se afla dragostea deplina si supunerea desavarsita fata de El, iar atunci cand Il pomenesc si Il adora, Ii arata cea mai mare veneratie.

De aceea, cand oamenii stiintei vorbesc despre Insusirile dumnezeiesti, folosesc analogia cu ceea ce este mai vrednic: fiecare insusire de desavarsire

aflata la fapturi Ii apartine cu atat mai mult Creatorului ei, intr-un chip care nu este impartasit de nimeni; iar orice neajuns de care o faptura este socotita mai presus trebuie, cu atat mai mult, sa fie negat in privinta Creatorului.

„El este Atotputernicul, Preainteleptul”: a Lui este Puterea deplina si Intelepciunea vasta. Prin Puterea Sa a facut sa existe fapturne si a dat Poruncile, iar prin Intelepciunea Sa a desavarsit ceea ce a creat si a randuit cele mai bune legi.

Versetele 28 la 29

ضَرَبَ لَكُمْ مَثَلًا مِّنْ أَنْفُسِكُمْ^ط هَلْ لَّكُمْ مِّنْ مَّا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ مِّنْ شُرَكَاءَ فِي
مَا رَزَقْنَاكُمْ فَأَنْتُمْ فِيهِ سَوَاءٌ تَخَافُونَهُمْ كَخِيفَتِكُمْ أَنْفُسَكُمْ كَذَلِكَ نُفَصِّلُ
الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿٢٨﴾ يٰٓأَتَّبِعِ الَّذِينَ ظَلَمُواْ أَهْوَاءَهُمْ بِغَيْرِ عِلْمٍ فَمِن
يَهْدِي مِّنْ أَضَلِّ ٱللَّهُ وَمَا لَهُمْ مِّنْ نَّصِيرِينَ ﴿٢٩﴾

28. El va da o pilda din voi insiva: aveti oare dintre cei aflati in stapanirea voastra asociati care sa fie egali cu voi in ceea ce v-am daruit si de care sa va temeti asa cum va temeti unii de altii? Astfel talcuim Semnele pentru oamenii care inteleg. 29. Ba cei nedrepti isi urmeaza poftele fara stiinta. Cine il poate calauzi pe cel pe care Allah il lasa sa rataceasca? Ei nu vor avea niciun ajutor.

Allah da aceasta pilda pentru a arata uratenia asocierii. Este o pilda luata din voi insiva si nu are nevoie de drumuri lungi sau lucrari anevoioase ca sa fie inteleasa: aveti oare, dintre robii aflati in stapanirea voastra, pe cineva care sa va fie asociat in inzestrarea daruita de Allah, astfel incat voi si ei sa aveti o parte egala in ea?

Va temeti oare de ei asa cum se tem asociatii liberi unii de altii, de impartirea averii si de separarea partii fiecaruia? Lucrurile nu stau astfel. Nimeni dintre cei aflati in stapanirea voastra nu este asociat in ceea ce Allah v-a daruit. Mai mult, nu voi i-ati creat si nu voi ii inzestrati; si ei sunt robi ai lui Allah asemenea voua.

Cum puteti atunci sa-I faceti lui Allah un asociat din creatia Sa, sa-l puneti pe aceeasi treapta cu El si sa-i oferiti o parte din adorare, cand nu primiti ca robii vostri sa va fie egali? Acest lucru este unul dintre cele mai uimitoare si dovedeste cea mai mare nechibzuinta a celui care Ii face lui Allah asociati. Cel

luat drept zeu este fals si sortit pieirii; nu este egal cu Allah si nu merita nimic din adorare.

„Astfel talcuim Semnele” prin pilde, „pentru oamenii care inteleg” adevarurile si le recunosc. Oricat i-ar fi lamurite Semnele celui care nu intelege, el nu are o minte cu care sa vada ceea ce i s-a explicat si nici o inima cu care sa priceapa ceea ce i s-a aratat. Oamenii inzestrati cu ratiune sunt cei carora li se adreseaza cuvantul.

Dupa ce pilda a dovedit ca cel care adora un asociat in afara lui Allah si se bizuie pe el nu se intemeiaza pe niciun adevar, ramane limpede ca numai pofta l-a impins sa faca aceasta. De aceea Allah spune: „Ba cei nedrepti isi urmeaza poftele fara stiinta”. Ei si-au urmat poftele, desi aceasta contrazice ratiunea sanatoasa, iar firea nealterata o respinge; nu au nicio stiinta si nicio dovada care sa-i conduca la ea.

„Cine il poate calauzi pe cel pe care Allah il lasa sa rataceasca?” Sa nu va mirati ca nu primesc Calauzirea, caci Allah i-a lasat sa rataceasca din pricina nedreptatii lor. Cel pe care Allah il lasa sa rataceasca nu are nicio cale spre Calauzire, fiindca nimeni nu I se impotriveste lui Allah si nimeni nu-I disputa Stapanirea. Nu vor avea ajutoratori cand Cuvantul pedepsei se va implini si toate legaturile si mijloacele lor se vor rupe.

Versetele 30 la 32

ج ج
فَأَقِمْ وَجْهَكَ لِلدِّينِ حَنِيفًا فِطْرَتَ اللَّهِ الَّتِي فَطَرَ النَّاسَ عَلَيْهَا لَا تَبْدِيلَ لِخَلْقِ اللَّهِ ذَلِكَ الدِّينُ الْقِيمُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٠﴾ * مُنْبِئِينَ إِلَيْهِ وَاتَّقُوهُ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَلَا تَكُونُوا مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿٣١﴾ مِنَ الَّذِينَ فَرَّقُوا دِينَهُمْ وَكَانُوا شِيعًا كُلُّ حِزْبٍ بِمَا لَدَيْهِمْ فَرِحُونَ ﴿٣٢﴾

30. Indreapta-ti fata catre Religie, ca un drept-credincios, potrivit firii in care Allah i-a creat pe oameni. Nu exista schimbare in creatia lui Allah. Aceasta este Religia cea dreapta, insa cei mai multi oameni nu stiu. 31. Intoarceti-va la El, fiti cu frica de El, impliniti Rugaciunea si nu fiti dintre cei care li fac asociati, 32. dintre cei care si-au dezbinat religia si au devenit secte, fiecare grup bucurandu-se de ceea ce are.

Allah porunceste sinceritatea fata de El in toate starile si statornicirea Religiei Sale. „Indreapta-ti fata catre Religie”: orienteaza-te cu fata si cu inima spre Religia care este Islamul, credinta si ihsanul; indreapta-ti inima si intentia

catre ea si implineste randuielile ei vazute, precum Rugaciunea, zakah, postul, pelerinajul si cele asemenea, precum si randuielile launtrice: dragostea, teama, speranta si intoarcerea catre Allah.

Ihsanul in randuielile vazute si ascunse inseamna sa-L adori pe Allah ca si cum L-ai vedea; iar daca nu-L vezi, El te vede. Allah a mentionat in mod deosebit indreptarea fetei, deoarece orientarea fetei urmeaza orientarea inimii si atrage dupa sine stradania trupului. „Ca un drept-credincios” inseamna aplecat catre aceasta Religie si indepartat de tot ceea ce o contrazice.

Porunca aceasta este „potrivit firii in care Allah i-a creat pe oameni”. Allah a asezat in mintile lor frumusetea ei si uratenia a tot ceea ce i se impotrivesc. Allah a asezat in inimile tuturor fapturilor inclinatia catre toate randuielile Legii, vazute si ascunse. In ele a pus dragostea Adevarului si alegerea lui mai presus de orice altceva; aceasta este realitatea firii nealterate.

Cel care se abate de la acest principiu a fost supus unei influente care i-a stricat firea, dupa cum Profetul, binecuvantarea si pacea lui Allah fie asupra lui, a spus: „Fiecare copil se naste pe fitrah, apoi parintii lui il fac iudeu, crestin ori magian.”³⁸ „Nu exista schimbare in creatia lui Allah”: nimeni nu poate schimba felul in care Allah a creat lucrurile, transformand faptura in altceva decat natura pe care El i-a dat-o.

„Aceasta este Religia cea dreapta”: aceasta porunca este Calea dreapta care duce la Allah si la cinstea pe care El o daruieste. Cel care isi indreapta fata catre Religie ca un drept-credincios urmeaza Calea dreapta in toate legile si drumurile ei. „Insa cei mai multi oameni nu stiu”: ei nu cunosc Religia cea dreapta, iar daca o recunosc, nu o urmeaza.

„Intoarceti-va la El si fiti cu frica de El” lamureste ce inseamna indreptarea fetei catre Religie. Intoarcerea inseamna intoarcerea inimii si puterea motivelor care o atrag spre ceea ce Ii place lui Allah. Din aceasta urmeaza lucrarea trupului potrivit a ceea ce se afla in inima si sunt cuprinse toate actele de adorare, vazute si ascunse. Ele nu sunt desavarsite decat prin parasirea pacatelor vazute si ascunse. De aceea El porunceste frica de Allah, care cuprinde implinirea poruncilor si parasirea interdictiilor.

Dintre porunci, Allah a mentionat in mod deosebit Rugaciunea, pentru ca ea cheama la intoarcerea catre El si la teama de El: „Implineste Rugaciunea, caci Rugaciunea opreste de la ticalosie si de la ceea ce este rau” [al-'Ankabut, 29:45]. Prin faptul ca impiedica acestea, Rugaciunea ajuta la dobandirea fricii

³⁸ Nota editiei arabe: Relatat de al-Bukhari, nr.1359, si Muslim, nr.2658, de la Abu Hurayrah, Allah sa fie multumit de el.

de Allah. Apoi spune: „Pomenirea lui Allah este mai mare” [al-'Ankabut, 29:45], iar aceasta indeamna la intoarcerea catre El.

Allah a mentionat in mod deosebit si temelia interdictiilor, impreuna cu care nicio fapta nu este primita: asocierea. „Nu fiti dintre cei care Ii fac asociati”, deoarece asocierea se opune intoarcerii catre Allah, a carei esenta este sinceritatea deplina fata de El.

Apoi El descrie si condamna starea celor care Ii fac asociati: „dintre cei care si-au dezbinat religia”, desi Religia este una, iar temelia ei este sinceritatea in adorarea lui Allah Singur. Ei au rupt-o in bucati: unii adora idoli si chipuri, altii soarele si luna, altii sfinti si oameni drepti; unii sunt iudei, iar altii crestini.

„Au devenit secte”: fiecare grup s-a adunat, s-a unit si s-a legat pentru a sprijini falsitatea aflata la el si pentru a-i respinge pe ceilalti si a lupta impotriva lor. „Fiecare grup bucurandu-se de ceea ce are” dintre cunostintele care se impotrivesc stiintei Trimisilor; ei hotarasc pentru ei insisi ca au Adevarul si ca ceilalti se afla in falsitate.

In aceasta se afla un avertisment pentru musulmani sa nu se dezbine si sa nu devina grupuri, fiecare sprijinind orbeste ceea ce are, adevar ori falsitate, ajungand sa se asemeze cu politeistii. Religia este una, Trimisul este unul, iar Dumnezeu este Unul. In cele mai multe chestiuni religioase exista consens intre invatati si imami, iar Allah a legat strans fratia credintei intre ei.

Cum sa fie date la o parte toate acestea si cum sa se cladeasca dezbinarea intre musulmani pe chestiuni subtile ori chestiuni secundare asupra carora exista divergente, astfel incat unii sa-i declare rataciti pe ceilalti si sa se separe? Aceasta nu este decat una dintre cele mai mari ispite ale lui Satana si unul dintre scopurile lui cele mai primejdioase. Stradania de a uni cuvantul musulmanilor si de a indeparta dintre ei dezbinarea intemeiata pe acest principiu fals este dintre cele mai bune lupte pe Calea lui Allah si dintre cele mai bune fapte care apropie de El.

Dupa ce Allah a poruncit intoarcerea voita catre El, care trebuie pastrata in greutate si usurinta, in largime si stramtorare, mentioneaza intoarcerea silita ce apare numai in necaz si greutate. Cand necazul dispare, oamenii o arunca in urma lor, iar aceasta nu le este de folos.

Versetele 33 la 35

وَإِذَا مَسَّ النَّاسَ ضُرٌّ دَعَوْا رَبَّهُمْ مُنِيبِينَ إِلَيْهِ ثُمَّ إِذَا أَذَاقَهُمْ مِنْهُ رَحْمَةً إِذَا فَرِيقٌ مِنْهُمْ بِرَبِّهِمْ يُشْرِكُونَ ﴿٣٣﴾ لِيَكْفُرُوا بِمَا ءَاتَيْنَاهُمْ فَتَمَتَّعُوا فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿٣٤﴾ أَمْ أَنْزَلْنَا عَلَيْهِمْ سُلْطَانًا فَهُوَ يَتَكَلَّمُ بِمَا كَانُوا بِهِ يُشْرِكُونَ ﴿٣٥﴾

33. Cand pe oameni ii atinge un rau, ei Il cheama pe Domnul lor, intorcandu-se catre El cu cainta. Apoi, cand le da sa guste Mila Sa, iata ca un grup dintre ei Li face asociati Domnului lor, **34.** aratandu-se nerecunoscatori pentru ceea ce le-am daruit. Bucurati-va pentru o vreme, caci curand veti sti. **35.** Oare le-am coborat Noi vreo dovada care sa vorbeasca in sprijinul asocierii lor?

Cand pe oameni ii atinge un rau, precum boala, teama de pieire ori altele asemenea, ei Il cheama pe Domnul lor si se intorc catre El. In acea stare uita ceea ce Li asociau, deoarece stiu ca nimeni in afara lui Allah nu poate indeparta raul.

Apoi, cand El le da sa guste Mila Sa, ii vindeca de boala si ii fereste de ceea ce se temeau, un grup dintre ei isi anuleaza intoarcerea de mai inainte si Li asociaza pe cei care nu ii apara, nu le folosesc si nu pot nici sa-i saraceasca, nici sa-i imbogateasca. Aceasta este nerecunostinta fata de ceea ce Allah le-a daruit, caci El i-a salvat, i-a scos din stramtorare si a indepartat greutatea. Oare nu trebuiau sa primeasca binefacerea prin multumire si prin sinceritate statornica fata de El in toate starile?

„Oare le-am coborat Noi vreo dovada” limpede, care sa vorbeasca in sprijinul asocierii lor si sa le spuna: ramaneti statornici in asociere si in indoielile voastre, caci ceea ce urmati este Adevarul, iar chemarea Trimisilor este falsitate? Au ei o asemenea dovada ca sa se agate cu tarie de asociere?

Dimpotriva, dovezile rationale si transmise, Cartile ceresti, Trimisii cei nobili si cei mai de seama dintre oameni au interzis cu cea mai mare asprime aceasta cale si au avertizat impotriva ei, hotarand ca cel care o urmeaza are ratiunea si religia stricate. Asocierea lor nu se sprijina pe dovada ori argument, ci numai pe poftele sufletelor si ispitele lui Satana.

Versetele 36 la 37

وَإِذَا أَذَقْنَا النَّاسَ رَحْمَةً فَرِحُوا بِهَا وَإِنْ تُصِيبَهُمْ سَيِّئَةٌ بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ إِذَا هُمْ يَقْنَطُونَ ﴿٣٦﴾ أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّ اللَّهَ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ وَيَقْدِرُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٣٧﴾

36. Cand le dam oamenilor sa guste mila, ei se bucura de ea; iar daca ii loveste un rau din pricina faptelor mainilor lor, iata-i deznadajduind. 37. Oare nu vad ei ca Allah largeste inzestrarea pentru cine voieste si o restrange? Cu adevarat, in aceasta sunt Semne pentru oamenii care cred.

Allah arata firea celor mai multi oameni in usurinta si greutate. Cand le da sa guste Mila Sa prin sanatate, bogatie, victorie si altele asemenea, se bucura de aceasta cu trufie, insa bucuria lor nu este multumire si recunostinta pentru binefacerea lui Allah.

Daca ii loveste un rau care ii intristeaza din pricina pacatelor si neascultarii savarsite de mainile lor, deznadajduiesc si cred ca saracia, boala si celelalte greutati nu vor mai disparea. Aceasta vine din nestiinta lor si din faptul ca nu cunosc lucrurile asa cum sunt.

Oare nu vad ca Allah largeste inzestrarea pentru cine voieste si o restrange? Dupa ce stiu ca binele si raul vin prin Hotararea lui Allah, iar inzestrarea larga ori stramta nu iese din Decretul Sau, deznadejdea nu-si are locul. Omul cu ratiune nu priveste numai cauzele, ci priveste la Cel care a randuit cauzele.

In aceasta sunt Semne pentru oamenii care cred. Ei iau invatatura din largirea si restrangerea inzestrarii, recunosc prin aceasta Intelepiciunea lui Allah, Mila Sa si Darul Sau si isi indreapta inimile catre El, cerandu-I toate felurile de inzestrare.

Versetele 38 la 39

فَآتِ ذَا الْقُرْبَىٰ حَقَّهُ وَالْمِسْكِينَ وَابْنَ السَّبِيلِ ۚ ذَٰلِكَ خَيْرٌ لِّلَّذِينَ يُرِيدُونَ وَجْهَ
 اللَّهِ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٣٨﴾ وَمَا ءَاتَيْتُمْ مِّن رَّبًّا لِّيرَبُّوا فِي أَمْوَالِ
 النَّاسِ فَلَا يَرَبُّوا عِنْدَ اللَّهِ وَمَا ءَاتَيْتُمْ مِّن زَكَاةٍ يُرِيدُونَ وَجْهَ اللَّهِ فَأُولَٰئِكَ
 هُمُ الْمُضْعِفُونَ ﴿٣٩﴾

38. Da-i rudei apropiate dreptul sau, precum si celui sarman si calatorului ramas fara mijloace. Aceasta este mai bine pentru cei care cauta Fata lui Allah, iar acestia sunt cei izbaviti. 39. Ceea ce dati [ca dar] pentru a obtine un spor din averile oamenilor nu va spori la Allah; insa ceea ce dati ca zakah, cautand Fata lui Allah - aceia vor primi rasplata inmultita.

Da-i rudei apropiate dreptul sau, potrivit apropierii si nevoii sale, dintre cele poruncite ori recomandate de Lege: intretinerea obligatorie, milostenia, darul, binefacerea, salutul, cinstirea, iertarea greselilor si trecerea peste cuvintele ori faptele suparatoare.

Da-i si sarmanului pe care saracia si nevoia l-au smerit ceea ce ii indeparteaza lipsa si ii asigura hrana, bautura si imbracamintea. La fel, da-i calatorului ramas fara mijloace. El este strainul oprit intr-un alt tinut, aflat de obicei intr-o nevoie mai mare, fiindca nu are avere cu el si nu poate castiga, spre deosebire de cel aflat in tara sa, care, chiar daca nu are avere, gaseste de regula o meserie, o negustorie ori un mestesug prin care sa-si acopere nevoia. De aceea Allah a randuit pentru sarmani si calatori o parte din zakah.

Darea dreptului rudei, sarmanului si calatorului este „mai bine pentru cei care cauta Fata lui Allah”. Este un bine mare si aduce o rasplata imbelsugata, deoarece se numara printre cele mai bune fapte drepte si este o binefacere folositoare altora, atunci cand este asezata la locul si timpul potrivit si este insotita de sinceritate.

Daca prin ea nu este cautata Fata lui Allah, nu este bine pentru cel care da, chiar daca ramane un bine si un folos pentru cel care primește. Allah spune: „Nu se afla niciun bine in multe dintre vorbirile lor tainice, in afara de cel care porunceste milostenia, binele ori impacarea dintre oameni” [an-Nisa', 4:114]. Aceste fapte sunt bune pentru folosul lor; insa celui care le savarseste cautand Multumirea lui Allah, El ii va da o rasplata mare.

„Acestia sunt cei izbaviti”: cei care fac acestea si alte fapte cautand Fata lui Allah vor dobandi rasplata Sa si vor fi salvati de pedeapsa Lui.

Dupa ce a mentionat cheltuirea prin care se cauta Fata Sa, Allah aminteste fapta urmarita pentru un scop lumesec: „Ceea ce dati [ca dar] pentru a obtine un spor din averile oamenilor”. Adica ceea ce dati din averea voastra peste nevoie cu intentia ca ea sa creasca, oferind-o celui de la care asteptati sa va intoarca mai mult, nu va spori ca rasplata la Allah, deoarece ii lipseste conditia sinceritatii.

La fel este fapta prin care se urmareste cresterea rangului si ostentatia inaintea oamenilor; ea nu sporeste la Allah. „Insa ceea ce dati ca zakah” este ceea ce curata de purtarile josnice, curatesti averea de zgarcenie, aduce folos celui care primeste si ii indeparteaza nevoia. Daca prin aceasta este cautata Fata lui Allah, rasplata va fi inmultita. Ceea ce este cheltuit sporeste la Allah, iar El il creste pana devine mult.

Daca cineva da milostenie desi are in grija oameni aflati in nevoie stringenta ori o datorie pe care nu a platit-o, iar el pune milostenia inaintea lor, aceasta nu este zakah care il curata si ii curata averea si pentru care sa primeasca rasplata. Din punctul de vedere al Legii, o asemenea cheltuire este respinsa. Simplul fapt de a da avere nu este bun pana cand nu este facut in chipul prin care daruitorul se curata, asa cum Allah il lauda pe cel „care isi da averea pentru a se curata” [al-Layl, 92:18].

Versetul 40

اللَّهُ الَّذِي خَلَقَكُمْ ثُمَّ رَزَقَكُمْ ثُمَّ يُمِيتُكُمْ ثُمَّ يُحْيِيكُمْ هَلْ مِنْ شَرِكائِكُمْ مَّنْ يَفْعَلُ مِنْ ذَلِكُمْ مِّنْ شَيْءٍ سُبْحَنَهُ وَتَعَالَى عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٤٠﴾

40. Allah este Cel care v-a creat, apoi v-a inzestrat, apoi va da moartea, apoi va va da viata. Este oare vreunul dintre asociatii vostri care sa faca ceva din toate acestea? Preamarit si Preainalt este El deasupra celor pe care I-i asociaza!

Allah arata ca El Singur v-a creat, v-a inzestrat, va da moartea si va va da din nou viata. Niciunul dintre asociatii pe care politeistii ii cheama nu are alaturi de Allah vreo parte in vreunul dintre aceste lucruri. Cum pot ei sa-I faca asociati Celui care singur savarseste toate acestea pe cei care nu au niciun fel de stapanire asupra lor?

Preamarit, sfintit si Preainalt este El deasupra asocierii lor. Aceasta nu-I aduce nicio vatamare; urmareea ei rea se intoarce numai asupra lor.

Versetul 41

ظَهَرَ الْفَسَادُ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ بِمَا كَسَبَتْ أَيْدِي النَّاسِ لِيُذِيقَهُمْ بَعْضَ الَّذِي
عَمَلُوا لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٤١﴾

41. Stricaciunea s-a ivit pe uscat si pe mare din pricina celor agonisite de mainile oamenilor, pentru ca El sa-i faca sa guste o parte din ceea ce au savarsit, poate ca se vor intoarce.

Stricaciunea s-a raspandit pe uscat si pe mare: traiul oamenilor s-a stricat si s-a imputinat, nenorocirile le-au cuprins trupurile, bolile si epidemiile s-au inmultit si alte rele asemenea s-au ivit. Aceasta s-a intamplat din pricina faptelor stricate pe care mainile lor le-au trimis inainte si care, prin natura lor, aduc stricaciune.

Allah ii face sa guste o parte din ceea ce au savarsit, pentru ca ei sa stie ca El rasplateste faptele si le arata in aceasta lume un model al urmarilor lor, poate ca se vor intoarce de la faptele prin care s-au ivit stricaciunea si starea lor rea si isi vor indrepta treburile.

Preamarit este Cel care daruieste binecuvantari prin incercarea Sa si face bine prin pedeapsa Sa! Daca i-ar face sa guste toate cele pe care le-au agonisit, nu ar lasa pe fata pamantului nicio vietuitoare.

Versetul 42

قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلُ كَانَ
أَكْثَرُهُمْ مُشْرِكِينَ ﴿٤٢﴾

42. Spune: „Calatoriti pe pamant si priviti care a fost sfarsitul celor de dinainte! Cei mai multi dintre ei erau politeisti.”

Porunca de a calatori pe pamant cuprinde calatoria trupeasca si calatoria inimii, prin cercetarea urmelor si cugetarea la urmarile celor de dinainte. Vetii gasi ca cei mai multi dintre ei au fost politeisti si ca au avut cel mai rau sfarsit: o pedeapsa care i-a nimicit din temelii, dispretul si blestemele celor de dupa ei si o rusine necurmata.

Paziti-va sa savarsiti faptele lor, ca sa nu va loveasca ceea ce i-a lovit pe ei, caci Dreptatea si Intelegiunea lui Allah sunt aceleasi in orice timp si loc.

Versetele 43 la 45

فَأَقِمْ وَجْهَكَ لِلدِّينِ الْقَاسِمِ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَ يَوْمٌ لَا مَرَدَّ لَهُ مِنَ اللَّهِ يَوْمَئِذٍ
يَصْدَعُونَ ﴿٤٣﴾ مَنْ كَفَرَ فَعَلَيْهِ كُفْرُهُ وَمَنْ عَمِلَ صَالِحًا فَلَا نَفْسَ لَهُ
يَمْهَدُونَ ﴿٤٤﴾ لِيَجْزِيَ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنْ فَضْلِهِ إِنَّهُ لَا
يُحِبُّ الْكَافِرِينَ ﴿٤٥﴾

43. Indreapta-ti fata spre Religia cea dreapta, inainte sa vina de la Allah o Zi care nu poate fi respinsa. In Ziua aceea oamenii se vor desparti. 44. Cel care nu crede va purta urmarea necredintei sale, iar cei care savarsesc fapte drepte pregatesc pentru ei insisi, 45. pentru ca El sa-i rasplateasca din Harul Sau pe cei care cred si savarsesc fapte drepte. Cu adevarat, El nu-i iubeste pe necredinciosi.

Indreapta-te cu inima si cu fata si straduieste-te cu trupul ca sa statornicesci Religia cea dreapta. Urmeaza-i poruncile si respecta-i interdictiile cu seriozitate, indeplineste-i indatoririle vazute si ascunse si grabeste-te sa folosesti timpul, viata si tineretea, inainte sa vina Ziua Invierii de la Allah.

Cand acea Zi vine, nimeni nu o poate respinge, iar celor care lucreaza nu li se mai da vreme sa inceapa alte fapte. Vremea faptelor s-a incheiat si nu a mai ramas decat rasplata lor. In Ziua aceea oamenii se vor desparti si vor iesi in grupuri deosebite, ca sa li se arate faptele.

Cel care nu crede va purta singur urmarea necredintei sale. Nimeni nu poarta povara altuia. Cel care savarseste fapte drepte, implinind drepturile obligatorii si recomandate ale lui Allah si ale robilor Sai, pregateste pentru sine si pentru nimeni altcineva. Ei isi pregatesc locuinta Vietii de Apoi si se pregatesc pentru castigarea treptelor inalte si a salasurilor marete.

Rasplata nu va fi numai pe masura faptelor lor, ci Allah ii va rasplati din Harul si Darul Sau fara margini, cu ceea ce faptele singure nu ar fi putut atinge. Aceasta fiindca El ii iubeste. Cand Allah iubeste un rob, ii daruieste daruri alese, ii inmulteste binele si revarsa asupra lui binefacerile vazute si ascunse.

Aceasta este spre deosebire de necredinciosi: Allah ii uraste si este maniat pe ei; ii va pedepsi, insa nu le va adauga peste ceea ce merita, spre deosebire de rasplata credinciosilor. De aceea spune: „Cu adevarat, El nu-i iubeste pe necredinciosi.”

Versetul 46

وَمِنْ ءَايَاتِهِ أَنْ يُرْسِلَ الرِّيَّاحَ مُبَشِّرَاتٍ وَلِيُذِيقَكُمْ مِنْ رَحْمَتِهِ وَلِتَجْرِيَ الْفُلُكُ
بِأَمْرِهِ وَلِتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِهِ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٤٦﴾

46. Printre Semnele Sale este ca trimite vanturile ca vestitoare, ca sa va faca sa gustati din Mila Sa, pentru ca vasele sa pluteasca prin Porunca Sa si voi sa cautati din Harul Sau si poate ca veti fi multumitori.

Printre dovezile care arata Mila Sa, faptul ca ii va invia pe morti, ca El este singura divinitate vrednica de adorare si Stapanul vrednic de toata lauda se afla trimiterea vanturilor inaintea ploii, ca vestitoare.

Vanturile starnesc norii si ii aduna, iar sufletele se bucura inaintea coborarii ploii. Prin Mila Sa, Allah trimite asupra voastra ploaia cu care da viata tinuturilor si robilor. Va face astfel sa gustati din Mila Sa, ca sa stiti ca Mila Lui ii salveaza pe robi si ii inzestreaza si sa doriti sa inmultiti faptele drepte care deschid comorile Milei.

Corabiile plutesc pe mare prin Porunca si Hotararea Sa, iar voi cautati din Harul Sau, ocupandu-va de traiul si folosul vostru. Toate acestea sunt inlesnite pentru ca voi sa-I multumiti Celui care v-a pus la dispozitie mijloacele si v-a usurat lucrurile. Acesta este scopul binefacerilor: sa fie intampinate prin multumire, pentru ca Allah sa le inmulteasca si sa le pastreze.

A raspunde binefacerilor prin necredinta si neascultare este starea celor care schimba binecuvantarea lui Allah cu nerecunostinta si binefacerea Sa cu o incercare. Prin aceasta, binefacerea este expusa pieirii si mutarii de la ei la altii.

Versetul 47

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ رُسُلًا إِلَىٰ قَوْمِهِمْ فَجَاءَهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَأَنْتَقَمْنَا مِنَ الَّذِينَ
أَجْرُومُوا وَكَانَ حَقًّا عَلَيْنَا نَصْرُ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٤٧﴾

47. Am trimis inaintea ta Trimisi la popoarele lor, iar ei le-au adus dovezi limpezi. Apoi Ne-am razbunat pe cei nelegiuiti, iar sprijinirea credinciosilor este un drept asupra Noastra.

Allah a trimis la popoarele de dinainte Trimisi atunci cand ele tagaduiau Unicitatea lui Allah si respingeau Adevarul. Trimisii lor le-au chemat la Unicitatea lui Allah, la sinceritatea adorarii numai fata de El, la recunoasterea

Adevarului si la parasirea necredintei si ratacirii in care se aflau. Ei le-au adus dovezi si argumente limpezi, insa popoarele nu au crezut si nu si-au parasit ratacirea si trufia.

Atunci Allah S-a razbunat pe cei nelegiuiti si i-a sprijinit pe credinciosii care i-au urmat pe Trimisi. Sprijinirea credinciosilor este un drept pe care Allah Si l-a asumat si l-a fagaduit; de aceea ea se implineste negresit. O, voi care il tagaduiti pe Muhammad, binecuvantarea si pacea lui Allah fie asupra lui, daca ramaneti in necredinta, pedeapsa va va lovi, iar Allah il va sprijini pe el impotriva voastra.

Versetele 48 la 50

اللَّهُ الَّذِي يُرْسِلُ الرِّيحَ فَتُثِيرُ سَحَابًا فَيُبْسِطُهُ فِي السَّمَاءِ كَيْفَ يَشَاءُ وَيَجْعَلُهُ
كَسْفًا فَتَرَى الْوَدْقَ يَخْرُجُ مِنْ خِلَالِهِ ۚ فَإِذَا أَصَابَ بِهِ مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ
إِذَا هُمْ يَسْتَبْشِرُونَ ﴿٤٨﴾ وَإِنْ كَانُوا مِنْ قَبْلِ أَنْ يُنْزَلَ عَلَيْهِمْ مِنَ قَبْلِهِ
لَمُبْلِسِينَ ﴿٤٩﴾ فَانْظُرْ إِلَىٰ آثَارِ رَحْمَتِ اللَّهِ كَيْفَ يُحْيِي الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا
إِنَّ ذَٰلِكَ لَحِى الْمَوْتَىٰ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٥٠﴾

48. Allah este Cel care trimite vanturile si ele ridica norii. Apoi El ii intinde pe cer cum voieste si ii face bucati, iar tu vezi ploaia iesind dintre ei. Cand o face sa cada asupra cui voieste dintre robii Sai, ei se bucura, **49.** desi, inainte sa fie coborata asupra lor, fusesera cuprinsi de deznadejde. **50.** Priveste urmele Milei lui Allah: cum da viata pamantului dupa moartea lui! Cu adevarat, El ii va invia pe morti si El are putere asupra tuturor lucrurilor.

Allah arata desavarsirea Puterii Sale si deplinatarea Binefacerii Sale. El trimite vanturile, iar ele ridica norii de la pamant; apoi ii intinde si ii raspandeste pe cer in orice chip voieste. Apoi El face din acel nor intins un nor gros, ale carui straturi sunt asezate unele peste altele.

Atunci vezi picaturile iesind din mijlocul norilor, imprastiate, fara sa cada toate deodata, caci ar distruge tot ceea ce ar atinge. Cand Allah face ploaia sa ajunga la cine voieste dintre robii Sai, ei se bucura si isi dau vestea cea buna, din pricina nevoii lor mari de ea.

Inainte ca ploaia sa le fie coborata, ei fusesera cuprinsi de deznadejde din cauza intarzierii ei. Cand vine in asemenea imprejurari, ea capata o mare insemnatate pentru ei, iar bucuria si vestea buna sporesc.

Priveste urmele Milei lui Allah: pamantul se misca, se umfla si face sa rasara plante frumoase de toate felurile. Cel care a dat viata pamantului dupa moartea lui ii va invia pe morti. El are putere asupra tuturor lucrurilor; nimic nu-I este cu neputinta, chiar daca depaseste puterea si intelegerea oamenilor.

Versetele 51 la 53

وَلَيْنَ أَرْسَلْنَا رِيحًا فَرَأَوْهُ مُصْفَرًّا لَّظَلُّوا مِنْ بَعْدِهِ يَكْفُرُونَ ﴿٥١﴾ فَإِنَّكَ لَا تَسْمَعُ الْمَوْتَى وَلَا تَسْمَعُ الْصِّمِّ الدُّعَاءَ إِذَا وَلَّوْا مُدْبِرِينَ ﴿٥٢﴾ وَمَا أَنْتَ بِهَادٍ الْعُمَى عَنْ ضَلَلَتِهِمْ إِنْ تَسْمَعُ إِلَّا مَنْ يُؤْمِنُ بِآيَاتِنَا فَهُمْ مُسْلِمُونَ ﴿٥٣﴾

51. Dar daca trimitem un vant si ei vad ogoarele ingalbenite, dupa aceea devin nerecunoscatori. **52.** Tu nu-i poti face pe morti sa auda si nu-i poti face pe surzi sa auda chemarea, cand se intorc cu spatele. **53.** Nu-i poti calauzi pe orbi din ratacirea lor. Tu nu-i poti face sa auda decat pe cei care cred in Semnele Noastre si I se supun.

Allah arata starea oamenilor: cu toate binefacerile daruite prin invierea pamantului dupa moarte si prin raspandirea Milei Sale, daca El trimite asupra plantelor crescute dupa ploaie si asupra ogoarelor un vant vatamator, care le distruge pe toate ori o parte dintre ele, iar ei le vad ingalbenite si pe cale sa piara, uita binefacerile de mai inainte si se grabesc spre nerecunostinta.

Indemnul si mustrea nu le folosesc. Tu nu-i poti face pe morti sa auda si nu-i poti face pe surzi sa auda chemarea, mai ales cand intorc spatele. In ei s-au adunat toate piedicile care impiedica ascultarea folositoare, asa cum piedicile amintite impiedica auzirea propriu-zisa a sunetului.

Nu-i poti calauzi pe orbi din ratacirea lor, deoarece ei nu vad si nu au puterea de a privi. Nu-i poti face sa auda decat pe cei care cred cu adevarat in Semnele lui Allah si sunt gata sa I se supuna. Acestora le foloseste auzirea Calauzirii, cred in orice Semn, se supun Poruncilor si se feresc de interdictii, deoarece in inimile lor se afla un motiv puternic sa primeasca sfatul si indemnul si sunt pregatiti sa implineasca ceea ce pot.

Versetul 54

* اللَّهُ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ ضَعْفٍ ثُمَّ جَعَلَ مِنْ بَعْدِ ضَعْفٍ قُوَّةً ثُمَّ جَعَلَ مِنْ بَعْدِ قُوَّةٍ ضَعْفًا وَشَيْبَةً يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ وَهُوَ الْعَلِيمُ الْقَدِيرُ ﴿٥٤﴾

54. Allah este Cel care v-a creat din slabiciune, apoi, dupa slabiciune, v-a dat putere, apoi, dupa putere, a randuit slabiciune si caruntete. El creeaza ceea ce voieste si El este Atotstiutorul, Atotputernicul.

Allah arata vastitatea Stiintei Sale, maretia Puterii Sale si desavarsirea Intelepciunii Sale. El a inceput crearea omului in slabiciune: de la picatura, la cheag, apoi la bucata de carne, pana cand ajunge o faptura vie in pantecele mamei. Apoi se naste copil slab, fara putere si fara capacitate.

Allah ii sporeste treptat puterea pana ajunge la varsta tineretii, cand puterile lui vazute si ascunse se desavarsesc. Dupa aceea il muta din aceasta stare si il readuce la slabiciune, caruntete si batranete.

El creeaza ceea ce voieste potrivit Intelepciunii Sale. Din Intelepciunea Sa face parte faptul de a-i arata omului slabiciunea, ca el sa stie ca puterea ii este precedata si urmata de slabiciune si ca slabiciunea ii apartine prin fire. Daca Allah nu l-ar intari, nu ar ajunge la nicio putere ori capacitate; iar daca puterea lui ar continua sa sporeasca, ar depasi limitele, ar fi nedrept si s-ar purta cu trufie.

Robii trebuie sa cunoasca Puterea desavarsita si neincetata a lui Allah, prin care El creeaza lucrurile si le randuieste. Ea nu este atinsa de oboseala, slabiciune ori vreun neajuns.

Versele 55 la 57

وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ يُقْسِمُ الْمُجْرِمُونَ مَا لَبِثُوا غَيْرَ سَاعَةٍ كَذَلِكَ كَانُوا يُؤْفَكُونَ ﴿٥٥﴾ وَقَالَ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ وَالْإِيمَانَ لَقَدْ لَبِثْتُمْ فِي كِتَابِ اللَّهِ إِلَى يَوْمِ الْبَعْثِ فَهَذَا يَوْمُ الْبَعْثِ وَلَكِنَّكُمْ كُنتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٥٦﴾ فَيَوْمَئِذٍ لَا يَنْفَعُ الَّذِينَ ظَلَمُوا مَعْذِرَتُهُمْ وَلَا هُمْ يُسْتَعْتَبُونَ ﴿٥٧﴾

55. In Ziua cand va veni Ceasul, nelegiuitii vor jura ca nu au ramas decat un ceas. Astfel erau ei indepartati de Adevar. 56. Cei carora li s-au dat stiinta si credinta vor spune: „Ati ramas, potrivit Cartii lui Allah, pana in Ziua Invierii.

Aceasta este Ziua Invierii, insa voi nu ati stiut.” 57. In Ziua aceea, scuza celor nedrepti nu le va folosi si nu li se va ingadui sa caute indreptarea.

Allah vesteste despre Ziua Invierii si despre repeziciunea venirii ei. Cand va veni Ceasul, nelegiuitii vor jura pe Allah ca nu au ramas in lume decat un singur ceas. Prin aceasta scuza nadajduiesc sa afle folos, fiindca li se va parea foarte scurta durata lumii.

Cuvantul lor este mincinos si fara adevar. Asa erau indepartati de Adevar: in lume tagaduiau Adevarul adus de Trimisi si staruiau in minciuna, iar in Viata de Apoi vor tagadui un fapt perceptibil - sederea lor indelungata in lume. Aceasta arata purtarea lor rea, caci fiecare rob va fi inviat in starea in care a murit.

Cei carora Allah le-a daruit stiinta si credinta, astfel incat acestea au devenit insusiri ale lor, cunosc Adevarul si il aleg. Pentru ca au stiinta Adevarului si il pun mai presus de orice, cuvantul lor corespunde realitatii. Ei vor spune: „Ati ramas, potrivit Cartii lui Allah”, adica Hotararii pe care El a scris-o pentru voi si Judecatii Sale, „pana in Ziua Invierii”.

Ati trait destul pentru ca cel care voia sa ia aminte sa-si aminteasca, sa cugete si sa invete, pana cand a venit Invierea si ati ajuns in aceasta stare. „Aceasta este Ziua Invierii, insa voi nu ati stiut”: ati tagaduit-o in lume si ati negat ca sederea voastra v-a dat destul timp pentru cainta si intoarcere. Nestiinta, necredinta si pierderea nu v-au parasit.

In Ziua aceea, scuza celor nedrepti nu le va folosi. Daca vor minti, pretinzand ca dovada nu le-a fost adusa ori ca nu li s-a dat putinta sa creada, marturia oamenilor stiintei si credintei si marturia pielii, mainilor si picioarelor lor le vor demasca minciuna. Daca vor cere iertare si sa fie trimisi inapoi in lume, promitand ca nu se vor intoarce la ceea ce le-a fost interzis, nu li se va ingadui. Timpul scuzelor a trecut, iar scuza lor nu va fi primita; nici mustrarea nu va fi ridicata de la ei.

Versetele 58 la 60

وَلَقَدْ ضَرَبْنَا لِلنَّاسِ فِي هَٰذَا الْقُرْآنِ مِن كُلِّ مَثَلٍ وَلَئِن جِئْتَهُمْ بِآيَةٍ لَّيَقُولَنَّ
 الَّذِينَ كَفَرُوا إِنَّا أَنْتُمْ إِلَّا مُبْطِلُونَ ﴿٥٨﴾ كَذَٰلِكَ يَطْبَعُ اللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِ الَّذِينَ
 لَا يَعْلَمُونَ ﴿٥٩﴾ فَأَصْبِرْ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَلَا يَسْتَخِفَّنكَ الَّذِينَ لَا
 يُوقِنُونَ ﴿٦٠﴾

58. Le-am dat oamenilor in acest Coran pilde de tot felul. Daca le-ai aduce un Semn, cei care nu cred ar spune: „Voi urmati numai falsitatea.” 59. Astfel pecetluiește Allah inimile celor care nu stiu. 60. Asadar, rabda! Fagaduinta lui Allah este Adevar. Sa nu te faca nestatornic cei care nu au certitudine.

Allah le-a dat oamenilor in Coran pilde de tot felul din grija, mila si bunatatea Sa si pentru ca ii educa in chip desavarsit. Prin pilde sunt lamurite adevarurile, lucrurile devin cunoscute, iar dovada este implinita.

Aceasta cuprinde toate pildele prin care lucrurile intelese de minte sunt apropiate prin cele simtite si lucrurile viitoare sunt vestite si infatisate asa cum vor fi, de parca s-ar fi petrecut deja. Aici Allah arata ce se va intampla in Ziua Invierii, starea nelegiuitilor si taria parerii lor de rau, faptul ca nicio scuza nu le va fi primita si ca nu li se va ingadui sa se indrepte.

Cu toate acestea, nelegiuitii necredinciosi se impotrivesc Adevarului limpede. Orice Semn le-ar aduce Trimisul pentru a dovedi adevarul Mesajului, ei ar spune credinciosilor: „Voi urmati numai falsitatea”, numind Adevarul falsitate.

Aceasta vine din necredinta si indrazneala lor si din faptul ca Allah le-a pecetluit inimile din pricina nestiintei lor adanci. Binele nu patrunde in ele, iar ei nu cunosc lucrurile asa cum sunt; vad Adevarul ca falsitate si falsitatea ca Adevar.

„Asadar, rabda” in implinirea Poruncii si in chemarea lor catre Allah. Chiar daca vezi ca se intorc, aceasta sa nu te faca sa incetezi. „Fagaduinta lui Allah este Adevar”: asupra ei nu este nicio indoiala. Cunoasterea acestui fapt ajuta la rabdare. Cand robul stie ca fapta lui nu se pierde si ca va afla rasplata deplina, greutatile ii par mici si indura mai usor orice incercare, iar oricat de multa stradanie ar depune, i se pare putina.

„Sa nu te faca nestatornic cei care nu au certitudine”: credinta lor este slaba, certitudinea putina, iar de aici vin mintea slaba si rabdarea scurta. Pazeste-te sa nu te faca usuratic, caci, daca nu esti atent, te pot face sa nu ramai statornic in porunci si interdictii. Sufletul poate inclina sa li se asemeze si sa-i urmeze.

Aceasta arata ca oricarui credincios inzestrat cu certitudine si minte intreaga ii este usor sa ramana statornic, in timp ce omul cu certitudine slaba are o judecata slaba si usuratica. Primul este asemenea miezului, iar cel de-al doilea, asemenea cojii. Allah este Cel de la Care se cere ajutorul.

Sura Luqman

VERSETELE 1 LA 34

Revelata la Mecca

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

In Numele lui Allah, Cel Milostiv, Indurator.

Versetele 1 la 5

﴿١﴾ تِلْكَ ءَايَاتُ الْكِتَابِ الْحَكِيمِ ﴿٢﴾ هُدًى وَرَحْمَةً لِّلْمُحْسِنِينَ ﴿٣﴾
الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَهُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ ﴿٤﴾
أُولَئِكَ عَلَى هُدًى مِّن رَّبِّهِمْ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٥﴾

1. Alif. Lam. Mim. 2. Acestea sunt versetele Cartii pline de intelepciune, 3. calauzire si mila pentru facatorii de bine, 4. cei care implinesc Rugaciunea, dau zakah si au certitudine in Viata de Apoi. 5. Acestia urmeaza o Calauzire de la Domnul lor si acestia sunt cei izbaviti.

Allah arata maretia „versetelor Cartii pline de intelepciune”. Versetele ei sunt desavarsit randuite si vin de la Cel Preaintelept, Atotstiutorul.

Din desavarsirea lor face parte faptul ca au fost rostite prin cele mai marete, mai limpezi si mai elocvente cuvinte, care arata cele mai nobile si mai frumoase sensuri. Din desavarsirea lor face parte si faptul ca sunt pazite de schimbare, inlocuire, adaugare, lipsire si deformare.

Toate vestile pe care le cuprind despre cele trecute, cele viitoare si lucrurile nevazute sunt conforme cu realitatea, iar realitatea le confirma. Nicio Carte dumnezeiasca nu le contrazice si niciun Profet nu a adus ceva impotriva lor. Nu a venit si nu va veni vreo cunoastere intemeiata pe simturi sau pe ratiunea sanatoasa care sa se impotriveasca celor aratate de ele.

Din desavarsirea lor face parte ca ele nu poruncesc nimic decat daca binele acelui lucru este deplin ori precumpanitor si nu interzic nimic decat daca raul lui este deplin ori precumpanitor. Adesea, porunca este insotita de mentionarea Intelepciunii si folosului ei, iar interdictia de mentionarea pricinii si a vatamarii sale.

Din desavarsirea lor face parte ca ele imbina incurajarea, avertizarea si indemnul graitor prin care sufletele bune se indreapta si urmeaza sfatul, implinindu-l cu hotarare.

Din desavarsirea lor face parte ca versetele repetate despre istorisiri si hotarari si altele asemenea se potrivesc toate intre ele si se afla in deplina armonie. In ele nu exista contradictie ori deosebire. Cu cat omul inzebrat cu vedere limpede cugeta mai mult si isi pune mintea la lucru, cu atat se minuneaza mai mult de armonia lor, iar mintea lui ramane uimita de acordul si concordanta lor. El dobandeste certitudinea fara indoiala ca aceasta este o revelatie de la Cel Preaintelept, Vrednic de toata lauda.

Cu toate ca aceasta Carte este plina de intelepciune, cheama la orice purtare nobila si interzice orice purtare josnica, cei mai multi oameni sunt lipsiti de Calauzirea ei, se intorc de la credinta in ea si de la lucrarea potrivit ei. Singurii exceptati sunt cei pe care Allah ii calauzeste si ii ocroteste. Acestia sunt facatorii de bine: implinesc bine adorarea Domnului lor si fac bine fapturilor.

Cartea este pentru ei „calauzire”: ii indruma spre Calea dreapta si ii avertizeaza impotriva drumurilor Iadului. Este pentru ei „mila”: prin ea dobandesc fericirea lumii si a Vietii de Apoi, binele mult, rasplata imbelsugata, bucuria si placerea, iar ratacirea si nefericirea sunt indepartate de la ei.

Apoi Allah ii descrie pe facatorii de bine prin stiinta deplina, adica prin certitudinea care indeamna la fapta si la teama de pedeapsa lui Allah, astfel incat ei parasesc pacatele. Ii descrie si prin fapta si mentioneaza in mod deosebit doua lucrari alese.

Rugaciunea cuprinde sinceritatea, vorbirea tainica cu Allah, adorarea inimii, cuvantul limbii si lucrarea madularelor si ajuta la implinirea celorlalte fapte. Zakah il curata pe cel care o da de purtarile josnice, ii aduce folos fratelui musulman, ii acopera nevoia si arata limpede ca robul pune dragostea lui Allah mai presus de dragostea averii: scoate din averea iubita pentru ceea ce ii este mai drag, anume cautarea Multumirii lui Allah.

„Acestia” sunt facatorii de bine care imbina stiinta deplina cu fapta. Ei sunt „pe o calauzire”, iar forma nehotarata a cuvantului arata maretia ei. Aceasta calauzire le-a venit de la Domnul lor, Cel care nu inceteaza sa-i creasca prin binefaceri si sa indeparteze de la ei nenorocirile.

Calauzirea pe care El le-a daruit-o face parte din grija Sa deosebita fata de apropiatii Sai, iar aceasta este cea mai inalta forma de crestere si ingrijire. „Acestia sunt cei izbaviti”: ei au dobandit Multumirea Domnului lor si rasplata Sa in aceasta lume si in Viata de Apoi si au fost feriti de Mania si pedeapsa Lui, pentru ca au urmat singura cale care duce la izbavire.

Dupa ce Allah i-a mentionat pe cei calauziti prin Coran, care se indreapta spre el, ii mentioneaza pe cei care se intorc de la el si nu-i acorda nicio importanta. Drept pedeapsa, ei se ocupa de toate vorbele false: parasesc cele mai inalte cuvinte si cea mai frumoasa vorbire si le inlocuiesc cu vorbele cele mai josnice si mai urate. De aceea, Allah spune:

Versetele 6 la 9

وَمَنْ لِلنَّاسِ مَنْ يَشْتَرِي لَهْوَ الْحَدِيثِ لِيُضِلَّ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ وَيَتَّخِذَهَا
هُزُوًا أُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ مُّهِينٌ ﴿٦﴾ وَإِذَا بُتِلَ عَلَيْهِ ءَايَتُنَا وَلِيَ مُسْتَكْبِرًا
كَأَن لَّمْ يَسْمَعْهَا كَأَنَّ فِي أُذُنَيْهِ وَقْرًا فَبَسَّشَهُ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٧﴾ إِنَّ الَّذِينَ
ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ جَنَّاتُ النَّعِيمِ ﴿٨﴾ خَالِدِينَ فِيهَا وَعَدَ اللَّهُ
حَقًّا وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٩﴾

6. Printre oameni este si acela care cumpara vorbe desarte pentru a-i rataci pe altii de la Calea lui Allah, fara stiinta, si pentru a o lua in batjocura. Acestia vor avea o pedeapsa umilitoare. 7. Cand i se recita versetele Noastre, el se intoarce cu trufie, ca si cum nu le-ar fi auzit, ca si cum in urechile lui ar fi surzenie. Vesteste-i, asadar, o pedeapsa dureroasa. 8. Cei care cred si savarsesc fapte drepte vor avea Gradinile Desfatarii, 9. in care vor ramane vesnic. Aceasta este Fagaduinta adevarata a lui Allah. El este Atotputernicul, Preainteleptul.

„Printre oameni este si acela” care este lipsit de bine si lasat fara ajutor, „care cumpara”, adica alege si doreste asemenea celui care plateste pretul unui lucru, „vorbe desarte”, adica vorbiri care distrag inimile si le impiedica sa ajunga la cel mai nobil scop. Aici intra orice vorba interzisa, orice lucru desart, falsitate si vorbarie fara sens; cuvintele care indeamna la necredinta, nelegiuire si pacat; vorbele celor care se impotrivesc Adevarului si se cearta folosind falsitatea pentru a-l inlatura; barfa, clevetirea, minciuna, ocară si insulta; cantecele, instrumentele lui Satana si istorisirile distractive care nu aduc folos nici Religiei, nici vietii lumesti.

Acest fel de om alege vorbele desarte in locul Calauzirii „pentru a-i rataci” pe oameni „de la Calea lui Allah, fara stiinta”. Dupa ce el insusi s-a ratacit prin fapta sa, ii ratacesta si pe altii, deoarece ratacirea altora se naste din propria ratacire. Prin asemenea vorbe ii abate de la cuvantul folositor, de la fapta folositoare, de la Adevarul limpede si de la Calea dreapta.

El nu-si poate implini scopul pana cand nu ponegreste Calauzirea si Adevarul, nu ia versetele lui Allah in batjocura si nu rade de ele si de cel care le-a adus. Cand imbina laudarea falsitatii si indemnul spre ea cu ponegrirea Adevarului si batjocorirea lui si a oamenilor sai, il rataceste pe cel lipsit de stiinta. Il amageste prin vorbele insuflate lui, ale caror falsitate si adevarata natura acel om ratacit nu le poate deosebi.

„Aceastia vor avea o pedeapsa umilitoare” pentru ca s-au ratacit, i-au ratacit pe altii, au batjocorit versetele lui Allah si au tagaduit Adevarul limpede.

„Cand i se recita versetele Noastre”, ca sa creada in ele si sa li se supuna, „el se intoarce cu trufie”: se retrage de la ele asemenea celui mandru, le respinge, iar ele nu patrund in inima lui si nu-l influenteaza. Se intoarce „ca si cum nu le-ar fi auzit”, ba chiar „ca si cum in urechile lui ar fi surzenie”, astfel incat sunetele nu ajung la ele. Pentru un asemenea om nu mai exista cale de calauzire.

„Vesteste-i” o veste care ii va umple inima de tristete si mahnire, iar infatisarea de rau, intuneric si praf: „o pedeapsa dureroasa”, care ii va chinui inima si trupul, a carei masura nu poate fi cuprinsa si a carei grozavie nu poate fi cunoscuta. Aceasta este vestea oamenilor raului. Cat de rea este aceasta veste!

In ceea ce priveste vestea oamenilor binelui, Allah spune: „Cei care cred si savarsesc fapte drepte”, imbinand adorarea launtrica prin credinta cu adorarea vazuta prin Islam si fapta dreapta, „vor avea Gradinile Desfatarii”. Aceasta este vestea pentru ceea ce au trimis inainte si ospatul pregatit pentru faptele lor.

Ei vor ramane vesnic in Gradinile Desfatarii, unde se vor bucura inimile, sufletele si trupurile. Aceasta este „Fagaduinta adevarata a lui Allah”, care nu poate fi incalcata, schimbata ori inlocuita. „El este Atotputernicul, Preainteptul”, desavarsit in Putere si in Inteplepciune. Prin Puterea si Inteplepciunea Sa ii calauzeste pe unii si ii lasa pe altii fara ajutor, potrivit celor cerute de Stiinta si Inteplepciunea Sa cu privire la ei.

Versetele 10 la 11

خَلَقَ السَّمَوَاتِ بِغَيْرِ عَمَدٍ تَرَوْنَهَا ^طوَأَلْقَى فِي الْأَرْضِ رَوْسِي أَنْ تَمِيدَ بِكُمْ وَبَثَّ
فِيهَا مِنْ كُلِّ دَابَّةٍ وَأَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَنْبَتْنَا فِيهَا مِنْ كُلِّ زَوْجٍ
كَرِيمٍ ﴿١٠﴾ هَذَا خَلْقُ اللَّهِ فَأَرُونِي مَاذَا خَلَقَ الَّذِينَ مِنْ دُونِهِ ۚ بَلِ
الظَّالِمُونَ فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ﴿١١﴾

10. El a creat cerurile fara stalpi pe care sa-i vedeti, a asezat pe pamant munti trainici, ca sa nu se clatine cu voi, si a raspandit pe el vietuitoare de toate felurile. Am coborat apa din cer si am facut sa creasca pe pamant plante folositoare de toate felurile. 11. Aceasta este creatia lui Allah. Aratati-Mi, asadar, ce au creat cei pe care ii adorati in afara Lui! Ba cei nedrepti se afla intr-o ratacire vadita.

Allah le infatiseaza robilor Sai semne ale Puterii Sale, minunatii ale Intelepasiunii Sale desavarsite si binefaceri care arata Mila Sa. „El a creat cerurile”, cele sapte ceruri, cu toata maretia, vastitatea, grosimea si inaltimea lor uriasa, „fara stalpi pe care sa-i vedeti”. Ele nu au stalpi, caci, daca ar avea, acestia s-ar vedea. Cerurile au ramas statornice si sunt mentinute numai prin Puterea lui Allah Preainaltul.

El „a asezat pe pamant munti trainici”, munti uriasi pe care i-a fixat in regiunile si marginile sale, „ca sa nu se clatine cu voi”. Fara muntii bine infipti, pamantul s-ar misca si nu ar ramane stabil pentru locuitorii sai.

El „a raspandit pe el vietuitoare de toate felurile”: a raspandit pe intinsul pamantului toate soiurile de vietuitoare puse in slujba fiilor lui Adam, pentru interesele si folosul lor. Raspandindu-le pe pamant, Allah stia ca ele au nevoie de hrana pentru a trai. De aceea, a coborat din cer apa binecuvantata si a facut sa creasca „plante folositoare de toate felurile”, frumoase la vedere, folositoare si binecuvantate. Vietuitoarele raspandite pasc din ele, iar fiecare animal gaseste la ele hrana si adapost.

„Aceasta”, adica lumea de sus si lumea de jos, lucrurile neinsufletite si vietuitoarele, precum si aducerea hranei la fapturi, „este creatia lui Allah”, a Lui Singur, fara asociat. Toti recunosc acest lucru, chiar si voi, o, politeistilor.

„Aratati-Mi, asadar, ce au creat cei pe care ii adorati in afara Lui”, cei pe care i-ati facut asociati ai Sai, ii chemati si ii adorati. Pretentia voastra ar cere ca ei sa aiba o creatie asemenea Creatiei Lui si sa ofere hrana asemenea Lui.

Daca au ceva din acestea, aratati-Mi, pentru ca pretentia voastra ca ei merita adorarea sa poata fi dovedita.

Este cunoscut insa ca ei nu pot arata nimic creat de aceia, deoarece au recunoscut ca toate cele mentionate au fost create numai de Allah si nu cunosc nimic altceva. Astfel, s-a dovedit neputinta lor de a stabili pentru zeii lor vreun lucru creat de ei prin care sa merite adorarea.

Ei ii adora fara stiinta si vedere limpede, numai din nestiinta si ratacire. De aceea, Allah spune: „Ba cei nedrepti se afla intr-o ratacire vadita”, limpede si evidenta, fiindca adora ceea ce nu stapaneste nici folos, nici vatamare, nici moarte, nici viata si nici inviere, iar ei parasesc sinceritatea fata de Creatorul, Inzestratorul si Stapanitorul tuturor lucrurilor.

Versetele 12 la 19

وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا لُقْمَانَ الْحِكْمَةَ أَنِ اشْكُرْ لِلَّهِ وَمَن يَشْكُرْ فَإِنَّمَا يَشْكُرُ لِنَفْسِهِ ۖ وَمَن كَفَرَ فَإِنَّ اللَّهَ غَنِيٌ حَمِيدٌ ﴿١٢﴾ وَاذْ قَالَ لُقْمَانُ لِابْنِهِ ۖ وَهُوَ يَعِظُهُ ۖ يَبْنِي لَا تُشْرِكْ بِاللَّهِ إِنَّ الشِّرْكَ لَظُلْمٌ عَظِيمٌ ﴿١٣﴾ وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ بِوَلَدَيْهِ حَمَلَتْهُ أُمُّهُ وَهْنًا عَلَى وَهْنٍ وَفَصَّلَهُ فِي عَامَيْنِ أَنِ اشْكُرْ لِي وَلِوَلَدَيْكَ إِلَى الْمَصِيرِ ﴿١٤﴾ وَإِنْ جَاهَدَاكَ عَلَىٰ أَنْ تُشْرِكَ بِي مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ فَلَا تُطِعْهُمَا وَصَاحِبُهُمَا فِي الدُّنْيَا مَعْرُوفًا وَاتَّبِعْ سَبِيلَ مَنْ أَنَابَ إِلَىٰ ثُمَّ إِلَىٰ مَرْجِعِكُمْ فَأُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٥﴾ يَبْنِي إِنَّهَا إِنْ تَكُ مَثْقَلًا حَبَّةً مِّنْ خَرْدَلٍ فَتَكُنْ فِي صَخْرَةٍ أَوْ فِي السَّمٰوٰتِ أَوْ فِي الْأَرْضِ يَأْتِ بِهَا اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ لَطِيفٌ خَبِيرٌ ﴿١٦﴾ يَبْنِي أَقِمِ الصَّلَاةَ وَأْمُرْ بِالْمَعْرُوفِ وَانْهَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَأَصْبِرْ عَلَىٰ مَا أَصَابَكَ إِنَّ ذَلِكَ مِنْ عَزْمِ الْأُمُورِ ﴿١٧﴾ وَلَا تُصْعِرْ خَدَّكَ لِلنَّاسِ وَلَا تَمْشِ فِي الْأَرْضِ مَرَحًا إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ كُلَّ مُخْتَالٍ فَخُورٍ ﴿١٨﴾ وَأَقْصِدْ فِي مَشْيِكَ وَاغْضُضْ مِن صَوْتِكَ إِنَّ أَنْكَرَ الْأَصْوَاتِ لَصَوْتُ الْحَمِيرِ ﴿١٩﴾

12. I-am daruit lui Luqman intelepciunea: „Fii multumitor lui Allah!” Cel care multumeste, multumeste numai pentru sine, iar cel care este nerecunoscator sa stie ca Allah este Independent si Vrednic de toata lauda.

13. Cand Luqman l-a sfatuit pe fiul sau, i-a spus: „O, fiul meu! Nu-I face asociati lui Allah; asocierea este cu adevarat o mare nedreptate.”

14. Noi i-am poruncit omului sa se poarte frumos cu parintii sai. Mama lui l-a purtat, slabiciune peste slabiciune, iar intarcarea lui este in doi ani: „Fii multumitor Mie si parintilor tai. La Mine este intoarcerea.

15. Dar daca se straduiesc sa-Mi faci asociat ceva despre care nu ai nicio stiinta, nu le da ascultare; insoteste-i in lume cu bunatate si urmeaza calea celui care se intoarce catre Mine. Apoi la Mine este intoarcerea voastra si va voi vesti ceea ce ati facut.”

16. „O, fiul meu! Chiar daca ar fi ceva cat greutatea unui bob de mustar, ascuns intr-o stanca, in ceruri ori in pamant, Allah il va aduce. Allah este Bland si Atotstiutor.

17. O, fiul meu! Implineste Rugaciunea, porunceste ceea ce este drept, opreste ceea ce este rau si rabda ceea ce te loveste; acestea sunt dintre lucrurile care cer hotarare.

18. Nu-ti intoarce obrazul de la oameni si nu umbla pe pamant cu ingamfare. Allah nu iubeste pe niciun om ingamfat si laudaros.

19. Fii cumpatat in mersul tau si coboara-ti glasul; cel mai urat dintre glasuri este glasul magarului.”

Allah vesteste despre binefacerea facuta robului Sau virtuos, Luqman, caruia i-a daruit intelepciunea. Ea inseamna cunoasterea Adevarului asa cum este si intelegerea intelepciunii sale. Cuprinde stiinta hotararilor si cunoasterea tainelor si a intelepciunilor din ele. Omul poate avea stiinta fara sa fie intept, insa intelepciunea cere stiinta si fapta. De aceea, ea a fost talcuita drept stiinta folositoare si fapta dreapta.

Dupa ce Allah i-a daruit aceasta mare binefacere, i-a poruncit sa-I multumeasca pentru ceea ce primise, ca El sa-i binecuvanteze darul si sa-i sporeasca din Harul Sau. L-a instiintat ca folosul multumirii se intoarce asupra celor multumitori, iar cel care este nerecunoscator si nu-I multumeste lui Allah isi atrage singur urmare rea. Allah nu are nevoie de el si este Vrednic de lauda in tot ceea ce hotaraste si randuieste pentru cel care se impotriveste Poruncii Sale.

Independenta Sa fata de toate fapturile tine de Esenta Sa, iar faptul ca este Vrednic de lauda in Insusirile Sale desavarsite si in frumusetea Faptelor Sale tine tot de Esenta Sa. Fiecare dintre aceste doua Insusiri este o Insusire a desavarsirii, iar unirea lor inseamna desavarsire adaugata desavarsirii.

Comentatorii Coranului au avut pareri diferite daca Luqman a fost Profet sau rob drept³⁹. Allah Preainaltul nu a mentionat despre el decat ca i-a daruit intelegiunea si a relatat o parte din sfatul dat fiului sau, care arata intelegiunea lui. El a mentionat temeliile si marile principii ale intelegiunii.

„Cand Luqman l-a sfatuit pe fiul sau”, sau: i-a spus cuvinte prin care il sfatuia. Sfatul inseamna porunca si interdictia insotite de incurajare si avertizare. El i-a poruncit sinceritatea adorarii fata de Allah si i-a interzis asocierea, apoi i-a aratat pricina: „Asocierea este cu adevarat o mare nedreptate.”

Este o nedreptate atat de mare pentru ca nu exista o nedreptate mai ingrozitoare si mai urata decat aceea a celui care pune pe aceeasi treapta faptura din tarana si Stapanul tuturor robilor; pe cel care nu stapaneste nimic si pe Stapanul intregii randuieli; pe cel neputincios si sarac din toate privintele si pe Domnul desavarsit si Independent din toate privintele; pe cel care nu a daruit nici macar greutatea unui fir de praf din binefaceri si pe Cel de la Care vin toate binefacerile fapturilor in Religia, viata lumeasca si Viata de Apoi, in inimile si trupurile lor si Care Singur indeparteaza raul. Poate exista o nedreptate mai mare?

Poate fi cineva mai nedrept decat acela pe care Allah l-a creat ca sa-L adore si sa-I afirme Unicitatea, iar el isi coboara sufletul nobil la cea mai joasa treapta si il face robul a ceea ce nu valoreaza nimic, nedreptatindu-se astfel pe sine cu o mare nedreptate?

Dupa ce a poruncit implinirea Dreptului Sau prin parasirea asocierii, ceea ce presupune afirmarea Unicitatii, Allah a poruncit implinirea dreptului parintilor: „Noi i-am poruncit omului cu privire la parintii sai”, adica i-am dat aceasta indatorire si am facut din ea un legamant despre care il vom intreba: a pazit-o sau nu?

I-am spus: „Fii multumitor Mie” prin adorarea Mea, implinirea Drepturilor Mele si nefolosirea binefacerilor Mele in neascultarea Mea, „si parintilor tai” prin bunatate fata de ei, cuvinte blande, vorbire placuta, fapte frumoase, smerenie, cinstire, respect, ingrijirea nevoilor lor si evitarea oricarei vatamari prin cuvânt ori fapta.

I-am dat aceasta porunca si l-am instiintat ca „la Mine este intoarcerea”: o, omule, te vei intoarce la Cel care ti-a poruncit si ti-a incredintat aceste drepturi.

³⁹ Nota editiei arabe: Ibn Kathir spune: „De aceea, majoritatea predecesorilor piosi au considerat ca el nu a fost Profet. Relatarea ca ar fi fost Profet este transmisa de la Ikrimah, daca lantul ei este autentic. Ibn Jarir si Ibn Abi Hatim au relatat-o de la Waki, de la Israil, de la Jabir, de la Ikrimah, care a spus: Luqman a fost Profet. Acest Jabir este Ibn Yazid al-Jufi, iar el este un transmitator slab. Allah stie cel mai bine.” Tafsir Ibn Kathir, 6/337.

El te va intreba daca le-ai implinit, ca sa-ti dea o rasplata mare, sau daca le-ai pierdut, ca sa te pedepseasca aspru.

Apoi, Allah a mentionat motivul deosebit care cere bunatate fata de mama: „Mama lui l-a purtat, slabiciune peste slabiciune”, adica greutate peste greutate. Din clipa in care copilul este o picatura, ea trece prin pofta, boala, slabiciune, greutate si schimbarea starii, apoi prin durerea puternica a nasterii. „Iar intarcarea lui este in doi ani”: in acest timp copilul ramane sub ocrotirea, ingrijirea si alaptarea mamei. Nu se cuvine oare ca acela pentru care ea a indurat toate aceste greutati, cu toata iubirea ei puternica pentru el, sa primeasca o porunca staruitoare de a-i face bine pe deplin?

„Dar daca se straduiesc”, adica daca parintii tai depun toate eforturile „sa-Mi faci asociat ceva despre care nu ai nicio stiinta, nu le da ascultare”. Sa nu socotesti ca ascultarea lor in aceasta privinta face parte din bunatatea fata de ei, deoarece Dreptul lui Allah are intaietate asupra dreptului oricui si nu exista ascultare fata de o faptura in neascultarea Creatorului.

Allah nu a spus: daca se straduiesc sa-Mi faci asociat ceea ce nu cunosti, poarta-te rau cu ei, ci a spus: „nu le da ascultare”, adica in asociere. Cat despre bunatatea fata de ei, aceasta trebuie continuata. „Insoteste-i in lume cu bunatate”, adica pastreaza cu ei o insotire dreapta si binevoitoare. Nu-i urma insa atunci cand se afla in necredinta si pacat.

„Urmeaza calea celui care se intoarce catre Mine”, adica a celor care cred in Allah, in ingerii, Cartile si Trimisii Sai, care se supun Domnului lor si se intorc catre El. A le urma calea inseamna a merge pe drumul lor in intoarcerea catre Allah: dorintele si vointa inimii se indreapta spre El, apoi trupul lucreaza ceea ce Il multumeste si apropie de El.

„Apoi la Mine este intoarcerea voastra”, a celui ascultator si a celui neascultator, a celui care se intoarce si a celui care nu se intoarce, „si va voi vesti ceea ce ati facut”. Nicio fapta a lor nu-I ramane ascunsa lui Allah.

„O, fiul meu! Chiar daca ar fi ceva cat greutatea unui bob de mustar”, cel mai mic si mai neinsemnat dintre lucruri, „ascuns intr-o stanca”, in mijlocul ei, „in ceruri ori in pamant”, in orice parte a lor, „Allah il va aduce”, datorita vastitatii Stiintei Sale, deplinatatiei Cunoasterii Sale si desavarsirii Puterii Sale.

De aceea, El spune: „Allah este Bland si Atotstiutor.” Stiinta si Cunoasterea Sa patrund pana in cele mai fine amanunte, astfel incat El cunoaste cele launtrice, tainele si lucrurile ascunse in pustietati si mari. Scopul este indemnul de a sti ca Allah vegheaza, de a lucra in ascultarea Lui cat este cu putinta si de a se teme de fapta urata, fie ea mica ori mare.

„O, fiul meu! Implineste Rugaciunea.” El l-a indemnlat la ea si a mentionat-o in mod deosebit, deoarece este cea mai mare dintre adoratiile trupului.

„Porunceste ceea ce este drept si opreste ceea ce este rau.” Aceasta cere cunoasterea binelui, pentru a-l porunci, si cunoasterea raului, pentru a-l opri. Cere si tot ceea ce face cu putinta poruncirea binelui si oprirea raului, precum blandetea si rabdarea, pe care Allah a mentionat-o limpede: „si rabda ceea ce te loveste”.

Cel care porunceste trebuie sa implineasca ceea ce porunceste si sa se opreasca de la ceea ce interzice. Astfel, el se desavarseste pe sine prin savarsirea binelui si parasirea raului si ii ajuta pe altii sa se indrepte prin porunca si interdictia sa.

Pentru ca omul care porunceste binele si opreste raul va fi incercat in mod inevitabil, iar aceasta lucrare este grea pentru suflete, Luqman i-a poruncit rabdarea: „Rabda ceea ce te loveste; acestea sunt dintre lucrurile care cer hotarare”, adica dintre lucrurile asupra carora omul trebuie sa fie ferm, de care trebuie sa se ingrijeasca si pe care nu le pot implini decat oamenii cu vointa puternica.

„Nu-ti intoarce obrazul de la oameni”, adica nu-l inclina si nu te incrunta la ei din trufie si dispret. „Nu umbla pe pamant cu ingamfare”, mandru de binefaceri, uitandu-L pe Daruitor si admirandu-te pe tine insuti. „Allah nu iubeste pe niciun om ingamfat” in felul in care se priveste si se poarta „si laudaros” in cuvintele sale.

„Fii cumpatat in mersul tau”, adica umbla smerit si linistit, nici cu mersul celui obraznic si trufas, nici cu mersul celui prefacut slab si lipsit de vlagă. „Coboara-ti glasul” din buna purtare fata de oameni si fata de Allah. „Cel mai urat dintre glasuri este glasul magarului.” Daca ridicarea puternica a glasului ar fi avut folos, acest animal cunoscut prin josnicie si prostie nu ar fi fost ales ca pilda.

Aceste sfaturi date de Luqman fiului sau cuprind temeliile intelepciunii si le presupun pe cele care nu au fost mentionate. Fiecare porunca este insotita de un motiv care indeamna la implinirea ei, iar fiecare interdictie de un motiv care indeamna la parasirea ei. Aceasta confirma ca intelepciunea inseamna cunoasterea hotararilor, a intelepciunilor si a potrivirii lor.

Luqman i-a poruncit temelia Religiei, Unicitatea lui Allah, i-a interzis asocierea si i-a aratat motivul parasirii ei. I-a poruncit bunatatea fata de parinti si i-a aratat pricina ei, i-a poruncit multumirea fata de Allah si fata de ei, apoi a aratat ca ascultarea poruncilor lor se aplica numai daca nu poruncesc pacatul. Chiar si atunci nu trebuie sa se poarte rau cu ei, ci sa le faca bine, desi nu-i asculta atunci cand il cheama la asociere.

I-a poruncit sa stie ca Allah il vegheaza si sa se teama de infatisarea inaintea Lui, pentru ca El nu va lasa nicio fapta mica ori mare, buna ori rea, fara sa o

aduca. I-a interzis trufia, ingamfarea, veselia aroganta si admiratia de sine, i-a poruncit smerenia si cumpatarea in miscari si glas si i-a interzis contrariul.

I-a poruncit sa indemne la bine, sa opreasca raul, sa implineasca Rugaciunea si sa rabde, deoarece prin rabdare si Rugaciune orice lucru devine usor, dupa cum Allah spune: „Cautati ajutor prin rabdare si Rugaciune.” Se cuvine ca omul care a dat aceste sfaturi sa fi primit in mod deosebit intelegiunea si sa fi fost cunoscut prin ea. Printre binefacerile lui Allah asupra lui si asupra celorlalti robi este ca le-a relatat din intelegiunea lui, pentru ca el sa le fie un exemplu frumos.

Versetele 20 la 21

أَلَمْ تَرَوْا أَنَّ اللَّهَ سَخَّرَ لَكُمْ مَّا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَأَسْبَغَ عَلَيْكُمْ
نِعْمَهُ ظَهْرَةً وَبَاطِنَةً وَمِنَ النَّاسِ مَن يُجَادِلُ فِي اللَّهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ وَلَا هُدًى وَلَا
كِتَابٍ مُّنِيرٍ ﴿٢٠﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ اتَّبِعُوا مَا أَنْزَلَ اللَّهُ قَالُوا بَلْ نَتَّبِعُ مَا
وَجَدْنَا عَلَيْهِ آبَاءَنَا أَوَلَوْ كَانَ الشَّيْطَانُ يَدْعُوهُمْ إِلَىٰ عَذَابِ السَّعِيرِ ﴿٢١﴾

20. Nu vedeti ca Allah v-a supus tot ceea ce este in ceruri si pe pamant si Si-a revarsat asupra voastra binefacerile Sale vazute si ascunse? Totusi, printre oameni sunt unii care se cearta despre Allah fara stiinta, fara calauzire si fara o Carte luminoasa. 21. Cand li se spune: „Urmati ceea ce Allah a pogorat”, ei spun: „Ba noi urmam calea pe care i-am gasit pe parintii nostri.” Chiar daca Satana ii cheama la pedeapsa Focului aprins?

Allah le aminteste robilor binefacerile Sale, ii cheama sa le vada si sa-I multumeasca si le interzice sa fie nepasatori fata de ele. „Nu vedeti”, adica nu priviti cu ochii si cu inimile, „ca Allah v-a supus tot ceea ce este in ceruri”: soarele, luna si stelele, toate puse in slujba si folosul robilor?

El v-a supus si ceea ce este pe pamant: animalele, copacii, culturile, raurile, mineralele si cele asemenea, dupa cum spune: „El este Cel care a creat pentru voi tot ceea ce se afla pe pamant.”

„Si-a revarsat asupra voastra binefacerile Sale vazute si ascunse”, adica v-a cuprins si v-a acoperit cu binefaceri pe care le cunoasteti si cu altele care va sunt ascunse, binefaceri lumesti si religioase, dobandirea folosului si indepartarea vatamarii. Indatorirea voastra este sa-I multumiti prin iubirea Daruitorului, smerenia fata de El si folosirea lor in ascultarea Lui, fara a folosi vreuna in neascultarea Sa.

Cu toate acestea si in ciuda revarsarii neincetate a binefacierilor, printre oameni sunt unii care nu multumesc, ci sunt nerecunoscatori fata de ele si nu cred in Cel care le-a daruit. Ei tagaduiesc Adevarul pogorat in Cartile Sale si adus de Trimisii Sai si „se cearta despre Allah” prin falsitate, ca sa inlature Adevarul si sa respinga porunca Trimisului de a-L adora numai pe Allah.

Acest om se cearta fara vedere limpede. Disputa lui nu se sprijina pe stiinta, ca sa poata fi lasat sa vorbeasca, nici pe o calauzire pe care sa o urmeze de la cei calauziti, nici pe o Carte luminoasa care sa arate Adevarul. Nu are dovada rationala, dovada transmisa si nici urmarea celor calauziti. Disputa lui despre Allah se intemeiaza numai pe imitarea unor parinti lipsiti de calauzire, rataciti si ratacitori.

De aceea, cand li se spune: „Urmati ceea ce Allah a pogorat” prin Trimisii Sai, fiindca acesta este Adevarul, si li se arata dovezile lui limpezi, ei se impotrivesc: „Ba noi urmam calea pe care i-am gasit pe parintii nostri. Nu vom parasi calea lor pentru cuvantul nimanui, oricine ar fi.”

Allah le raspunde lor si parintilor lor: „Chiar daca Satana ii cheama la pedeapsa Focului aprins?” Parintii lor au raspuns chemarii lui Satana, au mers in urma lui, au devenit ucenicii sai, iar nedumerirea i-a cuprins. Oare aceasta cere sa-i urmeze si sa mearga pe calea lor? Dimpotriva, ar trebui sa-i inspaimante de drumul lor si sa arate ratacirea lor si a celor care ii urmeaza.

Chemarea lui Satana catre parintii lor si catre ei nu porneste din iubire ori prietenie, ci din dusmanie si viclenie. In realitate, urmasii sai se numara printre dusmanii pe care a izbutit sa-i stapaneasca si sa-i biruiasca, iar el s-a bucurat pentru ca, primindu-i chemarea, au meritat pedeapsa Focului aprins.

Versetele 22 la 24

قُلْ * وَمَنْ يَسْلَمْ وَجْهَهُ إِلَى اللَّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ فَقَدْ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَىٰ وَإِلَى اللَّهِ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ ﴿٢٢﴾ وَمَنْ كَفَرَ فَلَا يَحْزُنكَ كُفْرُهُ ۖ إِلَيْنَا مَرْجِعُهُمْ فَنُنَبِّئُهُم بِمَا عَمِلُوا ۚ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٢٣﴾ نَمْتَعُهُمْ قَلِيلًا ثُمَّ نَضْطَرُّهُمْ إِلَىٰ عَذَابٍ غَلِيظٍ ﴿٢٤﴾

22. Cel care isi supune fata lui Allah si este facator de bine s-a prins de toarta cea mai trainica. La Allah este sfarsitul tuturor lucrurilor. **23.** Cel care nu crede sa nu te intristeze prin necredinta lui. La Noi este intoarcerea lor, iar Noi ii vom vesti despre ceea ce au facut. Allah cunoaste ceea ce ascund

piepturile. 24. Le dam sa se bucure putin, apoi ii vom sili spre o pedeapsa aspra.

„Cel care isi supune fata lui Allah” se smereste inaintea Lui, I se supune prin implinirea Legii si Ii consacra Religia numai Lui, „si este facator de bine” in aceasta supunere, adica fapta lui este legiuita, iar prin ea el urmeaza exemplul Trimisului. Sensul poate fi si: isi supune fata lui Allah prin toate adoratiile si le implineste cu ihsan, adorandu-L pe Allah ca si cum L-ar vedea, iar daca nu-L vede, stiind ca El il vede.

Poate insemna si: isi supune fata lui Allah prin implinirea Drepturilor Lui si face bine robilor lui Allah, implinindu-le drepturile. Aceste sensuri sunt legate intre ele si nu exista deosebire reala decat prin locul in care se aplica cele doua expresii. Toate arata implinirea intregii Legi a Religiei intr-un fel care este primit si desavarsit.

Cel care face aceasta „s-a prins de toarta cea mai trainica”, adica de acea toarta de care, daca se prinde, dobandeste siguranta, este izbavit de pieire si castiga tot binele. Cel care nu-si supune fata lui Allah ori nu face bine nu s-a prins de ea; iar daca nu s-a prins de toarta cea mai trainica, nu-i ramane decat pieirea si nimicirea.

„La Allah este sfarsitul tuturor lucrurilor”: toate se intorc la El, la El ajung si la El isi afla sfarsitul. El va judeca intre robii Sai si ii va rasplati potrivit faptelor lor si urmarilor la care acestea au ajuns. Sa se pregateasca, asadar, pentru acel lucru.

„Cel care nu crede sa nu te intristeze prin necredinta lui”, fiindca ti-ai implinit indatorirea chemarii si transiterii. Daca el nu primeste calauzirea, rasplata ta este deja datorata de Allah si nu mai exista motiv sa te intristezi pentru lipsa calauzirii lui. Daca ar fi fost bine in el, Allah l-ar fi calauzit.

Nu te intrista nici pentru indrazneala lor impotriva ta, dusmania, lupta si staruinta lor in ratacire si necredinta si nu te mistui pentru ca pedeapsa nu vine asupra lor mai repede. „La Noi este intoarcerea lor, iar Noi ii vom vesti despre ceea ce au facut”, despre necredinta, dusmania, stradania de a stinge Lumina lui Allah si vatamarea Trimisilor Sai. El „cunoaste ceea ce ascund piepturile”, ceea ce nu este rostit; cu atat mai mult cunoaste ceea ce se arata si se vede.

„Le dam sa se bucure putin” in aceasta lume, ca sa le sporeasca pacatul si pedeapsa, „apoi ii vom sili”, ii vom constrange, „spre o pedeapsa aspra”, ajunsa la culmea grozaviei, marimii, inspaimantarii, durerii si asprimii.

Versetele 25 la 28

وَلَيْنَ سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ لَيَقُولُنَّ اللَّهُ قُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢٥﴾ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ ﴿٢٦﴾ وَلَوْ أَنَّمَا فِي الْأَرْضِ مِنْ شَجَرَةٍ أَقْلَمٌ وَالْبَحْرُ يَمْدُهُ مِنْ بَعْدِهِ سَبْعَةُ آبْحُرٍ مَا نَفَذْتُ كَلِمَتُ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٧﴾ مَا خَلَقَكُمْ وَلَا بَعَثَكُمْ إِلَّا كَنَفْسٍ وَاحِدَةٍ إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ بَصِيرٌ ﴿٢٨﴾

25. Daca ii intrebi cine a creat cerurile si pamantul, ei vor spune negresit: „Allah.” Spune: „Lauda Ii apartine lui Allah!” Insa cei mai multi dintre ei nu stiu. **26.** Ale lui Allah sunt cele din ceruri si de pe pamant. Allah este cu adevarat Independent si Vrednic de toata lauda. **27.** Daca toti copacii de pe pamant ar fi condeie, iar marea, sporita dupa ea cu alte sapte mari, ar fi cerneala, Cuvintele lui Allah nu s-ar ispravi. Allah este Atotputernic, Preaintelept. **28.** Crearea si invierea voastra sunt pentru El ca ale unui singur suflut. Allah este Cel care Aude totul si Vede totul.

Daca ii intrebi pe acesti politeisti care tagaduiesc Adevarul: „Cine a creat cerurile si pamantul?”, ei vor sti ca idoli lor nu au creat nimic din acestea si se vor grabi sa raspunda: „Allah” Singur le-a creat.

Spune-le, obligandu-i sa accepte urmare marturisirii lor si aducand impotriva tagaduirii lor dovada pe care ei insisi au recunoscut-o: „Lauda Ii apartine lui Allah”, Celui care a facut Lumina limpede si a aratat impotriva voastra dovada din propriile voastre cuvinte. Daca ar intelege, ar afirma hotarat ca Cel unic in Creatie si carmuire trebuie sa fie Singurul adorat.

„Insa cei mai multi dintre ei nu stiu.” De aceea, Ii fac asociati lui Allah si se multumesc cu contradictiile credintei lor, pe baza nedumeririi si indoielii, nu a unei vederi limpezi.

In urmatoarele doua versete, Allah mentioneaza pilde despre vastitatea Insusirilor Sale, pentru a-i chema pe robi sa-L cunoasca, sa-L iubeasca si sa-I consacre numai Lui Religia. El mentioneaza cuprinderea deplina a Stapanirii Sale: tot ceea ce se afla in ceruri si pe pamant, intreaga lume de sus si de jos, Ii apartine.

El randuieste toate acestea prin hotararile Stapanirii Sale universale, prin Poruncile Sale religioase si prin hotararile rasplatirii. Toti sunt robi aflati in stapanirea si carmuirea Lui si nu detin nimic din Stapanire. El are o

Independenta nemarginita si nu are nevoie de nimic din cele de care au nevoie fapturnle: „Nu voiesc de la ei nicio inzestrare si nu voiesc ca ei sa Ma hraneasca.”

Faptele Profetilor, ale celor deplin sinceri, ale martirilor si ale celor drepti nu-I aduc niciun folos lui Allah; ele le folosesc numai celor care le savarsesc. Allah nu are nevoie de ei si de faptele lor. Din Independenta Sa face parte faptul ca El ii imbogateste si le daruieste indeajuns in lumea aceasta si in Viata de Apoi.

Apoi, Allah vesteste despre vastitatea Laudei Sale. Faptul ca este Vrednic de lauda tine de Esenta Sa, astfel incat El nu poate fi decat Laudat din toate privintele. Este Vrednic de lauda in Esenta Sa si in Insusirile Sale. Pentru fiecare Insusire I se cuvine cea mai deplina si desavarsita lauda, fiindca toate sunt Insusiri de Maretie si Desavarsire.

El este laudat pentru tot ceea ce face si creeaza, pentru tot ceea ce porunceste si interzice si pentru toate hotararile pe care le randuieste pentru robi si intre robi, in aceasta lume si in Viata de Apoi.

Apoi, Allah vesteste despre vastitatea Cuvintelor Sale si Maretia Rostirii Sale printr-o explicatie care patrunde adanc in inimi, uimeste mintile, nedumereste sufletele si ii face pe oamenii intelegerii si ai vederii limpezi sa se cufunde in cunoasterea ei: „Daca toti copacii de pe pamant ar fi condeie” cu care sa se scrie, „iar marea, sporita dupa ea cu alte sapte mari”, ar fi cerneala care sa le alimenteze, condeiele s-ar frange si cerneala s-ar ispravi, in sa „Cuvintele lui Allah nu s-ar ispravi”.

Aceasta nu este o exagerare lipsita de realitate. Allah Preainaltul stie ca mintile nu pot cuprinde unele dintre Insusirile Sale si ca, pentru robii Sai, cunoasterea Lui este cea mai mare binefacere si cea mai inalta virtute, dar ei nu-L pot cunoaste pe deplin asa cum este. Totusi, ceea ce nu poate fi atins in intregime nu trebuie parasit in intregime. De aceea, El le-a aratat o parte, pentru a le trezi inimile, a le deschide piepturile si a-i face sa foloseasca ceea ce au inteles drept dovada pentru ceea ce nu au putut cuprinde.

Ei spun asemenea celui mai virtuos dintre ei si celui mai cunoscator al Domnului sau: „Nu pot numara laudele Tale; Tu esti asa cum Te-ai laudat pe Tine Insuti⁴⁰.” Lucrul este in sa mai maret decat aceasta pilda.

Pilda apropie de minti si intelegeri un sens la care ele nu pot ajunge pe deplin. Chiar daca numarul copacilor ar fi inmultit de multe ori, iar marile s-ar intinde de multe ori mai mult, ele tot ar putea fi inchipuite ca ispravindu-se, fiind create. Cuvintele lui Allah Preainaltul nu pot fi inchipuite ca ispravindu-

⁴⁰ Nota editiei arabe: Sahih Muslim, nr. 486, din relatarea Aishei, Allah sa fie multumit de ea.

se. Dovezile Revelatiei si ale ratiunii arata ca nu au sfarsit si nicio limita. Toate se sfarsesc in afara Creatorului si a Insusirilor Sale: „La Domnul tau este sfarsitul.”

Cand mintea intelege ca Allah este Cel Dintai si Cel de pe Urma, oricat de departe ar presupune timpuri trecute, El a existat inaintea lor, fara inceput; si oricat de departe ar presupune timpuri viitoare, oricat ar prelungi aceasta presupunere si oricine i-ar veni in ajutor prin cuget si cuvânt, El va exista dupa ele, fara capat si fara sfarsit.

In toate timpurile, Allah hotaraste, vorbeste, spune si face cum vointe si cand vointe. Nimic nu poate impiedica vreun Cuvânt ori vreo Fapta a Sa. Cand mintea intelege aceasta, afla ca pilda data de Allah despre Cuvintele Sale este numai pentru ca robii sa priceapa ceva din ele; realitatea este cu mult mai mare si mai mareata.

Apoi, Allah mentioneaza Maretia Puterii Sale si desavarsirea Intelepciunii Sale: „Allah este Atotputernic, Preaintelept.” Toata Puterea Ii apartine, iar orice putere din lumea de sus si de jos vine numai de la El, Care a daruit-o fapturilor. Nu exista schimbare si nici putere decat prin El. Prin Puterea Sa a supus toate fapturile, le carmuieste si randuieste treburile lor.

Prin Intelepciunea Sa a creat fapturile, a inceput Creatia cu intelepciune si a facut intelepciunea scopul si finalitatea ei. Poruncile si interdictiile au venit tot prin intelepciune si au drept scop intelepciunea. El este Preaintelept in Creatia si Porunca Sa.

Apoi, Allah mentioneaza Maretia si desavarsirea Puterii Sale, pe care mintea nu le poate inchipui: „Crearea si invierea voastra sunt pentru El ca ale unui singur suflet.” Acest lucru uimeste mintile: crearea tuturor fapturilor, in ciuda numarului lor, si invierea lor dupa moarte si dupa imprastiere, intr-o singura clipa, sunt asemenea crearii unui singur suflet.

Nu exista motiv pentru a socoti neverosimile Invierea si rasplatirea faptelor, in afara nestiintei despre Maretia lui Allah si Puterea Sa. Apoi, El mentioneaza ca Auzul Sau cuprinde toate sunetele, iar Vazul Sau toate lucrurile vazute: „Allah este Cel care Aude totul si Vede totul.”

Versetele 29 la 30

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ يُوَلِّجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَيُوَلِّجُ النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ
كُلٌّ يَجْرِي إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى وَأَنَّ اللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿٢٩﴾ ذَلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ
هُوَ الْحَقُّ وَأَنَّ مَا يَدْعُونَ مِن دُونِهِ الْبَطْلُ وَأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ ﴿٣٠﴾

29. Nu vezi ca Allah face noaptea sa intre in zi si ziua sa intre in noapte, si a supus soarele si luna, fiecare alergand pana la un termen hotarat, si ca Allah cunoaste in amanunt ceea ce faceti? 30. Aceasta pentru ca Allah este Adevarul, iar ceea ce ei cheama in afara Lui este falsitatea, si pentru ca Allah este Preainaltul, Cel Mare.

Aceste versete arata, de asemenea, ca Allah este Unicul care randuieste si carmuieste. Vastitatea Randuiei Sale se vede in faptul ca face noaptea sa intre in zi si ziua sa intre in noapte, adica una patrunde peste cealalta; cand una vine, cealalta pleaca.

El a supus soarele si luna, care se misca potrivit Randuiei Sale, dupa un sistem care nu s-a abatut de cand le-a creat, pentru a implini multe dintre interesele si folosurile robilor in Religie si in viata lumeasca, prin care ei pot lua aminte si trage folos.

Fiecare dintre ele „alearga pana la un termen hotarat”. Cand acel termen vine, miscarea lor inceteaza si stapanirea lor se sfarseste. Aceasta se va petrece in Ziua Invierii, cand soarele va fi infasurat, luna isi va pierde lumina, casa lumii se va sfarsi si va incepe Casa de Apoi.

„Allah cunoaste in amanunt ceea ce faceti”, bine sau rau. Nimic nu-I ramane ascuns si va va rasplati pentru aceste fapte: pe cei ascultatori cu rasplata si pe cei neascultatori cu pedeapsa.

„Aceasta”, adica ceea ce v-a fost aratat despre Maretia si Insusirile Sale, este pentru ca „Allah este Adevarul” in Esenta si Insusirile Sale. Religia Lui este adevarata, Trimisii Sai sunt adevarati, Fagaduinta si Avertismentul Sau sunt adevarate si adorarea Lui este Adevarul.

„Ceea ce ei cheama in afara Lui este falsitatea” in esenta si insusirile sale. Daca Allah nu i-ar fi dat existenta, nu ar fi existat, iar daca nu l-ar sustine, nu ar ramane. Daca el insusi este fals, adorarea lui este cu atat mai falsa.

„Allah este Preainaltul” in Esenta Sa, deasupra tuturor fapturilor Sale. Insusirile Sale sunt prea inalte pentru a fi comparate cu ale vreunei fapturi. El este deasupra Creatiei si a supus-o. El este „Cel Mare”, Caruia Ii apartine

Maretia in Esenta si Insusirile Sale si a Carui Maretie umple inimile locuitorilor cerurilor si pamantului.

Versetele 31 la 32

ج
أَلَمْ تَرَ أَنَّ الْفُلُكَ تَجْرِي فِي الْبَحْرِ بِنِعْمَتِ اللَّهِ لِيُرِيَكُمْ مِنْ آيَاتِهِ إِنَّ فِي ذَلِكَ
لَآيَاتٍ لِكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ ﴿٣١﴾ وَإِذَا غَشِيَهُمْ مَوْجٌ كَالظَّلْلِ دَعَوْا اللَّهَ
مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ فَلَمَّا نَجَّاهُمْ إِلَى الْبَرِّ فَمِنْهُمْ مُقْتَصِدٌ وَمَا يَجْحَدُ بِآيَاتِنَا إِلَّا كُلُّ
خَتَّارٍ كَفُورٍ ﴿٣٢﴾

31. Nu vezi ca vasele plutesc pe mare prin binefacerea lui Allah, ca El sa va arate dintre Semnele Sale? In aceasta sunt Semne pentru orice om foarte rabdator si multumitor. 32. Cand valuri asemenea unor umbrare ii acopera, ei Il cheama pe Allah, consacrandu-I Lui Religia; dar dupa ce ii izbaveste la uscat, unii dintre ei raman cumpatati. Nimeni nu tagaduiește Semnele Noastre, afara de cel tradator si nerecunoscator.

Nu vezi ca printre Semnele Puterii, Milei si Grijii Sale fata de robi este faptul ca a supus marea, iar corabiile plutesc pe ea prin Porunca Sa universala, Blandetea si Bunatatea Sa, „ca El sa va arate dintre Semnele Sale”, in care se afla folos si invatatura?

„In aceasta sunt Semne pentru orice om foarte rabdator si multumitor.” Acestia sunt cei care trag folos din Semne: rabda neazul si multumesc in vremuri bune; rabda in ascultarea lui Allah, in parasirea neascultarii si in primirea Hotararilor Sale si Ii multumesc pentru binefacerile religioase si lumesti.

Allah mentioneaza starea oamenilor cand calatoresc pe mare si valurile se ridica deasupra lor asemenea unor umbrare. Atunci Ii consacra lui Allah chemarea si adorarea. „Dar dupa ce ii izbaveste la uscat”, ei se impart in doua cete.

O ceata ramane cumpatata, adica nu implineste multumirea fata de Allah in chip desavarsit, ci savarseste pacate si se nedreptateste. Cealalta este nerecunoscatoare fata de Binefacerea Lui si o tagaduiește.

De aceea, Allah spune: „Nimeni nu tagaduiește Semnele Noastre, afara de cel tradator”, adica unul care incalca legamantul. Tradarea lui se vede in faptul ca I-a fagaduit Domnului sau: daca ne izbavesti de mare si de greutatea ei, vom fi dintre cei multumitori. Apoi a tradat si nu si-a implinit fagaduinta. El este si „nerecunoscator” fata de binefacerile lui Allah. Se cuvine oare celui pe care

Allah l-a izbavit din asemenea greutate sa faca altceva decat sa-I multumeasca pe deplin?

Versetul 33

يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ وَأَخْشَوْا يَوْمًا لَا يَجْزِي وَالِدٌ عَنْ وَلَدِهِ وَلَا مَوْلُودٌ هُوَ جَازٍ عَنْ وَالِدِهِ شَيْئًا إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ فَلَا تَغْرِبْكُمْ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا وَلَا يَغْرِبْكُمْ بِاللَّهِ الْغُرُورُ ﴿٣٣﴾

33. O, oameni! Temeti-va de Domnul vostru si temeti-va de o Zi in care niciun parinte nu va putea folosi copilului sau si niciun copil nu va putea folosi parintelui sau cu nimic. Fagaduinta lui Allah este adevarata. Sa nu va amageasca viata lumii si sa nu va amageasca in privinta lui Allah Amagitorul.

Allah le porunceste oamenilor taqwa, adica implinirea Poruncilor Sale si ferirea de cele interzise, si ii cheama sa se teama de Ziua Invierii. In acea Zi grea, nimeni nu va fi preocupat decat de sine. „Niciun parinte nu va putea folosi copilului sau si niciun copil nu va putea folosi parintelui sau cu nimic”: nu-i va putea spori faptele bune si nici micsora faptele rele. Lucrarea fiecarui rob va fi incheiata, iar rasplata lui va deveni obligatorie.

Indreptarea privirii catre aceasta Zi infricosatoare il intareste pe rob si ii usureaza taqwa fata de Allah. Din Mila lui Allah fata de robi face parte faptul ca le porunceste taqwa, in care se afla fericirea lor, le fagaduieste rasplata pentru ea, ii avertizeaza de pedeapsa si ii indeamna prin sfaturi si lucruri care trezesc teama. Toata lauda Ti se cuvine, o, Domn al lumilor!

„Fagaduinta lui Allah este adevarata.” Nu va indoiti si nu lucrati asemenea celui care nu o crede. De aceea, Allah spune: „Sa nu va amageasca viata lumii” prin podoabele, placerile, ispitele si incercarile ei.

„Sa nu va amageasca in privinta lui Allah Amagitorul”, adica Satana, care nu inceteaza sa-l insele pe om si nu este nepasator fata de el nicio clipa. Allah are un Drept asupra robilor Sai si le-a fagaduit un termen in care ii va rasplati pentru fapte, dupa cum l-au implinit Dreptul ori l-au neglijat.

Acesta este un lucru caruia robul trebuie sa-i dea atentie, sa-l tina inaintea ochilor si sa-l faca capitalul negotului sau, spre al carui castig se straduiește. Printre cele mai mari piedici se afla lumea ispititoare si Satana care sopteste si impodobeste falsitatea. Allah le-a interzis robilor Sai sa fie amagiti de lume ori de Amagitor in privinta Lui: „El le fagaduieste si le umple inimile cu sperante, dar Satana nu le fagaduieste decat amagire.”

Versetul 34

إِنَّ اللَّهَ عِنْدَهُ عِلْمُ السَّاعَةِ وَيُنَزِّلُ الْغَيْثَ وَيَعْلَمُ مَا فِي الْأَرْحَامِ وَمَا تَدْرِي
 نَفْسٌ مَّاذَا تَكْسِبُ غَدًا وَمَا تَدْرِي نَفْسٌ بِأَيِّ أَرْضٍ تَمُوتُ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ
 خَبِيرٌ ﴿٣٤﴾

34. Numai la Allah este stiinta Ceasului. El coboara ploaia si stie ceea ce se afla in pantece. Niciun suflet nu stie ce va castiga maine si niciun suflet nu stie in ce pamant va muri. Allah este Atotstiutor, Cunosculator al tuturor amanuntelor.

Este stabilit ca Stiinta lui Allah Preainaltul cuprinde nevazutul si vazutul, lucrurile exterioare si launtrice. Allah poate face cunoscute robilor Sai multe dintre lucrurile nevazute, inasa a ascuns de toate fapaturile stiinta acestor cinci lucruri. Niciun Profet trimis si niciun inger apropiat nu le cunoaste, cu atat mai putin altcineva.

„Numai la Allah este stiinta Ceasului”, adica numai El stie cand va veni, dupa cum spune: „Ei te intreaba despre Ceas: cand va sosi? Spune: Stiinta lui este numai la Domnul meu. Nimeni in afara Lui nu-l va descoperi la timpul sau... El nu va veni asupra voastra decat pe neasteptate.”

„El coboara ploaia”: numai El o coboara si cunoaste timpul coborarii ei. „Stie ceea ce se afla in pantece”: El a creat ceea ce se afla acolo, stie ce este si daca este barbat ori femeie. De aceea, ingerul insarcinat cu pantecele Il intreaba pe Domnul sau: este barbat ori femeie?⁴¹ Iar Allah hotaraste ceea ce voieste.

„Niciun suflet nu stie ce va castiga maine” in Religia ori in viata lui lumeasca. „Niciun suflet nu stie in ce pamant va muri.” Numai Allah Preainaltul detine Stiinta deplina a tuturor acestor lucruri.

Dupa ce a mentionat aceste lucruri in mod deosebit, Allah a aratat ca Stiinta Sa cuprinde totul: „Allah este Atotstiutor, Cunosculator al tuturor amanuntelor.” El cuprinde prin Stiinta Sa cele vazute si cele launtrice, lucrurile ascunse, tainele si secretele. Din Intelegiunea Sa desavarsita face parte faptul ca le-a ascuns robilor stiinta acestor cinci lucruri, deoarece in aceasta se afla folosuri limpezi pentru cel care cugeta.

Prin Harul si Ajutorul lui Allah s-a incheiat explicatia Surei Luqman. Lauda li apartine lui Allah.

⁴¹ Nota editiei arabe: Sahih al-Bukhari, nr. 6595, si Sahih Muslim, nr. 2646, din relatarea lui Anas, Allah sa fie multumit de el.

Sura as Sajdah

VERSETELE 1 LA 30

Revelata la Mecca

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

In Numele lui Allah, Cel Milostiv, Indurator.

Versetele 1 la 3

الْم ﴿١﴾ تَنْزِيلُ الْكِتَابِ لَا رَيْبَ فِيهِ مِنْ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٢﴾ أَمْ يَقُولُونَ
أَفْتَرَاهُ بَلْ هُوَ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ لِتُنذِرَ قَوْمًا مَّا أَتَتْهُمْ مِنْ نَذِيرٍ مِّنْ قَبْلِكَ لَعَلَّهُمْ
يَهْتَدُونَ ﴿٣﴾

1. Alif. Lam. Mim. 2. Pogorarea Cartii, asupra careia nu este nicio indoiala, este de la Domnul lumilor. 3. Sau spun ei: „El a nascocit-o”? Ba ea este Adevarul de la Domnul tau, ca sa avertizezi un popor la care nu a venit niciun avertizator inaintea ta, poate ca vor fi calauziti.

Allah Preainaltul vesteste ca aceasta Carte nobila este o Revelatie coborata de la Domnul lumilor, Cel care Se ingrijeste de ele prin Binefacerea Sa. Printre cele mai mari mijloace prin care Se ingrijeste de ele se afla aceasta Carte, in care se gaseste tot ceea ce le indreapta starile si le desavarseste purtarile. Asupra ei nu exista indoiala, dubiu ori nesiguranta.

Cu toate acestea, cei care il tagaduiesc pe Trimis si se nedreptatesc prin aceasta spun: Muhammad a nascocit-o si a inventat-o de la sine. Aceasta este una dintre cele mai indraznete tagaduiiri ale Cuvantului lui Allah, o acuzatie impotriva lui Muhammad ca ar fi rostit cea mai mare minciuna si pretentia ca o faptura poate aduce un cuvânt asemenea Cuvantului Creatorului. Fiecare dintre acestea este un lucru cumpnit.

Allah ii raspunde celui care spune ca a nascocit-o: „Ba ea este Adevarul”, la care falsitatea nu poate ajunge nici din fata, nici din spate, o Revelatie de la Cel Preaintelept, Vrednic de lauda, „de la Domnul tau”, Care a coborat-o ca Mila pentru robi.

El a coborat-o „ca sa avertizezi un popor la care nu a venit niciun avertizator inaintea ta”. Ei aveau mare nevoie de trimiterea Trimisului si de pogorarea Cartii, fiindca nu venise la ei un avertizator. Rataceau orbeste in nestiinta si se framantau in intunericul ratacirii. De aceea, Noi ti-am coborat Cartea, „poate ca vor fi calauziti” din ratacirea lor, vor cunoaste Adevarul si il vor pune mai presus de orice.

Toate lucrurile mentionate de Allah contrazic tagaduirea lor si le cer sa creada in ea pe deplin si sa o confirme: ea vine de la Domnul lumilor, este Adevarul, iar Adevarul trebuie primit in orice situatie. Asupra ei nu exista indoiala din nicio privinta. Nu contine vreo relatare care sa nu corespunda realitatii si nici sensuri ascunse ori neclare care sa dea nastere indoielii. Ei au nevoie de Mesaj, iar in aceasta Carte se afla Calauzire spre orice bine si ihsan.

Versetele 4 la 9

اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ مَا لَكُمْ مِنْ دُونِهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا شَفِيعٍ أَفَلَا تَتَذَكَّرُونَ ﴿٤﴾ يُدِيرُ الْأَمْرَ مِنَ السَّمَاءِ إِلَى الْأَرْضِ ثُمَّ يَعْرُجُ إِلَيْهِ فِي يَوْمٍ كَانَ مِقْدَارُهُ أَلْفَ سَنَةٍ مِّمَّا تَعُدُّونَ ﴿٥﴾ ذَٰلِكُمْ عِلْمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ الْعَزِيزِ الرَّحِيمِ ﴿٦﴾ الَّذِي أَحْسَنَ كُلَّ شَيْءٍ خَلْقَهُ وَبَدَأَ خَلْقَ الْإِنسَانِ مِنْ طِينٍ ﴿٧﴾ ثُمَّ جَعَلَ نَسْلَهُ مِنْ سُلَالَةٍ مِّنْ مَّاءٍ مَّهِينٍ ﴿٨﴾ ثُمَّ سَوَّاهُ وَنَفَخَ فِيهِ مِنْ رُّوحِهِ وَجَعَلَ لَكُمُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَرَ وَالْأَفْئِدَةَ قَلِيلًا مَّا تَشْكُرُونَ ﴿٩﴾

4. Allah este Cel care a creat cerurile, pamantul si ceea ce este intre ele in sase zile, apoi S-a inaltat deasupra Tronului. Nu aveti in afara Lui nici ocrotitor, nici mijlocitor. Oare nu luati aminte? 5. El carmuieste lucrul din cer catre pamant, apoi acesta se ridica la El intr-o Zi a carei masura este o mie de ani dupa socoteala voastra. 6. Acesta este Cunosculatorul nevazutului si vazutului, Atotputernicul, Induratorul, 7. Cel care a facut frumos tot ceea ce a creat si a inceput crearea omului din lut. 8. Apoi a facut urmasii lui dintr-o picatura dintr-un lichid neinsemnat. 9. Apoi l-a alcatuit si a suflat in el din duhul creat de El si v-a dat auzul, vederea si inimile. Putina multumire aratati!

Allah Preainaltul vesteste despre desavarsirea Puterii Sale prin crearea cerurilor si pamantului in sase zile, prima fiind duminica, iar ultima vineri, desi

avea puterea sa le creeze intr-o singura clipa. El, Preainaltul, este Bland si Preaintept. „Apoi S-a inaltat deasupra Tronului”, care este acoperisul fapturilor, cu o Inaltare care se potriveste Maretiei Sale. „Nu aveti in afara Lui niciun ocrotitor” care sa se ingrijeasca de treburile voastre si sa va aduca folos, „si niciun mijlocitor” care sa mijloceasca pentru voi daca pedeapsa se indreapta asupra voastra. „Oare nu va amintiti?”, ca sa intelegeti ca Acela care a creat pamantul si cerurile, S-a inaltat deasupra Tronului maret, este Singurul care va carmuieste si Se ingrijeste de voi si detine intreaga mijlocire, este Singurul care merita toate felurile de adorare.

„El carmuieste lucrul”, atat hotararea Sa universala, cat si porunca Sa religioasa. El Singur le carmuieste pe toate. Aceste hotarari coboara de la Stapanitorul Atotputernic „din cer catre pamant”; prin ele ii face fericiti pe unii si nefericiti pe altii, ii imbogateste pe unii si ii saraceste pe altii, ii intareste ori ii smereste, ii cinsteste ori ii umileste, ridica popoare si coboara altele si trimite inzestrarea.

„Apoi acesta se ridica la El”, adica lucrul coboara de la El si se ridica la El „intr-o Zi a carei masura este o mie de ani dupa socoteala voastra”; el se ridica la El si ajunge la El intr-o clipa.

„Acesta”, Cel care a creat aceste fapturi uriase, S-a inaltat deasupra Tronului maret si Singur carmuieste stapanirea, este „Cunoscatorul nevazutului si vazutului, Atotputernicul, Induratorul”. Prin vastitatea Stiintei Sale, desavarsirea Puterii Sale si cuprinderea Milei Sale le-a adus la existenta si a asezat in ele toate foloasele pe care le-a asezat, iar carmuirea lor nu-I este grea.

„Cel care a facut frumos tot ceea ce a creat”, adica orice faptura a creat Allah, El a creat-o bine, dandu-i o alcatuire potrivita si in armonie cu scopul pentru care a fost creata. Acesta este un sens general, care cuprinde toate fapturile.

Apoi il mentioneaza in mod deosebit pe om, datorita cinstei si virtutii sale: „si a inceput crearea omului din lut”. Aceasta se refera la crearea lui Adam, pacea fie asupra lui, tatal omenirii.

„Apoi a facut urmasii lui”, adica urmasii lui Adam, sa ia nastere „dintr-o picatura dintr-un lichid neinsemnat”: picatura de sperma socotita murdara si slaba.

„Apoi l-a alcatuit” cu carnea, madularele, nervii si vasele sale de sange, i-a facut alcatuirea frumoasa si a asezat fiecare organ in locul cel mai potrivit, fara ca un alt loc sa i se potriveasca mai bine. „Si a suflat in el din duhul creat de El”, triminand ingerul care sufla duhul in el; astfel, cu Ingaduinta lui Allah, a devenit viu dupa ce fusese neinsufletit.

„Si v-a dat auzul si vederea”, adica nu a incetat sa va daruiasca treptat foloasele si tot ceea ce va este necesar, pana cand v-a daruit auzul, vederea „si inimile. Putina multumire aratati” Celui care v-a creat si v-a dat chip.

Versetele 10 la 11

ج
وَقَالُوا أَإِذَا ضَلَلْنَا فِي الْأَرْضِ أَإِنَّا لَفِي خَلْقٍ جَدِيدٍ بَلْ هُمْ بِلِقَاءِ رَبِّهِمْ
كَافِرُونَ ﴿١٠﴾ * قُلْ يَتُوفَّكُم مَّلَكُ الْمَوْتِ الَّذِي وُكِّلَ بِكُمْ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُمْ
تُرْجَعُونَ ﴿١١﴾

10. Ei spun: „Cand ne vom pierde in pamant, vom fi noi oare intr-o creatie noua?” **Ba ei nu cred in intalnirea cu Domnul lor.** **11. Spune:** „Ingerul mortii, caruia i-ati fost incredintati, va va lua sufletele, apoi veti fi adusi inapoi la Domnul vostru.”

Cei care tagaduiesc Invierea spun, socotind-o cu totul improbabila: „Cand ne vom pierde in pamant”, adica dupa ce ne vom descompune, ramasitele noastre se vor imprastia si se vor risipi in locuri necunoscute, „vom fi noi oare intr-o creatie noua?”, adica vom fi inviati din nou? Ei pretind ca aceasta este cu totul de neconceput, deoarece masoara Puterea Creatorului dupa puterea lor.

Aceste cuvinte nu izvorasc din cautarea Adevarului, ci din nedreptate, incapatanare, necredinta in intalnirea cu Domnul lor si tagaduire. De aceea, Allah spune: „Ba ei nu cred in intalnirea cu Domnul lor”. Astfel, izvorul si tinta vorbirii lor au devenit cunoscute. Daca scopul lor ar fi fost lamurirea Adevarului, li s-ar fi infatisat dovezile hotaratoare ale Invierii, care ar fi facut-o vadita pentru privirea launtrica asa cum este soarele pentru vedere.

Le este de ajuns sa stie ca au fost adusi la existenta din nimic, iar repetarea creatiei este mai usoara decat inceperea ei. La fel este pamantul mort: Allah trimite asupra lui ploaia, il readuce la viata dupa moarte si face sa rasara semintele lui imprastiate.

„Spune: Ingerul mortii, caruia i-ati fost incredintati, va va lua sufletele”, adica Allah l-a insarcinat sa ia sufletele, iar el are ajutoare. „Apoi veti fi adusi inapoi la Domnul vostru”, iar El va va rasplati dupa faptele voastre. Voi ati tagaduit Invierea; priviti, asadar, ce va face Allah cu voi.

Versetele 12 la 14

وَلَوْ تَرَىٰ إِذِ الْمُجْرِمُونَ نَاكِسُوا رُءُوسِهِمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ رَبَّنَا أَبْصَرْنَا وَسَمِعْنَا
فَارْجِعْنَا نَعْمَلْ صَالِحًا إِنَّا مُوقِنُونَ ﴿١٢﴾ وَلَوْ شِئْنَا لَآتَيْنَا كُلَّ نَفْسٍ هُدًى
وَلَكِنْ حَقَّ الْقَوْلُ مِنِّي لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنَ الْخِثَّةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ ﴿١٣﴾
فَذُوقُوا بِمَا نَسِيتُمْ لِقَاءَ يَوْمِكُمْ هَٰذَا إِنَّا نَسِينَكُمْ وَذُوقُوا عَذَابَ الْخُلْدِ بِمَا كُنتُمْ
تَعْمَلُونَ ﴿١٤﴾

12. Daca i-ai vedea pe cei vinovati cu capetele plecate inaintea Domnului lor: „Domnul nostru! Am vazut si am auzit; intoarce-ne, ca sa savarsim fapte drepte. Acum avem certitudine.” **13. Daca am fi voit, i-am fi dat fiecarui suflet calauzirea sa, insa Cuvantul Meu s-a implinit:** „Voi umple Gheena cu djinni si oameni, toti impreuna.” **14. Gustati, asadar, pentru ca ati uitat intalnirea acestei Zile. Si Noi v-am lasat uitarii. Gustati pedeapsa vesnica pentru ceea ce ati facut.**

Dupa ce Allah Preainaltul a mentionat intoarcerea lor la El in Ziua Invierii, arata starea lor cand vor sta inaintea Sa: „Daca i-ai vedea pe cei vinovati”, cei care au staruit in pacatele cele mari, ai vedea un lucru infricosator si o stare tulburatoare: oameni pierduti, o cerere care nu primeste raspuns, fiindca vremea ragazului a trecut.

Ei vor avea „capetele plecate inaintea Domnului lor”, smeriti, supusi si umiliti, recunoscandu-si vina si cerand intoarcerea. Vor spune: „Domnul nostru! Am vazut si am auzit”, adica lucrul ni s-a lamurit, l-am vazut cu ochii nostri si am ajuns la certitudine.

„Intoarce-ne, ca sa savarsim fapte drepte. Acum avem certitudine”, adica acum avem certitudine despre ceea ce obisnuiam sa tagaduiam.

Toate acestea se petrec prin Hotararea si Predestinarea lui Allah, caci El i-a lasat sa urmeze necredinta si pacatele. De aceea spune: „Daca am fi voit, i-am fi dat fiecarui suflet calauzirea sa”, adica i-am fi calauzit pe toti oamenii si i-am fi unit pe Calauzire, fiindca Vointa Noastra poate infaptui aceasta. Insa Intelepciunea nu ingaduie ca toti sa fie pe Calauzire.

De aceea spune: „insa Cuvantul Meu s-a implinit”, adica s-a cuvenit si s-a statornicit fara schimbare: „Voi umple Gheena cu djinni si oameni, toti impreuna”. Aceasta este o Fagaduinta care trebuie sa se implineasca si de la

care nu exista scapare; de aceea trebuie sa fie hotarate si cauzele ei, necredinta si pacatele.

„Gustati, asadar, pentru ca ati uitat intalnirea acestei Zile.” Aceste cuvinte le vor fi spuse celor vinovati, coplestiti de umilire, care cer sa se intoarca in lume ca sa indrepte ceea ce au lasat neimplinit. Vremea intoarcerii a trecut si nu a mai ramas decat pedeapsa. Gustati pedeapsa dureroasa fiindca ati uitat intalnirea acestei Zile.

Aceasta uitare inseamna neglijare: v-ati intors de la ea si ati neglijat faptele prin care va pregateati pentru ea, ca si cum nu ati fi venit la ea si nu ati fi intalnit-o. „Si Noi v-am lasat uitarii”, adica va lasam in pedeapsa, ca rasplata de acelasi fel cu fapta voastra; dupa cum ati uitat, veti fi uitati.

„Gustati pedeapsa vesnica”, adica pedeapsa care nu se intrerupe. Daca pedeapsa ar avea un termen si un capat, in ea ar exista o anumita usurare. Pedeapsa Gheenei - Allah sa ne apere de ea - nu are odihna, ragaz ori sfarsit, „pentru ceea ce ati facut” din necredinta, iesire din ascultare si pacate.

Versetele 15 la 17

إِنَّمَا يُؤْمِنُ بِآيَاتِنَا الَّذِينَ إِذَا ذُكِّرُوا بِهَا خَرُّوا سُجَّدًا وَسَبَّحُوا بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَهُمْ لَا
يَسْتَكْبِرُونَ ﴿١٥﴾ نَتَجَافَىٰ جُنُوبَهُمْ عَنِ الْمَضَاجِعِ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ خَوْفًا
وَطَمَعًا وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ ﴿١٦﴾ فَلَا تَعْلَمُ نَفْسٌ مَّا أُخْفِيَ لَهُم مِّن قُرَّةِ
أَعْيُنٍ جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٧﴾

15. Numai aceia cred cu adevarat in Semnele Noastre care, atunci cand li se aminteste prin ele, cad in prosternare, Il preamaresc si Il lauda pe Domnul lor si nu sunt trufasi. **16.** Coastele lor se ridica de pe asternuturi; Il cheama pe Domnul lor cu teama si speranta si daruiesc din ceea ce le-am oferit. **17.** Niciun suflet nu stie ce bucurii ale ochilor le-au fost ascunse, ca rasplata pentru ceea ce au facut.

Dupa ce i-a mentionat pe cei care tagaduiesc Semnele Sale si pedeapsa pe care le-a pregatit-o, Allah ii mentioneaza pe cei care cred in ele, le descrie insusirile si arata rasplata pregatita pentru ei.

„Numai aceia cred cu adevarat in Semnele Noastre”, adica au o credinta adevarata, cei la care se vad dovezile credintei. Cand li se aminteste prin Semnele Domnului lor, li se recita versetele Coranului, sfaturile ajung la ei prin Trimisii lui Allah si sunt chemati sa ia aminte, ei asculta, primesc, se supun si

„cad in prosternare”, adica se supun lor cu smerenie, pomenindu-L pe Allah si bucurandu-se de cunoasterea Lui.

„Il preamaresc si Il lauda pe Domnul lor si nu sunt trufasi”, nici in inimile, nici in trupurile lor. Ei nu se opresc de la supunerea smerita fata de Semne, ci le primesc, se supun lor, se deschid si se predau lor. Prin ele ajung la Multumirea Domnului Indurador si sunt calauziti spre Calea cea dreapta.

„Coastele lor se ridica de pe asternuturi”, adica se indeparteaza de asternuturile placute pentru ceva mai placut si mai iubit de ei: Rugaciunea de noapte si vorbirea tainica cu Allah Preainaltul.

De aceea spune: „Il cheama pe Domnul lor”, pentru a dobandi foloasele Religiei si ale vietii lumesti si pentru a indeparta vatamarile lor, „cu teama si speranta”, imbinand cele doua insusiri: teama ca faptele lor vor fi respinse si speranta ca vor fi primite, teama de pedeapsa lui Allah si speranta in Rasplata Sa.

„Si daruiesc din ceea ce le-am oferit”, din inzestrare putina ori multa. Allah nu a limitat nici cantitatea cheltuielii, nici pe cel asupra caruia se cheltuiește, pentru ca formularea sa fie generala. Ea cuprinde cheltuiala obligatorie, precum zakah, ispasirile si intretinerea sotiilor si rudelor, precum si cheltuiala recomandata pe caile binelui. Cheltuiala si binefacerea prin avere sunt un bine in toate imprejurarile, fie fata de un sarac, fie fata de un bogat, apropiat ori indepartat. Rasplata se deosebeste dupa folosul adus. Aceasta este fapta lor.

Despre rasplata lor, Allah spune: „Niciun suflet nu stie”. Formularea cuprinde toate sufletele, deoarece substantivul „suflet” este nehotarat intr-un enunt negativ: nimeni nu stie „ce bucurii ale ochilor le-au fost ascunse” din binele mult, desfatarea imbelsugata, bucuria, veselia, placerea si incantarea.

Allah Preainaltul a spus prin Trimisul Sau: „Am pregatit pentru robii Mei drepti ceea ce niciun ochi nu a vazut, nicio ureche nu a auzit si nu i-a trecut prin inima vreunui om⁴².” Dupa cum ei s-au rugat noaptea, L-au chemat si si-au ascuns fapta, El i-a rasplatit cu ceva de acelasi fel si le-a ascuns rasplata. De aceea spune: „ca rasplata pentru ceea ce au facut”.

⁴² Nota editiei arabe: Editorul indica pentru acest hadith relatarile lui al-Bukhari, nr. 4779, si Muslim, nr. 2824, de la Abu Hurayrah.

Versetele 18 la 20

ج

أَفَن كَانَ مُؤْمِنًا كَمَن كَانَ فَاسِقًا لَّا يَسْتَوُونَ ﴿١٨﴾ أَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَلَهُمْ جَنَّاتُ الْمَأْوَىٰ نُزُلًا بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٩﴾ وَأَمَّا الَّذِينَ فَسَقُوا فَمَأْوَاهُمُ النَّارُ كُلَّمَا أَرَادُوا أَن يَخْرُجُوا مِنْهَا أُعِيدُوا فِيهَا وَقِيلَ لَهُمْ ذُوقُوا عَذَابَ النَّارِ الَّتِي كُنتُمْ بِهِ تَكْذِبُونَ ﴿٢٠﴾

18. Oare cel care este credincios este asemenea celui nelegiuit? Ei nu sunt egali. **19.** Cei care cred si savarsesc fapte drepte vor avea Gradinile adapostului, ca ospitalitate pentru ceea ce au facut. **20.** Iar cei care au iesit din ascultare vor avea ca adapost Focul. Ori de cate ori vor voi sa iasa din el, vor fi intorsi in el si li se va spune: „Gustati pedeapsa Focului pe care o tagaduiati.”

Allah atrage atentia mintilor asupra unui adevar statornicit in ele: doua lucruri deosebite si opuse nu pot fi egale, iar Intelegiunea Sa cere sa nu fie egale. „Oare cel care este credincios”, a carui inima este plina de credinta, ale carui madulare se supun deplin Legii lui Allah si a carui credinta isi arata urmarile prin parasirea lucrurilor care Il manie pe Allah si vatama credinta, este „asemenea celui nelegiuit”, a carui inima este ruinata si lipsita de credinta, in care nu exista nicio opreliste izvorata din credinta, astfel incat madularele lui se grabesc spre orice pacat si neascultare din nestiinta si nedreptate, iar prin nelegiuirea sa iese din ascultarea Domnului sau?

Oare acesti doi oameni pot fi egali? „Ei nu sunt egali”, nici potrivit ratiunii, nici potrivit Legii, asa cum nu sunt egale noaptea si ziua, lumina si intunericul. Tot astfel, nici rasplata lor in Viata de Apoi nu este egala.

„Cei care cred si savarsesc fapte drepte”, obligatorii si recomandate, „vor avea Gradinile adapostului”, Gradinile care sunt adapostul desfatarilor, izvorul binefacerilor, locul bucuriilor si al desfatarii inimilor, sufletelor si duhurilor, locul vesniciei, al vecinatatii Stapanitorului adorat, al bucuriei apropierii de El, al privirii Fetei Sale si al auzirii Cuvantului Sau.

Ele le vor fi „ca ospitalitate”, adica drept gazduire si dar de bun venit, „pentru ceea ce au facut”. Faptele lor, pe care Allah le-a daruit prin Harul Sau, i-au condus la acele lacasuri inalte si alese, la care nu se poate ajunge prin cheltuirea averilor, nici prin ostiri si slujitori, nici prin copii, nici macar prin sacrificarea sufletelor si duhurilor. La ele nu se poate ajunge prin nimic altceva decat prin credinta si fapta dreapta.

„Iar cei care au iesit din ascultare vor avea ca adapost Focul”, adica salasul si locul sederii lor vesnice va fi Focul care cuprinde orice chin si nenorocire. Pedeapsa nu le va fi usurata nicio clipa.

„Ori de cate ori vor voi sa iasa din el, vor fi intorsi in el.” Ori de cate ori, din pricina chinului ajuns la culme, vor dori sa iasa, vor fi intorsi acolo. Speranta usurarii va disparea si stramtorarea li se va inteti. „Si li se va spune: Gustati pedeapsa Focului pe care o tagaduiati.”

Aceasta este pedeapsa Focului, care va fi salasul si adapostul lor. Cat despre pedeapsa care o preceda si ii este pregatire, adica pedeapsa din barzakh, ea este mentionata in versetul urmator.

Versetul 21

وَلَنُذِيقَنَّهُم مِّنَ الْعَذَابِ الْأَدْنَىٰ دُونَ الْعَذَابِ الْأَكْبَرِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٢١﴾

21. Le vom face negresit sa guste din pedeapsa mai apropiata, inaintea pedepsei celei mari, poate ca se vor intoarce.

Adica ii vom face pe cei nelegiuiti si tagaduitori sa guste o parte din pedeapsa mai apropiata, care este pedeapsa din barzakh. Ii vom face sa guste o parte din ea inainte sa moara: fie prin ucidere si altele asemenea, cum li s-a intamplat politeistilor de la Badr, fie in clipa mortii, asa cum spune Allah Preainaltul: „Daca i-ai vedea pe cei nedrepti in chinurile mortii, iar ingerii isi intind mainile: Scoateti-va sufletele! Astazi veti fi rasplatiti cu pedeapsa umilirii...” (al-An'am 6:93). Apoi pedeapsa mai apropiata va continua pentru ei in barzakh.

Acest verset este una dintre dovezile care confirma pedeapsa mormantului, iar indicatia lui este limpede. Allah spune: „Le vom face negresit sa guste din pedeapsa mai apropiata”, adica o parte si un fragment din ea. Aceasta arata ca exista o pedeapsa mai apropiata inaintea pedepsei celei mari, pedeapsa Focului.

Deoarece gustarea pedepsei mai apropiate in aceasta lume poate sa nu fie urmata imediat de moarte, Allah arata ca ii face sa guste din ea „poate ca se vor intoarce” la El si se vor cai de pacate. El spune: „Stricaciunea s-a aratat pe uscat si pe mare din pricina celor pe care le-au agonisit mainile oamenilor, pentru ca El sa-i faca sa guste o parte din ceea ce au savarsit, poate ca se vor intoarce” (ar-Rum 30:41).

Versetul 22

وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ ذُكِّرَ بِآيَاتِ رَبِّهِ ثُمَّ أَعْرَضَ عَنْهَا إِنَّا مِنَ الْمُجْرِمِينَ
مُنْتَقِمُونَ ﴿٢٢﴾

22. Cine este mai nedrept decat cel caruia i se aminteste prin Semnele Domnului sau, apoi se intoarce de la ele? Noi Ne vom razbuna negresit pe cei vinovati.

Nimeni nu este mai nedrept si mai mare in faradelege decat acela caruia i se aminteste prin Semnele Domnului sau. Domnul lui i le-a facut sa ajunga prin Trimisii Sai, voind sa Se ingrijeasca de el si sa-Si desavarseasca binefacerea asupra lui. Ele ii poruncesc, ii amintesc foloasele Religiei si ale vietii lumesti si il opresc de la vatamarile Religiei si ale vietii lumesti. Ele cer sa fie intampinate prin credinta, supunere, ascultare si multumire.

Insa acest nedrept le raspunde cu opusul purtarii cuvenite: nu crede in ele, nu le urmeaza, ci se intoarce de la ele si le arunca in spatele sau. Acesta este dintre cei mai mari vinovati, care merita cea mai aspra razbunare. De aceea spune: „Noi Ne vom razbuna negresit pe cei vinovati.”

Verselele 23 la 25

وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ فَلَا تَكُنْ فِي مِرْيَةٍ مِّنْ لِّقَائِهِ وَجَعَلْنَاهُ هُدًى
لِّبَنِي إِسْرَءِيلَ ﴿٢٣﴾ وَجَعَلْنَا مِنْهُمْ أُمَّةً يَهْدُونَ بِأَمْرِنَا لَمَّا صَبَرُوا وَكَانُوا
بِآيَاتِنَا يُوقِنُونَ ﴿٢٤﴾ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ يَفْصِلُ بَيْنَهُم يَوْمَ الْقِيَمَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ
يَخْتَلِفُونَ ﴿٢٥﴾

23. I-am dat lui Moise Cartea, asa ca nu te indoi de primirea ei, si am facut-o calauzire pentru fiii lui Israel. 24. Dintre ei am facut conducatori care calauzeau prin Porunca Noastra, cand au rabdat si au avut certitudine in Semnele Noastre. 25. Domnul tau va hotari intre ei in Ziua Invierii asupra lucrurilor in care se deosebeau.

Dupa ce Allah a mentionat Semnele prin care le-a amintit robilor Sai, adica acest Coran coborat lui Muhammad, binecuvantarea si pacea lui Allah fie asupra lui, arata ca el nu este ceva nou intre Cartile revelate, iar cel care l-a adus nu este fara precedent printre Trimisi.

Allah i-a dat lui Moise Cartea, Torah, care confirma Coranul si pe care Coranul o confirma. Astfel, adevarul lor se potriveste si dovada amandurora este statornicita. „Asa ca nu te indoi de primirea ei”, fiindca dovezile Adevarului si lamuririle lui s-au adunat, iar indoiala nu mai are loc.

„Si am facut-o”, adica acea Carte data lui Moise, „calauzire pentru fiii lui Israel”. Prin ea erau calauziti in temeliile si ramurile Religiei lor, iar Legile ei erau potrivite vremii fiilor lui Israel. Cat despre acest Coran nobil, Allah l-a facut Calauzire pentru toti oamenii pana in Ziua Invierii, in lucrurile Religiei si ale vietii lumesti, datorita desavarsirii si maretiei lui: „El se afla in Mama Cartii, la Noi, inalt si plin de intelepciune” (az-Zukhruf 43:4).

„Dintre ei am facut”, dintre fiii lui Israel, „conducatori care calauzeau prin Porunca Noastra”: invatati ai Legii si ai cailor Calauzirii, calauziti ei insisi si calauzindu-i pe altii prin acea Calauzire. Cartea coborata lor era Calauzire, iar credinciosii dintre ei erau de doua feluri: conducatori care calauzeau prin Porunca lui Allah si oameni care ii urmau, calauziti prin ei.

Prima categorie se afla pe cea mai inalta treapta dupa Profetie si Mesaj: treapta celor deplin sinceri. Ei au ajuns la aceasta treapta inalta „cand au rabdat”: au rabdat in invatare, predare, chemarea la Allah si indurarea suferintelor pe Calea Sa; si-au oprit sufletele de la pornirea spre pacate si de la lasarea libera in pofte.

„Si au avut certitudine in Semnele Noastre”, adica in credinta in Semnele lui Allah au ajuns la treapta certitudinii, stiinta deplina care cere fapta. Au ajuns la certitudine fiindca au invatat in chip corect si au luat fiecare chestiune din dovezile care dau certitudine. Au continuat sa invete chestiunile si sa aduca pentru ele multe dovezi pana au ajuns la acea treapta. Prin rabdare si certitudine se dobandeste conducerea in Religie.

Fiii lui Israel s-au deosebit in anumite chestiuni. Unii au ajuns la Adevar, iar altii s-au abatut de la el, fara intentie ori in mod deliberat. Allah Preainaltul „va hotari intre ei in Ziua Invierii asupra lucrurilor in care se deosebeau”. Acest Coran le povesteste fiilor lui Israel unele lucruri asupra carora se deosebeau. In orice neintelegere dintre ei, cand Coranul confirma una dintre cele doua pareri, aceea este Adevarul, iar ceea ce i se impotriveste este fals.

Versetele 26 la 27

ج
 أَوَلَمْ يَهْدِ لَهُمْ كَمْ أَهْلَكْنَا مِنْ قَبْلِهِمْ مِنَ الْقُرُونِ يَمْشُونَ فِي مَسْكَنِهِمْ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ أَفَلَا يَسْمَعُونَ ﴿٢٦﴾ أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّا نَسُوقُ الْمَاءَ إِلَى الْأَرْضِ الْجُرْزِ فَنُخْرِجُ بِهِ زَرْعًا تَأْكُلُ مِنْهُ أَنْعَامُهُمْ وَأَنْفُسُهُمْ أَفَلَا يُبْصِرُونَ ﴿٢٧﴾

26. Oare nu le este limpede cate generatii am nimicit inaintea lor, prin ale caror locuinte umbla? In aceasta sunt Semne. Oare nu aud? 27. Oare nu vad ca Noi manam apa spre pamantul sterp si scoatem prin ea semanaturi din care mananca vitele lor si ei insisi? Oare nu vad?

Oare nu le-a devenit limpede acestor tagaduitori ai Trimisului, iar aceasta nu-i calauzeste spre ceea ce este drept, cate generatii am nimicit inaintea lor, care au urmat aceeasi cale? Ei „umbla prin locuintele lor” si le vad cu ochii lor: poporul lui Hud, al lui Salih si poporul lui Lot.

„In aceasta sunt Semne” care dovedesc adevarul Trimisilor veniti la ei, falsitatea politeismului si a raului in care se aflau, faptul ca aceia care face asemenea lor i se va face ceea ce li s-a facut celor asemenea lui si ca Allah ii va rasplati pe robi si ii va invia pentru Adunare si Chemare.

„Oare nu aud?” Semnele lui Allah, ca sa le inteleaga si sa traga folos din ele? Daca ar avea un auz sanatos si o minte dreapta, nu ar ramane intr-o stare despre care se stie cu certitudine ca duce la pierzanie.

„Oare nu vad?” cu ochii lor binefacerea Noastra si desavarsirea Intelepciunii Noastre: „Noi manam apa spre pamantul sterp”, in care nu exista plante. Allah trimite apa care nu se afla acolo inainte, aducand-o din nori ori din rauri, „si scoatem prin ea semanaturi”, plante de feluri diferite, „din care mananca vitele lor”, adica plantele pentru animale, „si ei insisi”, adica hrana oamenilor.

„Oare nu vad?” aceasta Binefacere prin care Allah readuce la viata tinuturile si robii, ca sa cugete, iar prin vederea si priceperea launtrica sa fie calauziti spre Calea cea dreapta? Orbirea i-a coplesit insa si nepasarea a pus stapanire pe ei. Nu privesc cu privirea unor oameni cu judecata, ci cu privirea nepasarii si a simplei obisnuinte, iar de aceea nu sunt calauziti spre bine.

Versetele 28 la 30

وَيَقُولُونَ مَتَى هَذَا الْفَتْحُ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٢٨﴾ قُلْ يَوْمَ الْفَتْحِ لَا يَنْفَعُ
 الَّذِينَ كَفَرُوا إِيمَانُهُمْ وَلَا هُمْ يُنظَرُونَ ﴿٢٩﴾ فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ وَانْتَظِرِ إِنَّهُمْ
 مُنْتَظَرُونَ ﴿٣٠﴾

28. Ei spun: „Cand va fi aceasta hotarare, daca spuneti adevarul?” **29.** Spune: „In Ziua hotararii, credinta celor care nu au crezut nu le va folosi si nu li se va da ragaz.” **30.** Indeparteaza-te de ei si asteapta. Si ei asteapta.

Cei vinovati cer grabirea pedepsei fagaduite pentru tagaduirea lor, din nestiinta si incapatanare. „Ei spun: Cand va fi aceasta hotarare”, care va desparti intre noi si voi prin pedepsirea noastra, dupa cum pretindeti, „daca spuneti adevarul?”

„Spune: In Ziua hotararii”, cand va veni pedeapsa voastra, nu veti castiga nimic. Daca, odata venita acea Zi, vi s-ar mai da ragaz ca sa indreptati ceea ce ati pierdut dupa ce lucrul v-a devenit cert, intrebarea voastra ar avea un rost. Insa cand vine Ziua hotararii, lucrul este incheiat si nu mai ramane loc pentru incercare.

„Credinta celor care nu au crezut nu le va folosi”, fiindca va fi o credinta silita, „si nu li se va da ragaz”, adica nu vor fi amanati si pedeapsa nu le va fi intarziata ca sa-si indrepte starea.

„Indeparteaza-te de ei”, fiindca vorbirea si nedreptatea lor au ajuns la aceasta treapta de nestiinta si de grabire a pedepsei, „si asteapta” lucrul care se va abate asupra lor. El trebuie sa vina, dar are un termen care, odata sosit, nu poate fi grabit ori amanat.

„Si ei asteapta” sa te loveasca moartea si pandesc pentru voi intoarcerile raului, insa sfarsitul bun apartine oamenilor taqwa.

Aici se incheie, prin Ajutorul si Darul lui Allah, explicatia Surei as-Sajdah. Lui Allah li apartin lauda desavarsita, preamarirea si slava.

Sura al Ahzab

VERSETELE 1 LA 30

Revelata la Medina

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

In Numele lui Allah, Cel Milostiv, Indurator.

Versetele 1 la 3

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ اتَّقِ اللَّهَ وَلَا تُطِعِ الْكَافِرِينَ وَالْمُنَافِقِينَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا
حَكِيمًا ﴿١﴾ وَاتَّبِعْ مَا يُوحَىٰ إِلَيْكَ مِن رَّبِّكَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ
خَبِيرًا ﴿٢﴾ وَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ وَكَفَىٰ بِاللَّهِ وَكِيلًا ﴿٣﴾

1. O, Profetule! Teme-te de Allah si nu le da ascultare necredinciosilor si ipocritilor. Allah este Atotstiutor, Preaintelept. 2. Urmeaza ceea ce ti se reveleaza de la Domnul tau. Allah cunoaste bine ceea ce faceti. 3. Increde-te in Allah; Allah este de ajuns ca Ocrotitor.

Adica: o, tu, pe care Allah te-a binecuvantat cu Profetia, te-a ales pentru Revelatia Sa si te-a cinstit mai presus de celelalte fapturi, multumeste pentru Binefacerea Domnului tau prin taqwa fata de El. Tu esti mai indreptatit decat altii sa implinesti taqwa, iar datoria ta in aceasta privinta este mai mare decat a celorlalti.

Implineste Poruncile Sale si fereste-te de cele interzise de El, transmite Mesajul Lui, da Revelatia Sa robilor si sfatuieste sincer toate fapturile. Nimic sa nu te opreasca de la aceasta si nimic sa nu te abata.

Nu da ascultare niciunui necredincios care isi arata dusmania fata de Allah si fata de Trimisul Sau si niciunui ipocrit care ascunde tagaduirea si necredinta, dar arata contrariul. Acestia sunt vrajmasii adevarati. Nu-i asculta in lucrurile care slabesc taqwa si i se impotrivesc si nu le urma poftetele, ca sa nu te ratacasca de la Calea cea dreapta.

„Urmeaza ceea ce ti se reveleaza de la Domnul tau”, fiindca aceasta este Calauzirea si Mila. Nadajduieste, prin urmarea ei, la Rasplata Domnului tau. El

cunoaste bine ceea ce faceti si va va rasplati potrivit Stiintei Sale despre binele si raul vostru.

Daca iti vine in inima gandul ca, atunci cand nu urmezi poftele lor ratacite, ei iti vor pricinui o vatamare sau ca se va produce o lipsa in calauzirea fapturilor, alunga acest gand si foloseste lucrul care il respinge: increderea in Allah.

Bizuie-te pe Domnul tau asa cum se bizuie acela care nu detine pentru sine nici vatamare, nici folos, nici moarte, nici viata si nici inviere. Incede-te in El ca te va apara de raul lor si te va ajuta sa statornicesci Religia pe care ti-a poruncit-o, oricum ar fi imprejurarile.

„Allah este de ajuns ca Ocrotitor.” Incredinteaza-I Lui toate lucrurile si El le va implini asa cum este mai bine pentru rob. El cunoaste ceea ce ii este de folos robului, in vreme ce robul nu stie, si are Puterea sa-i aduca acel folos printr-o cale pe care robul nu o poate implini.

El este mai Milostiv fata de robul Sau decat este acesta fata de sine si decat sunt parintii sai fata de el si este mai Bun cu el decat oricine, mai ales cu alesii dintre robii Sai, de care nu inceteaza sa Se ingrijeasca prin Bunatatea Sa si asupra carora revarsa Binefacerile vazute si ascunse. Cu atat mai mult atunci cand le-a poruncit sa-I incredinteze treburile si le-a fagaduit ca Se va ingriji de ele.

Atunci nu mai intreba cum orice lucru devine usor, orice greutate se netezeste, necazurile se usureaza, stramtorarile dispar, starile si nevoile se indreapta, Binecuvantarile coboara, nenorocirile sunt indepartate si relele sunt ridicate.

Atunci il vei vedea pe robul slab, care si-a incredintat treburile Stapanului sau, implinind lucruri pe care o intreaga multime de oameni nu le-ar putea implini, iar Allah ii usureaza ceea ce le-ar fi greu chiar si celor mai puternici barbati. La Allah cerem ajutor.

Versetele 4 la 5

ج
 مَا جَعَلَ اللَّهُ لِيَجُلَ مِنْ قَلْبَيْنِ فِي جَوْفِهِ ۚ وَمَا جَعَلَ أَزْوَاجَكُمْ الَّتِي تَظَاهَرُونَ
 مِنْهُنَّ أُمَّهَاتِكُمْ وَمَا جَعَلَ أَدْعِيَاءَكُمْ أَبْنَاءَكُمْ ۚ ذَلِكُمْ قَوْلُكُمْ بِأَفْوَاهِكُمْ وَاللَّهُ
 يَقُولُ الْحَقَّ وَهُوَ يَهْدِي السَّبِيلَ ﴿٤﴾ أَدْعُوهُمْ لِأَبَائِهِمْ هُوَ أَقْسَطُ عِنْدَ اللَّهِ
 فَإِنْ لَمْ تَعْلَمُوا آبَاءَهُمْ فَإِخْوَانُكُمْ فِي الدِّينِ وَمَوَالِيكُمْ وَلَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ فِيمَا
 أَخْطَأْتُمْ بِهِ ۚ وَلَكِنْ مَا تَعَمَّدَتْ قُلُوبُكُمْ ۚ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿٥﴾

4. Allah nu a facut pentru niciun om doua inimi in pieptul sau. El nu le-a facut pe sotiile voastre, fata de care rostiti formula zihar, mamele voastre, si nu i-a facut pe fiii vostri adoptivi fiii vostri adevarati. Acestea sunt cuvintele rostite de gurile voastre, iar Allah spune Adevarul si calauzeste pe Cale. 5. Chemati-i dupa tatii lor; aceasta este mai dreapta inaintea lui Allah. Daca nu-i cunoasteti pe tatii lor, ei sunt fratii vostri in Religie si ocrotitii vostri. Nu este pacat asupra voastra pentru ceea ce gresiti, ci pentru ceea ce inimile voastre fac intentionat. Allah este Atoateiertator, Indurator.

Allah Preainaltul ii mostra pe robii Sai pentru cuvintele lipsite de realitate, despre lucruri pe care El nu le-a facut asa cum spun ei. O asemenea vorbire este minciuna si fals, iar din ea se nasc lucruri pe care Legea le respinge. Aceasta este o regula generala pentru orice vorbire si pentru vestirea existentei unui lucru pe care Allah nu l-a facut sa existe.

El mentioneaza insa in mod deosebit aceste lucruri fiindca se petreceau si era mare nevoie de lamurirea lor. De aceea spune: „Allah nu a facut pentru niciun om doua inimi in pieptul sau.” Aceasta nu exista. Feriti-va sa spuneti despre cineva ca are doua inimi in piept, caci ati spune o minciuna despre Creatia lui Allah.

„El nu le-a facut pe sotiile voastre, fata de care rostiti formula zihar”, atunci cand omul ii spune sotiei sale: „Tu esti pentru mine precum spatele mamei mele” ori „precum mama mea”, „mamele voastre”. Mama ta este femeia care te-a nascut si este femeia careia ii datorezi cea mai mare cinstire si cu care casatoria iti este interzisa in mod categoric, pe cand sotia ta este femeia care iti este cel mai mult ingaduita. Cum ar putea fi asemanat un lucru cu opusul sau?

Aceasta nu este ingaduita, asa cum spune Allah Preainaltul: „Aceia dintre voi care rostesc fata de sotiile lor formula zihar, spunand ca sunt precum mamele lor sa stie ca ele nu sunt mamele lor; mamele lor sunt numai acelea

care i-au nascut. Ei rostesc cu adevarat un cuvânt urât și o minciună...” (al-Mujadilah 58:2).

„Si nu i-a făcut pe fiii voștri adoptivi fiii voștri adevarați.” Fiul adoptiv este copilul pe care un bărbat îl numea după sine, deși nu era fiul lui, ori care era numit după el fiindcă îl adoptase. Așa era obiceiul în Jahiliyyah și la începutul Islamului.

Allah Preainaltul a voit să înlăture acest obicei și să-l desființeze. Înainte de aceasta, a arătat urâtenia lui, faptul că este neîntemeiat și mincinos. Orice lucru neîntemeiat și orice minciună nu au loc în Legea lui Allah și nu se potrivesc robilor Sai.

Allah spune că nu i-a făcut pe copiii adoptivi pe care îi pretindeți ori care sunt atribuiți vouă fiii voștri adevarați. Fiii voștri adevarați sunt cei pe care i-ați zămislit și care provin din voi. Acești copii adoptivi provin din alții, iar Allah nu l-a făcut pe unul asemenea celui alt.

„Acestea”, adică ceea ce spuneți despre fiul adoptiv când îl descrieți ca fiind fiul celui care l-a luat drept fiu ori spuneți că tatăl lui este cutare, „sunt cuvintele rostite de gurile voastre”: o vorbire fără realitate și fără sens.

„Iar Allah spune Adevărul”, ceea ce este sigur și adevărat. El va porunci să urmați Cuvântul și Legea Sa, fiindcă Cuvântul Sau este Adevăr și Legea Sa este Adevăr. Vorbele și faptele false nu-I pot fi atribuite în niciun fel, căci nu fac parte din Calauzirea Sa. El calauzește numai spre Calea dreaptă și spre drumurile adevărate, chiar dacă toate cele care se petrec, bune ori rele, intra în Voința Sa universală.

Apoi le porunci să împedă să parasească starea de mai înainte, care cuprindea vorbirea falsă: „Chemati-i după tatii lor”, după cei care i-au zămislit cu adevărat. „Aceasta este mai dreaptă înaintea lui Allah”, mai justă, mai dreaptă și mai apropiată de Calauzire.

„Dacă nu-i cunoașteți pe tatii lor”, pe tatii lor adevarați, „ei sunt frații voștri în Religie și ocrotiții voștri”. Ei sunt frații voștri în Religia lui Allah și aliații voștri în această privință. Numiți-i prin frăția adevărată a credinței și prin legătura de ocrotire. Trebuie neapărat să încetați să-i atribuiți celor care i-au adoptat, fiindcă aceasta nu este îngăduită.

Dacă tatii lor sunt cunoscuți, ei trebuie chemați după aceștia. Dacă nu sunt cunoscuți, rămâneți la ceea ce știți despre ei: frăția în Religie și legătura de ocrotire. Să nu credeți că necunoașterea tatilor lor este o scuza pentru a-i chema după cei care i-au adoptat, fiindcă lucrul oprit nu dispărește astfel.

„Nu este păcat asupra voastră pentru ceea ce gresiți”, când limba unuia dintre voi îl cheamă din greșeală după cel care l-a adoptat, ori când este

cunoscut in aparenta un tata si il chemati dupa el, desi in realitate nu este tatal lui. Nu este vina asupra voastra daca aceasta se petrece din greseala.

„Ci pentru ceea ce inimile voastre fac intentionat” din vorbirea care nu este ingaduita. „Allah este Atoateiertator, Indurator”: v-a iertat si a avut Mila de voi, nu v-a pedepsit pentru ceea ce a trecut, trece cu vederea greselile voastre in aceasta privinta si a avut Mila de voi lamurindu-va hotararile care indreapta Religia si viata voastra lumeasca. Lui Ii apartine lauda.

Versetul 6

النَّبِيُّ أَوْلَىٰ بِالْمُؤْمِنِينَ مِنْ أَنفُسِهِمْ وَأَزْوَاجُهُ أُمَّهَاتُهُمْ وَأُولَوُا الْأَرْحَامَ بَعْضُهُمْ
أَوْلَىٰ بِبَعْضٍ فِي كِتَابِ اللَّهِ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُهَاجِرِينَ إِلَّا أَنْ تَفْعَلُوا إِلَىٰ
أَوْلِيَائِكُمْ مَّعْرُوفًا كَانَ ذَلِكَ فِي الْكِتَابِ مَسْطُورًا ﴿٦﴾

6. Profetul are mai mult drept asupra credinciosilor decat au ei asupra lor insisi, iar sotiile lui sunt mamele lor. Rudele de sange au intaietate unele fata de altele, potrivit Cartii lui Allah, asupra celorlalti credinciosi si emigranti, in afara de binele pe care il faceti aliatilor vostri. Aceasta este scrisa in Carte.

Allah Preainaltul le vesteste credinciosilor un lucru prin care sa cunoasca starea Trimisului, binecuvantarea si pacea lui Allah fie asupra lui, rangul lui si felul in care trebuie sa se poarte cu el: „Profetul are mai mult drept asupra credinciosilor decat au ei asupra lor insisi.” Cel mai apropiat lucru de om este propriul lui suflet, dar Trimisul are mai mult drept asupra lui decat sufletul sau.

Aceasta se datoreaza sinceritatii, milei si afectiunii pe care Profetul le-a aratat fata de ei, prin care a fost cel mai milostiv si mai binevoitor dintre oameni. Binefacerea Trimisului lui Allah fata de ei este mai mare decat a oricarei alte persoane. Nicio farama de bine nu a ajuns la ei si nicio farama de rau nu a fost indepartata de la ei decat prin mainile lui si datorita lui.

De aceea, atunci cand dorinta sufletului lor ori a oricarei persoane se impotriveste dorintei Trimisului, dorinta Trimisului trebuie pusa mai presus. Cuvantul lui nu trebuie contrazis de cuvantul nimanui, oricine ar fi acela. Ei trebuie sa fie gata sa se sacrifice pe ei insisi, averile si copiii lor pentru a-l ocroti, sa puna iubirea lui mai presus de iubirea tuturor fapturilor, sa nu vorbeasca inaintea lui si sa nu se puna inaintea lui.

El este un tata pentru credinciosi, asa cum se afla in citirea unora dintre Companioni, si ii creste asa cum un tata isi creste copiii. Din aceasta paternitate rezulta ca sotiile lui sunt mamele lor, adica in privinta inviolabilitatii,

respectului si cinstirii, nu in privinta ingaduintei de a ramane singuri cu ele ori a rudeniei mahram.

Aceste cuvinte sunt o introducere pentru istorisirea lui Zayd ibn Harithah, care fusese numit Zayd ibn Muhammad pana cand Allah a coborat: „Muhammad nu este tatal niciunuia dintre barbatii vostri” (al-Ahzab 33:40), rupand atribuirea lui ca fiu.

In acest verset, Allah vesteste ca toti credinciosii sunt copiii Trimisului. Niciunul nu are un avantaj asupra altuia. Chiar daca atribuirea prin adoptie este desfiintata, legatura credintei nu este rupta; de aceea nimeni nu trebuie sa se mahneasca.

Din faptul ca sotiile Trimisului sunt mamele credinciosilor rezulta ca nimanui nu ii este ingaduit sa se casatoreasca cu ele dupa moartea lui, dupa cum Allah spune limpede: „Nu vi se cuvine sa-l vatamati pe Trimisul lui Allah si nici sa va casatoriti vreodata cu sotiile lui dupa el” (al-Ahzab 33:53).

„Rudele de sange”, apropiate ori indepartate, „au intaietate unele fata de altele, potrivit Cartii lui Allah”, adica potrivit Hotararii Sale. Ele se mostenesc unele pe altele si isi fac bine unele altora. Au intaietate fata de cei legati prin alianta si ajutor reciproc si fata de copiii adoptivi.

Inainte, prin aceste legaturi se dobandea mostenirea in locul rudelor de sange. Allah a desfiintat mostenirea intemeiata pe ele si a randuit-o pentru rude, din Bunatate si Intelegiune. Daca vechiul obicei ar fi continuat, s-ar fi produs multa stricaciune, mult rau si multe mijloace viclene de a-i lipsi pe apropiati de mostenire.

„Asupra celorlalti credinciosi si emigranti”: fie ca rudele sunt credincioase si au emigrat, fie ca nu au emigrat, rudele de sange au intaietate la mostenire. Acest verset este o dovada ca rudele au drept de ocrotire si autoritate asupra apropiatilor lor in toate formele de ocrotire, precum casatoria, averea si altele.

„In afara de binele pe care il faceti aliatilor vostri.” Ei nu au o parte obligatorie din mostenire; lucrul este lasat alegerii voastre. Daca doriti, le daruiti ceva de bunavoie si le faceti bine.

„Aceasta”, adica Hotararea mentionata, „este scrisa in Carte”: a fost scrisa, statornicita si hotarata de Allah, iar de aceea trebuie implinita.

Versetele 7 la 8

وَإِذْ أَخَذْنَا مِنَ النَّبِيِّينَ مِيثَاقَهُمْ وَمِنْكَ وَمِنْ نُوحٍ وَإِبْرَاهِيمَ وَمُوسَى وَعِيسَى ابْنِ
مَرْيَمَ وَأَخَذْنَا مِنْهُمْ مِيثَاقًا غَلِيظًا ﴿٧﴾ لَيَسْئَلَنَّ الْمُتَّقِينَ عَنْ صِدْقِهِمْ وَأَعَدَّ
لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿٨﴾

7. Cand am luat de la Profeti legamantul lor, si de la tine, de la Noe, Avraam, Moise si Isus, fiul Mariei, am luat de la ei un legamant solemn, 8. pentru ca El sa-i intrebe pe cei sinceri despre sinceritatea lor. Iar pentru necredinciosi a pregatit o pedeapsa dureroasa.

Allah Preainaltul vesteste ca a luat legamantul de la Profeti in general si, in mod deosebit, de la cei cinci mentionati, Trimisii inzestrati cu cea mai mare hotarare. A luat de la ei un legamant solemn si o fagaduinta grea si intarita: sa statorniceasca Religia lui Allah si sa lupte pe Calea Sa.

Aceasta este Calea pe care au mers Profetii de mai inainte, pana cand sirul lor s-a incheiat cu conducatorul si cel mai bun dintre ei, Muhammad, binecuvantarea si pacea lui Allah fie asupra lui. Allah le-a poruncit oamenilor sa-i urmeze.

Allah ii va intreba pe Profeti si pe cei care i-au urmat despre acest legamant solemn: l-au implinit si au fost sinceri fata de el, pentru ca El sa le daruiasca Gradinile Desfatarii, ori nu au crezut, pentru ca El sa-i pedepseasca prin pedeapsa dureroasa? Allah Preainaltul spune: „Printre credinciosi sunt barbati care au fost sinceri in legamantul lor cu Allah” (al-Ahzab 33:23).

Versetele 9 la 11

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَذْكُرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ جَاءَتْكُمْ جُنُودٌ فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ
 رِيحًا وَجُنُودًا لَّمْ تَرَوْهَا وَكَانَ اللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرًا ﴿٩﴾ إِذْ جَاءُوكُم مِّنْ
 فَوْقِكُمْ وَمِنْ أَسْفَلَ مِنكُمْ وَإِذْ زَاغَتِ الْأَبْصَارُ وَبَلَغَتِ الْقُلُوبُ الْحَنَاجِرَ
 وَتَظُنُّونَ بِاللَّهِ الظُّنُونَا ﴿١٠﴾ هُنَالِكَ ابْتُلِيَ الْمُؤْمِنُونَ وَزُلْزِلُوا زِلْزَالًا
 شَدِيدًا ﴿١١﴾

9. O, voi care credeti! Amintiti-va binefacerea lui Allah asupra voastra, cand ostirile au venit impotriva voastra, iar Noi am trimis asupra lor un vant si ostiri pe care nu le-ati vazut. Allah vede ceea ce faceti. 10. Cand au venit asupra voastra de deasupra si de dedesubt, cand privirile s-au abatut si inimile au ajuns la gatlej si ati avut felurite ganduri despre Allah, 11. acolo credinciosii au fost incercati si zguduiti puternic.

Allah Preainaltul le aminteste robilor Sai credinciosi Binefacerea Sa asupra lor si ii indeamna sa-I multumeasca. Ostirile locuitorilor din Mecca si ai Hijazului au venit deasupra lor, iar locuitorii Najdului au venit dinspre partea de jos. S-au unit si au incheiat intelegeri ca sa-l nimiceasca pe Trimis si pe Companioni.

Aceasta s-a petrecut in batalia Santului. Lor li s-au alaturat grupuri dintre evreii din jurul Medinei, iar ostirile lor au venit numeroase si uriase. Trimisul lui Allah, binecuvantarea si pacea lui Allah fie asupra lui, a sapat santul in jurul Medinei. Situatia s-a inrautatit, inimile au ajuns la gatlej, iar multi oameni au inceput sa aiba felurite ganduri din pricina mijloacelor puternice ale vrajmasilor si a nenorocirilor grele.

Asediul Medinei a continuat multa vreme. Starea era asa cum a descris-o Allah: „Cand privirile s-au abatut si inimile au ajuns la gatlej si ati avut felurite ganduri despre Allah”, adica ganduri rele: ca Allah nu-Si va ajuta Religia si nu-Si va desavarsi Cuvantul.

„Acolo credinciosii au fost incercati” prin aceasta mare incercare „si zguduiti puternic” prin frica, neliniste si foame, pentru ca nivelul credintei lor sa se arate limpede si certitudinea lor sa sporeasca. Lauda lui Allah, s-au aratat din credinta si certitudinea lor lucruri prin care i-au intrecut pe cei de dinainte si pe cei de dupa ei.

Cand stramtorarea s-a intetit si greutatile s-au inmultit, credinta lor a devenit certitudine vazuta: „Cand credinciosii au vazut ostririle, au spus: Aceasta este ceea ce Allah si Trimisul Sau ne-au fagaduit. Allah si Trimisul Sau au spus Adevarul. Aceasta nu le-a sporit decat credinta si supunerea” (al-Ahzab 33:22).

Atunci s-a lamurit ipocrizia ipocritilor si a iesit la iveala ceea ce ascundeau. Allah Preainaltul spune:

Versetul 12

وَإِذْ يَقُولُ الْمُنَافِقُونَ وَالَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَّرَضٌ مَا وَعَدَنَا اللَّهُ وَرَسُولُهُ إِلَّا
غُرُورًا ﴿١٢﴾

12. Cand ipocritii si cei in ale caror inimi este boala spuneau: „Allah si Trimisul Sau nu ne-au fagaduit decat amagire.”

Acesta este obiceiul ipocritului in vreme de greutate si incercare: credinta lui nu ramane statornica, priveste prin mintea sa neputincioasa numai la starea prezenta si isi socoteste presupunerea adevar.

Versetele 13 la 27

وَإِذْ قَالَتْ طَائِفَةٌ مِّنْهُمْ يَا أَهْلَ يَثْرِبَ لَا مُقَامَ لَكُمْ فَارْجِعُوا^ج وَيَسْتَأْذِنُ فَرِيقٌ
مِّنْهُمُ النَّبِيَّ يَقُولُونَ إِنَّ بُيُوتَنَا عَوْرَةٌ وَمَا هِيَ بِعَوْرَةٍ إِن يُرِيدُونَ إِلَّا
فِرَارًا ﴿١٣﴾ وَلَوْ دَخَلَتْ عَلَيْهِمْ مِّنْ أَقْطَارِهَا ثُمَّ سَبَلُوا^ج الْفِتْنَةَ لَآتَوْهَا وَمَا تَلْهَوْا
بِهَا إِلَّا يَسِيرًا ﴿١٤﴾ وَلَقَدْ كَانُوا عَاهَدُوا اللَّهَ مِنْ قَبْلُ لَا يُولُونَ^ج إِلَّا دُبُرَ
وَكَانَ عَهْدُ اللَّهِ مَسْئُولًا ﴿١٥﴾ قُلْ لَّنْ يَنْفَعَكُمُ الْفِرَارُ إِن فَرَرْتُمْ مِّنَ الْمَوْتِ
أَوِ الْقَتْلِ وَإِذَا لَا تُمْتَعُونَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿١٦﴾ قُلْ مَنْ ذَا الَّذِي يَعْصِمُكُم مِّنَ اللَّهِ
إِن أَرَادَ بِكُمْ سُوءًا أَوْ أَرَادَ بِكُمْ رَحْمَةً وَلَا يَجِدُونَ لَهُم مِّن دُونِ اللَّهِ وَلِيًّا وَلَا
نَصِيرًا ﴿١٧﴾ * قَدْ يَعْلَمُ اللَّهُ الْمُعَوِّقِينَ مِنْكُمْ وَالْقَائِلِينَ لِإِخْوَانِهِمْ هَلُمَّ إِلَيْنَا
وَلَا يَأْتُونَ الْبَاسَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿١٨﴾ أَشْجَاءَ عَلَيْكُمْ فَإِذَا جَاءَ الْخَوْفُ رَأَيْتَهُمْ
يَنْظُرُونَ إِلَيْكَ تَدُورُ أَعْيُنُهُمْ كَالَّذِي يُغْشَى عَلَيْهِ مِنَ الْمَوْتِ فَإِذَا ذَهَبَ

أَخَوْفُ يَسْلُقُوكُمْ بِاللَّسَنَةِ حَدَادَ أَشْجَةٍ عَلَى الْخَيْرِ أُولَئِكَ لَمْ يُؤْمِنُوا فَأَحْبَطَ اللَّهُ
 أَعْمَلَهُمْ وَكَانَ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرًا ﴿١٩﴾ يَحْسِبُونَ الْأَحْزَابَ لَمْ يَذْهَبُوا
 وَإِنْ يَأْتِ الْأَحْزَابُ يَوَدُّوا لَوْ أَنَّهُمْ بَادُونَ فِي الْأَعْرَابِ يَسْأَلُونَ عَنْ أَنْبَأِكُمْ
 وَلَوْ كَانُوا فِيكُمْ مَا قَتَلُوا إِلَّا قَلِيلًا ﴿٢٠﴾ لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ
 حَسَنَةٌ لِّمَن كَانَ يَرْجُوا اللَّهَ وَالْيَوْمَ الْآخِرَ وَذَكَرَ اللَّهَ كَثِيرًا ﴿٢١﴾ وَلَمَّا رَجَعَ
 الْمُؤْمِنُونَ الْأَحْزَابَ قَالُوا هَذَا مَا وَعَدَنَا اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَصَدَقَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ
 وَمَا زَادَهُمْ إِلَّا إِيمَانًا وَتَسْلِيمًا ﴿٢٢﴾ مِّنَ الْمُؤْمِنِينَ رِجَالٌ صَدَقُوا مَا عَاهَدُوا
 اللَّهَ عَلَيْهِ فَمِنْهُمْ مَّنْ قَضَىٰ نَحْبَهُ وَمِنْهُمْ مَّنْ يَنْتَظِرُ وَمَا بَدَّلُوا تَبْدِيلًا ﴿٢٣﴾
 لِيَجْزِيَ اللَّهُ الصَّادِقِينَ بِصِدْقِهِمْ وَيُعَذِّبَ الْمُنَافِقِينَ إِنْ شَاءَ أَوْ يَتُوبَ عَلَيْهِمْ
 إِنَّ اللَّهَ كَانَ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿٢٤﴾ وَرَدَّ اللَّهُ الَّذِينَ كَفَرُوا بِغَيْظِهِمْ لَمْ يَنَالُوا
 خَيْرًا وَكَفَى اللَّهُ الْمُؤْمِنِينَ الْقِتَالَ وَكَانَ اللَّهُ قَوِيًّا عَزِيزًا ﴿٢٥﴾ وَأَنْزَلَ
 الَّذِينَ ظَلَمُواهُمْ مِّنْ أَهْلِ الْكِتَابِ مِن صِيَاصِيمٍ وَقَذَفَ فِي قُلُوبِهِمُ الرُّعْبَ
 فَرِيقًا تَقْتُلُونَ وَتَأْسِرُونَ فَرِيقًا ﴿٢٦﴾ وَأَوْرَثَكُمْ أَرْضَهُمْ وَدِيَارَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ
 وَأَرْضًا لَّمْ تَطُوهَا وَكَانَ اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرًا ﴿٢٧﴾

13. Cand un grup dintre ei a spus: „O, oameni din Yathrib! Nu aveti loc aici, asa ca intoarceti-va.” Un grup dintre ei i-a cerut Profetului ingaduinta, spunand: „Casele noastre sunt neaparate”, desi nu erau neaparate; ei nu voiau decat sa fuga. 14. Daca s-ar fi patruns asupra lor din partile orasului si li s-ar fi cerut lepadarea de credinta, ar fi savarsit-o si nu ar fi zabovit decat putin. 15. Inainte ii fagaduiseră lui Allah ca nu vor intoarce spatele, iar oamenii vor fi intrebati despre legamantul cu Allah.

16. Spune: „Fuga nu va va folosi daca fugiti de moarte ori de ucidere, iar atunci nu vi se va da sa va bucurati decat putin.” 17. Spune: „Cine va poate ocroti de Allah, daca El voieste un rau pentru voi ori voieste Mila pentru voi?” Ei nu vor gasi in afara lui Allah nici ocrotitor, nici ajutator.

18. Allah îi cunoaște pe cei dintre voi care îi împiedică pe alții și pe cei care le spun fratilor lor: „Veniti la noi”, și nu vin la lupta decât puțin, 19. zgarciti fata de voi. Cand vine frica, îi vezi privind spre tine, cu ochii rotindu-se ca ai celui coplesit de moarte. Cand frica trece, va ranesc cu limbi ascutite, zgarciti cu binele. Acestia nu au crezut, iar Allah le-a zadarnicit faptele. Acest lucru este usor pentru Allah.

20. Ei cred ca ostirile nu au plecat. Daca ostirile ar veni din nou, ar dori sa fie printre beduinii din desert, intreband despre vestile voastre. Chiar daca ar fi printre voi, nu ar lupta decât puțin. 21. Aveti in Trimisul lui Allah un exemplu frumos pentru cel care nadajduieste in Allah si in Ziua de Apoi si Il pomeneste mult pe Allah.

22. Cand credinciosii au vazut ostirile, au spus: „Aceasta este ceea ce Allah si Trimisul Sau ne-au fagaduit. Allah si Trimisul Sau au spus Adevarul.” Aceasta nu le-a sporit decât credinta si supunerea. 23. Printre credinciosi sunt oameni care au fost sinceri in legamantul lor cu Allah. Unii dintre ei si-au implinit fagaduinta, iar alții asteapta si nu au schimbat nimic.

24. Astfel Allah îi va rasplati pe cei sinceri pentru sinceritatea lor și îi va pedepsi pe ipocriti, daca voieste, ori va primi cainta lor. Allah este Atoateiertator, Indurador. 25. Allah i-a respins pe cei care nu au crezut, cu furia lor; ei nu au dobandit niciun bine. Allah le-a fost credinciosilor de ajuns in lupta. Allah este Puternic, Atotputernic.

26. El i-a coborat din fortaretele lor pe cei dintre oamenii Cartii care i-au sprijinit și a aruncat groaza in inimile lor. Pe unii i-ati ucis, iar pe alții i-ati luat prizonieri. 27. El v-a facut mostenitorii pamantului lor, caselor lor, averilor lor și ai unui pamant pe care nu-l calcaserati. Allah are Putere asupra tuturor lucrurilor.

Comentariul versetului 13

„Cand un grup dintre ei a spus”, un grup dintre ipocriti, dupa ce s-au inspaimantat și rabdarea li s-a imputinat, au ajuns sa-i descurajeze și pe ceilalti. Nu au rabdat ei insisi si nici nu i-au crutat pe oameni de raul lor.

Acest grup a spus: „O, oameni din Yathrib!”, adica: o, oameni ai Medinei! I-au chemat prin numele locului lor, un nume care arata asezarea in care locuiau, indicand ca Religia si fratia credintei nu aveau nicio greutate in inimile lor si ca ceea ce îi impinsese la aceasta era simpla lasitate fireasca.

„O, oameni din Yathrib! Nu aveti loc aici”, adica in pozitia la care iesiserati in afara Medinei. Isi asezasera tabara langa sant, in afara orasului. „Asa ca intoarceti-va” in Medina.

Acest grup ii descuraja de la jihad, le arata ca nu au putere sa lupte impotriva vrajmasului si le porunca sa paraseasca lupta. Acesta era cel mai rau si mai vatamator dintre grupuri.

Un alt grup, mai putin rau decat primul, fusese lovit de lasitate si spaima si dorea sa se retraga din randuri. Ei au inceput sa aduca scuze neintemeiate. Despre ei spune Allah: „Un grup dintre ei i-a cerut Profetului ingaduinta, spunand: Casele noastre sunt neaparate”, adica sunt in primejdie si ne temem ca vrajmasii le vor ataca in lipsa noastra; ingaduie-ne sa ne intoarcem la ele si sa le pazim.

Ei minteau. „Desi nu erau neaparate; ei nu voiau decat sa fuga”, adica tinta lor era numai fuga. Au facut din aceste cuvinte un mijloc si o scuza. Credinta lor era slaba si nu avea statornicie cand incercarile se inteteau.

Comentariul versetului 14

„Daca s-ar fi patruns asupra lor” in Medina „din partile ei”, adica daca necredinciosii ar fi intrat in ea din partile ei si ar fi pus stapanire pe ea (Allah sa fereasca!), iar apoi acesti oameni ar fi fost chemati la fitnah, adica sa se intoarca de la religia lor la religia invadatorilor, „ar fi facut-o”, adica s-ar fi grabit sa raspunda, „fara sa fi zabovit in ea decat putin”. Cu alte cuvinte, ei nu aveau o statornicie puternica in religie si aceasta nu pusese stapanire pe inimile lor. Dimpotriva, de indata ce puterea ar fi ajuns la vrajmasi, le-ar fi dat ceea ce cereau si ar fi fost de acord cu ei in necredinta lor.

Comentariul versetului 15

Aceasta era starea lor, desi mai inainte „facusera un legamant cu Allah ca nu vor intoarce spatele”. Ei vor fi intrebati despre acel legamant si se va constata ca l-au incalcat. Asadar, ce cred ei ca va face Domnul lor cu ei?

Comentariul versetului 16

Spune-le, mustrandu-i pentru fuga lor si vestindu-le ca aceasta nu le foloseste cu nimic: „Fuga nu va va folosi daca fugiti de moarte sau de ucidere.” Chiar daca ati ramane in casele voastre, cei carora le-a fost scrisa uciderea ar iesi spre locurile caderii lor. Cauzele si mijloacele sunt de folos numai daca nu se impotrivesc Hotararii si Predestinarii. Cand vin Hotararea si Predestinarea, mijloacele nu mai folosesc, iar orice cale pe care omul o socoteste salvatoare se destrama.

„Iar atunci nu va veti bucura decat putin”: daca ati fugi si ati fi scapati de moarte si de ucidere, ca sa va bucurati in aceasta lume, nu v-ati bucura decat

putin. Aceasta bucurie vremelnica nu merita sa fugiti pentru ea, sa parasiti Porunca lui Allah si sa va lipsiti sufletele de desfatarea vesnica din Fericirea fara sfarsit.

Comentariul versetului 17

Apoi El a aratat ca toate cauzele nu-l scutesc cu nimic pe rob daca Allah ii voieste un rau: „Cine este acela care va poate ocroti de Allah”, adica cine va poate feri de El, „daca El va voieste un rau sau daca va voieste o mila?” El este Cel care da si opreste, vatama si foloseste. Nimeni nu aduce binele in afara de El si nimeni nu indeparteaza raul in afara de El.

„Ei nu vor gasi pentru ei, in afara de Allah, niciun ocrotitor” care sa-i ocroteasca si sa le aduca folos, „si niciun ajutor” care sa-i ajute si sa indeparteze de la ei vatamarea. De aceea, sa asculte de Cel in Mana Caruia se afla toate treburile lor, a Carui Vointa se implineste si a Carui Hotarare se savarseste. Niciun alt ocrotitor sau ajutor nu-i poate fi de folos celui care paraseste Prietenia lui Allah si este lipsit de Sprijinul Sau.

Comentariul versetelor 18 la 19

Apoi Allah Preainaltul i-a amenintat pe cei care ii opreau pe oameni si ii descurajau: „Allah ii cunoaste pe cei dintre voi care ii impiedica pe altii” sa iasa, dintre cei care nu iesisera, „si pe cei care le spun fratilor lor” care iesisera: „Veniti la noi!”, adica intoarceti-va, asa cum spusese mai inainte: „O, oameni ai Yathribului, nu aveti loc de stat, asa ca intoarceti-va!” Ei ii impiedicau si ii descurajau, iar ei insisi „nu vin la lupta decat putin”. Ei erau cei mai dornici sa ramana in urma, fiindca nu aveau motivul care cheama la lupta - credinta si rabdarea - si aveau ceea ce cheama la lasitate: ipocrizia si lipsa credintei.

„Fiind zgarciti fata de voi” cu trupurile lor, cand este nevoie sa lupte, si cu averile lor, cand este nevoie sa cheltuiasca. Ei nu lupta cu averile si nici cu sufletele lor.

„Cand vine frica, ii vezi privind spre tine cu ochii rotindu-se ca ai celui invaluit de moarte”, din pricina lasitatii puternice care le-a smuls inimile si a nelinistii care le-a tulburat mintile, temandu-se ca vor fi siliti la ceea ce urasc: lupta. „Iar cand frica trece” si ajung in siguranta si liniste, „va ranesc cu limbi ascutite”, adica va vorbesc aspru, pretind lucruri neadevarate, iar cel care ii asculta ii socoteste curajosi si cutezatori.

„Fiind zgarciti fata de orice bine” care li se cere. Aceasta este cea mai urata stare a omului: sa fie zgarcit cu ceea ce i s-a poruncit, zgarcit cu averea sa, sa nu o cheltuiasca in locul cuvenit; zgarcit cu trupul sau, sa nu lupte impotriva

vrajmasilor lui Allah si sa nu cheme la Calea lui Allah; zgarcit cu rangul, stiinta, sfatul si parerea sa, refuzand sa le fie de folos celorlalti.

„Acestia nu au crezut”, iar din pricina lipsei credintei lor Allah le-a zadarnicit faptele. „Acest lucru Ii este usor lui Allah.” In schimb, pe credinciosi Allah ii pazeste de aceasta zgarcenie si ii calauzeste sa implineasca ceea ce li s-a poruncit: sa-si daruiasca trupurile in lupta pe Calea Lui, pentru ca al Sau Cuvant sa fie cel mai inalt, sa-si cheltuiasca averile pe caile binelui si sa-i ajute pe oameni prin rangul si stiinta lor.

Comentariul versetului 20

„Ei cred ca aliatii nu au plecat”, adica acesti ipocriti socotesc ca aliatii care s-au strans sa lupte impotriva Trimisului lui Allah, pacea si binecuvantarea lui Allah fie asupra sa, si a Companionilor sai nu vor pleca pana cand nu-i vor nimici pe credinciosi. Insa asteptarea lor a fost inselata, iar socoteala lor s-a dovedit zadarnica.

„Iar daca aliatii ar veni” inca o data, asemenea primei veniri, „ei ar dori sa se afle printre beduini”, adica acesti ipocriti si-ar dori sa nu se afle in Medina si nici in apropierea ei, ci in desert, printre beduini, „intrebând despre vestile voastre”, cercetand de departe ce vi s-a intamplat. Departe cu ei! Sa piara! Nu merita sa fie luata in seama prezenta sau absenta lor. „Chiar daca s-ar afla printre voi, nu ar lupta decat putin.” Sa nu va pese de ei si nu va intristati pentru ei.

Comentariul versetului 21

„Cu adevarat, aveti in Trimisul lui Allah o pilda buna.” El insusi a venit pe campul de lupta si a luat parte personal la infruntare, fiind nobil, desavarsit si un erou viteaz. Cum puteti sa va crutati pe voi insiva intr-o imprejurare in care Trimisul lui Allah, pacea si binecuvantarea lui Allah fie asupra sa, s-a daruit el insusi? Urmati-l in aceasta si in celelalte lucruri.

Invatatii in principiile jurisprudentei au folosit acest verset ca dovada ca faptele Trimisului, pacea si binecuvantarea lui Allah fie asupra sa, constituie o dovada in stabilirea hotararilor religioase si ca, in principiu, comunitatea sa il urmeaza in hotarari, afara de ceea ce dovada religioasa arata ca ii este specific lui.

Pilda este de doua feluri: pilda buna si pilda rea. Pilda buna este Trimisul, pacea si binecuvantarea lui Allah fie asupra sa. Cel care il urmeaza paseste pe drumul care duce la cinstirea daruita de Allah, iar acesta este Calea cea Dreapta. Pilda rea este urmareala altuia in ceea ce se impotriveste Trimisului,

precum cuvintele politeistilor cand Trimisii i-au chemat sa-i urmeze: „Noi i-am gasit pe parintii nostri pe o cale si le urmam urmele” (az-Zukhruf 43:22).

Aceasta pilda buna nu o urmeaza decat cel caruia i s-a dat reusita si calauzire: „cel care nadajduieste in Allah si in Ziua de Apoi”. Credinta, frica de Allah, nadejdea Rasplatii Lui si teama de Pedeapsa Lui il imping sa-l urmeze pe Trimis, pacea si binecuvantarea lui Allah fie asupra sa.

Comentariul versetului 22

Dupa ce a amintit starea ipocritilor cand a venit frica, Allah a amintit starea credinciosilor: „Cand credinciosii i-au vazut pe aliati”, care se stransesera si isi asezasera tabara, iar frica ajunsese la culme, „au spus: «Aceasta este ceea ce Allah si Trimisul Sau ne-au promis»”, in cuvintele: „Sau ati socotit ca veti intra in Paradis fara sa vina asupra voastra asemenea celor care au trecut inaintea voastra? I-au atins nenorocirea si suferinta si au fost zguduiti pana cand Trimisul si cei care credeau impreuna cu el au spus: «Cand vine Ajutorul lui Allah?» Cu adevarat, Ajutorul lui Allah este aproape” (al-Baqarah 2:214).

„Allah si Trimisul Sau au spus adevarul”: am vazut ceea ce ne-a fost vestit. „Iar aceasta”, adica situatia ivita, „nu le-a sporit decat credinta” in inimile lor „si supunerea” in madularele lor, adica acceptarea Poruncii lui Allah.

Comentariul versetelor 23 la 24

Cand a amintit ca ipocritii li fagaduisera lui Allah ca nu vor intoarce spatele, dar isi incalcasera legamantul, Allah a amintit implinirea legamantului de catre credinciosi: „Printre credinciosi sunt barbati care au fost sinceri in legamantul pe care l-au facut cu Allah”, adica au implinit legamantul pe deplin si desavarsit, si-au oferit sufletele pentru Multumirea Lui si s-au daruit ascultarii Sale.

„Unii dintre ei si-au implinit legamantul”, adica si-au implinit dorinta si tinta: au savarsit ceea ce li se ceruse, au fost ucisi pe Calea lui Allah sau au murit dupa ce si-au indeplinit datoria, fara lipsa. „Iar altii asteapta” sa-si desavarseasca datoria. Ei au pornit pe calea implinirii ei si a legamantului, dar inca nu au terminat. Nadajduiesc sa o desavarseasca si se straduiesc pentru aceasta. „Si nu au schimbat nimic”, asa cum au facut altii. Ei au ramas credinciosi legamantului, nu s-au intors si nu s-au schimbat. Acestia sunt barbati cu adevarat; ceilalti au numai infatisarea barbatilor, dar insusirile lor sunt departe de cele barbatesti.

„Aceasta pentru ca Allah sa-i rasplateasca pe cei sinceri pentru sinceritatea lor”, pentru sinceritatea cuvintelor si faptelor lor, pentru sinceritatea lor fata de Allah si pentru concordanta dintre ceea ce arata si ceea ce au in inima. Allah

Preainaltul spune: „Aceasta este Ziua in care celor sinceri le va folosi sinceritatea lor. Ei vor avea Gradini pe sub care curg rauri, in care vor ramane vesnic. Allah este multumit de ei, iar ei sunt multumiti de El. Aceasta este marea izbanda” (al-Ma'idah 5:119).

Cu alte cuvinte, am randuit aceste tulburari, incercari si cutremure pentru a-i deosebi pe cei sinceri de mincinosi, iar apoi pentru a-i rasplati pe cei sinceri pentru sinceritatea lor si „sa-i pedepseasca pe ipocriti”, ale caror inimi si fapte s-au schimbat la venirea incercarilor si care nu au implinit ceea ce I-au fagaduit lui Allah, „daca voieste”, adica daca Vointa Sa hotaraste sa-i pedepseasca, fiindca El nu a voit calauzirea lor, stiind ca nu exista bine in ei.

„Sau sa primeasca cainta lor”, calauzindu-i sa se caiasca. Acesta este lucrul mai de asteptat de la Cel Generos, datorita Generozitatii Sale. De aceea a incheiat versetul cu doua Nume care arata Iertarea, Harul si Bunatatea Sa: „Cu adevarat, Allah este Atoateiertator, Indurator.” El iarta pacatele celor care au intrecut masura impotriva lor insisi, chiar daca pacatele lor sunt multe, atunci cand se caiesc. El este Indurator cu ei: le da reusita caintei, le-o primeste si acopera ceea ce au savarsit.

Comentariul versetului 25

„Allah i-a respins pe cei care nu au crezut, cu furia lor, fara sa dobandeasca vreun bine”, adica i-a intors inapoi dezamagiti, fara sa obtina ceea ce urmareau. Ei erau maniosi si infuriati, desi aveau puterea de a-si atinge scopul si erau siguri ca vor birui. Multimea lor ii amagise si se mandrisera cu alianta si cu pregatirea lor.

Allah a trimis asupra lor un vant puternic, vantul de rasarit. Vantul le-a zguduit taberele, le-a doborat corturile, le-a rasturnat vasele si i-a tulburat, iar Allah le-a aruncat spaima in inimi. Ei s-au intors plini de furie. Acesta a fost Sprijinul lui Allah pentru robii Sai credinciosi.

„Allah le-a fost de ajuns credinciosilor in lupta” prin mijloacele obisnuite si prin cele randuite de El. „Allah este Puternic, Atotputernic.” Nimeni nu I se impotriveste fara sa fie infrant si nimeni nu cauta Sprijinul Sau fara sa biruiasca. Nimic din ceea ce voieste nu-L lasa neputincios, iar forta si puterea celor puternici nu le folosesc daca El nu-i ajuta cu Forta si Puterea Sa.

Comentariul versetelor 26 la 27

„El i-a coborat din fortaretele lor pe cei dintre Oamenii Cartii”, adica pe iudei, „care i-au sprijinit”, adica i-au ajutat pe aliati. I-a facut sa coboare din fortaretele lor, invinsi sub Stapanirea Islamului. „Si a aruncat spaima in inimile lor”: nu au mai putut lupta, ci s-au predat, s-au supus si au fost umiliti. „O parte

o ucideati”, adica barbatii luptatori, „iar o parte o luati captiva”, adica pe ceilalti, femeile si copiii.

„El v-a facut sa mosteniti”, adica v-a dat drept prada, „pamantul lor, casele lor, averile lor si un pamant pe care nu calcaserati”. Era un pamant pe care nu putuserati pasi, fiind ocrotit si foarte drag stapanilor sai. Allah v-a facut sa-l calcati, i-a umilit pe ei si v-a dat averile lor ca prada. Ati omorat o parte dintre ei si ati luat captiva o alta parte. „Allah este cu Putere peste toate lucrurile.” Nimic nu-L lasa neputincios, iar prin Puterea Sa v-a randuit ceea ce a randuit.

Acesti Oameni ai Cartii erau Banu Qurayzah, un trib de iudei dintr-o asezare apropiata de Medina. Cand Profetul, pacea si binecuvantarea lui Allah fie asupra sa, a emigrat la Medina, a incheiat cu ei un legamant: el sa nu lupte impotriva lor, ei sa nu lupte impotriva lui, iar ei sa ramana asupra religiei lor, fara ca situatia lor sa se schimbe.

Cand, in Ziua Santului, i-au vazut pe aliatii veniti sa lupte impotriva Trimisului lui Allah, pacea si binecuvantarea lui Allah fie asupra sa, multimea acestora si numarul mic al musulmanilor, au crezut ca aliatii ii vor nimici pe Trimis si pe credinciosi. Unele dintre capetenile lor i-au amagit si mai mult. Ei au incalcat legamantul dintre ei si Trimisul lui Allah, pacea si binecuvantarea lui Allah fie asupra sa, si i-au sprijinit pe politeisti in lupta.

Dupa ce Allah i-a parasit pe politeisti, Trimisul lui Allah, pacea si binecuvantarea lui Allah fie asupra sa, s-a ocupat de lupta impotriva lor. I-a asediat in fortarete pana cand au acceptat hotararea lui Sa'd ibn Mu'adh, Allah sa fie multumit de el. Acesta a hotarat ca luptatorii lor sa fie ucisi, copiii si femeile sa fie luati captivi, iar averile lor sa fie luate ca prada. Astfel Allah Si-a desavarsit Binefacerea asupra Trimisului Sau si asupra credinciosilor, i-a acoperit cu Harul Sau si le-a invesezit ochii prin umilirea vrajmasilor: unii ucisi, iar altii luati prizonieri. Bunatatea lui Allah fata de robii Sai credinciosi nu inceteaza.

Versetele 28 la 29

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ قُلْ لِّأَزْوَاجِكَ إِن كُنْتُمْ تُرَدْنَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا وَزِينَتَهَا فَتَعَالَيْن أُمَتِّعْكُنَّ وَأُسَرِّحْكُنَّ سَرَاحًا جَمِيلًا ﴿٢٨﴾ وَإِن كُنْتُمْ تُرَدْنَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ
وَالدَّارَ الْآخِرَةَ فَإِنَّ اللَّهَ أَعَدَّ لِلْمُحْسِنَاتِ مِنكُنَّ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٢٩﴾

28. O, Profetule, spune-le sotiilor tale: „Daca doriti viata acestei lumi si podoaba ei, veniti sa va daruiesc ceva si sa va eliberez intr-un chip frumos.

29. Iar daca Il doriti pe Allah, pe Trimisul Sau si Casa de Apoi, atunci Allah a pregatit pentru cele binefacatoare dintre voi o rasplata uriasa.”

Cand sotiile Trimisului lui Allah, pacea si binecuvantarea lui Allah fie asupra sa, s-au unit, din gelozie, in cererile lor de intretinere si imbracaminte si i-au cerut un lucru pe care nu-l putea oferi tot timpul, ramanand unite in cererile lor si staruind cu incapatanare in dorintele lor, aceasta l-a impovarat pe Trimis, pacea si binecuvantarea lui Allah fie asupra sa. Situatia a ajuns pana acolo incat a jurat sa stea departe de ele vreme de o luna.

Allah a voit sa-i usureze Trimisului Sau, sa ridice rangul sotiilor lui si sa indeparteze de la ele orice lucru care le-ar micsora rasplata. I-a poruncit Trimisului Sau sa le ofere alegerea: „O, Profetule, spune-le sotiilor tale: «Daca doriti viata acestei lumi si podoaba ei»”, adica daca aceasta este singura voastra dorinta si tinta, daca sunteti multumite cand podoaba ei se afla la voi si maniate cand va lipseste, eu nu am nevoie de voi in aceasta stare.

„Veniti sa va daruiesc ceva”, adica sa va dau o parte din lucrurile acestei lumi pe care le am, „si sa va eliberez intr-un chip frumos”, adica sa ma despart de voi fara vatamare, fara cearta si fara ocară, ci cu largime a inimii si liniste, inainte ca situatia sa ajunga unde nu se cuvine.

„Iar daca Il doriti pe Allah, pe Trimisul Sau si Casa de Apoi”, adica daca acestea sunt tinta si scopul vostru, daca Il alegeti pe Allah, pe Trimisul Sau, pacea si binecuvantarea lui Allah fie asupra sa, si Paradisul si nu va pasa daca aveti mult sau putin in aceasta lume, largime ori stramtorare, ci sunteti multumite cu ceea ce va da Trimisul lui Allah, pacea si binecuvantarea lui Allah fie asupra sa, si nu ii cereti ceea ce il impovareaza, „atunci Allah a pregatit pentru cele binefacatoare dintre voi o rasplata uriasa”. Rasplata a fost legata de binefacere, fiindca simplul fapt ca erau sotii ale Trimisului nu constituia cauza rasplatii; apartenenta nu foloseste nimic fara binefacere. Trimisul lui Allah, pacea si binecuvantarea lui Allah fie asupra sa, le-a dat alegerea, iar ele L-au ales pe Allah, pe Trimisul Sau si Casa de Apoi. Niciuna nu a ales altfel. Allah sa fie multumit de ele.

Aceasta alegere cuprinde mai multe foloase.

Unul dintre ele este Grijă lui Allah fata de Trimisul Sau si Ocrotirea Sa, pentru ca el sa nu ramana intr-o stare care il impovara prin multele cereri lumesti ale sotiilor sale.

Un alt folos este ca, prin aceasta alegere, Trimisul, pacea si binecuvantarea lui Allah fie asupra sa, a fost eliberat de obligatiile care decurg din drepturile sotiilor si a ramas liber sa daruiasca daca voia ori sa opreasca daca voia: „Nu este nicio vina asupra Profetului in ceea ce Allah i-a randuit” (al-Ahzab 33:38).

Altul este Ocrotirea Trimisului, pacea si binecuvantarea lui Allah fie asupra sa, de o sotie care ar alege lumea in locul lui Allah, al Trimisului Sau si al Casei de Apoi si evitarea pastrarii unei astfel de sotii.

Altul este ferirea sotiilor sale de pacat si de expunerea la Mania lui Allah si a Trimisului Sau. Prin aceasta alegere, Allah le-a ferit de nemulțumirea fata de Trimis, nemulțumire care ar fi atras mania Trimisului si, prin ea, Mania si Pedeapsa Domnului.

Altul este aratarea rangului lor inalt si a aspiratiei lor mari: Allah, Trimisul Sau si Casa de Apoi erau dorinta si tinta lor, nu lumea si castigurile ei trecatoare.

Altul este pregatirea lor, prin aceasta alegere, pentru a ajunge la cele mai inalte trepte ale Paradisului si pentru a fi sotiile Trimisului in aceasta lume si in Viata de Apoi.

Altul este aratarea potrivirii dintre el si ele. El este cea mai desavarsita dintre creaturi, iar Allah a voit ca sotiile lui sa fie desavarsite si sa contribuie la desavarsire, bune si sa aduca binele: „Cele bune sunt pentru cei buni, iar cei buni sunt pentru cele bune” (an-Nur 24:26).

Altul este ca alegerea indeparteaza lacomia, aduce multumirea sufletului si ii deschide pieptul, inlaturand aviditatea si nemulțumirea care aduc neliniste, tulburare, grija si intristare.

Altul este ca alegerea lor a fost o cauza pentru sporirea si inmultirea rasplatii lor si pentru atingerea unui rang la care nicio alta femeie nu ajunge. De aceea Allah a spus mai departe:

Versetul 30

ج

يٰۤاَيُّهَا النَّبِيُّ مَنْ يَأْتِ مِنْكُنَّ بِفَحِشَةٍ مُّبِينَةٍ يُضَعَفْ لَهَا الْعَذَابُ ضِعْفَيْنِ
وَكَانَ ذٰلِكَ عَلَى اللّٰهِ يَسِيرًا ﴿٣٠﴾

30. O, sotii ale Profetului, aceleia dintre voi care savarseste o fapta rusinoasa vadita pedeapsa ii va fi dublata. Acest lucru Ii este usor lui Allah.

Cand ele L-au ales pe Allah, pe Trimisul Sau si Casa de Apoi, Allah a amintit inmultirea rasplatii lor si inmultirea poverii pacatului, daca ele l-ar savarsi, pentru ca ele sa fie mai precaute si sa-I multumeasca mai mult lui Allah Preainaltul.

Astfel, El a randuit ca aceleia dintre ele care ar savarsi o fapta rusinoasa vadita sa-i fie dublata pedeapsa.

Repertoarul pasajelor comentate

Numerele din dreapta indica paginile la care incepe prezentarea fiecarui pasaj. Comentariul poate continua pe paginile urmatoare.

Sura al Furqan

21 la 23.....	1
24.....	2
25 la 29.....	3
30 la 31.....	5
32 la 34.....	6
35 la 40.....	7
41 la 44.....	8
45 la 46.....	10
47.....	11
48 la 50.....	11
51 la 52.....	12
53.....	12
54.....	13
55.....	13
56 la 60.....	14
61 la 62.....	16
63 la 77.....	17

Sura ash Shuara

1 la 9.....	24
10 la 17.....	26
18 la 22.....	27
23 la 31.....	29
32 la 37.....	31
38 la 51.....	32
52 la 60.....	35
61 la 68.....	36
69 la 74.....	37
75 la 82.....	38
83 la 85.....	39
86 la 89.....	40
90 la 95.....	40
96 la 104.....	41

105 la 110.....	42
111 la 122.....	43
123 la 140.....	46
141 la 159.....	48
160 la 175.....	51
176 la 191.....	53
192 la 203.....	56
204 la 207.....	58
208 la 212.....	58
213 la 216.....	59
217 la 220.....	61
221 la 227.....	62

Sura an Naml

1 la 6.....	65
7 la 14.....	67
15 la 19.....	70
20 la 26.....	73
27 la 31.....	76
32 la 35.....	77
36 la 37.....	78
38 la 41.....	79
42 la 44.....	81
45 la 53.....	82
Comentariul versetelor 45 la 47.....	83
Comentariul versetelor 48 la 53.....	84
54 la 55.....	85
56 la 58.....	86
59 la 62.....	87
Comentariul versetului 59.....	88
Comentariul versetului 60.....	88
Comentariul versetului 61.....	88
Comentariul versetului 62.....	89
63.....	89
64.....	90
65 la 68.....	91

Comentariul versetului 65.....	91
Comentariul versetelor 66 la 68.....	92
69.....	92
70 la 72.....	93
73 la 75.....	93
76 la 77.....	94
78.....	95
79 la 81.....	95
82.....	96
83 la 85.....	97
86.....	98
87 la 90.....	98
91 la 93.....	100

Sura al Qasas

1 la 20.....	102
21 la 35.....	104
36 la 51.....	107
Comentariul versetelor 1 la 3.....	109
Comentariul versetului 4.....	109
Comentariul versetelor 5 la 6.....	110
Comentariul versetelor 7 la 8.....	110
Comentariul versetului 9.....	111
Comentariul versetelor 10 la 13.....	111
Comentariul versetului 14.....	113
Comentariul versetelor 15 la 17.....	113
Comentariul versetelor 18 la 21.....	114
Comentariul versetelor 22 la 24.....	115
Comentariul versetelor 25 la 28.....	115
Comentariul versetelor 29 la 32.....	117
Comentariul versetelor 33 la 35.....	118
Comentariul versetelor 36 la 37.....	119
Comentariul versetelor 38 la 42.....	119
Comentariul versetului 43.....	121
Comentariul versetelor 44 la 46.....	121
Comentariul versetului 47.....	122
Comentariul versetelor 48 la 50.....	122
Comentariul versetului 51.....	124
52 la 55.....	128
56.....	130
57 la 59.....	131
60 la 61.....	132

62 la 67.....	134
68 la 70.....	136
71 la 73.....	137
74 la 75.....	138
76 la 82.....	139
83.....	142
84.....	143
85 la 88.....	144
Comentariul versetelor 85 la 86.....	144
Comentariul versetelor 87 la 88.....	145

Sura al Ankabut

1 la 3.....	147
4.....	148
5 la 6.....	148
7.....	149
8.....	149
9.....	150
10 la 11.....	150
12 la 13.....	151
14 la 15.....	152
16 la 23.....	153
24 la 25.....	156
26 la 27.....	157
28 la 35.....	158
36 la 37.....	161
38 la 40.....	161
41 la 43.....	163
44.....	164
45.....	165
46.....	167
47 la 48.....	169
49.....	170
50 la 52.....	170
53 la 55.....	172
56 la 59.....	173
60.....	174
61 la 63.....	175
64 la 69.....	176

Sura ar Rum

1 la 7.....	179
8 la 10.....	181
11 la 16.....	183
17 la 19.....	184
20 la 21.....	185
22.....	186
23.....	187
24.....	187
25 la 27.....	188
28 la 29.....	189
30 la 32.....	190
33 la 35.....	193
36 la 37.....	194
38 la 39.....	195
40.....	196
41.....	197
42.....	197
43 la 45.....	198
46.....	199
47.....	199
48 la 50.....	200
51 la 53.....	201
54.....	202
55 la 57.....	202
58 la 60.....	204

Sura Luqman

1 la 5.....	206
6 la 9.....	208
10 la 11.....	210
12 la 19.....	211
20 la 21.....	216
22 la 24.....	217
25 la 28.....	219
29 la 30.....	222
31 la 32.....	223
33.....	224
34.....	225

Sura as Sajdah

1 la 3.....	226
4 la 9.....	227
10 la 11.....	229
12 la 14.....	230
15 la 17.....	231
18 la 20.....	233
21.....	234
22.....	235
23 la 25.....	235
26 la 27.....	237
28 la 30.....	238

Sura al Ahzab

1 la 3.....	239
4 la 5.....	241
6.....	243
7 la 8.....	245
9 la 11.....	246
12.....	247
13 la 27.....	247
Comentariul versetului 13.....	249
Comentariul versetului 14.....	250
Comentariul versetului 15.....	250
Comentariul versetului 16.....	250
Comentariul versetului 17.....	251
Comentariul versetelor 18 la 19.....	251
Comentariul versetului 20.....	252
Comentariul versetului 21.....	252
Comentariul versetului 22.....	253
Comentariul versetelor 23 la 24.....	253
Comentariul versetului 25.....	254
Comentariul versetelor 26 la 27.....	254
28 la 29.....	255
30.....	257